

Giới thiệu Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết

Truyện Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết, nói về chuyện tranh đấu trong cung đình, hoàng thượng là người anh minh.

Nhưng xung quanh đều là lũ phản thần kéo bè kết phái ép hoàng thượng trong lần bị bệnh phong hàn phải lập thái tử. Người không được lòng bá quan trong triều chỉ vì hấn bị cảm, nhưng thái tử đương triều thích nhất là khi được người khác hỏi cách sinh tồn ở trong cung.

Khi đó hấn sẽ hưng phấn cầm bút, viết xuống bốn chữ: "Lắm mồm tắt chết". Mời các bạn đón đọc truyện để gặp gỡ vị thái tử hài hước này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mấy ngày gần đây, cả kinh thành lẫn hoàng cung đều rất hỗn loạn.

Thiên tử đương triều bỗng nhiên bị cảm phong hàn, chuyện bình thường, chỉ là phong hàn thôi mà, vấn đề là sao mãi mà vẫn chưa khỏi?

Đã nửa tháng không thượng triều sớm, các đại thần cuối cùng cũng không nhịn được nữa, liền kết nhau, tụ tập thành đội, quỳ gối dập đầu bên ngoài Phụng Thiên điện, cầu lập Thái tử.

Hoàng thượng giận dữ, ho một lúc lâu mới nói: "Trẫm còn chưa chết, không lập!", rồi sau đó sai người đuổi bọn họ đi.

Chờ người chết thì không kịp nữa rồi, đám quần thần bị đuổi đi oán thán.

Sang ngày thứ hai, đám người này lại tiếp tục quỳ ở ngoài điện, lại còn có thêm vài người mới gia nhập đội ngũ.

"Lập Thái tử đi... Hoàng thượng ơi..."

"Cút."

Đến ngày thứ ba, quy mô càng phát triển.

"Vi thần cả gan khấn cầu thánh thượng lập Thái tử... Cầu kiến thánh thượng..."

"Không gặp."

Ngày thứ tư, ngoài điện đông nghìn nghịt người, tất cả đều quỳ gối.

"... Khụ khụ." Trong điện, Hoàng thượng suốt nửa thì ho ra máu, hấn không phải không biết, mình mới bị bệnh có mấy ngày, trong cung liền nổi gió dậy sóng, các bè phái vây cách ản nhần lâu nay đều bắt đầu rục rịch, chỉ đợi thời cơ đến, tình hình hết sức căng thẳng.

Hồ không ra uy liền nghĩ trăm là mèo hen hả?

Hoàng thượng thuận tay cầm kiếm theo, đi ra bên ngoài điện.

A, Hoàng thượng cuối cùng cũng chịu đi ra rồi, tuy còn cầm theo một thanh kiếm, sắc mặt nhìn rất ư là khủng bố, nhưng cũng chịu ra ngoài, như thế không phải là có tiến bộ rồi sao?

Nhóm quần thần thấy vậy, trong lòng cảm thấy hơi hơi đắc ý, cùng kêu to: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Vạn tuế?" Giọng Hoàng thượng có chút trào phúng: "Chỉ sợ là sắp bị các người chọc cho tức chết rồi."

"Chúng thần sợ hãi..."

"Sợ hãi? Trẫm nhìn mãi vẫn không thấy các người sợ hãi ở chỗ nào, ngày nào cũng đến đây hết quỳ rồi dập đầu, ý đồ ép buộc trẫm lập Thái tử, sao nào, muốn tạo phản hả?"

Mới nghe thấy 'tạo phản' đám thần từ đều vội vàng nằm úp sấp trên mặt đất.

"Được rồi, chừ vị ái khanh hãy đứng lên đi." Hoàng thượng thấy thái độ của mọi người như vậy, cũng hơi nguôi giận.

Cả đám người lục tục đứng dậy, chỉ có mỗi một mình Phụng Thủ phụ quý ở hàng đầu tiên vẫn không động dậy, vẫn giữ nguyên tư thế như cũ quý gối dập đầu, trầm giọng nói: "Nhiều ngày nay long thể Hoàng thượng bất an, không biết là do ai dễ lộ tiếng gió, tin đồn truyền khắp kinh thành, khiến lòng dân không yên, kinh thành náo loạn. Nếu có thể lập Thái tử làm dân chúng an tâm, cũng coi như làm được một chuyện tốt. Hiện nay Hoàng thượng quốc sự quán thân, các hoàng tử đều đã trưởng thành, cũng đã đến lúc cùng Hoàng thượng phân ưu gánh vác."

Hoàng thượng nghe vậy, cười hết sức khó hiểu, vui giận khó phân.

Ánh mắt hần dừng trên người Thủ phụ, rút kiếm khỏi vỏ, rồi dùng kiếm nâng cằm hần lên, nói: "Không phải là ái khanh sợ trăm già rồi trở nên vô dụng chứ?"

"Thần không dám, thần chỉ mong Hoàng thượng sớm lập Thái tử để có thể giúp Hoàng thượng bớt phiền âu."

"Vậy hà? Thế Thủ phụ cảm thấy hiện nay ai thích hợp làm Thái tử nhất?"

"Vi thần không dám vọng ngôn."

"Cứ việc nói thẳng." Hoàng đế tra kiếm vào vỏ.

Thủ phụ trầm ngâm nửa khắc, giọng điệu không nhanh không chậm nói: "Vi thần cảm thấy... Nhị hoàng tử vô cùng thích hợp."

"Ừm." Hoàng thượng gật gật đầu: "Nhị hoàng tử Hữu Dương hiện đã mười năm, thông minh nhanh nhẹn, văn võ song toàn, rất thích hợp."

Đám quần thần đứng xung quang nghe vậy đều im lặng đứng thẳng lưng nghe.

"Vi thần cả gan góp lời," Thái sư Tật Tật tiến về phía trước vài bước: "Đại Lương ta từ trước đến nay đều lấy đức trị quốc, âm đức rộng lớn trải dài khắp nơi. Nhị hoàng tử trời sinh tính tình quá mức cương liệt, làm việc rất dễ xúc động, sợ khó mà dùng đức để thu phục lòng người."

"Vậy Thái sư thấy ai thì thích hợp?" Hoàng thượng bày ra vẻ mặt vô cùng hứng thú hỏi.

Thái sư nói: "Thần nghĩ Tam hoàng tử là người thích hợp nhất..."

"Không được," Thủ phụ cắt đứt lời hần: "Tam hoàng tử tuổi còn quá nhỏ, sao có thể cùng bề hạ gánh vác quốc sự?"

Thái sư bình tĩnh trả lời: "Mặc dù Tam hoàng tử mới mười ba tuổi, nhưng thông minh uyên bác, cách nói năng bất phàm, hơn nữa, tính tình Tam hoàng tử ôn hòa luôn dùng tâm đối đãi với mọi người, rất phù hợp với hướng trị quốc của Đại Lương ta."

"Ừm..." Hoàng thượng có vẻ hơi trầm ngâm: "Hữu Đồng tuy tuổi còn hơi nhỏ, nhưng rất lão luyện thành thực, ngày thường chưa từng có ai vì hần mà cáo trạng, quả thật là trăm có chút tán thưởng."

Hoàng thượng vừa dứt lời, Thái sư liền nhìn về phía Thủ phụ, liếc mắt một cái, có vẻ hết sức đắc ý.

Cùng lúc đó, đám đại thần lại lặng lẽ vươn cổ ra hóng.

Thái sư thuận thế nói tiếp: "Việc chọn ai làm Thái tử đều phụ thuộc vào quyết định của bề hạ, chúng thần chỉ là đề xuất ý kiến cùng bề hạ bàn luận, không hề có tâm tư gì khác."

"Ừm, được rồi," Hoàng thượng lên tiếng, thần nhiên nói ra một câu: "Vậy lập Đại hoàng tử làm Thái tử đi."

A????????!!!!!!

Một đám người từ nãy giờ đều thẳng lưng nghén cổ cảm động loạt rớt hết xuống đất.

Đám thần tử còn đang khiếp sợ còn chưa kịp ổn định tinh thần, Hoàng thượng lại mở miệng phát biểu: "Trong tất cả các hoàng tử, người trăm thích nhất chính là Hữu Đường. Nếu nói về văn, sách hần đã đọc đủ để chất đầy năm xe. Nếu nói về võ, hần đã sớm lão luyện thành thực. Lại nói, phẩm hạnh của Hữu Đường bằng thanh ngọc túy tao nhã. Tám năm trước, trước khi hần xuất cung, tất cả mọi mặt không ai có thể soi mói. Có sao lại không có ai tiến cử hần?"

Đám quần thần đứng nghe cảm thấy có chút mơ hồ. Ồ ồ, hình như thật sự là đúng như vậy, ôi chao...

Hoàng thượng vỗ tay cười nói: "Nếu đã không có ai dị nghị, cứ theo ý trăm phong Đại hoàng tử làm Thái tử đi."

Hần vẫy vẫy tay, ý bảo công công đứng đằng sau đi lấy chiếu thư, chuẩn bị để soạn chiếu chỉ.

Khoan đã, không đúng, đám thần tử cuối cùng cũng có phản ứng, Thái sư dẫn đầu quý xuống đầu tiên, kêu lớn: "Hoàng thượng xin hãy cân nhắc..."

Âm sắc vô cùng bi thương thâm thiết.

Ngay sau đó, một đám người lại lục tục quỳ theo: "Khẩn cầu Hoàng thượng cân nhắc..."

Hoàng thượng vuốt ve vô kiếm: "Sao vậy, mới vừa rồi còn nói đều phụ thuộc vào quyết định của trẫm, sao bây giờ lại ngăn cản hả?"

Thủ phụ quỳ bên chân hần ngẩng khuôn mặt lão lệ tung hoành, như cha chết mẹ mất, vô cùng thảm thiết nói: "Hoàng thượng, Đại hoàng tử tuy rất ưu tú, nhưng hần, hần lại là người..."

Nói tới đây, Thủ phụ không dám nói tiếp.

Hoàng thượng lại rút kiếm khỏi vỏ, chỉ thẳng hướng đám quần thần, âm thanh không còn bình tĩnh như trước, vô cùng tức giận, uy nghiêm, khiến người khác đều không dám ngẩng đầu lên: "Các người tự nhìn lại bản thân mình xem, luôn mồm nói bản thân không ham quyền hám tài, còn thực tế thì sao? Lão nhị, Lão tam cho các người cái gì mà các người lại khom lưng cúi người như vậy?"

"Phượng Thủ phụ, khi trẫm mới đăng cơ chinh đốn quan trường, triều đình một phen dậy sóng. Niệm tình người là nguyên lão từ khi khai quốc lại không hề siểm nịnh, giữ người lại bên người, tôn kính người vài phần, trước khi quyết định việc gì cũng đều khiêm tốn thỉnh giáo. Thế nào, người dưới một người trên vạn người mà vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn sao? Âm thầm dùng quyền mưu đồ riêng, hận không thể lấy thúng úp voi. Trẫm hỏi người, năm ngoái vỡ đê, thiên lai lũ lụt, trẫm mệnh người phát lương cứu tế, tất cả đều đi đâu? Khi đến tay muôn dân trăm họ đến vỏ trấu cũng không còn! Các người tưởng rằng trẫm không biết cái gì sao? Tổng Thống quân! Ngày đó Đột Quyết xâm phạm biên giới, người vẫn chỉ là một gã tiểu tốt canh giữ doanh trại, khi trẫm đi tuần binh, người lớn mặt đến trước mặt trẫm tự mình tiến cử, trẫm thấy người khỏe mạnh hơn người liên đặc cách đề bạt người với Đồng Mâu Thống quân cho người cùng đi cùng. Nay người thay thế được vị trí của Liễu Thống quân, càng ngày càng trở nên hung hãn, làm càn làm bậy, không nhớ một chút gì lời thề ngày đó vĩnh viễn trung thành với trẫm?"

"Chẳng qua trẫm mới bị phong hàn lâu một chút, các người tự thành một đám hết quỳ lại đập đầu ngoài điện, cạy đông ép buộc trẫm. Ha ha, so với các người, người thì phạm pháp ăn hối lộ, kẻ thì kết bè kéo phái, Hữu Đường tốt hơn đầu chi trẫm lần ngàn lần?"

"Cho dù hần là người câm thì sao?"

Hoàng thượng dứt lời, đám người quỳ phía dưới bậc thang tựa như người chết, không ai dám động đậy, bầu không khí im lặng khiến mọi người sợ hãi.

Lại tra kiếm vào vỏ, nhẹ nhàng xoay người. Hoàng thượng một thân huyền bào đi vào trong điện, giọng nói có vẻ mệt mỏi: "Tuyên ý chỉ của trẫm, lập Đại hoàng tử làm Thái tử. Lập tức hồi kinh."

=. . =

Thật ra các đại thần phản đối cũng có thể hiểu được, để người câm làm Thái tử, có ai có thể dễ dàng chấp nhận được đây.

Ngẫm lại cũng không thể trách Đại hoàng tử, hần đâu có tình nguyện bị như vậy, là trời sinh thì đâu có biện pháp nào.

Theo lời của nhân chứng kể lại, thời điểm Hoàng hậu nương nương sinh hạ Đại hoàng tử, mọi người đều trông mong chờ đợi ở bên ngoài, vì muốn nghe tiếng khóc đầu tiên của long tử, ai dè, đợi mãi mà không nghe thấy cái gì. Bà mẹ đỡ đẻ không thể không mạo phạm, vỗ vài cái vào mông Đại hoàng tử, vậy mà vẫn im lặng như trước.

"Vì sao không khóc?" Hoàng hậu nương nương nằm ở trên giường cực kỳ yếu ớt hỏi.

Bà mẹ khó khăn mở miệng: "Nô tỳ cũng không biết, mau, mau gọi Thái ý đến xem thử."

Có vài vị Thái ý đi tới, xem xem một hồi, cùng lắc đầu, không dám vọng động.

Sau đó, điệu thủ thần y có tiếng nhất trong kinh thành bị mời đến, nhìn trước nhìn sau nhìn phải nhìn trái, hết bắt mạch rồi lại vạch mắt, bỗng nhiên quỳ 'bụp' một cái.

Bụp bụp.

Một đám Thái ý thấy thần y quỳ liền quỳ theo.

Bụp bụp.

Bà mẹ cùng cung nữ cũng quỳ.

Thần y đập đầu, không dám nâng lên một phần, nói: "Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, sợ rằng Đại hoàng tử trời sinh mang tật, năm ngũ quan không được đầy đủ..."

Hoàng hậu liền hôn mê bất tỉnh.

Không đến nửa canh giờ, chuyện Đại hoàng tử mới sinh không thể mở miệng nói chuyện đã lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm trong cung, toàn bộ hậu cung đều lâm vào bầu không khí ngoài thì âm trầm bi thương trong thì đồng loạt mừng thầm, tiếc hận cùng hèn mọn đan xen vào bầu không khí.

Hoàng hậu đương nhiên không biết, bởi vì nàng vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Khi Hoàng thượng biết chuyện, liền vứt bỏ tấu chương, từ Phụng Thiên điện đi tới, sau khi vào phòng ngay lập tức ôm lấy nhi tử mình một phen.

Đám người từ nãy giờ đều quỳ về phía Hoàng hậu, vội vàng chỉnh hướng, quỳ về phía Hoàng thượng.

"Không nói chuyện được?" Hoàng thượng cắt đứt một trận âm thanh bi thương thảm thiết "Hoàng thượng thứ tội..." lạnh lùng mở miệng hỏi.

Thần y vẫn giữ nguyên tư thế dập đầu, thân mình không nhịn được run run: "Hồi bệ hạ, đoán rằng là trong khi mang thai do thai nhi phát triển không bình thường dẫn đến không thể nói chuyện. Nhưng mà, cũng khó mà nói, nếu sau này chú trọng điều dưỡng, có thể trở thành bình thường cũng không phải không thể."

Thái y cùng cung nhân quỳ bên cạnh đều đổ mồ hôi, thần y này đúng là người bên ngoài cung không biết nói chuyện, thai nhi phát triển không bình thường... Ngươi này, có biết là mình đang nghi ngờ chất lượng tinh tử của bệ hạ, nghi ngờ thân thể của Hoàng hậu, nghi ngờ chất lượng bữa ăn trong cung không đầy đủ hả!

"Có điếc không?" Hoàng thượng không hề giận dữ, lại hỏi tiếp: "Không phải cũng bị điếc nữa chứ?"

Không đợi thần y trả lời, Hoàng thượng tự ý vỗ vỗ khuôn mặt hồng hào của nhi tử: "Tiểu tử, có nghe thấy phụ hoàng nói chuyện không?"

Hoàng hậu kể lại, Đại hoàng tử ngày ấy thực không chịu thua kém. Lão cha vừa dứt lời, liền chậm rì rì mở mắt ra, không giống những đứa trẻ mới sinh bình thường mới mở mắt nhìn có vẻ dại dại, ánh mắt hần thẳng tắp, rõ ràng, chăm chú nhìn lão cha hần không chớp mắt.

Đôi mắt này rất đẹp, đen tuyền hẹp dài, cùng phụ hoàng hần như đúc ra từ một khuôn.

Hoàng thượng ngay lập tức liền vui vẻ, hoàn toàn quên mất nỗi đau khi biết nhi tử bị câm, cười nói: "Ha ha ha, trẫm vừa gọi hần, hần liền lạng lẽ mở mắt. Chắc chắn là không bị điếc, câm thì câm, nuôi tốt một chút là được."

"Dạ dạ dạ." Bên chân Hoàng đế phát lên tiếng phụ họa, lãnh đạo nói cái gì thì chính là cái đó.

Nhi tử lạng lẽ mở mắt, Hoàng hậu cũng lạng lẽ mở mắt, yếu đuối nằm trên giường nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng thấy vậy đi nhanh đến, ngồi vào bên giường, đặt nhi tử vào trong lòng nàng, rồi giang rộng hai tay, ôm chặt lấy mẹ con hai người: "Hoàng hậu vất vả rồi."

Vốn cứ nghĩ rằng long nhân chắc chắn sẽ giận dữ, nhưng mà nhìn lại thì thấy có vẻ vô cùng vui sướng nha, thần y nắm bắt đúng thời cơ, cao giọng nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng hậu nương nương, sinh được long tử, có thiên phú dị bẩm, mới sinh ra liền lạng lẽ mở mắt, đúng là cực kỳ hiếm thấy!"

A, thời khắc này cuối cùng cũng tới, một đám người đang quỳ vội vàng trao đổi ánh mắt, đồng thanh hô lớn: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng hậu nương nương, sinh được long tử, nhận được thiên ân, có thiên phú dị bẩm... Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế, Đại hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế..."

... Mở mắt? Không thể nào! Ở đâu ra đứa trẻ mới sinh một lúc liền có thể mở mắt? Lại còn là do Hoàng thượng gọi thì mới mở mắt? Đám phi tần vốn đang mừng thầm, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, ngay sau đó, các nàng liền nghe từ bên trong truyền ra một trận cười, trận cười này tất nhiên là do phu quân của các nàng, Hoàng thượng phát ra, sau đó thì nghe thấy hần nói: "Ha ha ha ha, hay hay hay, các ngươi cũng đừng quỳ nữa, đứng dậy cả đi. Còn đứa nhỏ này, đặt tên là Hữu Đường đi... trời phù hộ Đường nhi của ta!"

Lúc này đã có mấy cung nhân từ trong đi ra, mấy vị phi tử liền kéo một người lại, nhẹ giọng hỏi: "Gọi là cái gì Đường?"

Cung nhân nói: "Hình như là Mộc Cảnh Đường." (cây cột gỗ)

Có phi tử lệnh cho vài tên thái giám mang mấy tập từ điển thật dày tới đây, nghe vậy vội vàng vàng mở sách ra tra nghĩa, thái giám xem một hồi, liền trả lời: "Đường, tức trụ, cũng có nghĩa là trụ cột."

Này này này... Chẳng lẽ là muốn ám chỉ rằng tiểu tử câm kia sẽ là trụ cột của Đại Lương sao?

A, trong đám phi tử có người ngã xuống.

Phải nói là các vị phi tử bận tâm quá mức rồi. Hoàng thượng không phải có ý tứ này, hần chẳng qua là cảm thấy, Đại hoàng tử trời sinh yếu ớt mang nhiều bệnh tật, gọi là cái trụ cái cột tiền danh linh tính gì đó thì sẽ dễ nuôi hơn một chút, nhưng vì ngại mặt mũi hoàng gia cao quý, liền chuyển sang cái tên dễ nghe hơn chút nhưng vẫn có nghĩa tương đồng là "Đường" làm danh.

Hoàng tộc Đại Lương đều có họ là "Ngọc", vì thế, cái tên Ngọc Hữu Đường liền ra đời.

Nhưng mà có vẻ cái tên này vẫn không thể bảo vệ được đứa nhỏ này, lớn lên ở trong cung vài năm, dù được Hoàng đế hết mực sủng ái, Ngọc Hữu Đường vì bị câm bẩm sinh mà chịu đủ khi nhục của mọi người.

Kỳ lạ là, sau khi Ngọc Hữu Đường lớn hơn một chút liền hết sức nhu thuận, không giống phần lớn con cháu hoàng gia, tôn quý đều tỏ vẻ ta đây tự cao kiêu ngạo, ngược lại lại hết sức khiêm nhường biết lễ, tình thông văn võ, đến nỗi ngay cả các đại thần ban đầu không phải là trợn mắt thì cũng không để

hắn vào mắt cũng bắt đầu có chút tán thưởng. Hoàng thượng thấy vậy thì cực kỳ cao hứng.

Đáng tiếc là thay đổi không được bao lâu, năm Ngọc Hữu Đường tám tuổi, bị bệnh không dậy nổi, thật vất vả mới khỏi bệnh nhưng vẫn cực kỳ ốm yếu.

Thái độ các đại thần mới thay đổi một chút cứ như vậy liền trở lại như cũ.

Hoàng thượng nghĩ mãi thì nhận thấy bầu không khí trong hoàng cung không thích hợp với nhi tử mình, liền quyết tâm đưa hoàng nhi bệnh tật vào chùa ở tận thâm sơn cùng cốc để điều dưỡng thân thể và tinh thần, tránh đi hoàng cung triều đình nội bộ suốt ngày lục đục.

Từ đó về sau, Ngọc Hữu Đường sống ở Tê Hà tự, chưa một lần trở lại hoàng cung.

=.=

Thế mà nay Hoàng thượng lại hạ chỉ lập tiểu hoàng tử bị câm tám năm chưa từng quay về hoàng cung làm Thái tử, thực sự làm khó quần chúng rồi. Ngán ngùi mấy ngày, trong triều đại loạn, rất nhiều các vị đại thần nắm chức vị cao cùng dâng tấu, cầu: Cáo lão hồi hương.

Hoàng thượng: "Chuẩn."

Quần thần: "... Bệ hạ ngài không níu kéo chúng thần chút nào sao?"

Hoàng thượng của chúng ta không những không mở miệng giữ người lại còn khoan thai mân mê ly trà, bày ra bộ dáng ngoan cố "Muốn đi thì đi đi, dù sao cũng chẳng thiếu thanh niên tài俊 muốn vào triều làm quan, trăm cứ muốn lập Đại hoàng tử làm Thái tử đấy, các ngươi làm gì được trăm".

Các đại thần hối hận không thôi, xem ra là ép bệ hạ quá mức rồi, phe Nhị hoàng tử cùng phe Tam hoàng tử bắt đầu đổ lỗi cho nhau.

"Bệ hạ còn khỏe mạnh như thế, ai bảo các ngươi vội vã đòi lập Thái tử làm cái gì a..."

"Còn dám đổ tại chúng ta, nếu không phải bên các ngươi giết dấy, ỷ nhiều người gan lớn uy hiếp bệ hạ, chúng ta cũng sẽ không vọng động như vậy!"

"..."

Bên này, trong triều còn đang giằng co, bên kia, xe ngựa hoàng cung cử đi đón người đã đến đỉnh núi Tê Hà.

Hôm nay, Tê Hà tự rất khác thường, hương khói ít ỏi, cực kỳ yên tĩnh.

Có vài người đang quỳ trên mặt đất, cung nhân cất giọng lạnh lạnh đọc chiếu chỉ, âm thanh vang vọng trong đình viện.

Trong đám người quỳ ở đó, có một người quỳ ở hàng đầu tiên chậm rãi đứng dậy, phất tay áo thêu hoa văn lá đỏ rêu xanh, tiếp nhận chiếu chỉ.

Buổi chiều hôm đó, vó ngựa chạy làm bụi đất tung bay, bánh xe chạy lộc cộc.

Một chiếc xe ngựa màu vàng chạy như bay từ trên đỉnh núi xuống, giống như vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở lại, hướng thẳng về phía kinh thành...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau vài lần bị rơi xuống vực, suýt nữa bị đá lấn va trúng, gặp phải sơn tặc cướp xe suýt thì mất mạng, lại còn bị người khác hăm hãi đẩy xuống chỗ nước sâu thăm một thước... nếm trải đủ loại 'đau khổ', cuối cùng xe ngựa chở Ngọc Hữu Đường cũng chạy được đến cửa kinh thành Kiến Khang, khiến bao nhiêu các vị phi tần trong hậu cung cùng các vị đại thần căn khẩn nghiêng lợi,...

Hôm nay Kiến Khang cực kì huyền ảo, sáng sớm, trăm ngàn dân chúng cùng nhau chen chúc đứng ở ven đường, chưa hết, trên lầu các xung quanh cũng đầy người dựa vào lan can trông về phía xa.

Hoàng tử yếu ớt sống ngoài cung bao năm nay đột nhiên lại trở thành Thái tử, nghe đồn có dung mạo tựa như tiên nhân, có ai lại không muốn nhìn thấy một lần?

Ngầm lại, Hoàng thượng đối với vị Thái tử này hẳn rất coi trọng, còn dùng cả ngự liễn chuyên dụng của mình để đón hắn, bạch mã kim xa vừa vào đến cửa thành tỏa sáng rực rỡ, làm lóa mắt dân chúng hai bên đường.

"Thái tử đến rồi!"

"Đừng chen chỗ của ta, nữ nhân xấu xí!"

"Điện hạ xin ngài hãy nhìn ta một cái!"

"Chỉ là đùa câi thôi mà các ngươi cũng ham hố!"

"Thì sao, người ta là Thái tử đấy, so với các ngươi, suốt ngày chỉ biết mắng chửi tốt hơn nhiều!"

Cả con phở âm ỉ, nhốn nháo.

Bên trong xe, Ngọc Hữu Đường đang nghỉ ngơi thì bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức.

Hắn chậm chạp xoay đầu, lão công công ngồi bên cạnh thấy vậy liền quay sang nhìn lên hắn.

Hôm nay, trước khi hồi cung, thị nữ cố ý dặn Ngọc Hữu Đường thay đổi triều phục, màu da hắn ban đầu có chút nhợt nhạt, bây giờ thay sang áo bào vải sa đỏ rực như lửa, trên áo có thêu cá chuồn, như chiều hoàng hôn đỏ rực, tỏa sáng mãnh liệt, khiến người khác nhìn vào có chút giật mình.

Sau đó, hắn lại chậm chạp mở to mắt, trong nháy mắt, mọi thứ trở nên rõ ràng, hắn đảo mắt, đồng tử đen tuyền. Nhận ra lão công công đang nhìn mình, hắn cũng nhìn lại, khẽ mỉm cười.

Lão công công thấy vậy liền giật mình, không khỏi cảm thán, ai, đương kim Thái tử nhà nhận nhu nhược như thế, dung mạo tựa thiếu nữ như vậy, sau này làm sao có thể hiện lộ thiên uy a a a a.

Ngọc Hữu Đường đã quá quen thuộc, từ lúc lão Thái giám này đến đón hắn, mỗi lần nhìn lên hắn đều hiện ra cái bộ dạng hận 'bùn nhão không thể trát được tường' vô cùng đau đớn. Mà mỗi lần nhìn thấy, Ngọc Hữu Đường đều có phản xạ cười với lão ta một cái, dung mạo của hắn rất đẹp, nụ cười lại vô dạm vô khinh, cực kỳ trong sáng, không khỏi khiến người ta nảy ra một chút thương tiếc, khó có thể chán ghét.

Thấy lão công công không nhìn mình nữa, Ngọc Hữu Đường quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, rèm châu theo xóc nảy của xe ngựa, rung rung từng đợt, người bên đường lúc ẩn lúc hiện.

Mà nụ cười của hắn, theo sự chuyển động của xe ngựa, cũng dần dần biến đổi, phai nhạt dần.

Thật ra Ngọc Hữu Đường ban đầu không phải là Ngọc Hữu Đường bây giờ, hắn chỉ là một người bình thường, sống cùng với mẫu thân ở trong một cái trấn nhỏ, ngày ngày đều trôi qua lặng lẽ. Chính là, năm hắn vừa tròn tám tuổi, bị đưa lên đỉnh núi Tê Hà, có người nói với hắn, từ nay ngươi chính là Ngọc Hữu Đường, Đại hoàng tử của Đại Lương.

Hắn: Vì sao?

Người nọ: Ngọc Hữu Đường đã chết, tìm người đến làm thế thân cho hắn, làm Hoàng tử, cảm ỷ ngọc thực, còn hỏi vì sao?

Hắn: Nếu ta không muốn làm?

Người nọ: Cũng không sao, chỉ là giết mẫu thân ngươi, diệt cả tộc ngươi, khiến tộc nhà ngươi đoạn tử tuyệt tôn mà thôi.

Hắn: ... Ặc, đừng làm vậy, ta đồng ý là được mà.

Từ đó về sau liền một đường không thể quay đầu.

Đại hoàng tử bị cầm tù nhỏ, khi lớn lên vẫn có nụ cười ngây thơ không rành sự đời.

Hắn phải mất tầm hai năm mới học được nụ cười này.

Giống hoàn toàn, từ vẻ mặt đến thần thái.

Nhưng mà, chỉ là cười thôi mà đã như vậy, những cái khác... thật sự khinh khủng không dám nhớ lại a!

Ngọc Hữu Đường nhắm mắt, không dám hồi tưởng lại.

Rất nhanh, xe ngựa đã đến trước cửa cung, binh lính giữ cửa cung vừa nhìn thấy xe ngựa xa hoa liền vội vàng mở cổng, quỳ rạp hết xuống, hô lớn Đại hoàng tử thiên tuế.

Lão công công cúi người, nhẹ nhàng rời khỏi xe ngựa, vừa đứng thẳng lên, lão liền vung vẩy phát trần, nói: "Còn gọi là Đại hoàng tử, thánh chỉ lập Thái tử đã ban xuống..."

"A! Mạt tướng biết sai, còn không mau kêu Thái tử điện hạ!"

Sau đó là một trận ồn ào kêu Thái tử điện hạ thiên tuế.

Bên trong xem, Ngọc Hữu Đường nhấc một góc rèm châu lên, nhìn ra bên ngoài, tường thành cao cao, ba chữ Hồng Vũ Môn đập ngay vào mắt, có thể thấy nóc điện Hoa Cái thấp thoáng phía xa xa.

Đây là lần đầu tiên hấn đến nơi này.

Trải qua tám năm rèn luyện không giành cho người bình thường, cùng là vì thời khắc này, nghĩ như vậy, hấn không khỏi có chút kích động.

Lão công công cùng vị tướng quân kia ta ta người người hàn huyền một phen, đến lúc quay trở lại thấy Ngọc Hữu Đường vẫn chưa buông rèm, lẳng lẳng nhìn ra ngoài, xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Ngồi im lặng trong xe một lúc lâu, cuối cùng lão công công cũng ho một tiếng, phá vỡ yên tĩnh, nói: "Thái tử điện hạ cũng đã lâu không về, chắc hẳn là rất nhớ, nhìn nhiều một chút cũng tốt."

Thật ra ta chưa bao giờ đến đây, được chứ?

Lung Ngọc Hữu Đường quay về phía hấn, nhin không được liền xem thường.

Đúng vậy, hấn chưa bao giờ đến nơi này, nhưng hấn bản đồ hoàng cung hấn đã khắc sâu vào trong tâm trí, mỗi khi đến một chỗ, trong đầu hấn liền phản xạ có điều kiện nhớ lại rõ ràng, hàng trăm nơi, hình dạng cùng tên gọi,...

Phía sau Hồng Vũ Môn là cầu Ngũ Long, bắc qua sông Ngự Hà. Từ Hồng Vũ Môn đến cầu Ngũ Long hướng về phía tay chính là Ngũ quân Đô đốc phủ, Thường Tự, Thông Chính Tự, Cẩm Y vệ, Khâm Thiên Giám. Về phía đông là Tông Nhân phủ, Sử bộ, Hộ bộ, Lễ bộ, Bộ binh, Công bộ, Hàn lâm viện, Chiêm sự phủ, Thái y viện,...

Hai bên Thừa Thiên Môn và Đoan Môn là khu đền miếu, phía Đông là đài tế tổ tông Hoàng đế Thái miếu, còn phía Tây là đài tế thần linh xã tắc, đi hướng bắc là đến Ngọ Môn...

Đến Ngọ Môn lại có năm cây cầu đá, đến chỗ này, Ngọc Hữu Đường không khỏi oán thán, lão Hoàng Đế này sao lại thích xây cầu như thế! Năm cây cầu này gọi là cầu Nội ngũ long, cũng bắc qua sông Ngự Hà.

Qua cầu là đến Phụng Thiên Môn, từ nam đến bắc theo thứ tự lần lượt là ba điện Phụng Thiên, Đình Xa, Cẩn Thân.

Phụng Thiên điện!

Cuối cùng cũng đến trung tâm quyền lực của quốc gia, Ngọc Hữu Đường nâng tay, chỉnh phát quan, xem ra đã đến thời điểm nhìn thấy phụ hoàng trong đồn đại rồi.

Khoan đã, sao xe ngựa không dừng lại bên ngoài Phụng Thiên điện?

Hấn thực sự rất muốn nhìn thấy cái người không để ý người trong thiên hạ phản đối, kiên quyết lập một hoàng tử bị cảm làm Thái tử kế nghiệp vị trí của mình a.

Xe ngựa không nghe được tiếng khóc trong lòng hấn, tới khúc quanh liền rẽ, hướng tới sau điện đi khỏi.

Không nhìn được nữa, Ngọc Hữu Đường từ trong tay sao lấy ra một xấp giấy Tuyên Thành, một cái chặn giấy, một bút lông, một cái nghiền mực nhỏ cùng với một cái gác bút tinh xảo.

Nhìn hấn lấy hết cái này đến cái khác, để lên trên bàn, lão công công trợn mắt há mồm, như muốn nhìn xem hấn có lấy thêm một cái bàn ra nữa không vậy.

Chuẩn bị xong, Ngọc Hữu Đường mài mực, dùng cái chặn giấy bằng bạch ngọc chặn trên giấy Tuyên Thành, cầm bút chấm mực, đỡ lấy tay áo, viết lên tờ giấy trắng, tư thế tự tại, động tác liền mạch dứt khoát.

Khi viết xong, hấn nâng mắt, ý bảo lão công công đến xem.

Lão công công hiểu ý tiến lên, thấy trên giấy có một câu, vài chữ ít ỏi: Vì sao không đi gặp Phụ hoàng?

Nội dung bình thường, nhưng chữ viết thì không giống bộ dạng nhu nhược của hấn, nét bút vững vàng trước sau như một hết sức tinh tế, mảnh như sợi tóc, nét hất cứng cáp, đậm nhạt thích hợp, thu phóng tự nhiên, mang phong thái của danh gia thế môn.

Huống chi, xe ngựa vẫn đang đi, xóc nảy liên tục, chữ viết lại vẫn vững vàng, không thấy một gợn sóng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ tên Thái tử này... vẫn đang giấu tài?!

Lão công công dùng hai mắt đánh giá Ngọc Hữu Đường.

Đúng lúc hấn đang ngáp, mồm mồm lớn đến nỗi có thể nhét vừa cả một nắm tay, thấy lão công công đang nhìn mình, cũng không vội vàng, chậm chạp ngậm miệng.

... Xem ra là lão nô nghĩ nhiều, lão công công yên lặng xoay đi, đáp: "Khởi bẩm Thái tử điện hạ, bệ hạ nói ngài hồi cung trên đường về cũng mệt nhọc, toàn đi đường núi, nhất định là mệt mỏi không thôi, lệnh cho lão nô trước đưa ngài về nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hẵng đi bá kiến."

Ngọc Hữu Đường gật đầu, ý bảo đã biết, sau đó lại cất mấy thứ vừa lấy ra vào trong tay áo.

Nơi ở của Ngọc Hữu Đường là cung điện của Thái tử, Đoan Bản cung.

Đoan Bản cung đã lâu không có người ở, trước khi chủ nhân đến vài ngày, Hoàng thượng liền phái người đến từ trên xuống dưới từ trước ra sau tỉ mỉ tu chỉnh lau dọn một phen.

Tất cả mọi thứ đều đổi thành đồ mới hết.

Hoa trong hoa viên bị nhổ lên trồng lại, ban đầu là hoa cúc phù hợp với tiết trời mùa thu nhưng lại vì một câu của Hoàng Đế "Rất mờ nhạt, không có cá tính, giống như nơi ở của ẩn sĩ vô danh, không thích hợp với phong thái hào hoa phong nhã của Thái tử" liền đổi sang hoa sơn trà điểm lệ của Văn Nam... Khiến cho cung nữ cùng với người làm vườn dùng nước mắt tưới cây dưới bầu trời mùa thu trong xanh...

Ngọc Hữu Đường vừa đến đã bị trang trí xoa hoa trong điện làm cho hết sức kinh ngạc.

Hắn đi theo cung nữ dẫn đường, ngồi xuống ghế dựa.

Gỗ lim tơ vàng.

Cốc trà trong tay là gốm sứ trắng nạm phi thúy bên ngoài.

Nhấp một ngụm, là giống trà quý nhất của núi Vũ Di, một lạng giá hai lượng vàng.

... Ô, ta nhớ rõ, đương kim thiên tử không phải là cực kỳ tiết kiệm sao?

Phía ra ngoài cửa sổ chính là Lăng Yên các, nơi học tập của Thái tử, có vẻ gần trong gang tấc.

Xem ra về cung cũng không tránh được phải học tập, nói làm Thái tử rất thoải mái, thoải mái ở đâu?

Cứ như vậy liền hồi cung.

=..=

Hôm ấy, có lẽ là vì Hoàng thượng có lệnh không được đi quấy rầy Thái tử nghỉ ngơi, sau khi Ngọc Hữu Đường tắm rửa nghỉ ngơi một lúc, ngồi đợi vài canh giờ mãi mà không có ai đến bá kiến, làm hắn cảm thấy cực kỳ buồn chán, đành đi lại loanh quanh trong Đoan Bản cung, cho quen thuộc hoàn cảnh.

Qua nửa ngày khảo sát, hắn phát hiện ra, cung nhân trong Đoan Bản cung toàn là người của hắn.

Bởi vì sau bữa trưa, Ngọc Hữu Đường yêu cầu muốn tắm rửa, một cung nữ tên là Bích Đường yêu cầu được hầu hạ hắn, hắn liền cứng đầu kháng cự một phen, liền trực tiếp bị đánh cho bất tỉnh. Đến khi tỉnh lại, hắn đã yên vị trong bể tắm phủ đầy cánh hoa, mà cái vị cung nữ vừa rồi đánh hắn bất tỉnh không chớp mắt lấy một cái đã thuận thực giúp hắn tháo buộc ngực, cởi bỏ hầu kết giả cực kỳ tinh xảo do cao thủ dịch dung làm ra..., sau đó liền bắt đầu kỳ lưng giúp hắn.

Ngọc Hữu Đường: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sang ngày thứ hai, mong ước của Ngọc Hữu Đường cuối cùng cũng được thực hiện, gặp Hoàng thượng ở Phụng Thiên điện.

Thời điểm hắn đến, Hoàng Thượng vừa lâm triều xong, chưa thay long bào, thoải mái ngồi trên tháp nghỉ ngơi uống trà, không hề có phong thái của bậc đế vương. Công công, cung nữ đứng một bên tựa như đã sớm nhìn quen, đứng trấn định không chớp mắt một cái.

Khi thấy Ngọc Hữu Đường đi đến, hắn cũng không gấp, cái ly trà trong tay cũng không đặt xuống, ung dung ngồi chờ.

Lúc trước khi còn ở trong chùa, Ngọc Hữu Đường đã từng xem qua bức họa của hắn, hôm nay nhìn thấy người thật, có vẻ còn anh tuấn hơn một chút?

Quả nhiên, có những người trời sinh diện mạo đẹp đẽ.

Nghĩ như vậy nhưng Ngọc Hữu Đường vẫn từng bước đi tới, quỳ xuống, làm lễ quân thần.

"Hữu Đường không cần làm đại lễ, mau đứng lên!"

Hoàng thượng ngồi thẳng lưng lên, tựa như muốn nhìn đại như tử của mình rõ hơn một chút, hần chi chi chỗ trống còn lại cách hần một cái bàn nhỏ: "Vài năm không gặp, lại đây ngồi bên cạnh trẫm, để trẫm nhìn xem một chút."

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, đi qua ngồi xuống.

Đại khái có vẻ là ngồi quá gần đương kim thiên tử, lòng bàn tay Ngọc Hữu Đường có chút mồ hôi, cúi đầu nhìn chăm chăm mặt bàn, không dám nhìn thẳng mặt người đối diện.

Ánh mắt hần nhìn mặt bàn có chút băn khoăn, đến thời điểm nhìn thấy giấy bút thì không khỏi ngẩn ra.

Giấy, bút và mực.

Hoàng thượng quả nhiên rất chu đáo.

Ngọc Hữu Đường đang không biết làm sao, thì người đối diện liền mở miệng nói chuyện, giọng điệu nghe có vẻ bất đắc dĩ: "Tám năm không gặp, có vẻ Hữu Đường đối với trẫm lạnh nhạt không ít."

Lời này vào tai Ngọc Hữu Đường, như sấm nổ bên tai, nổ vang trong đầu hát một hồi lâu, mất một lúc lâu mới bình tĩnh được, hần liền nhớ tới một chuyện...

Hần là Hoàng Đế, nhưng cũng là Phụ hoàng của người a.

Không biết những lời này của Hoàng thượng là để thử hần hay là lời nói vô tâm.

Nhưng mà, mặc kệ như thế nào, vẫn phải tìm biện pháp để hần lại là Đại hoàng tử được sủng ái vô hạn trước kia mới tốt.

Suy tư một chút, Ngọc Hữu Đường nở nụ cười, cầm bút lông trên bàn nhỏ, viết thật nhanh: Ngày đó trước khi rời cung, phụ hoàng đều gọi nhi thần là Đường nhi, hiện nay lại đổi xưng hô, gọi là Hữu Đường. Nhi thần còn tưởng rằng, rời cung nhiều năm như vậy, phụ hoàng không còn yêu thích nhi thần nữa.

Thời điểm hần viết chữ, Hoàng thượng cũng không xem, đến lúc hần đặt bút về lại trên gác bút, một công công đứng bên cạnh mới cầm lấy tờ giấy, nhẹ nhàng đem đến bên Hoàng thượng.

Ngọc Hữu Đường liếc mắt nhìn ống tay áp của Hoàng thượng, từ nãy đến giờ trừ bỏ lúc uống trà, tay lão già này từ đầu đến cuối tựa hồ chưa từng lơ ra khỏi tay áo, làm hần nhin không được hắc tuyến đầy đầu.

... Rốt cục là lười đến như thế nào, cách nhau còn chưa đến một thước, có tờ giấy cũng không chịu tự mình giơ tay cầm lấy.

Thời điểm Hoàng thượng xem câu nói kia, Ngọc Hữu Đường lại lên lút đánh giá hần một phen.

Hoàng thượng rõ ràng đã ngoài năm mươi, tóc mai với râu không hề có một tia hoa râm, gương mặt nhìn qua thực sự rất trẻ. Bởi vì đóng vai Đại hoàng tử vì một đôi mắt mà nhận được sủng ái, Ngọc Hữu Đường lại đặc biệt nghiên cứu nhân tình Hoàng thượng, quả thật giống nhau, đen tuyền dài hẹp.

Khi hần thu hồi ánh mắt, cũng là lúc Hoàng thượng xem xong, dung nhan được bảo dưỡng cực kỳ tốt quay đầu nhìn hần, cười hòa nhã: "Ha ha ha, hoàng nhi nói đúng, xem ra là lỗi của trẫm."

Ngọc Hữu Đường nhìn thẳng hần, bày ra bộ dạng tươi cười kinh điển.

Mắt phượng hẹp dài thường có chút kiêu ngạo, nhưng đuôi mắt hần lại có chút dịu dàng, lúc cười nhìn rất nhẹ nhàng. Mà đồng tử hần trời sinh to tròn, trông đen nhiều hơn lòng trắng, khi cười, trông trắng lại bị che khuất đi một phần, khi nhìn vào như lọt vào bầu trời đêm. Lại cong cong như vầng trăng khuyết, nhìn rất ngây thơ động lòng người.

Nụ cười kinh điển này quả nhiên dùng tốt, Hoàng thượng đang cười ha ha bỗng nhiên sững sốt có chút thất thần, đáy mắt khó nén cảm xúc có chút phức tạp, trầm chuyển ngàn hồi, cuối cùng cũng đưa cái tay vốn giấu trong tay áo ra, vỗ vỗ vai nhi tử, có chút thản thục nói: "Đường nhi của trẫm! Về là tốt rồi, về là tốt rồi!"

...

Khi ra khỏi Phụng Thiên điện, Ngọc Hữu Đường không thể xác định mình có thành công chiếm được tình cảm của Hoàng thượng không, dù sao thánh tâm khó dò.

Lần này hẳn trở về, được giao cho ba nhiệm vụ:

Thứ nhất, đi theo Thái phó học tập.

Thứ hai, theo Tổng ma ma học lễ nghi.

Thứ ba, một tháng sau, vào ngày hoàng đạo, tất nhiên tham gia lễ sắc phong trở thành Thái tử.

Thờ dài, làm Thái tử quả nhiên không sung sướng.

=..=

Từ khi gặp Hoàng thượng xong trở về, Đoan Bản cung liền bắt đầu hết sức náo nhiệt.

Cũng phải, ghen mắt một ngày, người người như ong vỡ tổ không kiềm chế nổi đồng loạt lao đến.

Đầu tiên là Hoàng hậu nương nương không ngừng khóc lóc kể lể nỗi niềm thương nhớ.

Kế đó là một khuôn mặt lạnh lùng đến đánh giá chung quanh Đoan Bản cung một lượt rồi để lại một chữ "Hừ", Nhị hoàng tử.

Sau đó là Tam đệ nhỏ nhắn, một kẻ ít lời, một kẻ không thể nói chuyện, từ đầu đến cuối chỉ có thể cười.

Cuối cùng là đến phi tần, đều là mỹ nhân, cũng coi là cảnh đẹp ý vui, mang theo hạ lễ, nói toàn lời khách sáo để thăm dò, nói một lúc lâu mới nhớ đối phương bị cấm, từ đầu đến cuối chỉ ngồi gật đầu cười ngây ngô, có chút bất mãn đi về.

Tuy nói lấy bất biến ứng vạn biến chỉ cần cười là được, nhưng ứng phó cả một ngày như vậy cũng đủ mệt.

Tiền người cuối cùng đi, Ngọc Hữu Đường lau thái dương mồ hôi nhễ nhại, ngồi phịch xuống ghế.

Tâm phúc Bích Đường cực kỳ sẵn sàng, nhanh chóng bưng tới một ly trà xanh, bóp tay bóp chân.

Ừm, sáng khoái, Ngọc Hữu Đường nhắm mắt hưởng thụ.

Bích Đường lại giờ tay, cẩn thận xoa nhẹ hai gò má Ngọc Hữu Đường.

Quả là người của mình, chắc chắn đã trải qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm, cẩn thận tỉ mỉ, còn biết bồn cung hôm nay cười đến nổi cứng cả mặt.

Thái tử điện hạ của chúng ta rất ư thỏa mãn.

Đang cực kỳ thỏa mãn, thì nghe được lời dận dò khiến người khác cực kỳ mất hứng: "Đúng rồi, điện hạ đừng quên sáng mai phải đi Lăng Yên các học tập."

Ngọc Hữu Đường liền té xỉu.

=..=

Gió thu lành lạnh thổi tan màn sương sớm.

Sáng sớm, Ngọc Hữu Đường thức dậy, thay thường phục, đến Lăng Yên các học tập.

Y phục hoàng gia phần lớn đều lấy màu đỏ làm chủ đạo, ví dụ như hôm nay mặc thường phục, nhưng cũng giống như triều phục, một màu đỏ rực.

Dáng người Ngọc Hữu Đường đơn bạc, da thịt như gốm sứ, quần áo rộng, màu sắc rực rỡ càng tôn lên bộ dạng đẹp đẽ của hắn.

Giống như một gốc lan cao quý trong màn sương trắng xóa.

Một đường này, Thái tử điện hạ trẻ tuổi không biết đã chiếm lấy được bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ!

Rất nhanh đã đến Lăng Yên các, Ngọc Hữu Đường bước vào, cúi đầu phui đi hơi sương bám trên y phục.

Thái giám trông giữ ở đây đã sớm ở chỗ này chờ, nhìn thấy hắn, liền chào đón, dẫn hắn đi vào bên trong, vừa đi vừa nói: "Tạ đại nhân đã ở bên trong đợi điện hạ được một lúc rồi."

Ngọc Hữu Đường gật đầu một cái, trong đầu bắt đầu nhảy ra tư liệu về Tạ đại nhân...

Tạ Thái phó, danh Hù, tự Trọng Dung.

Khoảng ba mươi tuổi, mười bảy tuổi đã được đề tên trên bảng vàng, là người kế nhiệm của Tấn Dương Thứ sử.

Rành âm luật, giỏi thi phú, lại luyện được một thân hảo kiếm pháp, ngọc thụ lâm phong, quả thực là nhân trung long phượng, thiên tài toàn năng.

Mười năm trước, khi Hung Nô xâm phạm biên giới, mây vạn tinh binh của chúng bao vây Tấn Dương không một kẽ hở. Người này một bên nghiêm mật phòng thủ, một bên gửi thư cầu viện. Nhưng vì đường xá xa xôi, đội bảy ngày liền mà viện binh vẫn chưa tới, Tạ Hủ liền tụ tập toàn bộ binh sĩ dưới trướng lập thành một đội, ngắt lá cây cuốn lại, hướng về phía doanh trại địch thổi bài (Hình như là bài quê hương xa xôi gì đó). Âm thanh cực kỳ bi thương, réo rất tha thiết, binh lính Hung Nô nghe thấy, ý chí chiến đấu bị lung lay. Đến nửa đêm, toàn đội lại thổi tiếp, binh lính Hung Nô cảm thấy nhớ nhà da diết, khóc lóc quay về. (Ào nhè :))

Một bộ bạch y, một khúc lui địch, làm triều đình kinh hãi (kinh sợ + hãi hùng :v).

Rất nhanh sau đó, nam thiếu niên này liền bị tuyên triệu vào kinh, vào triều làm quan.

Từ đó về sau thăng chức nhanh như gió, một đường thẳng lên đến tận Chính nhất phẩm Thái phó, mà khi ấy mới chỉ vừa đến tuổi nhi lập chi niên (đến tuổi thành lập sự nghiệp).

Biến thái a biến thái, thế gian sao lạ có người hoàn mỹ như vậy a, Ngọc Hữu Đường lắc đầu một cái, bước qua bậc cửa, tiến vào học phòng.

Thái giám bên cạnh liền vội vàng thông báo: "Tạ đại nhân, Thái tử điện hạ đến rồi."

"... Vì thần bái kiến Thái tử điện hạ."

Giọng nói của người bên trong giống như nam châm, trầm thấp hết sức dễ nghe. Ngọc Hữu Đường trong lòng âm thầm kêu một tiếng, không khỏi ngừng đầu lên, chỉ thấy người kia đã đưa tay, thực hiện thân lễ.

Hắn mặc quan bào màu đỏ, quan bào từ trước đến nay đều rộng thùng thình, mà khoác đến trên người hắn lại chỉ có thể dùng bốn chữ để miêu tả ngọc diện chi tư.

Tư thái (phong thái + tư thế) của hắn không ti (hèn mọn, thấp kém) không ngạo, dù cúi đầu nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, như một thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ.

Thực hiện xong thân lễ, hắn không nhanh không chậm ngừng đầu.

Đến khi Ngọc Hữu Đường nhìn rõ ràng khuôn mặt hắn, dưới chân mềm nhũn, lùi về sau hai bước, tâm trạng sợ hãi còn hơn gấp trăm lần khi gặp Hoàng thượng.

Năm đó, khi còn nhỏ, bị hắn bắt lên trên núi, người này thờ ơ uy hiếp ép buộc hắn, câu nói khi ấy đến bây giờ hắn vẫn khắc sâu mòn một trong lòng.

"Cũng không sao, chỉ là sẽ giết mẫu thân ngươi, diệt cả tộc ngươi, khiến tộc nhà ngươi đoạn tử tuyệt tôn mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Thái tử điện hạ, ngài làm sao vậy?" Thái giám đứng sau thấy thân hình Ngọc Hữu Đường có chút lung lay, vội vàng đỡ tay đỡ.

Ngọc Hữu Đường đứng lại, vẫy vẫy tay, ý bảo không có việc gì.

Tiểu thái giám lập tức bày ra vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ cùng sùng bái nói: "Nhớ lại, Nhị hoàng tử cũng từng theo Tạ đại nhân học tập, khi lần đầu hắn gặp đại nhân, phản ứng so với điện hạ còn khủng bố hơn nhiều. Nhưng mà cũng không có gì kỳ quái, dung mạo Tạ đại nhân như vậy, lại tài giỏi như vậy, lại còn trẻ như vậy, ai gặp cũng phải giật mình là tất nhiên."

Trán Ngọc Hữu Đường chảy ra mấy vạch hắc tuyến.

Quên đi, mặc kệ tiểu thái giám háo sắc, Ngọc Hữu Đường tự ám thị bản thân, hạ quyết tâm giữ vững tâm trí, nhường mi, nhìn thẳng về phía người kia.

Đúng lúc, người kia cũng nhìn sang bên này, khuôn mặt trước sau như một, cực kỳ lạnh lùng... kỳ thực dù có như vậy thì nhìn vẫn rất đẹp trai a. Ánh mắt hắn cực kỳ bình thản, không có một chút cảm xúc nào.

Giống như đá giềng cổ, đại khái chính là giống như vậy.

Chẳng lẽ thời tiết thay đổi? Tiểu thái giám giật mình một cái, bỗng nhiên cảm thấy có hơi lạnh, vội nói: "Tạ đại nhân, Thái tử điện hạ giao cho ngài, nô tài

xin cáo lui."

Nói xong liền nhanh chân chạy đi.

Trong phòng chỉ còn Ngọc Hữu Đường cùng với Tạ Thái phó.

Cứ đứng mãi cũng không phải là ý hay, Ngọc Hữu Đường nhận lấy sách từ Bích Đường, chậm rì rì đi đến ngồi đối diện Tạ Hủ.

Cùng lúc, Tạ Hủ cũng vén vạt áo, đoan chính ngồi xuống. Hắn cúi đầu mài mực, từ tốn nói: "Điện hạ thông minh từ nhỏ, chắc chắn nền tảng kiến thức nắm rất chắc. Nhưng Hoàng thượng lại cố ý dẫn dò vi thần phải ôn tập từ cơ bản, sau mới dạy chính vụ, vì vậy hôm nay cứ học * trước đã.

*kinh Xuân Thu (1 trong những bộ sử của Trung Quốc do Khổng Tử chỉnh lí)

Nghe vậy, Ngọc Hữu Đường liền đánh giá bộ dạng thu liễm của người nọ, lông mi dày rậm che khuất không nhìn ra cảm xúc gì...

Giống như hoàn toàn không quen biết mình nha.

Tiết tấu giảng dạy của Tạ Thái phó cực nhanh, không để cho người ra nghỉ ngơi một chút nào.

Một khắc trước hắn còn đang nói về điển cố dụng binh của Triệu quốc, một khắc sau đã chuyển sang điển cố Giới Tử để chứng minh sự trong sạch rồi.

Một tiết học dài một canh giờ.

Từ đầu đến cuối, Tạ Hủ không uống một ngụm trà nhuận giọng nào.

Hiệu suất quá ư là khủng bố rồi, Hữu Ngọc Đường dựa vào đệm dựa, một mặt cảm khái lật sách, một mặt ý vào thân phận Thái tử, cứ một cốc lại một cốc Đại Hồng Bào (trà), ừng ực ừng ực, Tạ Hủ làm như không thấy.

Hết một tiết học.

Mấy tên công công đang co đầu rụt cổ ở ngoài cửa sổ, vội vàng quay về bẩm báo với các chủ tử của mình.

Chắc chắn, quả nhiên là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thổi rửa, nương nương/ điện hạ biết được nhất định sẽ rất cao hứng!

Mà bên này, Ngọc Hữu Đường cũng bắt đầu thu dọn sách vở chuẩn bị chạy đi, hắn vừa mới gấp lại, liền nghe thấy Tạ Hủ nói: "Sau mỗi tiết đều có bài tập, sau khi thân xem xong, điện hạ mới được rời đi!"

Nghiêm túc trình trọng, không cho phép phản đối.

Ngọc Hữu Đường cứng đờ một hồi, cuối cùng vẫn đặt mông ngồi xuống, Tạ Hủ thấy thế mới bắt đầu cầm bút, bắt đầu ra đề.

Từ này giờ hắn vừa nói liên tục, vừa mài mực không ngừng hóa ra là vì vậy, Ngọc Hữu Đường quay mặt đi.

Rất nhanh, Ngọc Hữu Đường cầm lấy đề bài.

Rất đơn giản, nhận xét về hai nhân vật trong .

Nhanh như chớp, Ngọc Hữu Đường bắt đầu viết đáp án.

Người thứ nhất là Chung Xuân Cách, người thứ hai là Hứa Mộc phu nhân.

Cả hai đều là nữ tử.

Ngọc Hữu Đường viết nhanh như gió, chưa đến nửa canh giờ liền nộp bài.

Tạ Hủ cũng đọc nhanh như gió, duyệt xong, chỉ viết một câu: Điện hạ viết đều là nữ tử.

Đây mà cũng coi là lời bình mẹ gì (@@), Ngọc Hữu Đường nhú mày, đề bút bác bỏ: Thái phó không nói không được viết về nữ tử.

Tạ Hủ: Tầm mắt hạn hẹp.

Ngọc Hữu Đường: Phụng quay về cố hương, Hoàng ngao du tứ hải*. Thôi Hán, có Tư Mã Tương Như là nữ tử nhưng có tài có đức, Thái phó mới là có nhận xét bất công, không công bằng.

*Phụng là con đực, Hoàng là con cái

Tạ Hủ không biến sắc, tiếp tục viết: Ý thần không phải là như vậy, đầu tiên, về Chung Vô Diễm, nữ tử này tuy tướng mạo xấu xí nhưng chí hướng rộng lớn, nữ tử bình thường không thể so được. Khi ấy, Tề Quốc bị Triệu quốc quấy nhiễu, bất chấp có thể bị gán tội chặt đầu mà tiếp cận Tề Tuyên Vương

nêu ý kiến: trông về bờ cõi phía xa, cảm hận nhìn thần che mắt quân. Tề Vương cảm động, phong Vô Diệm làm Tướng quân, sau khi nàng giành lại lãnh thổ, liền phong làm hậu. Còn về Hứa Mục phu nhân, nữ tử Hoàng thất Vệ Quốc, giới thơ phú, có dục vọng liên hợp với Tề Quốc, cuối cùng lại phải ủy khuất gả cho Địch Phạm Vệ, sau khi chồng chết, Hứa Mục phu nhân phụ tá tân vương, quản lý trị quốc. Sau, vì giới ngoại giao, khiến Tề Hoàn công thường thức, lại giúp đỡ Vệ Quốc mà nắm vị trí quan trọng. Tóm lại cả hai người, công tích nổi bật, nhưng đều là phụ chính, đứng sau nam tử, chưa bao giờ nghĩ đến tự mình đăng vị cai quản cả thiên hạ... vì vậy thần mới nói tầm mắt hạn hẹp.

Viết xong, Tạ Hủ thông dong đặt bút, chuyển tờ giấy sang bên kia.

Bích Đường đứng canh ngoài cửa nhìn thấy vậy, sau gáy chảy đầy mồ hôi: Hai người nói chuyện bằng cái tờ giấy bé tí như vậy không thấy mệt à?

Ngọc Hữu Đường kiên nhẫn đợi, sau khi nhận lấy thì cẩn thận đọc, đọc xong thì cực kỳ sợ hãi!

Đại nghịch bất đạo, Tạ Thái phó, người là đang giết đây muốn nữ tử đoạt quyền soát vị?

Ngọc Hữu Đường vội vàng ngắt mặt khỏi tờ giấy nhìn người đối diện, Tạ Hủ vẫn ngồi nguyên như cũ, quần áo chỉnh tề, nét mặt bình thản.

Đúng là hần.

Không phải là người giống người, cũng không phải là bị mất trí quên mất mình.

Sau đó, Tạ Hủ mở miệng nói ra một câu, triệt để làm những suy nghĩ tốt đẹp trong lòng Ngọc Hữu Đường tan thành bọt nước: "Bây giờ thần chỉ nguyện ở trong cung cấm y ngọc thực, không muốn mất thời gian cùng điện hạ ôn lại chuyện cũ."

Ngữ khí hần bình thường, giống như đang nói về chuyện không liên quan đến chính mình.

Một năm trước, chính người này cảnh cáo hần: Bồi dưỡng người bảy năm, ta đã truyền sở học cả đời. Sau khi tiến cung, không được lường lự, cũng không được có suy nghĩ khác. Nhất định phải ngồi lên vị trí Thái tử.

Hần rất khiếp sợ hỏi: Sao người biết chắc Ngọc Hữu Đường sẽ được chọn làm Thái tử, hơn nữa, nữ tử làm Hoàng Đế không phải rất kỳ quái sao?

Người này không trả lời hần vấn đề đầu tiên, chỉ nói: "Coi mình là nam tử là được" rồi cười Nguyệt Ly rồi đi.

Từ đó không trở lại.

Bây giờ không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, lại dưới thân phận sư đồ, liền phân rõ giới hạn.

Quả nhiên đã xem thường hần rồi.

Ngọc Hữu Đường như nghẹn lại, nỗ lực muốn phản bác lại gì đó, rồi giống như bị câm thật, không nói lên lời.

Cuối cùng liền cầm bút, cúi đầu viết gì đó trên giấy.

Viết xong, liền xột xoạt thu dọn sách vở, vội vã hồi cung.

Lúc ấy, Tạ Hủ vẫn không động dậy, đợi đến khi Ngọc Hữu Đường bước ra khỏi phòng, hần mới đứng dậy, cầm lấy trang giấy Ngọc Hữu Đường để lại, lững thững đi về chỗ mình, cúi đầu nhìn đến phía cuối tờ bài tập, nhìn đến chỗ chữ Ngọc Hữu Đường viết.

Ngọc Hữu Đường chỉ viết một chữ: Được.

Ủy ủy khuất khuất, tựa hồ rất không cam tâm, lại có chút cố tình xa cách.

Tạ Hủ nhìn lại chữ này một lần nữa, rồi dùng hai ngón tay cầm tờ giấy thả vào lư hương đồng ở trên bàn, trang giấy bị thả vào thoáng chốc đã bùng cháy, giấy trắng mực đen bị nuốt chửng không còn một mảnh.

Sau đó, Tạ Hủ lại lấy ra một tờ giấy khác, dáng vẻ như ngọc giống như bình thường, viết xuống một bài văn.

Nội dung là nêu cảm nghĩ về hai nhân vật trong , người thứ nhất là Xuân Thu Ngũ Bá một trong những Tề Hoàn công (hình như là người hoàng thất nước Tề), một người là danh tướng Quản Trọng.

Ở dưới cũng có lời phê duyệt kĩ càng tỉ mỉ.

Sau đó, hần gọi Bích Đường vẫn đang đứng ở ngoài cửa vào, nói: "Đây là bài tập hôm nay của Thái tử, Hoàng thượng muốn xem, sau khi sắp xếp thu dọn cẩn thận thì giao cho công công bên Phụng Thiên điện."

"Nô tỳ tuân mệnh." Bích Đường coi tờ giấy như trân bảo, cẩn thận gấp lại cất vào tay áo rồi nhanh chóng thối lui ra ngoài cửa.

Khi gấp tờ giấy lại, Bích Đường lén lút nhìn chữ phía bên trên... nét chữ mô phỏng lại nét chữ của Thái tử, giống y như đúc.

Mấy ngày sau đó, Ngọc Hữu Đường đều dậy rất sớm, vội vàng đến lớp học.

Nhưng dù hán đến sớm thế nào thì Tạ Hủ vẫn đến trước hán.

Thực kỳ quái, người này giống như cảm rở ở đây vậy.

Hiệu suất giảng bài của Tạ Hủ vẫn cực kỳ cao, Ngọc Hữu Đường thì bày ra bộ dạng cà lơ phất phơ, thỉnh thoảng thì uống trà, không biết là làm cho ai xem

Hai người như vậy, thực sự là giống như không quen biết, có vẻ xa cách.

Ngoại trừ một ngày, Tạ Hủ vẫn giữ vững phong độ, giảng bài cực nhanh như gió, bỗng nhiên dừng lại, lạnh lùng đưa mắt nhìn Ngọc Hữu Đường một hồi.

Lúc đó, Ngọc Hữu Đường đang cầm chén sứ, nghiêng người dựa vào ghế chênh chếch về phía tay vịn. Có vẻ là do tư thế, cổ áo hán không chỉnh, có một phần da thịt ở cổ lộ ra bên ngoài, mà ngón tay, gáy, cùng với chén sứ gần như tiếp màu, trắng như sứ.

Bị ánh mắt như thế nhìn chằm chằm, Ngọc Hữu Đường có hơi chột dạ, nhẹ nhàng thông thả cầm cốc trà uống một ngụm rồi đặt về chỗ cũ, rồi lén lút chỉnh lại thế ngồi, bày ra tư thế bảnh trướng ra oai cũng tạm coi như là đoan chính ở chính giữa ghế.

Nhìn hán làm xong tất cả, Tạ Hủ mới thu tầm mắt, cúi đầu viết gì đó rồi đưa tờ giấy tới.

Ngọc Hữu Đường cầm lấy tờ giấy, trên đó có viết: Uống trà vẫn nên nhã nhặn một chút thì tốt hơn, dù sao hầu kết giả cũng không chân thật như của nam tử.

Phốc, Ngọc Hữu Đường kiềm chế ham muốn kích động muốn phun trà, yên lặng nuốt xuống họng.

... Đúng vậy, hầu kết giả bình thường nhìn rất chân thực, nhưng khi uống nước hoặc dùng com không giống như hầu kết của nam tử bình thường tự nhiên lên xuống, mà rất cứng nhắc.

Mà chính mình thì ừng ực uống trà, đem sơ hờ đồ lộ không chút che giấu, thật sự là...

Ngay cả chính mình cũng không thể chấp nhận được.

Lại bị coi thường.

Sau lần đó, Ngọc Hữu Đường dừng lại hành vi uống trà nhằm kích thích Tạ Thái phó giảng bài đến miệng khô lưỡi khô, nhưng tư thế lưỡi biếng thì vẫn giữ lại.

"Sao đạo này Thái tử không uống trà nữa, chẳng lẽ bắt đầu chú tâm học tập rồi?"

Ngoài cửa, mấy cái đầu lén lút quan sát thì thầm nói.

Đột nhiên, một tiểu cung nữ không biết từ đâu chui ra khiến bọn họ giật nảy mình.

Chỉ thấy tiểu cung nữ này kêu khóc thảm thiết: "Mới không phải, điện hạ là chán uống Đại Hồng Bảo, không tìm được trà ngon hơn để uống, còn lớn tiếng trách mắng nô tỳ."

Phá gia! Cái tên Thái tử này ngay cả loại trà quý nhất thế gian còn ghét bỏ, không chút nào đem tiêu chí tiết kiệm là quốc sách của Hoàng thượng để vào mắt, thật sự là ý vào thánh sùng, xa hoa vô độ, thực sự là quá đáng lắm rồi! Phải nhanh về bẩm báo với chủ nhân!

Đám thái giám nhao nhao rời khỏi cửa sổ, vừa phui ống tay áo vừa phẫn nộ đi về.

Tiểu cung nữ vừa nãy còn bày vẻ mặt cực kỳ đau khổ, nhìn vài bóng người đang chạy ngày càng xa, liền đổi sang vẻ mặt cười toe toét...

Bích Đường: Khả khả khả, kế hoạch thành công.

Không chỉ như vậy, mấy ngày sau đó, bài tập của Ngọc Hữu Đường vẫn giữ vững phong độ, suy cho cùng vẫn là thiếu niên (nữ?) trẻ tuổi tài tuấn, hạ bút sinh hoa.

Hoàng thượng duyệt xong những bài văn này, long tâm vô cùng vui vẻ, liên tục sai người đưa đồ ban thưởng đến Đoan Bản cung.

Tất cả những chuyện này rốt cuộc cũng triệt để chọc giận một thiếu niên ở Loạn Tiểu cung.

Đến một ngày, hán ngay cả kiệu cũng không thèm ngồi, một đường phong trần mặt mũi, chạy thẳng về phía cung điện của Thái tử.

Lần trước khi đến đây, hán một chữ cũng không nói, chỉ bày ra bộ dáng lãnh diễm cao quý rồi lưu lại một tiếng "Hử!".

Lần này chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy đâu!

"Nhị hoàng tử, ngài đi chậm lại một chút!"

Thái giám thờ hồng học chạy chậm như rùa đằng sau gào thét người đằng trước.

Nhìn bóng lưng người phía trước cực kỳ giận dữ, giống như là đang đi tìm cừu nhân giết cha tính sổ vậy, xung quanh thân như có ngọn lửa bùng cháy, ặc, nhưng mà dù giận đến đâu chẳng nữa cũng đâu cần phải hành hạ đôi chân mình chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Nhị hoàng tử như gió bay qua hành lang, sắc mặt đen sì vọt vào hoa viên Đoan Bôn cung.

Nhận ra khách quý, tiểu cung nữ làm vườn đang bận rộn cắt tỉa cây con vội vàng bỏ kéo xuống, tiến lên nghênh đón: "A, Nhị hoàng tử, xin hỏi..."

"Tránh ra!" Nhị hoàng tử nắm lấy nàng đẩy qua một bên, tiếp tục guồng chân xông tới cửa cung.

"Nghe thấy không, tránh ra~" Tiểu thái giám bình thường vẫn hay theo đuôi Nhị hoàng tử, lướt qua cung nữ, đặc ý đào dạt phụ họa chủ tử mình một câu.

Rắc, rắc, tiểu cung nữ cảm tức nhìn bóng lưng hai người, vung cây kéo trong tay hai cái, hung tợn vụn gãy hai cành cây khô.

Hứ, chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, để xem nguoi đặc ý được đến bao giờ.

Dọc theo đường đi, cung nhân ngăn cản Nhị hoàng tử rất nhiều, hần đều trực tiếp thô bạo đánh bay, khuôn mặt tuần tú cũng ngày càng đen sì.

Rốt cuộc... Rốt cuộc, phụ hoàng an bài bao nhiêu cung nhân đến hầu hạ hần?

Mới có một khắc mà xem ra đã gấp đôi chính mình? Hơn nữa, đây mới chỉ là ở bên ngoài!

Cái đồ bình hoa này! Lên lớp uể uải oải oải như thế, vậy mà phụ hoàng vẫn không ngừng ban thưởng đến đây!

Trước kia, hần vẫn một mực chắc chắn rằng chỉ việc ngồi chờ chiếu chỉ phong Thái tử đến tay mình...

Kết quả...

Kết quả...

Nhị hoàng tử xiết chặt nắm đấm, một cước đá bay cửa lớn của Đoan Bôn cung.

=..=

"Ngọc Hữu Đường, nguoi đang ở đâu???"

Thời điểm ấy, Ngọc Hữu Đường đang ngồi dựa vào cửa sổ thư phòng, cầm cọng cỏ treu mèo.

Hôm trước, Hoàng thượng mới phái người đưa tới giống mèo Ba Tư từ Tây Vực, có hai màu mắt, bộ lông trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp.

"Sợ Đường nhi cả ngày lên lớp quá mức tẻ nhạt, đưa con vật nhỏ này đến để điều dưỡng tâm tình, tăng thêm dật thú." (dật: thanh nhàn, nhàn tản)

Công công cánh tay đầy vết cào hồng hồng, mặt không cảm xúc nói như vậy.

Nguoi cũng biết là tẻ nhạt hả? Há? Há?

Ngọc Hữu Đường khấu tạ long ân, tiếp lấy con mèo, trong lòng thầm oán vài câu.

Ngọc Hữu Đường bế quả cầu lông trên trên bậc cửa sổ đặt lên trên đùi, nhớ tới cuộc sống bây giờ trôi qua hết sức khổ sở, cực kỳ uất ức, buổi sáng là khuôn mặt lạnh như băng của Tạ Thái phó, buổi chiều là cả giọng nói và nét mặt đều nghiêm túc của Tổng ma ma.

Những ngày tháng khổ học ở trong chùa hoàn toàn không thể so sánh được, mức độ còn khủng bố hơn nhiều.

Còn nữa, lúc Tạ Hủ dạy học ở Tê Hà tự, mặc dù cũng nghiêm khắc, nhưng vẫn có chút quan tâm và chỉ bảo của bậc trưởng bối.

Nhưng lần này, hấn tựa như thực sự nhập tâm vào thân phận "Ta không quen ngươi, ngươi đừng có trêu chọc ta, ta chỉ là người Hoàng thượng phái tới để dạy học", ngoại trừ hồi đó tranh luận với nhắc nhở hấn vài câu về hầu kết già, còn lại thì chưa bao giờ nói thêm nữa chữ.

Ngọc Hữu Đường rất muốn phá vỡ tình trạng này, một hôm nào đó sau khi tan học, không như bình thường vung tay áo chạy về cung, mà ở lại xem Tạ Thái phó sau khi mình hồi cung thì làm những gì, thuận tiện nói thêm vài câu.

Thế nhưng người này từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu, thu dọn gì đó xong thì đi luôn.

Trước khi đi, còn bình tĩnh nói một câu: "Thái tử điện hạ, vi thần cáo lui" rồi đi mất.

Ngọc Hữu Đường ngồi đó nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tạ Hủ, bộ dạng hấn trước nay đều chín chu, ngồi đến buổi trưa mà quan bảo cũng nhăn nhúm chút nào. Mặc dù mặc y phục điểm lệ thêu mảng kim nhưng trông chẳng dính mùi quyền thế, vô dục vô cầu.

Trong chùa, hấn dốc hết tài học dạy dỗ chỉ một lòng theo đuổi quyền lực, trong cung hấn cũng hết lòng dạy dỗ nhưng là vì bổn phận, rốt cuộc người nào mới thật sự là hấn?

Ngọc Hữu Đường đau khổ ôm đầu, ở trên bàn cọ qua cọ lại vài cái.

Đến khi phát tiết xong thì đứng dậy thu dọn sách vở...

"Ngọc Hữu Đường ở đâu? Ra đây! Trốn tránh bản vương thì còn gì là hảo hán?"

Hồi ức không vui bị một âm thanh gào thét giận dữ phá vỡ, Ngọc Hữu Đường lấy lại tinh thần, cảm nhận được bước chân lỗ mãng đặc thù của chủ nhân âm thanh giận dữ đang tới gần.

Con mèo trên đùi dường như cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm, có chút bất an ngo ngoáy kêu meo meo vài tiếng.

Ngọc Hữu Đường cúi đầu bận rộn an ủi vuốt ve cục bông trên gối, đúng lúc đó...

Cửa thư phòng bị một cước đạp văng!

= . . =

Nhị hoàng tử đi vòng vòng trong cung một vòng lớn, đập hông mấy cái cửa mà vẫn không tìm thấy người.

Có điều chút khó khăn nhỏ đó làm sao cản nổi bước chân của Nhị hoàng tử cao quý!

Thời gian không phụ lòng người, rốt cục khi hấn tức giận đạt mức đỉnh điểm, sức chiến đấu bùng nổ, đập văng cánh cửa cuối cùng của Đoan Bồn cung, cuối cùng cũng gặp được người mình mong nhớ ngày đêm(?)...

Cửa phòng bị đá hông kêu kéo kẹt, Nhị hoàng tử của chúng ta lại mù quáng tìm kiếm, ánh mắt hung ác đảo quanh phòng, cuối cùng khóa chặt chỗ cửa sổ.

Ngọc! Hữu! Đường!

Người hấn tìm kiếm này giờ, toàn thân tỏa ra sự lười biếng, đang nghiêng người dựa vào cửa sổ.

Lười!

Khoác áo choàng Tuyết Hồ dùng để chống lại cái lạnh cuối thu...

Xa hoa lãng phí!

Trên gối là một con mèo Ba Tư trắng như tuyết, tuyết, tuyết...

Chơi bồi lêu lổng!

Trước kia đã nghe nói khuôn mặt hấn tinh xảo hơn hấn nam tử bình thường, lần trước không để ý, lần này phải nhìn thật kỹ.

Đây là ân huệ bản vương ban cho hấn! Nhị hoàng tử trong lòng nghĩ như vậy liền đưa mắt nhìn về khuôn mặt đối phương.

Đúng lúc đối phương cũng đang yên tĩnh chăm chú nhìn mình, rõ ràng là một đôi mắt tinh ranh nhưng bởi vì bộ dạng điềm tĩnh mà trở nên ôn hòa vô hại. Trong suốt như gió xuân đang thổi, khiến băng tan chảy.

Hấn đang đứng ở chỗ hơi tối lại ôm thêm cục lông trắng như tuyết, giống như tiên nhân tỏa ra ánh hào quang mờ ảo.

Hồi bé Nhị hoàng tử chỉ gặp qua hấn vài lần, nhưng tướng mạo hấn đã khắc sâu vào ký ức. Hôm nay nhìn lại có thể nhìn thấy bóng dáng của năm đó, nhưng đã mất đi nét trẻ con, như được tí mĩ điều khắc mài giữa, đẹp không thể tả...

...Thật sự đẹp như vậy...

Nhịp tim Nhị hoàng tử đập loạn, nhưng ngay lập tức ổn định lại tinh thần.

Bình, bình hoa!

Một tên vừa lười vừa xa hoa lãng phí vừa chơi bời lêu lổng vừa là cái bình hoa, lại lại cướp vị trí Thái tử của ta!

Không thể nhịn nữa!

Nhị hoàng tử kéo tay áo, bày ra bộ dạng nhất định phải tử chiến một trận, chuẩn bị xông lên hành hung Ngọc Hữu Đường một trận.

Bỗng nhiên một cánh tay ngăn hấn lại, năm ngón tay như búp măng.

Chủ nhân của cánh tay đó chính là Bích Đường, nàng bình thần nói:

"Điện hạ, xin bớt giận."

Ta đây! Nhị hoàng tử theo thói quen, vung tay muốn đẩy cánh tay kia ra, ồ, đẩy không ra.

Hấn cúi đầu nhìn cánh tay gầy nhỏ đang khóa trước người, phải nói là mạnh khủng khiếp.

Lại lần nữa! Nhị hoàng tử dùng thêm sức, chỉ tiếc rằng lúc trước đã dùng quá nhiều sức đập cửa nên yếu đi nhiều, vì vậy mà cánh tay bé nhỏ dễ trước ngực hấn vẫn lì lì bất động.

Hấn muốn lợi dụng khe hở mà vượt qua, nhưng Bích Đường vẫn từng bước ép sát, không cho hấn bất kì cơ hội nào.

Nhị hoàng tử, ngài còn muốn thử đến bao giờ a.

Ngọc Hữu Đường ngồi cách đó không xa, trông có vẻ vô cùng đau khổ, nhẹ nhẹ lắc đầu.

Nhị hoàng tử thấy thế, mặt như xuất huyết, càng thêm cău kinh.

Tuy rằng châm ngôn sống của Nhị hoàng tử của chúng ta là quân tử động thủ không động khẩu, nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt, mà tình huống đặc biệt cần phải có cách xử lý đặc biệt, vì thế hấn gào lên giận dữ: "Ngọc Hữu Đường, có bản lĩnh thì ngươi ra đánh đánh với bản vương một trận! Trốn ở sau lưng nữ nhân thì còn gì là hảo hán!"

Ngọc Hữu Đường bất đắc dĩ nhắm mắt: Điện hạ ngài chỉ có nói mấy câu kiểu "Trốn ở xxxx thì còn gì là hảo hán" sao? Vốn từ sao lại ít ỏi như vậy, những gì Tà Thái phó dạy lúc trước ngươi vứt đi đâu hết rồi?

"Ngọc Hữu Đường! Ra đây!"

"Ra đây!"

Nhị hoàng tử nhất quyết không chịu dùng sách lược "động khẩu", cứ đòi "động thủ".

"Điện hạ!" Bích Đường thực sự không nhịn được nữa, cuối cùng cũng bùng nổ, gầm một tiếng san bằng bình địa, so với Nhị hoàng tử còn lớn gấp mấy lần, Nhị hoàng tử từ nhỏ đến lớn bên tai đều là giọng nữ tử êm ái ôn nhu, đã kinh qua hủ dọa như vậy bao giờ, ngay lập tức cầm khẩu.

Bích Đường lúc này mới bình tâm tĩnh khí, gọi một tiếng: "Điện hạ."

Nhị hoàng tử: "Nói!"

Bích Đường quỳ xuống, dập đầu: "... Thứ cho nô tỳ nhiều lời, hành động ngày hôm nay của điện hạ, phạm phải sai lầm rất lớn."

"Bản vương con chưa tới phiên ngươi đến giáo huấn!"

"Vậy xin mời điện hạ trước hãy nhìn ra bốn phía ngoài kia đi."

Nhị hoàng tử nghe vậy, quay đầu lại nhìn ra phía ngoài điện, ngoài cửa cung lẫn song cửa sổ toàn đều là đầu, đều là cung nhân, đang chen lấn xô đẩy, thấy hấn quay đầu lại, vội vội vàng vàng rút cổ lại...

Mà bên trong Đoan Bồn cung, bàn thì bị đập đổ ra đất, cửa phòng thì kêu kệt kệt kệt, chỗ nào cũng đều bị hấn làm cho chường khí mù mịt, thậm chí không thể nói...

Mặt Nhị hoàng tử lại đỏ như bị xuất huyết: "Kìa... thế này là sao!"

Bích Đường dịu dàng nói: "Điện hạ hôm nay đến đại náo Đao Bồn Cung, cũng thấy được cung nhân không phải là ít, nếu việc này bị truyền tới tai Hoàng thượng, chắc hẳn đối với Nhị hoàng tử cũng chẳng có gì tốt," nàng lại tận lực nhấn mạnh câu cuối: "Cái gì cũng không tốt."

Nhị hoàng tử nghe vậy, sắc mặt cả kinh, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Hữu Đường: "Bản vương cũng không e ngại các người!"

Bích Đường nghe vậy, đứng dậy, tránh sang một bên, hướng về phía Ngọc Hữu Đường, dùng tay làm dấu mời: "Vậy điện hạ đi đi."

Rồi nàng lại chậm rãi nói tiếp: "Thân thể Thái tử vốn yếu ớt nhiều bệnh, chỉ sợ điện hạ ngài mới động một cái, e rằng cũng có thể lấy nửa cái mạng của ngài ấy luôn."

Nhị hoàng tử chấp tay sau lưng: "Không cần người phải nói cho bản vương!"

Bích Đường đột nhiên hạ thấp giọng, ngữ điệu nhẹ nhàng từ tốn: "Kỳ thực điện hạ cũng có thể nhẫn nhịn thêm một thời gian nữa, thân thể Thái tử vốn suy nhược, đại thần trong triều vẫn luôn bất mãn.... Cơ hội của điện hạ... vẫn còn nhiều..."

Hai tai Nhị hoàng tử thoáng chốc liền dựng thẳng lên.

"Nếu điện hạ có thể cho Thái tử một con ngựa, chuyện hôm nay ngài tới Đao Bồn cung chắc chắn sẽ không có người ngoài biết được. Nhưng nếu như điện hạ ngài vì muốn khoe tài mà gây ra chấn động, vị trí Thái tử, sợ rằng cũng không đến lượt ngài mơ tưởng... Hà tất phải 'thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành', tiền mất tật mang..."

Biểu đạt ý tứ rõ ràng, Bích Đường làm một câu tổng kết: "Đây cũng chỉ là lời khuyên nhủ của nô tỳ, còn lại thế nào thì tự điện hạ quyết định đi."

Nhị hoàng tử không nói gì, nín chặt môi, ngọn lửa hừng hực trong mắt cuối cùng dập tắt.

Trầm mặc một lúc, hắn khẽ quăng lại một câu: "Ngọc Hữu Đường, hôm nay bản vương tha cho người một mạng!" rồi đi ra khỏi phòng.

"Tha cho người một mạng-" Tiểu thái giám phía sau nhắc lại, rồi vẫy đuôi theo chủ tử.

Nhị hoàng tử trong ánh nhìn chằm chằm của mọi người, sắc mặt âm u tái nhợt, sai bước đi trong điện.

Vừa nãy hắn chạy nhanh tới đây, trong lòng chỉ muốn tìm Ngọc Hữu Đường, không quan sát kỹ nơi này. Giờ khắc này, tâm trạng hắn đã ổn định lại, bắt đầu quan sát xung quanh.

Đột nhiên, hắn đưa mắt, liếc về một căn phòng lớn, bên trong có treo một bức họa.

Không phải là tranh chữ bình thường, cung không phải là bản thư pháp.

Chính xác... là một cái bản đồ.

Hắn vội vàng bước về phía bức họa, càng đến gần, bản đồ càng rõ ràng.

Hắn nhận ra, đây là bản đồ lãnh thổ, là lãnh thổ Đại Lương.

Mỗi một địa phương, mỗi một địa điểm, dường như chỗ nào cũng bị che kín bởi chữ viết, ghi chú.

Lẽ nào Ngọc Hữu Đường cũng không phải là đồ vô dụng?

Tìm Nhị hoàng tử đập lỗ một nhịp, vội vàng áp sát, cẩn thận nhìn ghi chú phía trên.

Đầu tiên là nhìn chỗ kinh đô Kiến Khang, bên trên viết "Mỹ nhân nhiều, chỗ tốt nhất là lầu Sắc Xuân (sắc ở đây là sắc đẹp, gái đẹp :v), Thính Hương các, viện Tàn Hoài Phong Nguyệt."

Còn chú thích thêm: "Thực ăn tương đối ngon: tiết canh vịt, mì vằn thắn, bánh nướng, mì luộc, gạo nếp ngó sen, trứng chim cút ngũ vị hương, bánh hoa mai, kẹo hoa quế, thịt bò, canh miến, sủi cảo hấp, ốc xào,... (còn vài món nữa nhưng mà chịu, không hiểu là cái món gì, mà thấy cũng nhiều nhiều món rồi nên thiếu vài món chắc cũng không sao)

Nhị hoàng tử không tin nổi mắt mình, xoa nhẹ vài cái, vội vàng xem chỗ khác...

Trên bản đồ Đại Lương, chi tiết đến không thể chi tiết hơn, chỗ nào cũng bị người ghi hết tên thanh lâu cùng với mỹ thực nổi danh...

Đến khi Nhị hoàng tử nghiêm chỉnh xem hết tám bản đồ, chắc chắn ngoài những thứ này thì không còn cái gì khác, hắn cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ hồ muốn ngất đi, miến cưỡng ổn định một lúc lâu mới không ngã xuống.

Hắn đứng trước bản vẽ, lại xiết chặt nắm đấm, cuối cùng vẫn nhìn được xúc động muốn quay lại xách Thái tử ra đập bẹp, vo thành hình tròn, lồng lộn ném, giày xéo một trận cho thỏa nỗi chờ mong.

Vung tay áo (cái loại rộng, dài lòng thòng ấy) một cái, tức tối rời đi, cái cung điện này làm hấn muốn điên lên...

Bích Đường vẫn lén lút đi theo, thấy cái người âm ỉ này cuối cùng cũng đi khỏi, thở phào một hơi, trở lại thư phòng, đúng sự thật bầm bầm: "Điện hạ, hấn quả nhiên nhìn thấy tấm bản đồ kia rồi."

Ngọc Hữu Đường nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

Từ trước đến giờ, biểu hiện của hấn ở trên lớp vẫn cả lơ phát phơ, nhưng càng về sau Hoàng thượng ban thưởng lại càng nhiều, người ngoài tất nhiên sẽ cảm thấy đáng nghi.

Vì vậy, hấn đoán trước nhất định sẽ có người không phải là hoàng tử thì cũng là phi tần đến điều tra nội tình, mất một đêm liền để chuẩn bị tấm bản đồ đó rồi treo ở đại sảnh, chỗ treo bản đồ nhìn thì có vẻ là ở nơi xó xỉnh nhưng kỳ thực lại là chỗ cực kỳ dễ dàng khiến người khác chú ý, chỉ cần đi lướt qua, hơi để ý một chút thì chắc chắn sẽ nhìn thấy.

Hấn muốn chắc chắn những người kia đều nghĩ rằng mình là người ngu ngốc, không thể tạo thành bất kỳ sóng gió gì, không có chút gì uy hiếp... Hoàng thượng phong hấn làm người kế vị cũng chỉ là kế che mắt, ban phần thưởng cũng chỉ là làm bộ một chút, lâu ngày, chắc chắn sẽ tìm tội danh lung tung gì đó để phế bỏ hấn, lập Thái tử mới.

Như vậy, đám quyền thần (quan to lộng quyền) sẽ không đem thù hấn tập trung đến trên người hấn (Ngọc Hữu Đường), vẫn duy trì nguyên trạng thế giằng co giữa Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử như bây giờ.

Hấn không cầu trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, chỉ nguyện bo bo giữ mình, an ổn ngồi lên ngôi vị Thái tử.

Hấn chỉ có một con đường này.

Bích Đường thấy hấn hồi lâu không nói gì, chỉ chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, không nhúc nhích, tư thái tùy ý bây giờ hoàn toàn không khác gì nam tử.

Bản thân hấn vốn là nữ tử, phải trải qua bao nhiêu đau khổ cùng khó khăn mới có thể biến hấn thành như bây giờ.

Hồng tỵ thêm hương*, nói cười nhàn nhã, có người con gái nào lại không nguyện ý được người khác che chở sống một đời vô lo vô nghĩ?

*Hong tỵ thêm hương: Ý chỉ những cô gái xinh đẹp diện quần áo điểm lệ. Nghĩa ban đầu là thư sinh trong thời gian dài mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương.

Bích Đường không có khả năng làm được gì, chỉ có thể yên lặng bồi tiếp (xát cánh, giúp đỡ) chủ tử mình.

Im lặng hồi lâu, nàng nhớ tới một chuyện, bị Nhị hoàng tử nháo một hồi, suy nghĩ thì quên nói cho hấn biết: "Điện hạ, Tả Thái phó nói với nô tỳ, đêm nay hấn muốn phải gặp ngài một lúc."

"Ta biết rồi."

Giọng nói Ngọc Hữu Đường vẫn nhẹ nhàng, tựa như gió, không có một chút ưu tư.

Hấn cũng không động đậy, đứng thẳng như tượng, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đêm hôm đó, Ngọc Hữu Đường một thân thường phục, ung dung đi đến hồ Tâm Nguyệt.

Mọi nơi trong cung hấn đều nắm rõ, rất nhanh liền nhớ lại tư liệu về nơi này.

Giữa hồ Tâm Nguyệt cũng có một đình cùng tên. Nghe đồn, khi tiên đế còn sống, nơi này phong quang (quang cảnh, náo nhiệt) cực điểm. Khi đó có một vị phi tử cực kỳ được sủng ái, trong tên nàng có hai chữ Tâm Nguyệt nên tiên đế liền vì nàng mà làm một cái hồ nhỏ, lấy hai chữ này làm tên. Sau đó không lâu, vị phi tử này bất ngờ chết đuối chính trong hồ này, khi được vớt lên, thi thể thối không tả nổi. Vì thế, người trong cung nói năng trở nên dè dặt, hiếm còn có ai dám đến nơi này nữa.

Bây giờ đã là giờ tỵ (11h đêm-1h sáng), bốn phía tối đen như mực.

Trong cung cực kỳ yên tĩnh, Ngọc Hữu Đường đi ở phía sau, Bích Đường đi phía trước cầm đèn, bước chân hai người không nặng nhưng vẫn tiếng xột xoạt vẫn như có như không vang lên bên tai.

Vài thị vệ tuần tra thấy có ánh đèn, đi đến cản họ lại.

"Người nào?"

Bích Đường nâng đèn lên cao một chút để người đối diện có thể nhìn rõ mình: "Ta là cung nữ của Đoan Bồn cung."

Tiếp tục giới thiệu: "Thái tử điện hạ đêm nay có chút khó ngủ, nhìn trăng sáng liền dẫn theo nô tỳ cùng đi ngắm trăng."

Ngọc Hữu Đường bước ra khỏi chỗ tối tiến về phía chỗ sáng. (giải thích một chút, vì bạn Đường đang có tình câu giờ nên cách khá xa Bích Đường ở phía trước, theo mình nghiêng ngẫm là thế)

Thủ vệ nghe Bích Đường nói vậy liền ngừng đầu xác nhận, quả thật trăng đêm nay vừa tròn vừa sáng.

Lại nhìn về phía người đối diện, đai ngọc xích bào, trước sau và hai bên vai đều thêu Bàn long (con rồng cuộn lại) bằng chỉ vàng, quả thật là Thái tử...

Hắn cười nhạt, khuôn mặt còn sáng hơn cả trăng.

= . . =

Cuối cùng, Ngọc Hữu Đường và Bích Đường từ trong sự ngờng mộ vô hạn và tiếng khẩu đầu đến rung trời lở đất của đám thị vệ thuận lợi đến nơi cần đến.

Đình Tâm Nguyệt trong hồ Tâm Nguyệt.

Thái phó đại nhân quả thực có nhã hứng nha, chọn đúng chỗ ma quỷ kỳ quái làm nơi hẹn gặp.

Ngọc Hữu Đường trong lòng nghĩ như vậy, đưa mắt nhìn về một bóng dáng đã đến từ lâu đang đứng xa xa trong đình giữa hồ.

Người bình thường nếu phải chờ lâu, đại khái sẽ dựa vào lan can hoặc ngồi trên ghế.

Mà hắn lại không giống người bình thường, đứng ở trước đình, tịnh(sạch sẽ) như trúc, không dựa vào cái gì...

Ngọc Hữu Đường không đến đúng giờ, hắn đến muộn một canh giờ.

Hắn cố ý.

Tiến cung đã nửa tháng, người này cơ hồ coi hắn là người dung, làm hắn cực kỳ khó chịu.

Hôm nay đến muộn cuối cùng cũng làm tâm tình bị xem nhẹ văng về cân bằng lại một tí.

Ngọc Hữu Đường bước vào hành lang, đi chậm rì rì, y như con rùa.

Dù sao hắn đợi lâu như vậy rồi, đợi thêm tí nữa cũng chả sao.

Bích Đường đi phía sau, cảm giác như một năm đã trôi qua: Điện hạ ngài không cần đi chậm đến mức đấy chứ?

Gió đêm thổi làm mặt hồ gợn sóng lăn tăn, bên trên phản chiếu ánh đèn lấp lánh.

"Người đến muộn đúng một canh giờ."

Bên tai vang lên câu khiển trách lạnh lùng đến từ Tà đại nhân đã đợi từ rất lâu.

Hắn còn chưa nói cái gì mà người nọ đã bắt mắt với hắn.

Không gọi là "Thái tử điện hạ" mà gọi là "Người".

Lại còn ra vẻ trường bối.

Cảm giác quen thuộc, tựa như quay trở lại giống như trước kia ...

Ngọc Hữu Đường cảm thấy trong lòng cực kỳ bức mình, nhưng hình như, còn có xen lẫn một chút cảm xúc không rõ ràng... là vui sướng?

Trong hoàng cung rộng lớn xa lạ này, thực ra vẫn có người quen nhỉ...

Nhưng Ngọc Hữu Đường không còn giống như trong quá khứ, hắn nói gì nghe nấy nữa, mà chỉ phui phui tay áo, trực tiếp lướt qua hắn, đi đến ngồi vào

ghế trong đình, nhìn thấy trên bàn có một đĩa nho liền đưa tay bỏ vào miệng.

Nhai được vài cái, thì nghe thấy người kia nói : "Nho này không phải là ta chuẩn bị."

Ngọc Hữu Đường ngừng nhai, nghe hần không nhanh không chậm nói tiếp: "Chắc là của cung nhân trong điện để ở đây để tế bái Nguyệt phi."

Oe... Ngọc Hữu Đường nhanh như gió vọt sang một bên đình, cuống cuống móc họng, vội vàng muốn đem mấy quả nho vừa nuốt tống ra ngoài.

Ói một lúc lâu, chắc chắn trong bụng không còn nho nữa, mới về chỗ ngồi, như con mèo dầm phải gai, bất mãn căm tức nhìn Tạ Thái phó.

Thái phó đại nhân cũng nhìn lại hần, vẫn đang đứng bất động ở chỗ cũ.

Hần hình như cả ngày nay đều ở trong cung, chưa về phủ lần nào, trên người vẫn mặc quan phục đỏ thẫm.

Làm việc cả một ngày, cũng không thấy mệt mỏi chỗ nào, sắc mặt lạnh nhạt tĩnh lặng.

Ánh mắt hần nhìn mình chăm chăm nhưng trong mắt vẫn chẳng có tí cảm xúc nào.

Gió nhẹ thổi qua, hần nhẹ giọng nói: "Vừa rồi lừa nguoi, là ta chuẩn bị."

.....

Ngọc Hữu Đường thật sự muốn hỏi thăm toàn bộ tổ tông nhà hần.

Một khắc sau, Bích Đường bất động thời cơ tiến lên ngăn chủ tử mình lại: "Điện hạ bớt giận a, Thái phó đại nhân biết ngài thích ăn nho, nên đã cố ý dặn nô tỳ đến sớm chuẩn bị."

Nghe vậy, Ngọc Hữu Đường chuẩn bị bùng nổ mới tạm bình tĩnh lại.

Tạ Hù liếc hần một cái, nét mặt vẫn như cũ, không nhanh không chậm đi về phía bàn đá, ngồi xuống đối diện Ngọc Hữu Đường.

Hần tự lấy cho mình một ly trà rồi nói: "Hình phạt đến trễ."

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, phản bác: "Đến muộn thì sao, thần tử phải hết lòng hầu hạ quân vương, bản vương là Thái tử tôn quý, để Thái phó đại nhân đối một lát cũng được coi như ban thưởng."

Tạ Hù nhấp một ngụm trà, từ tốn nói: "Nguoi tuy là Thái tử nhưng vẫn chưa đăng cơ kế thừa đế vị, đã tự xưng là quân vương, thực sự ngông cuồng. Hơn nữa, quân đối với thần có lễ, là bình thường* . Huống chi, ta là trưởng bối, nên tôn sư trọng đạo..."

*Ý không phải là vua làm lễ với bề tôi, mà là kiểu kiểu, vua đối xử tôn trọng có lễ nghĩa với thần tử ấy.

Cộp một cái, Tạ Hù dùng sức đặt chén sứ xuống mặt bàn: "Xem ra đạo lý ta dạy cho nguoi trước kia, sau khi tiến cung đã quên sạch sẽ rồi."

Cái cảm giác quen thuộc lại ập tới, trước kia hần cũng không nhanh không chậm nghiêm nghị dùng một đồng đạo lý để giáo huấn hần.

Ngọc Hữu Đường nhú mày, không nhìn hần nữa, nhìn chăm chăm mặt bàn chỗ ly trà đặt xuống, rõ ràng cực kỳ dùng sức đập xuống, nhưng cái bàn đá... vẫn không chút hư hao. (chả hiểu ý tứ của chỗ này là cái gì, chắc là ý Tạ Hù tuy có giận nhưng kiêu sùng sùng, không phải giận điên lên nhưng vẫn hù được bạn Đường)

Trong lòng Ngọc Hữu Đường có chút e sợ, khi hần mở miệng, sự kiêu căng châm biếm đã giảm đi mấy lần: "Nguoi giận cái gì mà giận, ta tất nhiên vẫn nhớ rõ những đạo lý kia, chẳng qua lúc vận dụng vào thực tế vẫn cần phải tích lũy thêm kinh nghiệm..." Hần ngẩng mặt lên nhìn Tạ Hù, nói lớn hơn một chút: "Hơn nữa, ta chỉ ngông cuồng như vậy với một mình nguoi, không có với những người khác, chẳng qua là vì có chút bất mãn mà thôi..."

"Hừm? Có chút bất mãn?" Tạ Hù bình tĩnh cắt lời hỏi.

Ngọc Hữu Đường như vòi nước xả ra một tràng: "Nguoi và ta tốt xấu gì cũng có bảy năm sư đồ, vậy mà thân phận của nguoi là gì ta cũng không biết. Sau khi gặp lại, nguoi lại giả bộ hoàn toàn không quen biết ta, ta cảm thấy có chút tổn thương, muốn phát tiết một chút cũng không được?"

Bích Đường đứng ở một bên xem hai người này, không nhịn được đỡ trán: không phải ra đây để nói chính sự sao, sao lại trở thành tranh cãi âm ỉ thế này, nô tỳ muốn về ngủ a! (sao bảo trong cuộc u mê bên ngoài rõ ràng, chị này cũng u mê như người trong cuộc a =.,=)

= . . =

Ngọc Hữu Đường thực sự không vui.

Cho nên, hần nói một tràng dài không nghỉ, ngữ điệu dồn dập có chút ám ức.

Sau khi hần nói xong, rất lâu sau vẫn không có người mở miệng. (:)), anh ấy xúc động quá đấy mà)

Bóng đêm thâm trầm bao phủ, Tầm Nguyệt đỉnh ở giữa hồ càng thêm tịch liêu. (tịch tịch + cô liêu)

Rất lâu sau, Tạ Hủ mới mở miệng, hần chỉ hỏi ngược lại một câu: "Trong triều thần tử có học thức nhiều như vậy, không phải chỉ có mỗi mình ta, sao điện hạ lại cho rằng Hoàng thượng chắc chắn sẽ chọn thần... đến dạy điện hạ?"

Hần thay đổi cách diễn đạt và xưng hô, lời này nói ra khiến Ngọc Hữu Đường không kìm nổi vội vàng ngược mắt lên nhìn hần...

Hai mắt hần cũng đang chăm chú khóa chặt vào mình.

Chẳng lẽ là hần tự mình tiến cử bản thân với Hoàng thượng?

Ngọc Hữu Đường không khỏi nghĩ như vậy.

Một khắc sau, đối phương tựa như có thể nhìn thấu được suy nghĩ của hần, không nhanh không chậm nghĩ: "Đúng như những gì điện hạ nghĩ."

Giọng hần bình thản, nhưng khi truyền vào tai Ngọc Hữu Đường như tiếng chuông kêu leng keng, cực kỳ mãnh liệt: "Ồ trong cung tất cả của điện hạ, chỉ có duy nhất một mình ta."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sau đó, Thái phó cùng Ngọc Hữu Đường nói về hai việc.

Thứ nhất, đề phòng phía Thủ phụ.

Thứ hai, lễ sắc phong Thái tử sẽ phát sinh một việc lớn, chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi đem hai chuyện này nghiền ngẫm một hồi, Ngọc Hữu Đường bị Bích Đường lôi về cung.

Cuối cùng Bích Đường cũng được đi ngủ rồi.

Ngọc Hữu Đường đêm ấy cũng có một giấc ngủ ngon, suy cho cùng cũng có chỗ dựa, cảm giác cũng không tệ a.

Qua ngày hôm sau, quả nhiên đúng như những gì Tạ Thái phó nói, chuyện thứ nhất đã xảy ra rồi.

Lúc lâm triều, Phụng Thủ phụ nêu ý kiến, nói rằng, còn chưa cử hành đại lễ sắc phong, Đại hoàng tử vẫn chưa chính thức là Thái tử, lúc này đã tiến hành mở lớp dạy riêng như Thái tử, e rằng không ổn, sẽ khiến người khác bất mãn, đối với con đường sau này của Đại hoàng tử không được tốt."

Theo sau là một đám đại thần quỳ xuống bày tỏ ý kiến kháng nghị.

Hoàng thượng nghe vậy thì cực kỳ giận dữ, nhưng đến giữa trưa, Ngọc Hữu Đường vẫn nhận được thánh chỉ từ Phụng Thiên điện đưa tới.

Ngay hôm đó, từ phòng học dành riêng cho Thái tử dời đến Quốc Tử Giám, cùng với mọi người, cùng nhau học tập.

Chiều này của Phụng Thủ phụ quả nhiên rất hiếm nha, Quốc Tử Giám nằm ở Thành Hiền phố, ở đây Thái tử nhất định không được bảo hộ nghiêm cẩn (kín đáo, chặt chẽ, không sơ hở) như ở trong cung, xuống tay cực kỳ thuận tiện.

Hơn nữa, hần cũng cực kỳ kiêng kỵ Tạ Thái phó, người này nhìn bên ngoài tính cách có vẻ lạnh nhạt, nhưng cũng không phải dạng người an phận, vạn nhất hai người bọn họ thừa dịp dạy học lén lút cấu kết, bàn kế lập mưu thành lập ra một đảng Thái tử thì... Dù sao lúc trước, khi câu lập Thái tử trước cửa Phụng Thiên điện, chỉ có một mình đại gia hỏa này không tham gia, việc này cũng không thể khinh nhẹ được (khinh thường+xem nhẹ).

Thái phó đại nhân và Ngọc Hữu Đường tất nhiên cũng đoán được những điều này, vì vậy vui vẻ chấp nhận quyết định của Hoàng thượng.

Quốc Tử Giám ở Đại Lương là trường học cao cấp nhất, có liên hệ mật thiết với triều đình, chuyên nhận dạy dỗ con em hoàng thất và quan lại quyền quý, là nơi tụ tập tất cả những tiên sinh học vấn uyên thâm nhất trong cả nước, được các trường học cùng các sĩ tử trong dân gian hướng đến học tập, ngưỡng mộ không dứt.

Trong Quốc Tử Giám chia làm 4 ban (lớp), Giáp Ất Bính Đinh.

Ban Giáp đứng đầu, hoàng tử sáu tuổi thì có thể trực tiếp vào ban học tập, còn con cháu quan Ngũ phẩm trở lên thì phải trải qua tầng tầng lớp lớp sàng

lộc, chỉ những người tài giỏi mới được nhập ban.

Hàng năm, nơi này không ngừng đào tạo ra nhân tài trụ cột quốc gia, trong thành Kiến Khang, Quốc Tử Giám nằm trong một con phố nhỏ, càng tăng thêm hào quang cho Quốc Tử Giám khi tiên đế tự đề chữ, đặt tên là "Thành hiền phố", thành tựu hiền tài, đền đáp quốc gia. (đào tạo nhân tài, đền ơn quốc gia)

... có thể nói là phong quang cực điểm.

Cùng ngày, Ngọc Hữu Đường nhận được danh sách học sinh của Quốc Tử Giám, tất nhiên là lấy từ chỗ Thái phó đại nhân.

Bên trên có tên vài vị hoàng tử cùng với một vài con em đại thần.

Thái phó còn rất cẩn thận, ngoài thông tin về mỗi người còn có chân dung kèm theo, nhìn rất sống động.

Ngọc Hữu Đường đi đi lại lại trong cung mắt cả một buổi chiều (từ 12h trưa đến 24h đêm), nhìn chung đã nhớ được hết thấy thông tin và khuôn mặt của mọi người trong danh sách.

Trong quá trình hồi tưởng lại (kiểm tra xem nhớ hết chưa ý), hần bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, trước kia khi ở trong chùa danh sách quan lại cũng là Thái phó đưa cho hần...

Nói cách khác, Tạ Thái phó tự viết về chính bản thân mình.

Còn không tiếc dùng "Âm luật đạt đến trình độ hoàn mỹ", "Ngọc thụ lâm phong", "Nhân trung long phượng" chò chút, như vậy là không phải là hết lòng dùng tính từ ca ngợi bản thân sao?

Thật sự không nhận ra hần tự kỳ như vậy a...

Ngọc Hữu Đường nói cho việc này Bích Đường, ha ha ha ha, Bích Đường cười đến chảy cả nước mắt.

Sau đó, khi đi báo cáo tình hình học thuộc bản danh sách của hần cho Thái phó, liền tiện thể bán đứng hần luôn.

Khi về cung, Bích Đường cầm theo một mảnh giấy nhỏ của Thái phó đưa cho Ngọc Hữu Đường, bên trên nhàn nhạt một câu: Tất cả đều là thật, có chỗ nào buồn cười? Và lại, lúc học thuộc danh sách không được phân tâm.

Ngọc Hữu Đường:...

Lại nói, khuê mật (bạn nữ thân thiết chốn khuê phòng) cả đời là như thế này sao?

Sau đó một đường đuổi giết Bích Đường đến tận Ngự Hoa Viên.

Ôi thiên a, Thái tử điện hạ ban ngày ban mặt lại cùng một tiểu cung nữ nô giỡn (nô đùa+đùa giỡn) "Điện hạ đuổi theo nhân gia a đuổi không kịp hí hí hí", mấy tên tiểu thái giám thấy vậy lại tức tối trở về bẩm báo với từng vị chủ tử.

Khi Hoàng thượng biết việc này, hần vỗ tay cười hớn hờ: "Ha ha, xem ra trăm sắp được ôm Hoàng tôn rồi..."

... Đám trọng thần trong triều chờ mong (mong đợi + kỳ vọng) phản ứng của Hoàng thượng đều lặng lẽ nuốt máu xuống (nội thương phun máu), tới tấp dằn dò nhi tử của mình, đợi đến khi Thái tử đến Quốc Tử Giám thì đánh hần! Đánh chết hần!

Khi Nhị hoàng tử biết, tức giận ném vỡ ba bình sứ men xanh Quan Diêu loại tốt nhất, chờ khi hần cùng bản vương học chung, nhất định phải cho hần biết thế nào là đau khổ!

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngọc Hữu Đường trong vô vàn âm thanh oán giận cùng vô số ánh mắt cừu hận, ôm sách, bước qua cửa lớn của Quốc Tử Giám.

Còn khoảng hơn mười ngày nữa, hần phải lay lắt qua ngày, chịu dày vò ở đây hơn mười ngày nữa a.

Hần vừa bước vào lớp học, đám người vừa nãy còn ầm ĩ ngoài cửa kia nhanh chóng lặng ngắt, hần đi đến đâu xung quanh liền có một khoảng trống.

Tổng Sái Tửu an bài chỗ ngồi cho hần, hần chậm rì rì đi đến chỗ ngồi, vừa mới ngồi xuống, trước, à, không có trước, bởi vì Thái tử điện hạ đương nhiên phải ngồi ở hàng đầu tiên, là sau cùng với trái phải hai bên, vài học sinh nhao nhao lôi kéo bàn ghế ra xa.

Cực kỳ vô lễ.

A, đồ câm.

Hừ, đồ vô dụng.

Xi, gái tính. (thực ra là nương khi)

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng thì thầm khe khẽ.

Mấy câu đầu thì coi như cho qua, nhưng câu cuối là có làm sao? Ngọc Hữu Đường hôm nay vì cố gắng xây dựng hình tượng uy vũ, tràn ngập khí thế anh hùng hảo hán mà mặc quân nhưng (đại khái là quân phục) đến lớp, thế mà, mẹ nó, dám nói hần gái tính?

Ngọc Hữu Đường theo tiếng nói quay qua nhìn, người nói lời này...chính là Nhị hoàng tử điện hạ.

Quả nhiên là đã bàn bạc kỹ càng, Ngọc Hữu Đường sờ sờ mũi, xem ra bị cách ly là điều khó tránh khỏi rồi.

Đứng ở một bên xem, Tống Sái Tửu xấu hổ đến toát mồ hôi, cười làm lạnh nói: "Thái tử điện hạ, thật ra bọn họ bình thường cũng không phải như vậy. Với lại, hôm nay không có tiết cưỡi ngựa bắn cung, Thái tử điện hạ sao lại mặc quân nhưng đến đây?"

Đừng nói nữa!

Sái Tửu chiêu bồ cừu (bồ sung+cừu vãn)này của người đang chữa lợn què thành lợn tàn phế a Sái Tửu!

Bích Đường đứng ở một bên liếc nhìn sắc mặt Thái tử điện hạ càng ngày càng đen, quay đầu ra chỗ khác, không đành lòng nhìn tiếp.

Mà bắt đầu từ hôm nay, Tạ Thái phó chưa từng đặt chân vào Quốc Tử Giám trở thành tân nhiệm tiên sinh lên lớp dạy bọn họ.

Bắt đầu lên lớp, tiết đầu tiên, Tạ Thái phó bình thân mở miệng nói câu đầu tiên: "Thánh thượng có lời, vì để phù hợp với tiến độ học tập của Thái tử, hôm nay bắt đầu học từ."

Cả lớp ngay lập tức mở miệng than thở, cực kỳ bất mãn.

Bởi vì bọn họ vừa mới học xong và cách đây không lâu.

Hôm nay lại phải học lại từ đầu... Có phiền(phiền hà, rắc rối, lòi thoi, rườm rà) hay không?

Vài ánh mắt như dao đồng loạt đâm về người ngồi hàng đầu tiên, Ngọc Hữu Đường như mọc gai sau lưng (vì mắt như dao cắm đầy lưng mà), thành công gây nên một đợt hận thù mới.

Nhị hoàng tử xem như là đại diện của lớp, hần 'xoạt' một cái đứng lên, bày ra dáng vẻ khiêm tốn hữu lễ hiếm thấy: "Tạ tiên sinh, bản vương đối với ngài từ trước đến giờ hết sức kính trọng. Thế nhưng hôm nay, ngài lại tích trữ (rấp tằm, toan tính, mang trong lòng, ấp ủ) tư tâm, vì một mình Thái tử mà làm chậm trễ tiến độ của mọi người, thật là làm trái công bằng đạo nghĩa."

Thái phó đại nhân nghe vậy, ngay lập tức liền đáp lời: "Nhị hoàng tử nói rất đúng..."

Nhị hoàng tử quay đầu, dương dương tự đắc nhìn ra phía sau, chấp tay thành quyền mỉm cười tự tin, mấy người phía sau cũng chấp quyền đáp lễ hăng hái ủng hộ.

"Thế nhưng...", Thái phó đại nhân tiếp tục đề tài, đem tầm mắt Nhị hoàng tử kéo trở lại, nghe hần từng chữ từng chữ liệt kê phân tích: "Đầu tiên, chỉnh sửa tiến độ không phải là nguyện vọng của thần, mà là ý chỉ của Thánh thượng. Nếu có gì dị nghị có thể đến chỗ Hoàng thượng bẩm báo, hạ quan địa vị thấp lời nói không có trọng lượng, khó trái thánh mệnh."

Thứ hai, hạ quan chỉ phụng mệnh đến Quốc Tử Giám dạy học, dạy xong liền đi, không có bất kỳ liên hệ (liên quan + quan hệ) gì cùng với chư vị, càng không thể có tư tâm.

Thứ ba, Khổng Tử từng nói, học mà không ôn lại thì cũng như không, chư vị mặc dù đã học qua nhưng học lại một lần nữa cũng không có hại gì. Thái tử điện hạ bảy tuổi đã thuộc, sau vì bệnh tật mới tính dưỡng ở Tê Hà tự mấy năm, thần cả gan phỏng đoán, ở đó chắc chắn vẫn tiếp tục chăm chỉ học tập. So với chư vị, sợ rằng đã đọc qua không chỉ hai lần, cũng không có lời oán giận, vậy mà các vị đã..."

Âm thanh kháng nghị theo từng lý do của Tạ Thái phó mà dần dần biến mất.

Lời hần nói từng câu từng chữ không những như châu như ngọc, đều có đạo lý, mà còn như kim châm đâm vào ngực Nhị hoàng tử, máu me be bét.

Nhị hoàng tử sững sờ tại chỗ, vừa mới nảy còn như sói tuyết gào rú kiêu ngạo ngay lập tức đã biến thành chó con đau khổ đuôi thông xuống dưới đất...

Ô ô, Thái phó kinh tài tuyệt diệu như vậy... lại không muốn có bất kỳ liên hệ gì với bản vương... (bạn Dương chỉ chú ý đến vấn đề thứ hai thôi mọi người ạ)

Nhưng ngay lập tức, "Thái Tử điện hạ, sợ rằng đã đọc qua không chỉ hai lần!!!!" xuyên vào tai hần, Nhị hoàng tử bùng lên ý chí chiến đấu, được, vậy thì bản vương phải xem qua năm lần.

Hần đưa tay ra sau lưng, xòe năm ngón tay.

Đám người phía sau nhìn không hiểu nên không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhị hoàng tử thấy phía sau không có tiếng gì, nắm ngón tay vẫy vẫy ra hiệu mấy cái. (chắc là nắm vào rồi lại xòe ra)

Các bạn trẻ cuối cùng cũng hiểu ra, vội vàng đứng dậy, vỗ tay vui mừng: "Được được được! Nghe lời Thái phó, chúng ta học lại lần nữa!"

Nhị hoàng tử thu tay lại, cảm thấy khá hài lòng với biểu hiện của mọi người, cười cười nhìn Thái phó.

... Đối với Nhị hoàng tử mà nói, trong triều đình vẫn đục, Tà Thái phó là hòn ngọc sạch sẽ thanh cao duy nhất.

Không phải người bên mình, cũng không phải người của Tam đệ.

Mười năm trước hẳn một khúc lui địch, kinh diêm (kinh động, chấn động) thiên hạ, cũng kinh diêm cả tuổi thơ của Nhị hoàng tử.

Sau khi vào triều, chưa từng giống như những người khác lá mặt lá trái, thói phòng khoe khoang nịnh bợ, cũng không giống những người khác công khai châm chọc hay ngấm ngầm đả kích. Giống như hiệp khách độc hành vậy, một mình tiến bước, làm tốt bổn phận, chỉ một lòng phò tá phụ hoàng... (Đáng thương thay, khi bạn Dương bé nhỏ biết thân tượng của mình là Thái tử tiền triều chắc trái tim tan vỡ quá)

Nếu như hôm nay hẳn thấy biểu hiện của bản vương không tệ, là người thấu tình đạt lý, khoan dung độ lượng, nguyện ý đi theo bản vương thì thật tốt biết bao...

Nhị hoàng tử càng ngày càng đắm chìm vào suy nghĩ của bản thân, ánh mắt nhìn Thái phó ngày càng nóng bỏng, lờ lờ ánh lửa.

Nhưng Thái phó tựa như mặt gương, không cảm xúc nhìn hắn trong chốc lát. Sau đó thì quay đi không nhìn hắn nữa, than một tiếng cực nhẹ!

Một tiếng này không lớn, thế nhưng ai ngồi hàng đầu tiên đều có thể nghe được.

Bích Đường thấy thế, ngẫm than một câu, chiêu bổ cứu này so với chiêu vừa nảy của Tống Sái Tửu thì vô cùng hoàn hảo! Một bên lên liếc trộm Nhị hoàng tử.

Quả nhiên cái người ngồi hàng đầu này sắc mặt trở nên vô cùng rối rắm, chậm rì rì dán móng lại trên ghế, cảm xúc thay đổi nhanh như tên bắn, tim đập thình thình như trống trận.

= . . =

Đại khái là bị đả kích quá mức, ý chí chiến đấu của Nhị hoàng tử hoàn toàn bị dập tắt, buổi học đầu tiên cứ bình lặng trôi qua, thuận lợi kết thúc.

Mãi đến tận khi thu dọn sách vở, Ngọc Hữu Đường vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Hắn từng cái từng cái đem sách vở bút mực cất vào cái túi Bích Đường mang theo, một lúc sau, hắn nhìn quanh, trong phòng chỉ còn lại vài người.

Mặt trời chiều dần ngả về tây, ánh tà dương từ từ chiếu vào trong phòng, như một tấm rèm mỏng giăng trên bầu trời trong trẻo.

Đột nhiên, Ngọc Hữu Đường cảm giác được có một bóng đen trùm lên chính mình.

Hắn từ trước đến giờ vẫn luôn luôn đề cao cảnh giác, trong chớp mắt, nắm chặt nắm đấm trong tay áo, xoay đầu nhìn lại...

Cùng lúc đó, bên tai vang lên giọng nói mềm mại của Bích Đường: "Nô tỳ tham kiến Tam hoàng tử điện hạ."

Ngọc Hữu Đường liền nhìn thấy khuôn mặt như ngọc đang tươi cười của lão Tam.

Hắn thấp hơn Ngọc Hữu Đường một cái đầu. Vừa rồi là do ánh chiều tà, làm cái bóng của hắn của hắn dài, lớn hơn.

Vì vậy làm cho Ngọc Hữu Đường có ảo giác là sắp gặp nguy hiểm.

Đại khái là do sự hiện diện của Nhị hoàng tử quá cường đại, tuy cũng ngồi ở hàng đầu tiên nhưng Ngọc Hữu Đường không chú ý đến hắn.

Sau khi vào cung, hắn chỉ gặp đứa nhỏ này có một lần, hắn cũng không thích nói chuyện, bình thường chỉ cười.

Tiểu Bao Tử (chắc thằng bé mặt bánh bao) vẫn cười đến ánh mắt cong cong, gọi: "Hoàng huynh..."

Giọng nói cũng ngọt ngào trong trẻo.

Đều là hoàng tử, nhưng thằng nhóc này đáng yêu hơn nhiều.

Ngọc Hữu Đường gio tay, ngón trở cong lại, gõ nhẹ vài cái lên phát quan của Tiểu Bao Tử, biểu đạt yêu mến.

Tiểu Bao Tử được đáp lại, vui mừng nghiêng đầu: "Hoàng huynh, hôm nay bọn họ đều không để ý đến huynh, sau này ta chơi với huynh."

Ngọc Hữu Đường cũng cười theo, gật gù đồng ý, Tiểu Bao Tử hài lòng ôm sách vở, cùng Thái giám thân cận dời đi.

Ngọc Hữu Đường nhìn theo hướng Tam hoàng tử dời đi, lập tức liền thu hồi nụ cười, sắc mặt trở lại bình thường, cũng cùng Bích Đường ra khỏi lớp.

Đi được một lúc trên hành lang uốn khúc, thì đột nhiên bị một bàn tay lớn túm cổ, chân đạp vào khoảng không, hẳn là bị xách lên.

Còn chưa kịp giãy dụa, Ngọc Hữu Đường đã được thả xuống, hẳn lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã bị đưa đến một chỗ tối tăm âm u, giống như là một cái hành lang chật hẹp.

Hắn ngược đầu nhìn, dựa vào ánh sáng mờ mờ, nhìn nhìn người xách mình, rõ ràng chính là Thái phó đại nhân khi nãy vừa giảng bài xong thì đứng dậy về luôn.

Vóc người Thái phó đại nhân rất cao, bây giờ đứng rất gần, thì liền thấy cao hơn hẳn hai cái đầu.

Hắn cup mắt nhìn Ngọc Hữu Đường, sắc mặt hòa nhã thân nhiên, nói: "Người so với trước kia nặng hơn không ít."

Thái dương Ngọc Hữu Đường giật giật: người xách ta đến đây là để chuyện này?

"Ta không phải muốn nói chuyện này!"

!!!

Người này thật sự có độc tâm thuật sao, Ngọc Hữu Đường sắc mặt không vui quay ra nhìn chỗ khác, nhỏ giọng thăm thỉ: "Không phải nói chuyện này mà vẫn cố tình nói, ha ha."

Thái phó đại nhân căn bản không nghĩ chuyện mình vừa nói là vấn đề to tát, lại bình tĩnh dặn dò một chuyện khác: "Cách xa Tam hoàng tử một chút."

"Ta tự biết, không cần người phải nhắc."

Tam hoàng tử vẫn còn nhỏ như thế, vậy mà thể lực sau lưng lại có thể đối đầu với thể lực của Nhị hoàng tử, tự nhiên có thể nhận ra bất đồng với bộ dạng bên ngoài non nớt suốt ngày cười cười.

Thái phó có ý tới nhắc nhở hắn việc này, không phải là hoài nghi trí não mình thiếu hụt (sứt mẻ, thiếu, trống) sao?

Hắn càng không muốn để ý Thái phó nữa, lại xoay tầm mắt về chỗ khác.

Có thể là do nơi này chật hẹp, mắt không muốn nhìn nhưng không thể toại nguyện được.

Hắn cao lớn như vậy, lại đứng chắn ở đằng trước, muốn không nhìn cũng rất vất vả cả có biết không!

Đành phải dựa vào tường thấp phía sau, tức giận nghiêng hàm.

Thái phó cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Biết thì tốt."

Ngọc Hữu Đường không kiên nhẫn, ừ liên ba tiếng, cung không ngẩng đầu.

Đột nhiên, hắn thấy người phía trước bỗng nhiên tiến sát vào, ngay sau đó, phát quan trên đầu rung nhẹ, rất rất nhẹ, rất khó phát hiện.

Ngọc Hữu Đường lúc này mới ý thức được, Thái phó đang bắt chước vừa nãy lúc hắn gõ Tam hoàng tử, gõ đầu hắn một cái.

Chơi vui lắm à?

Không thể nhìn được nữa, hắn nắm chặt quyền, đứng thẳng dậy, ngửa mặt chuẩn bị mắng mỏ miệng mắng người.

Thái phó nhanh hơn hắn một bước, mở miệng trước, giọng nói thâm trầm: "Người cũng không thích bị làm như thế này, sao lại nghĩ người khác thích?"

"Không thể nói lý (ngang ngạnh, khó bảo, không thể dùng lý lẽ để khuyên răn)." Hắn tiếp tục mở miệng phê bình.

Ngay lúc Ngọc Hữu Đường con giận đạt đến mức đỉnh điểm chỉ chạm một cái là nổ bùm, thì hắn đã quay lại chỗ rộng rãi sáng sủa.

Hình như là Thái phó vừa xách hắn vứt trở lại hành lang rồi.

Thái tử điện hạ bỗng nhiên biến mất không dấu vết đột nhiên xuất hiện, Bích Đường bước lên trước, ôm lấy hắn, mừng đến phát khóc.

"Điện hạ đang nhìn cái gì vậy?" Bích Đường lau nước mắt, lay lay Ngọc Hữu Đường từ nãy đến giờ vẫn không nhìn lại mình.

Ngọc Hữu Đường chỉ chỉ vách tường bên cạnh.

Bích Đường nhìn tường rồi lại nhìn Thái tử, lúc này mới phản ứng lại: "À à à, nô tỳ thiếu chút nữa thì quên mất, ở chỗ này có mặt đạo của Thái phó đại nhân, chẳng trách vừa này điện hạ đột nhiên biến mất," nàng thể hiện khả năng suy luận tường thuật lại sự việc: "Thì ra là vậy, thì ra là bị Thái phó đại nhân bắt vào đây a!"

Ngọc Hữu Đường:

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Chuyện Thái tử đương triều ủy khuất đến học tại Quốc Tử Giám, rất nhanh đã được loan truyền khắp nơi.

Mỗi khi đến giờ giải lao, ngoài cửa sổ, cửa ra vào của giáp ban đều đông nghìn nghịt, chật kín người hâm mộ đến vây quanh để nhìn hấn.

Có không ít con cháu nhà quan thứ phẩm đợi ngoài cửa, nóng lòng muốn nhân cơ hội này bám víu vào Thái tử điện hạ cao quý của chúng ta...

Đáng tiếc, mỗi khi hết tiết, Thái tử điện hạ nháy mắt liền nằm vật ra bàn, mắt nhắm chặt, giống như heo chết vậy, không cựa quậy tí nào.

Đứng ngoài cửa cả buổi còn chả gặp được nói gì đến làm quen thân cận đây.

Hắn ngay cả đi tiểu cũng không cần sao?

Các bạn trẻ (thực ra là thiếu niên) đưa mắt nhìn Thái tử đang cuộn người như con tôm lặn cuối, thu hồi vẻ mặt si mê, chán nản rời đi.

Có điều, mỗi khi nghỉ giữa giờ, Bích Đường đều phải đến phòng bếp lấy điểm tâm cho Thái Tử, mỗi lần đi đều phải nói là khổ không tả nổi.

Mỗi khi quay về, trong tay ngoài một lồng điểm tâm còn bị nhét cho một đồng bái thiếp...

Đều là do những bạn trẻ đứng ngoài cửa nhét vào, từ ngữ hoa mỹ, dày công trau chuốt, đều tự đề cử bản thân, hy vọng lọt được vào mắt xanh của Thái tử.

Hôm đó, Bích Đường vẫn ôm về một đồng bái thiếp, nhiều như tuyết rơi.

Soạt soạt...

Mặt bàn Ngọc Hữu Đường lập tức bị phủ kín bởi một đồng bái thiếp.

Ngọc Hữu Đường bắt đầu lật lật đầu, một tay rút một tấm ra xem, một tay hướng về phía đĩa ngọc Bích Đường đang bung bên cạnh, lấy một miếng bánh cuộn trắng như tuyết.

Các bạn trẻ đứng bên ngoài thấy thế hít một cái, vội vàng ngẩng cầu vãi trời, cúi đầu vãi đất, cầu trời rút trúng mình!

Ngọc Hữu Đường đọc qua tấm bái thiếp kia một lượt, môi mông đỏ tươi khê hé, cắn một miếng điểm tâm.

Khuôn mặt thanh tú, phong thái nhã nhặn, khiến mọi người đều cảm thấy hấn ngay thơ phong nhã. (@@, lũng cùng quá, nhưng vốn từ ít ỏi k biết làm sao)

Dù đáng về nhai nuốt bây giờ có hơi bất nhã, nhưng vẫn làm mọi người cảm thấy vui tai vui mắt.

Đương nhiên là cũng có người không cảm thấy như vậy.

"Thích ăn, lười làm, ăn hại, bình hoa, gái tính, lại còn cầm" từ ngữ ngắn gọn xúc tích, tuôn ra như suối trong đầu, mỗi một từ hiện ra hấn càng thêm tức giận.

Chỗ ngồi của hấn là ở ngay bên phải Ngọc Hữu Đường..

Nhị hoàng tử điện hạ hiện tại đang dùng ánh mắt lạnh băng liếc một cái về phía cửa sổ chật ních người đang chen chúc, rồi lại liếc Ngọc Hữu Đường, tay phải cầm quyền siết chặt lại...

"Điện hạ, đừng siết nữa, hồng sách rồi." Thư giám (thư đồng+thái giám) không đành lòng nhìn quyền sách bị vụn đến sắp nát bét ra, thiện ý nhắc nhở.

Nhị hoàng tử lúc này mới dừng tay, tiếp tục dùng ánh mắt lạnh băng đảo qua đảo lại từng mọi người.

Trước đây, tất cả những việc này đều là của hắn, nhưng từ khi cái bao rom này đến...

Quá khứ huy hoàng của hắn thực sự đã tan tành mây khói rồi!

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn càng lạnh, gia súc tròng Ngọc Hữu Đường.

Lúc này, Ngọc Hữu Đường đã đặt tấm bái thiếp vừa nãy xuống, tiếp tục rút ra một tấm khác, tiện thể cắn một miếng bánh cuộn nữa.

Đã cắn đến nhân bánh.

Còn chưa nhai được hai cái, vị cay nồng đã xộc thẳng lên mũi, trong đầu nổ bùm một cái, mất hết ý thức, nước mắt chảy tòng tòng.

Đây là cái thứ gì a, muốn hại chết người à!

Hắn vội vàng cúi đầu nhìn nhân miếng bánh cuộn trong tay, đáng nhẽ phải là ở giữa phải là một lớp kem trắng tinh mềm dẻo ngọt ngào nay đã bị thay thế bằng một viên xanh lục gì đó, vì cúi đầu nên một giọt nước mắt long lanh thẳng tắp rơi xuống.

Oa oa, bái thiếp của người nào vậy, làm cho Thái tử điện hạ cảm động đến phát khóc.

Các bạn trẻ bên ngoài quay đầu nhìn nhau, cực kỳ kích động muốn tìm ra nhân vật bí ẩn này.

Mà bên trong Ngọc Hữu Đường cũng không được dễ chịu cho lắm, sức khủng bố của cái vị này quá cường đại, làm thần trí hắn này giờ vẫn hoang mang. Hắn không cách nào mở miệng nói muốn uống trà, chỉ có thể nắm quần áo Bích Đường, mãi một lúc lâu sau, mới áp chế được trận kích thích vô cùng thống khổ này.

"Ha ha ha, Thái tử hoàng huynh, tiểu đệ thấy huynh vô cùng thích ăn điểm tâm nên cố ý dặn phòng bếp vì huynh mà làm đĩa điểm tâm này, trùng hợp là năm nay Tây Vực tiến cống gia vị quý giá. Có người nói, thế gian không có mấy ai có thể thưởng thức được mỹ vị phi thường này, huynh ăn có ngon không?"

Câu chế giễu không chút giấu diếm này đem thần trí Ngọc Hữu Đường kéo về.

Đúng lúc hắn ngược mắt lên nhìn thì thấy Nhị hoàng tử đang đứng ở cạnh bàn, cầm quạt ngọc phe phẩy, bày ra vẻ mặt chế nhạo (chế giễu+cười nhạo).

... Ngươi không phải thích nhất là ăn sao? Cho ngươi ăn, cho ngươi ăn. Ha ha!

Không thấy Ngọc Hữu Đường lên tiếng, Nhị hoàng tử gấp quạt lại, cầm cán quạt gõ gõ đĩa ngọc Bích Đường đang bưng, tỏ vẻ xúc động: "Quả thực là mỹ vị, có thể khiến hoàng huynh đã thưởng thức qua tất cả mỹ thực của thiên hạ cảm động đến rơi nước mắt, thần đệ đã làm được một việc thần kì rồi!" (nhắc qua cho những ai không nhớ, vụ bản đồ ấy các bạn)

Ngọc Hữu Đường nhìn chằm chằm hắn một lát, cố đè nén vị cay nồng trong miệng, vờn tay, đẩy đồng bái thiếp chất thành núi ra chỗ khác, làm mặt bàn có một khoảng trống.

Hắn lấy giấy bút và mực từ trong tay áo ra, cầm tay áo, đặt bút viết: Nếu đã ngon như vậy, thân là huynh trưởng, sao có thể một mình hưởng thụ, hoàng đệ cũng tới nếm thử đi.

Rồi ngay lập tức lấy một miếng điểm tâm, mắt cười cong cong, vẻ mặt vô tội, như muốn tranh công, đưa đến bên miệng Nhị hoàng tử.

Vừa mới ăn mù tạc xong nên mặt Ngọc Hữu Đường vẫn chưa hết đỏ, đầy mặt trong suốt mênh mông...

Nhìn vào cảm thấy cực kỳ chân thành a.

Oa oa!

Các môn sinh vây xem bên như nước sôi trào ra khỏi ấm, vẫn tưởng là kẻ thù, không ngờ Thái tử cùng Nhị hoàng tử tình như tay chân như thế?

Nhị hoàng tử của chúng ta như hóa đá, đứng trời trồng tại chỗ.

Hắn tất nhiên biết bên trong bánh cuộn là thứ gì...

Từ xưa đến giờ hắn rất sợ ăn cay, cái thứ này sao có thể ăn được...

"Thái tử điện hạ dịu dàng thân thiện như vậy! Nhị điện hạ mau ăn đi, đừng cô phụ ý tốt của huynh trưởng!"

"Chẳng lẽ Nhị hoàng tử đang sợ Thái tử hạ độc sao?"

Ngoài lớp có kẻ tò mò hô lên.

Ánh mắt Nhị hoàng tử như muốn giết người. Ai nói! Bản vương giết chết hắn!

Mà đám người đồng lõa ngồi sau, giựt giây cùng Nhị hoàng tử "hạ độc" lập tức đưa tay lên đám ngực...

Lúc trước bọn hắn đã khuyên, sau khi thấy Thái tử ăn món kia vào miệng, tuyệt đối đừng tiến lại gần...

Nhưng Nhị hoàng tử nào có nghe, hắn thấy bộ dạng thống khổ của Thái tử thì cực kỳ hưng phấn, nhất định phải đến chế giễu một phen!

Chỉ sợ lần này thực sự phải ăn rồi!

Than ôi...

Nhị hoàng tử vẫn không động đậy.

Ngọc Hữu Đường lại đưa miếng điểm tâm đến gần hơn, khuôn mặt tuấn tú đỏ hồng cũng tiến lại gần.

Nét mặt càng khản thiết (khản khoản+thiết tha) chân thành.

Bích Đường nói: "Điện hạ, Thái tử thành tâm thành ý như vậy, ngài vẫn nên nếm thử một miếng đi."

"Bản vương..." Nhị hoàng tử hơi nghiêng đầu, muốn cách miếng bánh cuộn xa một chút: "Bản vương không thích đồ ngọt!"

Chao ôi! Cả thiên hạ ai cũng biết Nhị điện hạ hảo ngọt ghét cay, lúc còn bé đêm nào cũng lén lút đến Ngự Thiện Phòng!

Thật không... vậy?

Ánh mắt nghi hoặc của mọi người đồng loạt chiếu thẳng vào hắn, muốn biến hắn thành con tôm luộc. (ý là lột trần để xem có phải thật là thế không)

Ngọc Hữu Đường vẫn cười cười, trong ngoài lớp học lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều đợi xem phản ứng của Nhị hoàng tử...

... ..

"Vẫn là đồ thần đệ ăn đi."

Đằng sau vang lên tiếng bé trai giòn tan, miếng bánh cuộn trong tay Ngọc Hữu Đường nháy mắt liền bị cướp mất, hắn vội vàng quay đầu lại nhìn...

Là lão Tam.

Đứa nhỏ này mặt cười cười, đưa miếng bánh cuộn vào miệng, cắn mấy miếng liền ăn xong miếng bánh cuộn.

Trên mặt vẫn còn có vẻ thỏa mãn, trong lúc ăn, lần khi ăn xong đều không có vẻ khó chịu, giống như thật sự vừa thưởng thức mỹ vị vậy.

Nhị hoàng tử thu hồi ánh mắt, một chữ cũng không nói, quay về chỗ ngồi.

Mà Ngọc Hữu Đường vẫn giữ nụ cười quan tâm chăm sóc của huynh trưởng, vỗ vỗ vai Tam hoàng tử.

Đứa bé lúc đứng so với khi hắn ngồi cũng không cao hơn được bao nhiêu, lại có thể làm cho hắn cảm nhận được cảm nhận được áp lực cường đại.

= . . =

Từ đó về sau, ngoài lúc Nhị hoàng tử biểu thị sự tồn tại của mình (nhiều lần ám hại Ngọc Hữu Đường, nhưng toàn sử dụng mấy việc lật vật để dù họa, và lúc ở trên lớp, chỉ cần Tạ Thái phó đặt câu hỏi là chắc chắn sẽ gờ tay trả lời, mà đã trả lời thì sẽ rất rất lâu...) thì Ngọc Hữu Đường cũng không để ý đến hắn nữa, chuyển sự chú ý sang người Tam hoàng tử.

Nhìn lại toàn bộ giáp ban, ngoại trừ đám người xum xoe vây quanh Nhị hoàng tử thì người của Tam hoàng tử cũng không phải là ít, đem so với Nhị hoàng tử thì cũng phải ngang ngửa.

Sau giờ học, Tam hoàng tử rất ít khi cùng những người này tụ tập làm loạn, giờ giọng đàm tiếu, từ đầu đến cuối đều có bộ dạng nước sông không phạm nước giếng, không làm phiền lẫn nhau.

Ngọc Hữu Đường lén lút thảo luận việc với Bích Đường về, mắt Bích Đường lấp lánh như sao, nói: "Điện hạ thật lợi hại, mới đi học được có mấy ngày, đã nhận ra được sự phân chia phe phái trong lớp."

Ngọc Hữu Đường: "...Nói nhảm, cả lớp tính cả ta thì có tổng cộng ba hoàng tử, còn lại tất cả đều là con em của đại thần trong triều, không có ai là người của ta, Nhị hoàng tử kiêu căng như vậy cả ngày dẫn đám thủ hạ của hắn đi khắp nơi quất tháo, loại những người này đi thì những người còn lại khẳng định đều thuộc phe lão Tam, có chỗ nào khó đoán?"

Bích Đường: "... Ấc, nhưng mà vẫn còn các tiên sinh... Thái phó đại nhân là người của điện hạ!"

Ngọc Hữu Đường nói: "Vậy thì sao, dù hần có tài giỏi phong nhã hào hoa thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một người, mà ta, mặc dù là Thái tử nhưng dưới trướng chỉ có mỗi một người."

Ngọc Hữu Đường cảm thấy nếu bản thân cứ tiếp tục thế này, sẽ rất khó thuận lời ngồi lên vị trí Thái tử.

Đại lễ sắc lập Thái tử ngày càng đến gần, sóng ngầm che giấu trong triều đang chờ thời cơ dậy lên một lần đánh sập tất cả...

Các phe phái tranh giành đối đầu lẫn nhau, còn hần chỉ muốn bo bo giữ mình, thuận lợi lên làm Thái tử.

Tuy Hoàng thượng vẫn giữ vững lập trường, chống đỡ phía sau, ân sủng vô bờ, nhưng Nhị hoàng tử ngày càng uy hiếp áp bức, Tam hoàng tử trẻ tuổi giấu tài, không ai ủng hộ, chỉ sợ hần không thể tiếp tục bo bo giữ mình nữa rồi.

Tóm lại, nếu đã ở vị trí đứng mũi chịu sào, nguy hiểm rình rập, thì không thể nào chống chọi lại với sức của một người được...

Vậy thì lợi dụng địa vị hiện nay của bản thân để tìm người ủng hộ thôi.

= . . =

Mấy ngày tiếp theo, vẫn giống y như mấy ngày trước.

Nghỉ giữa giờ, khi Bích Đường đi lấy điểm tâm, trên bàn Ngọc Hữu Đường lại chồng chất bái thiếp.

Ngọc Hữu Đường tiện tay lôi ra vài tấm, đọc qua loa rồi không nhìn nữa, gọi Bích Đường mang tới một cái túi, tùy tiện nhét tất cả vào.

Các bạn trẻ bên ngoài thấy vậy tưởng rằng Thái tử cất đi mang về xem.

Nhưng không ngờ tiểu cung nữ này len lút cầm túi đựng bái thiếp đi ra khỏi phòng học.

Các bạn trẻ thấy vậy len lút đi theo, Nhị hoàng tử nháy mắt sai vài tiểu đệ của mình lẫn vào đám môn sinh, đi theo.

Tiểu cung nữ này đi thẳng một đường tới chân núi phía sau Quốc Tử Giám, cả quãng đường không quay đầu lại một lần.

Tiếng giấy tờ rơi xuống đất vang lên liên tiếp, các thiếu niên cõi lòng tan nát.

Bởi vì ngọn núi nhỏ kia là nơi chuyên môn dùng để vứt rác, quanh năm thối không thể ngửi, ruồi bu khắp nơi.

Chẳng lẽ thật sự coi bái thiếp tự tiến cử của chúng ta là rác, đem vứt đi sao?

Sự thực khẳng định suy đoán của bọn họ, tiểu cung nữ vung tay ném một cái, cái túi bay một đường cung trong không trung rồi hạ cánh ngay giữa đồng rác.

Sau đó tiểu cung nữ phui phui tay, quay người đi luôn.

Đám môn sinh muốn bám víu vào Thái tử nhìn thấy cảnh này, đều ử rử cúi đầu, bóng dáng đơn bạc, thương tâm quay về.

Hết buổi học, màn đêm phủ xuống.

Bỗng nhiên có một bóng đen bay vào đồng rác sau núi, khinh công của hần vô cùng tốt, động tác cực kỳ nhanh, ồm, là cực nhanh đưa tay lên bóp mũi rồi cực nhanh nhấc túi vải lên, lại cực nhanh bay khỏi, biến mất không dấu vết.

Liên tục mấy ngày tiếp theo đều như vậy.

Các thiếu niên bị đá kích càng ngày càng nhiều, bái thiếp trên bàn càng ngày càng ít.

Một tuần trôi qua, chỉ còn khoảng mười mấy tấm.

Mà trong một gian phòng bí mật ở một nơi nào đó trong cung Thái tử, Bích Đường đang ngắm mình trong thùng tắm, điên cuồng dùng cánh hoa chà xát người, oán giận nói: "Còn phải như vậy mấy ngày nữa đây?"

Trước mặt Ngọc Hữu Đường là một đồng bái thiếp, hần đọc từng cái một, không ngẩng đầu lên: "Sắp rồi."

Hần lấy túi cuối cùng Bích Đường mang về, bên trong chỉ còn vài chục tấm, chọn ra hai tấm, thả sang một bên, xếp tất cả những tấm còn lại thành ba chồng lớn, nói tiếp: "Ta đã phân loại thành từng ban rồi, những người này ta đều không cần," rồi hần dùng ngón trỏ chỉ vào một chồng: "Nhưng mà người phải điều tra lại tất cả cho ta, trong đình ban có ai chưa từng đưa bái thiếp, một tấm cũng không có, hiểu không?"

Bích Đường nghe vậy, nghi hoặc hỏi: "Thế còn ắt ban binh ban?"

Ngọc Hữu Đường không vội trả lời, cảm mấy tấm bài thiếp hắn chọn ra, gấp lại cẩn thận, rồi mới giải thích: "Ất ban binh ban đều là con cháu của quan lại thứ phẩm, đưa bài thiếp cho ta khẳng định đều là người của lão Nhị lão Tam. Bài thiếp ta cũng đã đọc qua, quả nhiên dựa vào có người nhà, thân thích làm quan trà trộn xin vào, thực sự không ra sao cả, toàn một lũ bợ đỡ."

"Vậy còn đình ban? Vì sao lại phải tìm người không đưa bài thiếp?" Bích Đường chăm chú nghe Ngọc Hữu Đường phân tích, không tự chủ dừng động tác.

Ngọc Hữu Đường cười nhạt, kiên nhẫn giải thích: "Phần lớn đình ban đều là thương nhân bỏ tiền để nhĩ tử được vào học ở Quốc Tử Giám, từ xưa đã nói sau chính (chính trị) là thương, lời kéo được bọn họ tự nhiên sẽ có nhiều lợi ích. Những người còn lại, đều là từ các thư viện trong dân gian gửi tới học, những người này đều phải có tài có đức mới có thể được gửi đi. Mà trong những người này, người không đưa bài thiếp là người ta muốn có nhất. Bọn họ không phải quan lại, đám người đáng hoàng tử kia sẽ không để bọn họ vào mắt. Bọn họ có tài thực (tài năng+kiến thức) có thể vì ta bày mưu tính toán. Bọn họ tuy cách xa triều đình nhưng lại gần gũi với dân chúng, mà mọi thứ đều phải hướng về số đông, một đất nước dù giàu mạnh đến đâu cũng không thể không có bách tính" Ngọc Hữu Đường nói đến cao hứng, mắt sáng lấp lánh như chứa cả ngân hà: "Mà điều ta coi trọng nhất là hành vi không đưa bài thiếp của bọn họ, tài đức khó tìm lại, lại vô cùng chính nghĩa, chắc chắn sẽ không dễ dàng thay đổi đạo nghĩa của chính mình. Nếu bọn họ tự nguyện dưới trướng ta, sẽ khó có thể mê hoặc khiến bọn họ phản bội. Đã hiểu chưa?"

Ngọc Hữu Đường cầm hai tấm bài thiếp trong tay vung vẩy hai cái: "Bởi vì... hai người này có đủ kiên trì, hành văn cũng viết khá tốt, có thể thấy được ý chí mạnh mẽ và học thức xuất chúng. Hơn nữa, theo đuổi danh lợi là một loại động lực mạnh mẽ. Những người này kiên trì đưa bài thiếp, chứng minh rằng rất tin phục (tin tưởng và nghe theo) Hoàng thượng. Trong lòng từ lâu đã nhận định ta là người được chọn trở thành Thái tử. Hơn nữa, loại người này cực kỳ dễ điều khiển, chỉ cần lấy danh lợi ra dụ dỗ, nhất định sẽ nghe theo sự sai bảo của ta."

Nghe vậy, Bích Đường không muốn tiếp tục chậm trễ, nhanh chóng mặc quần áo, hỏi: "Lúc nào thì làm?"

"Càng nhanh càng tốt." Ngọc Hữu Đường dừng một chút: "Lập tức."

Bích Đường ngay lập tức xuất phát, rời khỏi cung.

Ngọc Hữu Đường nghiêng đầu dõi theo nàng, đem hai tấm bài thiếp tuyển chọn cẩn thận cất vào trong ngăn kéo.

Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, hắn nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Phía đông đã hừng sáng, mặt trời đã nhô lên được một nửa, một ngày mới lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Từ Giai cảm giác hôm nay có gì đó là lạ.

Sau khi tan học ở Quốc Tử Giám, hắn vẫn giống như mọi ngày, rào bước về nhà.

Chỉ là... Hắn nhạy cảm (nhạy bén+cảm giác) phát hiện ra, hình như có người đang theo dõi hắn.

Hắn bước nhanh về phía trước rồi quay phắt đầu lại nhìn một cái.

Phía sau, ngựa xe như nước, người đến người đi, không có gì khác thường.

Hắn lại tiếp tục đi tiếp, nhưng cái cảm giác bị theo dõi lại xuất hiện...

Hắn nhanh, người kia cũng nhanh.

Hắn chậm, người kia cũng chậm.

Hắn quay đầu lại thì chẳng thấy ai khả nghi cả.

Bạn trẻ này cảm thấy rất phiền muộn, hắn bắt đầu hồi tưởng tất cả mọi việc mình làm từ nhỏ tới giờ, hắn không kết đảng, cũng không kết thù, cực kỳ an phận học hành ở Quốc Tử Giám, tự nhiên vô duyên vô cớ có người theo dõi là có làm sao?

Đột nhiên, hắn nhớ ra một chuyện, mấy ngày nay, Thái tử chuyển đến Quốc Tử Giám học, người người nhà nhà đưa bài thiếp, nhưng hắn không tham gia vào.

Bạn đồng môn cũng từng khuyên hắn cùng đưa, hắn cũng chỉ cười cười cho qua, hắn thực sự có tài, có thể tự mình trúng cử, hà cớ gì phải làm cái việc không quang minh chính đại như vậy.

Tình hình trước mắt, chẳng lẽ, trước khi Thái tử an vị vào vị trí, muốn dọn sạch môn hộ, diệt trừ phần tử khác loài?

Nghĩ ngợi một hồi, sống lưng lạnh toát, sợ liên lụy đến mẫu thân đang đợi ở nhà, hắn không tiếp tục đi về nhà nữa mà bắt đầu dẫn người đằng sau đi vòng vòng vèo vèo.

Hắn chỉ muốn cách nhà càng xa càng tốt, bước chân cũng bắt giắc càng ngày càng nhanh.

Chẳng mấy chốc hắn đã đi đến cửa thành...

Phía trước là tường thành sừng sững, phía sau là nguy hiểm rình rập.

Từ Giai biết bản thân hôm nay sợ là không xong rồi, liền dừng bước, nhắm mắt bất động.

Trong bóng tối càng cảm nhận rõ ràng được nguy hiểm ngày càng đến gần.

Bộp... sau cổ vang lên một tiếng, hắn bị người khác đánh ngất.

Trước khi ngất đi, hắn hình như nghe thấy một giọng nữ thờ phỉ phò đầy phần nộ: "Lão tử đúng là trúng tà mới tin tưởng ngươi, đi theo ngươi đến tận cửa thành Kiến Khang, mệ chết ta rồi!"

Là cô nương sao có thể tự xưng là "lão tử", hắn muốn mở miệng nhắc nhở, bắt đắc đi (đành chịu, không biết làm sao) trước mắt tối sầm lại, đã không thể phát ra được âm thanh nào nữa rồi.

= . . =

Khi Từ Giai tỉnh lại, phát hiện ra mình đã đang nằm trên giường của mình rồi.

Hắn cực kỳ sợ hãi, áo ngoài cũng không mặc, vội vàng đi giày rồi lao thẳng đến tiền đường.

Vừa bước chân vào tiền thính, nhìn cảnh tượng trước mắt liền ngớ ra...

Mẫu thân hắn đang ngồi ở cao đường (chỗ ngồi cao quý nhất trong nhà), phía bên tay trái nàng là một nữ tử trẻ tuổi chưa từng gặp mặt, váy áo hồng nhạt, giống như đóa sen thanh lịch tao nhã, nàng cùng với mẫu thân nói nói cười cười, nhìn qua có vẻ rất vui vẻ.

Mẫu thân nhìn thấy nói, vội vàng đứng dậy, cười nói: "Cấp nhi, nghe nói ngươi trên đường từ trường về nhà thì ngất xỉu, là vị cô nương này cùng..." Mẫu thân lướt quanh phòng một lượt, chỉ về một chỗ: "Ừm, cùng vị công tử kia đưa ngươi về!"

Từ Giai nhìn về phía bà chi, đang có một bóng lưng mảnh khảnh đứng ở đó.

Hắn đang đứng trước bức tranh chữ được treo trong phòng, bức tranh chữ hắn đang nhìn, là tự tay chính hắn (Từ Giai) viết.

Hắn mặc y phục màu xanh, khí chất cực kỳ xuất chúng. Dường như chỉ tùy tiện đứng đó, cũng đã khiến bức tranh chữ trên tường phong nhã thêm mấy phần.

Hình như là nghe thấy người khác nhắc đến mình, vị công tử này chậm rãi quay người.

Sau đó nhướng mi, nhìn về phía hắn (Từ Giai)...

Từ Giai cùng hắn nhìn nhau một cái, sau khi nhìn rõ được tướng mạo của người này, trong lòng càng ngạc nhiên.

Hắn đã từng gặp vị công tử này ở trong Quốc Từ Giám...

Tuy là do đồng học cố ý kéo hắn đi xem, mới chỉ nhìn lướt qua, nhưng dung mạo người này thực sự quá tốt, khiến người ta khó có thể quên được.

Từ Giai có chút ngờ ngẩn, người đang đứng ở kia... chính là Thái tử đương triều.

Đợi đến khi hắn tỉnh lại, vội vàng vén vạt áo, muốn quỳ xuống hành lễ.

Đối phương đã hơi lắc đầu, ra hiệu không cần.

Từ Giai cũng không tiếp tục cưỡng cầu, quay đầu lại nhìn nữ tử y phục hồng nhạt đang đứng bên cạnh mẫu thân, cúi người vái, nói: "Tệ nhân đa tạ hai vị xuất thủ giúp đỡ."

Cô nương áo hồng nhìn hất cười híp mắt, sáng khoái nói với hắn: "Không cần phải nói lời cảm tạ, là bổn sự mà thôi."

Từ Giai ngay lập tức nhận ra giọng nói, không phải chính là của nữ tử đánh ngất hắn sau đó lại nói năng bất nhã sao?

Hắn không khỏi cười khở, xem ra hai vị nhân gia tìm đến cửa này, tuyệt đối không phải người lương thiện.

= . . =

Suy nghĩ của Từ Giai rất nhanh đã được chứng thực.

Sau đó, vị cô nương này nói công tử của nàng vừa gặp hắn đã cảm thấy như quen biết từ lâu, thấy bức Nguyệt Quế do chính hắn vẽ nhìn rất đẹp mắt, mà đúng dịp đẹp trời, muốn đi dạo sân sau thưởng thức hoa quế.

Sau đó, một người phụ trách bầu vai, một người đảm nhiệm đẩy lưng, hắn chưa kịp phản ứng đã bị kéo ra tận hành lang dẫn đến sân sau.

Vị cô nương áo hồng đi thám thính xung quanh một phen, chắc chắn không có người ngoài, thoáng cái đã đem hắn ép ngồi vào ghế đá, nói thẳng vào vấn đề: "Tiểu tử, chắc hẳn ngươi đã nhận ra công tử nhà chúng ta là ai rồi! Hôm nay chúng ta đến đây, không ngại gian khổ, cũng chỉ vì một việc."

Hai vai Từ Giai bị nàng cầm cố (dùng tay cố định), hầu như không thể động đậy, mi tâm hơi nhú lại, nhưng vẫn kiềm chế, tính tình khá tốt, nói: "Nói đi."

"Trở thành người của công tử nhà ta!"

Từ Giai nghe vậy thì sửng sốt, nhìn chằm chằm người đang ngồi đối diện phía bên kia bàn đá, thấy hắn đang nở nụ cười nhàn nhạt, không biết là do ánh trăng quá sáng, hay là do hắn quá trắng, hắn trong màn đêm như đang phát sáng, giống như dòng nước ấm áp.

Hắn lặng lẽ nhìn mình chăm chú, giống như sẽ kiên trì nhìn như vậy đến khi mình đưa ra câu trả lời.

Từ Giai một lúc lâu sau vẫn không mở miệng.

Hắn quả thực... không tình nguyện cho lắm, bởi vì kỳ thi năm nay, hắn tự nhận thấy được với tài thức của bản thân, hoàn toàn có thể quang minh chính đại thuận lợi bước vào Hàn Lâm viện.

Nếu trở thành phụ tá của Thái tử, có thể tự hủy đi tiền đồ của chính mình.

Vậy thì phải cự tuyệt thôi!

Từ Giai vừa muốn mở miệng thì đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng nữ như đang kể chuyện: "Hi Hòa năm thứ hai hai, Từ Thiệu vào Hàn Lâm viện, nhậm chức biên tu (sử quan ghi chép), sau bởi vì biên soạn lịch sử quá mức cẩn thận tỉ mỉ, không một sai lầm, khi Phụng Thủ phụ vô tình xem được vô cùng kinh hãi, coi hắn thành kinh địch (đối thủ mạnh), âm thầm phái người mưu hại. Người thân chỉ còn lại một thê tử và một nhi tử..."

"Đừng nói nữa!" Từ Giai hét lên ngắt đứt giọng đọc diễn cảm của Bích Đường, thái dương nổi đầy gân xanh.

Đúng vậy, người bị Phụng Thủ phái người âm thầm sát hại chính là cha ruột của Từ Giai.

Bích Đường chờ tâm tình hắn bất ổn, tay siết thành quyền hết lần này đến lần khác, đưa mắt liếc Ngọc Hữu Đường, khi thấy hắn gật đầu, dùng giọng điệu cực kỳ thâm tình (tình sâu nghĩa nặng) đọc thuộc lòng lời thoại đã được chính Thái tử điện hạ chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước: "Từ Giai, hiện nay Phụng Thủ phụ chính là kẻ địch chung của chúng ta. Công tử nhà ta biết ngài vẫn luôn ghi hận hắn, từ nhỏ đã dụng tâm học tập, để có thể thuận tới tiến vào Hàn Lâm viện, sau đó vào nội các để có thể trả thù. Chẳng qua, Phụng Thủ phụ bây giờ cũng đã nhiều tuổi rồi, chỉ sợ đến khi ngài có đủ khả năng để trả thù thì hắn đã đi tây thiên thành kinh. Nỗ lực bao lâu nay của ngài cuối cùng thì một người để trả thù cũng không có, chẳng phải quá là bi ai (bi thương+khổ sở) sao? Nếu ngài theo công tử nhà ta, cái ngày hắn thuận lợi ngồi vào vị trí Thái tử cũng là lúc hắn thuận lợi vụn nát đám vây cánh các phe phái kia. Phụng Thủ phụ khi ấy chẳng phải chính là cái thối gỗ mục ngài hành hạ làm thịt sao? Ngài còn cái gì phải suy tính (suy nghĩ+cân nhắc) đây chứ?"

= . . =

Ngọc Hữu Đường vác gương mặt tươi cười rời khỏi Từ phủ.

Bích Đường đi theo phía sau cũng cực kỳ cao hứng, lại thêm một thiếu niên tuấn tú tài đức vẹn toàn được thu nhận vào hậu cung của điện hạ rồi, đúng là chuyện vui a chuyện vui.

Kế tiếp, chỉ cần vụng trộm lén lút tiếp cận bắt về cung ngủ là được.

Nhưng mà, niềm hạnh phúc cùng sự thỏa mãn ấy, chỉ bao phủ được vven vẹn nửa đường về cung.

Bởi vì trong con hẻm nhỏ đen sì sì, Ngọc Hữu Đường và Bích Đường cùng lúc nhìn thấy một người.

Người kia từ chỗ ngoặt đi ra, bước từ trong bóng tối ra phía ngoài sáng, khuôn mặt hắn một nửa được chiếu sáng một nửa chìm trong bóng tối, đến khi được ánh trăng chiếu rõ hoàn toàn từng đường nét, khiến người ta cảm thụ được sâu sắc thế nào là tình điều tẻ mãi (được điều khắc, mãi dũa tỉ mỉ).

Chỉ tiếc là cái khuôn mặt đẹp đẽ này cùng với bầu không khí quanh thân của người nam nhân này, ặc, chẳng hòa hợp tí nào... Cảm giác so với ánh trăng còn lạnh hơn.

Gió lạnh thổi qua, cùng làm Ngọc Hữu Đường và Bích Đường rung mình.

"Éc, Thái phó đại nhân." Bích Đường tiên phong mở miệng hỏi thăm trước.

Đối phương hướng nàng chuyển động cảm (a a a, cái hành động này miêu tả kiểu gì đây, ai biết hộ mình phát), ý bảo nàng tránh sang một bên trước.

Lòng bàn chân Bích Đường như bôi dầu, nhanh chóng chạy mất tăm.

Trong con hẻm nhỏ lạnh lẽo quanh hiu, chỉ còn có hai người.

Ngọc Hữu Đường từ trước đến giờ đều có chút e ngại (sợ hãi) sắc mặt không tốt của hắn, liền cúi đầu, không nhìn thấy khuôn mặt hắn thì gan cũng có thể lớn hơn một tí.

Mà khi ấy nàng (tác giả tự đổi) cũng cảm nhận được rõ ràng đối phương đang chậm rãi tiến đến gần.

Thoáng chốc, bóng dáng cao lớn của đối phương đã mạnh mẽ nghiêm nghị che phủ hắn. (kabedon ấy mọi người :))

Người cao quả nhiên là có ưu thế a, Ngọc Hữu Đường không nhịn được nghĩ như vậy.

Hắn cảm thấy bản thân như một cái cây bị che phủ không thấy được ánh mặt trời, không cách nào thở nổi.

"Đi đâu?" Hai chữ từ phía trên đỉnh đầu nện xuống, tuy không nghe ra hi giận, nhưng đã đủ khiến Ngọc Hữu Đường cảm nhận được áp lực.

"Đi tìm người." Hắn thực thà đáp.

Câu hỏi của Tà Thái phó từ trước đến nay vẫn lời ít ý nhiều: "Ai?"

Ngọc Hữu Đường: "Từ Giai," hắn ngừng một chút rồi bổ sung: "Môn sinh đình ban Quốc Tử Giám."

"Mục đích?"

Bỗng nhiên nhận ra được bản thân mình đã không còn là người không quá khứ, Ngọc Hữu Đường không sợ hãi nữa, ngẩng đầu đối diện với Thái phó, tự tin tràn đầy: "Muốn nhận hắn làm phụ tá."

Ngay sau đó, như muốn được khen ngợi nói rõ kết quả: "Hắn đã đồng ý rồi."

Ngắm nhìn cho kĩ đi, đồ đệ người khổ tâm bồi dưỡng bảy năm, cũng có thể hàng phục người khác rồi.

Hắn cho rằng sẽ được Thái phó tán thưởng, nhưng không ngờ sắc mặt đối phương càng lạnh lùng, ngữ điệu càng nghiêm khắc: "Vì sao không báo cho ta?"

Ngọc Hữu Đường đã sớm chuẩn bị câu trả lời từ trước, ngay lập tức đáp: "Ta nghĩ rằng Bích Đường đã sớm báo cho người."

"Không chấp nhận," Thái phó nghiêng người về phía trước cách hắn còn có một tẹo, ánh mắt cũng khóa chặt vào hắn: "Tự mình báo cho ta biết thì sẽ mất một miếng thịt à?"

Nếu người khác hỏi như vậy thì có thể hiểu rằng là đang quan tâm, có điều là do Thái phó hỏi, giọng nói cùng khuôn mặt thực sự là quá mức lạnh lùng, cùng hai chữ "quan tâm" quả thực chẳng có chút dính dáng.

Mà hắn lại đang áp lại gần như vậy, khiến Ngọc Hữu Đường cảm thấy cả người như đang bị xối nước đá vậy, lạnh thấu xương.

Sau đó, hắn nghe thấy giọng mình trả lời, rất cứng nhắc: "Hình như đúng là mất thật."

.....

Ngọc Hữu Đường bị chính sự ngay thật (ngay thẳng+chân thật) của bản thân làm cảm động rồi.

= . . =

Hắn lúc nhỏ rất ít khi dám ngỗ ngược với Tà Hủ, lần trước là khi nào ta?

Hình như là hồi ba năm trước, ngày xuân rục rịch, sau chùa hoa đào nở rộ, hắn hái mấy cành đem về cắm vào trong bình đặt ở trong phòng.

Sau đó bị Tà Hủ nhìn thấy, liền bảo không thích, bắt hắn vứt đi.

Hắn không động đậy, Tà Hủ liền nhìn chăm chăm hắn; hắn vẫn không động đậy, Tà Hủ liền đứng dậy, cầm mấy cành hoa đào tiện tay quăng ra ngoài.

Chờ đến khi Tà Hủ rời đi, hắn lại đi nhặt từng cành về, nghiêm túc cắm lại.

Hắn cũng không biết mình đang kháng cự cái gì.

Buổi tối, Tạ Hủ như mọi ngày, đến phòng hắn kiểm tra kết quả học tập... viết chính tả, đọc thuộc lòng, hắn cực kỳ căng thẳng, lúc viết chính tả, lòng bàn tay cùng lưng đồ đầy mồ hôi, mà Tạ Hủ không chút biến sắc, kiểm tra xong xuôi, cũng chỉ liếc mấy cảnh đào một cái rồi đi.

Ngày hôm sau, quả nhiên là bị phạt, hắn bị phạt cầm tước, quay mặt vào tường hồi lỗi năm ngày.

Sau năm ngày cầm tước khổ không thể tả, hắn chạy ra khỏi phòng, nghĩ bụng nhảy vào rừng hoa đã lâu không gặp, nhưng quang cảnh trước mặt khiến hắn kinh ngạc đến ngây người...

Tất cả các cây đào của chùa đều đã bị chặt rồi, chỉ còn trơ lại toàn gốc cây trụi lủi...

Hắn thực muốn roi lệ, quay đầu lại liền thấy Tạ Hủ đứng ở hành lang ngay gần, đứng đứng nhìn hắn, mặt không cảm xúc chứ đừng nói đến một tia xấu hổ.

Ngọc Hữu Đường từ trong hồi ức tỉnh lại, thấy đối phương vẫn im lìm, liền nắm bắt cơ hội, hăng hái, nói: "Lời ta vừa nói không phải không có đạo lý, ngươi còn nhớ sự kiện hoa đào ba năm trước không? Ngươi đối với ta như vậy, không dám bảo đảm lần này ta lên lút tự mình hành động sẽ không mất miếng thịt nào. Hơn nữa, lần này là ta đi tìm ngươi, không phải là không có lý do, nhìn xem quan lại trong triều, ngoài ngươi ra, còn có ai ủng hộ ta? Đảng hoàng tử lúc nào cũng nhìn chằm chằm, ta muốn tự bảo vệ mình, chỉ dựa vào mình ngươi là đủ?"

Hắn vừa dứt lời, người kia không tiếp tục trầm mặc nữa, giọng điệu lạnh nhạt, hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy không đủ?"

"Ta biết ngươi rất lợi hại," Ngọc Hữu Đường biết rõ rằng hắn rất nghiêm túc, nhưng lại cảm thấy hắn cực kỳ xa cách: "Sau khi vào cung, thái độ của ngươi đối với ta không rõ ràng, cũng coi như là vì khi gặp mặt cũng bị hàng trăm con mắt soi mói, lại rất hiếm khi có cơ hội chạm mặt. Hơn nữa, ngươi quyền cao chức trọng, đẳng hoàng tử cũng đối với ngươi có nhiều kiêng kỵ," Ngọc Hữu Đường hạ thấp giọng điệu, giọng điệu mềm mỏng: "Tuy nói ngày đó là bị ngươi uy bức (uy hiếp+cưỡng bức) bước lên con đường nguy hiểm này, nhưng mấy năm nay, ngươi đối với ta không tồi, lại có ân bồi dưỡng, ta đối với ngươi cũng tập mãi thành quen (ý bảo ở bên nhau lâu quá rồi nên thành thói quen). Vì lẽ đó, cũng không muốn... Ngươi cùng ta giống như bây giờ, mỗi một bước cũng như đi trên băng mỏng."

Đối phương: "Là như vậy?"

Không biết là do Ngọc Hữu Đường tự tưởng tượng ra hay không, sự lạnh lẽo tỏa ra từ giọng nói của đối phương giảm đi không ít.

"Ừm"

"Được rồi," Thái phó đứng thẳng người, không tiếp tục ép bức áp sát Ngọc Hữu Đường nữa, áp lực vô hình cũng biến mất, nói tiếp: "Những việc sau này phải được ta 'đồng ý' mới được phép đi làm."

Giọng nói trầm ổn cố chấp, hết sức nhấn mạnh vào hai chữ.

Ngọc Hữu Đường cũng không đại đối nghịch với hắn nữa, đáp: "Ừm, biết rồi."

"Hơn nữa, sau này ngươi sẽ hiểu, có một mình ta cũng đã đủ rồi."

Thái phó đại nhân bình tĩnh quăng ra câu này, rồi mặc kệ Ngọc Hữu Đường đứng đó, một mình đi khỏi.

Ánh trăng chiếu xuống làm bóng của Ngọc Hữu Đường hẹp dài, cô đơn đứng đó nhìn chăm chú bóng lưng Tạ Hủ đang dần dần bị bóng đêm bao phủ, đến tận khi biến mất.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đến tận khi Bích Đường vung vẩy xua xua tay trước mặt hắn mới hoàn hồn.

Bích Đường nói: "Điện hạ, về thôi, trễ nữa thì mấy tiểu thị vệ dù nhét tiền cũng không cho vào đâu."

"Ừ, đi nhanh đi." Như mới tỉnh khỏi giấc mộng Nam Kha, Ngọc Hữu Đường nhẹ nhàng đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ba ngày sau, thủ phủ* kinh thành Đào gia đột nhiên phát tiền phát gạo miễn phí cứu tế dân nghèo.

*thủ phủ: nhà giàu nhất

Việc này phải nói là phi thường kỳ quái, tuy nói Đào gia gia tài vạn bạc, giàu muốn khuynh quốc, thế mà kẹt sĩ thì không ai bằng. Đường chủ Nhạc Thiện Đường chuyên môn làm từ thiện từng nhiều lần đến nhà báỉ phòng thỉnh cầu Đào gia giúp đỡ góp cho chút ít tiền lẻ, cứu tế bách tính bản cùng khốn khổ, nhưng bạc cửa sắp bị hấn giảm đáp đến nát toét, cũng không thấy Đào phủ gảy ra được nửa đồng tiền...

Chao ôi! Hôm nay, Đào phủ thương mở cửa cả ngày trời phân phát tiền và gạo, người xếp hàng rồng rắn từ đầu đường đến cuối đường chật kín, đến tận chạng vạng cũng không bớt được tắc nào, dự là phải chờ đến khi Đào phủ thu sập thì mới tản đi.

Xem ra, Đào gia này đúng là đã không ra tay thì thôi, ra tay một phát khiến người ta kinh ngạc!

Nếu chúng ta mở mắt thật to nhìn cho thật kĩ thì sẽ thấy trong đoàn người dài dằng dặc, có một người thư sinh diện mạo thanh tú trà trộn vào.

Đến lượt hấn, hấn đưa túi vải dùng để đựng gạo cho gia nhân Đào phủ, cười híp mắt hỏi người này: "Sao hôm nay lão gia nhà các ngươi hào phóng thế?"

Câu hỏi này cực kỳ có sức hấp dẫn, vài bách tính xếp hàng ở gần vội vàng dồng tai ra hóng, bước vội lên trước vài bước để nghe cho rõ.

"Không phải lão gia nhà chúng ra hào phóng," gia nhân cúi đầu múc vài bát gạo đổ vào trong túi, cũng không ngẩng đầu, nói: "Mà là chủ ý của Viêm thiếu gia, hấn nói thiếu phu nhân đêm qua nằm mộng, được một vị tiên nhân báo mộng, hấn nói hấn đầu thai, xuống nhân gian độ kiếp, cần phải tích góp đủ công đức mới có thể thuận lợi độ kiếp. Nhưng bất đắc dĩ, thân phận hấn đầu thai mặc dù giàu có cao quý, nhưng lại ở trong thâm cung lại không có cách nào mở miệng nói chuyện. Hy vọng, thiếu phu nhân ra tay giúp đỡ hấn một chút, cứu tế bách tính. Nếu sau này bản thân công đức viên mãn, trở lại Tiên giới, tất cam đoan đời đời kiếp kiếp Đào gia, bình an phú quý, con cháu đầy đàn."

Gia nhân phát gạo ngẩng đầu thấy một đám đông bu lại, vội vàng cao giọng hét: "Xếp hàng! Xếp hàng!"

Mọi người như chim thú bay nhảy tán loạn, nhưng trong lòng vẫn nghĩ ngợi đến nhập thần: hóa ra là như vậy a, chẳng trách Đào phủ thương hôm nay làm ra hành động khác thường, không đòi tiền lại còn phát tiền!

Gia nhân đưa túi gạo đã đầy cho thư sinh, thư sinh lại nói: "Tiên nhân nói thân thể hấn đầu thai vào xuất thân cao quý, lại sống trong thâm cung, lại còn không thể nói chuyện... Sợ rằng chỉ có một người..."

"Óa óa óa," Gia nhân vội vàng ngắt lời hấn, lại từ hộp gấm bên cạnh lấy ra một thỏi bạc, nhét vào tay thư sinh, thần thần bí bí bịt môi, nói: "Không thể nhiều lời, không thể nhiều lời a, mọi người biết thì để trong lòng là được rồi! Được rồi, người tiếp theo..."

"Đa tạ." Thư sinh nhận lấy bạc, nháy mắt xoay người đi mất tăm.

Đám người còn đang dồng tai nghe lén nhao nhao gật đầu, ừ ừ, biết thì để trong lòng là được rồi.

Đêm đó, khi thư sinh về nhà, chấp tay cầm bút, lấy chuyện tiên nhân báo mộng cho thiếu phu nhân Đào gia làm ý tưởng, sáng tác nên một tuyệt phẩm, khiến người người say mê.

Ngày hôm sau, tất cả các tiên sinh kể chuyện ở tất cả các tửu lâu, quán trà đều ngừng kể những câu chuyện khô khan từ trước đến nay, chuyển sang kể kỳ văn sự sự (tín lậ) kia.

Ngày hôm qua, Đào gia keo kiệt bủn xỉn bỗng nhiên phát cho bách tính mỗi người một thỏi bạc một túi gạo. Dễ dàng nhận thấy được đây chính là việc dãi thâm làm nền cho ngày hôm nay, không biết dân chúng trong thành nghe được từ đâu rằng tất cả các tiên sinh kể chuyện khắp thành sẽ giải mã bí ẩn, người người nhà nhà đều chạy đi nghe.

Trong khoảng thời gian ngắn, người dân trong thành đều đổ xô ra đường.

Đi đâu ư, tất nhiên là đều đi đến tửu lâu, quán trà nghe kể chuyện rồi!

Cùng lúc đó, trong nhà, người thư sinh kia nhận được một phong mật thư.

Bên trên có vài chữ viết theo kiểu hành thư vô cùng tinh xảo: Chính Bạch huynh, làm rất khá nha.

Xem xong, hấn vứt tờ giấy này vào chậu than, tờ giấy lập tức bốc cháy.

Sau đó mở dù, bước vào màn mưa thu đang rơi tí tách.

Mà trong hậu hoa viên rộng lớn Đào phủ, thiếu chủ Đào Viêm cũng nhận được một mật thư nội dung hầu như hoàn toàn y hệt chỉ thay đổi mỗi xưng hô: Đào Viêm huynh, làm rất khá nha.

Hấn vội sai gia nhân đi chuẩn bị giấy mực, hồi âm: Thái tử điện hạ dự toán (dự đoán+tính toán) như thần, hôm qua mới phân phát tiền của, hôm nay đã thu lại toàn bộ từ các cửa hàng, tửu lâu, quán trà chi nhánh của Đào gia. Chẳng những không hao tổn tí gì mà còn kiếm lời không ít.

Trong mật thất cung Thái tử, Ngọc Hữu Đường nhận hồi âm này từ tay Bích Đường, hấn tinh tế (tỉ mỉ, kỹ càng, tường tận) lướt qua một lần, không kiềm được nở nụ cười, nâng bút chấm một chút mực đỏ, giơ lên cao, cầm một tấm thiệp quay về chỗ sáng, khoanh tròn hai chữ "Đào Viêm".

Nhìn kĩ, có thể thấy được trên tấm thiếp có tên năm người: Từ Giai, Thẩm Hiến, Nghiêm Chính Bạch, Dương Trình Hòa, Đào Viêm.

Đào Viêm là người cuối cùng, tên bốn người đầu đều đã bị khoanh tròn.

Năm người này chính là người mà Thái tử điện hạ muốn tìm kiếm, người cuối cùng là Đào Viêm, giờ khắc này cũng đã bị thu phục.

Từ Giai: thiếu niên kỳ tài, trên tấm thiếp viết rằng, vì báo thù giết cha, đã cùng Thái tử đồng lòng nhất trí đứng trên một trận tuyến.

Thẩm Hiến: tài tướng, lý do cũng gần như người trên. Tổ tông mặc dù từng lập đại công, nhưng vẫn phải chịu đủ chèn ép từ Phụng hoàng. Người này đơn độc chiến đấu, ghét ác như thù, đặc biệt là gian thần Phụng Thủ phụ (trọng điểm!)

Nghiêm Chính Bạch: tự đánh giá mình cực cao, thiên hạ danh bút. Có một tay viết văn lợi hại, thanh lâu trong thành, kỹ nghệ (kỹ nữ+tài nghệ) có thể dựa vào thi từ của hắn khiến giá trị bản thân tăng vọt. Rõ ràng là người cực kỳ tài năng, chẳng biết tại sao vận thi cử cực kỳ kém, thi mãi vẫn không được đến cử nhân*. Chỉ bằng một lời hứa hẹn sau này sẽ tiến cử vào nội các đã khiến hắn sáng khoái gật đầu.

*đỗ thi được gọi là cử nhân

Dương Trình Hòa: người này không cần miêu tả nhiều, có thể từ trong thiếp vẫn nhận ra được, thiếp văn từ ngữ ngắn gọn xúc tích tinh tế tỉ mỉ, có thể thấy rằng đây là người cẩn thận, tâm tư thâm trầm.

Cuối cùng là Đào Viêm: con trai thương nhân. Từ xưa tới nay, Sĩ Nông Công Thương, Thương đứng dưới cùng. Tạo ra của cải tài vật cuối cùng lại bị quan lại triều đình xem thường. Vì lẽ đó, thương nhân vừa tự đại lại vừa tự ti, hiện nay người này cúi người lấy lòng Thái tử để đổi lại Đào gia sau này có thể độc quyền buôn bán với hoàng tộc, chẳng lẽ lại không chấp nhận đây?

Ngọc Hữu Đường dựa lưng vào ghế, chậm rãi xoay người, cầm quạt ngọc lên, gõ gõ vào tấm thiếp: "Cuối cùng cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ."

Bích Đường nghe vậy, tứ chi lập tức mềm oặt như bún ngồi vật ra ghế: "Mệt quá..."

Ngọc Hữu Đường liếc mắt, hướng nàng nháy mắt: "Tiểu Khả Liên (nàng hầu), mấy ngày nay mệt chết người rồi. Đêm nay chúng ta hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai đến Quốc Tử Giám nhìn phản ứng của quần chúng xem sao."

Không đợi Bích Đường đáp lời, hắn xòe quạt ngọc khê phe phẩy, môi cong lên: "Thực sự là vô cùng mong đợi a."

Bích Đường chuyên môn gội nước lã mở miệng: "Điện hạ, ngài thoáng chốc thu thập nhiều người như thế, chuyện lớn như vậy mà không thương lượng với Thái phó, sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Sắc mặt cao hứng hưng phấn của Ngọc Hữu Đường nháy mắt tan vỡ: "... Đêm đó không phải là hắn đã biết rồi sao."

"Thế nhưng hắn chưa từng đồng ý nha điện hạ."

"Yên tâm, trước cứ mặc kệ hắn, ta tự có tính toán."

Ngọc Hữu Đường bên này thì thoải mái, nhưng Phụng Thủ phụ bên kia trong được dễ chịu cho lắm.

Tuổi hắn cũng không còn ít, già rồi, thích nghe mấy thể loại như bình thư, hí khúc.

Hôm nay Tam điện hạ tâm huyết dâng trào, đột nhiên nói muốn cải trang xuất hành, Phụng Thủ phụ cũng vội càng coi quan bào khoác thường phục, phụng bồi vị tiểu tổ tông này đến Hạc Minh lâu nổi danh kinh thành..

Nguyên do là vì vị tiên sinh kể chuyện ở đây kể rất hay, rất sinh động, rất hợp ý hắn.

Hắn cùng Tam hoàng tử cùng đi đến, sai vật thấy người đến là quý nhân, vội vã an bài chỗ ngồi dành cho khách quý trên tầng hai.

Ngồi chưa được bao lâu, vị tiên sinh kể chuyện kia liền cảm thước gõ một cái, bắt đầu kể.

Kể chính là chuyện mới xảy ra hai ngày gần đây, tiên nhân báo mộng Đào gia tế lương, vị tiên sinh này kể cực kỳ chuyên nghiệp, bầu không khí trở nên vô cùng vi diệu.

Mọi người ngồi dưới đài ai ai cũng như lạc vào cảnh giới thần bí, nín thở lắng nghe, không dám cựa quậy.

Phụng Thủ phụ ngồi trên lầu hai mới đầu cũng nghe đến nhập thần, đến khi nghe đến chỗ tiên nhân tự giới thiệu về thân thế của mình, đột nhiên cả kinh, sống lưng lập tức ướt đẫm mồ hôi.

Hắn liếc mắt nhìn người đang ngồi bên cạnh, Tam hoàng tử lúc này đã nhắm mắt lại, tiểu tử này lấy làm thích thú gõ bàn lắc đầu, giống như đang cực kỳ hưởng thụ.

Chuyện xảy ra trên tầng, mọi người tất nhiên đều không biết, vẫn như cũ lắng nghe hết sức chăm chú.

Mãi đến tận khi tiên sinh kể chuyện cảm thước gỗ một cái nữa thì mới chợt bừng tỉnh.

Có người phản ứng nhanh gan lại lớn, tức khắc kêu lên: "Như vậy chẳng phải Thái tử đương triều chính là tiên nhân đầu thai sao!", dưới đài một trận thôn thức (khóc thút thít, sục sịt), biểu đạt tán thành.

Tiên sinh kể chuyện khẽ mỉm cười, ngừng lại tiếng dân chúng ồn ào: "Ai~ Chớ nói lung tung. Chuyện như vậy, liên quan đến thiên uy, chỉ có thể ngầm hiểu, không thể nói ra lời,ahaha."

Bên trên lầu hai, Phuong Thủ phụ ngay lập tức đập bàn đứng dậy, tức giận nói: "Tà thuyết mê người hoặc chúng!"

Tam hoàng tử nghiêng đầu liếc hắt một cái, nhấp một ngụm trà, cười nói: "Bản vương trước đây đã nói hán tuyệt đối không phải người ngu ngốc, các ngươi lại không coi là chuyện to tát, bây giờ lại sợ sao?"

Phuong Thủ phụ ngồi lại vào chỗ, nheo mắt: "Cái thể khiến Thủ phủ kinh thành vì mình mà bán mạng, xem ra Ngọc Hữu Đường quả cũng có chút tài năng."

"Bây giờ phải làm sao, hiện tại toàn bộ thành Kiến Khang ai cũng tự giác coi hán là tiên nhân hạ phạm," Ngử điệu Tam hoàng tử nhẹ nhàng: "Nếu không ngồi lên được vị trí Thái tử, chẳng phải là vi phạm mệnh trời? Đến lúc đó, nhân ngôn đáng sợ, bất luận là bản vương hay Nhị ca lên làm Thái tử cũng không thể khiến cho dân chúng thay đổi tâm ý."

Phuong Thủ phụ nghe vậy, suy nghĩ một lúc rồi mở miệng nói: "Điện hạ, thần có một kế."

"Cứ việc nói thẳng."

"Nếu Thái tử của chúng ta đến nhân gian là để độ kiếp, vậy thì để hán không thể vượt kiếp, vĩnh viễn không thể nâng mình được nữa đi."

.... Nửa canh giờ sau (1 tiếng), Phuong Thủ phụ cùng Tam hoàng tử, mặt không đổi sắc, ung dung ra khỏi Minh Hạc lâu.

Lúc đi ngang qua cửa lớn, có một người thoáng lướt qua bọn họ, người này hơi sững sốt một chút, sau đó lập tức khôi phục lại bình thường, bước qua bậc cửa, tiến vào trong lầu.

Sau đó có một gã sai vặt ra đón, cúi chào: "Ồi, Nghiêm công tử, đại quý nhân. Hôm nay kể chuyện lần nào cũng đông nghịt người nghe, chủ nhân cố ý bảo ta đưa ngài gấp đôi tiền nhuận bút."

Thanh niên tuấn tú mặc áo trắng hơi cúi người, chấp tay nói: "Vậy thì thực đa tạ."

Qua ngày hôm sau, bởi vì chuyện vứt bỏ báii thiếp mà trở nên thất thế, Ngọc Hữu Đường một lần nữa lại được mọi người hăm hở vây xem.

Tổng Sái Tửu lấy làm vinh dự, đặc biệt cho phép môn sinh giáp ban ở bên ngoài nghe giảng, mình ở bên trong lên lớp.

Đoán trước là sẽ bị các bạn trẻ ban khác vừa chen vừa lấn vừa đè vừa ép vây quanh một vòng.

Ngọc Hữu Đường cũng hết sức phối hợp, hôm nay đặc biệt mặc áo thêu con hạc.

Lúc bước đi, tay áo tung bay kêu xột xoạt.

Sương nhuộm nha phong, ngênh ngày say, Hàn Xung Kính Thủy đài băng chảy.

Thiếu niên xinh đẹp nho nhã đi ngang qua, lúc ấy hồng điệp (lá phong đỏ) tung bay trong gió, thỉnh thoảng còn ôn nhã giờ tay, phui đi lá rơi trên vai; không như vậy thì cũng là nhẹ nhàng cảm lấy chiếc lá thả vào dòng nước rồi dõi mắt nhìn theo...

Oa, thực sự là quá mỹ rồi, hóa ra đây chính là phong thái của tiên nhân a!

Các bạn trẻ càng nhìn càng nhiệt huyết sôi trào, ồn ào ầm ĩ.

Nhị hoàng tử tất nhiên là không được hưng phấn như thế, hán đã sớm nghe nói về việc này, phản ứng ban đầu giống y đúc Phuong Thủ phụ... Tà thuyết mê dân hoặc chúng!

Tam hoàng tử thế nhưng lại lẳng lặng nhìn, không cười không nói.

Ngọc Hữu Đường đem chiếc lá phong cuối cùng thả vào trong nước, ánh mắt phía sau sáng quắc, cơ hồ có thể làm lưng hán bị phồng một vết to đùng.

Đều đến xem đi, hiệu quả hán muốn chính là như thế...

Quân phải đi liền với dân, dân còn nước còn; nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền. Sức mạnh của dân chúng vô cùng cường đại, mà một phần sức mạnh này đến từ chính lời nói, mong muốn của bọn họ.

Sau khi tiến cung, hấn vẫn luôn đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió. Hiện nay, trong kinh thành đang lan truyền hấn là tiên nhân hạ phàm, khiến hấn càng thêm bị đề ý.

Có điều, hấn cũng không khủng hoảng (hoang mang+sợ hãi), chỉ cần không phải là điều xấu, chỉ cần đối với hấn hữu ích...

Hấn không mấy may lo sợ, sức mạnh sẽ đưa hấn vị trí cao hơn...

Chỉ có điều, ai sẽ là người nắm giữ được sức mạnh này, ai sẽ là người cười cuối cùng đây.

Sau khi kết thúc... Ngọc Hữu Đường thành thoi trở về, bất thành linh lại bị xách vào mật đạo.

Nhưng mà lần này hấn rất bình tĩnh, bởi vì đã trải qua một lần, không cần dùng đến đầu ngón chân cũng biết là Thái phó đại nhân.

Thật thà thẳng thắn, không lời giải thích, trực tiếp: "Mấy ngày nay ta lén lút làm rất nhiều chuyện, nhưng lại không tìm người thương lượng."

"Ta đã biết." Âm sắc Thái phó như thường, vẫn không nghe ra hi giận.

Trong đầu Ngọc Hữu Đường ngay lập tức nghĩ đến một người: "Bích Đường nói cho người biết?"

"Ừ." Thái phó đại nhân trầm giọng.

Ngọc Hữu Đường không nhìn hấn mà nhìn chăm chăm vào góc áo: "Nàng chắc là sợ người nổi giận, báo trước cho người để người bình ổn tâm tình đi."

Thái phó im lặng một lúc, bình tĩnh nói: "Ta chưa từng nổi giận."

Ồ một tiếng, Ngọc Hữu Đường dựng thẳng hai vai, trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Thái phó làm như không nghe thấy, dặn dò: "Chỉ là, khi làm những việc này, hy vọng người có thể cẩn thận."

"Hiện tại, bách tính kinh thành đều đã tin phục (tin tưởng và nghe theo) ta chính là Thái tử, rất nhanh sẽ truyền ra khỏi thành, cả nước đều biết, đây không phải chính là điều người muốn sao?" Ngọc Hữu Đường ngẩng đầu lên nhìn hấn, vóc người Thái phó rất cao, ở nơi chật hẹp này, ngửa đầu nhìn hấn một lúc đã thấy mỏi hết cả cổ.

"Cả nước?" Thái phó như vừa nghe thấy được một câu hết sức buồn cười.

Ngay lập tức, hấn khẳng định: "Theo ta dự liệu, trong hai ngày nữa, người nhất định sẽ vì hành động thiếu suy nghĩ này mà trả giá rất lớn."

... Quả nhiên, một lời thành sấm*.

*sấm truyền: lời tiên tri

Cách một ngày sau, khi lâm triều, Phương Thủ phụ cùng Nội Các, một nửa thần tử, lục bộ Thượng thư đều dâng sớ kết tội (tổ cáo, vạch tội), lúc kết tội, sắc mặt các vị đại thần mặt ừ mày chau, đau lòng không dứt.

Thực ra ở Đại Lưong, kết tội là một chuyện cực kỳ tầm thường.

Nhìn người không thuận mắt thì kết tội, nhìn người quan phục không chỉnh tề thì kết tội, nhìn người xấu xí cũng kết tội.

Chỉ là lần này kết tội chính là lúc đại diện sắc lập Thái tử sắp được cử hành.

Tội danh của đối tượng cũng cực kỳ hiếm gặp.

Nội dung kết tội đại để như sau: Thánh thượng ơi, dân gian có người dùng tà thuyết mê dân hoặc chúng, khiến cho cả nước bây giờ đều tin Thái tử điện hạ là tiên nhân tái thế (đầu thai), có thể mang đến mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, điên cuồng kêu gào muốn bệ hạ ngài mau mau lập Thái tử. Còn chưa lên làm Thái tử mà đã âm ỉ như vậy, đến khi hấn chân chính leo lên vị trí Thái tử, còn không phải sẽ lại dẫn dắt dư luận đuổi bệ hạ ngài nhanh nhanh một chút xuống đài sao.

Đúng như dự đoán, Hoàng thượng cực kỳ giận dữ, đem đồng tấu sớ ném loạn lung tung.

Tất nhiên không phải nổi giận với Phương Thủ phụ, mà là nổi giận với Thái tử.

Trong chốc lát, đám quan lại trong triều thổn thức không thôi.

Tạ Thái phó đứng ở giữa, thờ ơ lạnh nhạt, không hé một từ.

Rất nhanh, tà thuyết mê dân hoặc chúng đã bị Hoàng thượng ban thánh chỉ diệt sạch tận gốc, bên trong kinh thành, nếu như lại có thêm người nào truyền bá chuyện Đào gia báo mộng, ngay lập tức lôi đi chém.

Lời đồn ngưng hẳn, trong thành Kiến Khang, người người đều cảm thấy bất an, không còn ai dám mở miệng hé ra nửa lời.

Phương đảng một lần nữa lại giành được thắng lợi.

Mà đạo thánh chỉ đưa tới Đao Bôn Cung chính là... Đại điển sắc lập sẽ bị hoãn lại, đóng cửa nghiền ngẫm lỗi lầm nửa tháng.

Tuy rằng còn chưa phế Thái tử, nhưng mà như vậy là đã đủ rồi, tất cả quan lại bên đảng Phương Thủ phụ tụ tập nâng chén chúc mừng.

Nếu Thái tử cứ tiếp tục càn rỡ ngang ngược như vậy, thì càng lộ ra nhiều sơ hở, chỉ cần tìm thêm một sai lầm nữa có thể ngay lập tức đẩy hẳn ra khỏi vị trí bây giờ rồi!

Mấy ngày sau, trong cung Thái tử một mảnh vắng lặng.

Ngọc Hữu Đường tự nhốt mình trong mật thất, suy nghĩ tìm tòi mất mấy ngày mới ý thức được, bản thân hẳn tư lịch (tư cách và sự từng trải) nông cạn, lại còn không biết thân biết phận, tự cho mình thông minh, tuổi trẻ ngông cuồng, không có cách nào đấu lại cùng Phương Thủ phụ đã nhiều năm chìm nổi trong chốn quan trường.

Mấy người phụ tá của hắn, tuy rằng có thực lực, nhưng đều còn trẻ, chưa có kinh nghiệm lăn lộn chốn quan.

Tuy rằng nói một cây làm chẳng nên non, nhưng vài con tiểu hồ còn chưa trải sự đời đến đối phó với một lão hồ ly đã lô hỏa thuần thanh* quả thực đúng là tự tìm đường chết, huống chi theo sau lão hồ ly này còn một đoàn chó nhà trung thành tuyệt đối!

*lô hỏa thuần thanh: đây công tôi luyện (trung truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật...)

Nhưng mà, chuyện này cũng đem lại thu hoạch không ngờ tới.

Hôm trước hắn nhận được mật thư từ Nghiêm Chính Bạch, viết rằng, hắn ở Minh Hạc lâu ngẫu nhiên gặp được Phương Thủ phụ cùng Tam hoàng tử vì phục xuất tuần.

Việc này nhìn qua thì rất tầm thường, rõ ràng thấy được Phương Thủ phụ là người của Tam hoàng tử.

Nhưng thú vị ở chỗ nhi tử hắn, Phương Niệm Lễ là môn sinh giáp ban lại lớn lên cùng Nhị hoàng tử, thân như huynh đệ tình như thủ túc, mỗi ngày trong ngoài giờ học đều cùng ra cùng vào.

Hơn nữa nếu ngẫm lại, trước kia lúc đám quan lại quỳ trước Phụng Thiên điện cầu xin lập Thái tử, người tiến cử Nhị hoàng tử lại chính là Phương Thủ phụ.

Vốn cứ tưởng lão ta thuộc đảng Nhị hoàng tử, không chừng lại có sự tình khác...

Xem ra, điều này cực kỳ có khả năng sẽ là mấu chốt để lật lại thế cờ.

Nghĩ đến đây, Ngọc Hữu Đường vội vàng cầm bút, viết nhanh vài chữ, bảo Bích Đường đưa đến cho Tà Thái phó.

Nội dung khá chân thành tha thiết: Ta có một chuyện, hy vọng được Thái phó đại nhân chỉ điểm.

Rất nhanh, Bích Đường mang hồi âm về, bên trên chỉ có hai chữ...

"Cầu ta."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Cầu người?"

Ha ha.

Ngọc Hữu Đường vo viên tờ giấy rồi ném đi thật xa, sau đó lập tức giơ ngón trỏ, chỉ thẳng vào Bích Đường: "Không cho phép nói cho hắn biết, bằng không khấu trừ lương tháng."

"...Ặc, được, nhất định không nói!" Bích Đường giơ tay thề thốt, rất biết thời thế gật đầu.

Ngọc Hữu Đường bị thái độ tự đắc của Tạ Thái phó chọc cho tức điên.

Hắn tin chắc rằng, dù tư lịch (tư cách và sự từng trải) còn kém, nhưng tốt xấu gì hắn cũng có nhiều năm học thức (học vấn+kiến thức), năng lực tiềm ẩn của con người vốn đều là bị ép bức mà phát ra.

Được, ta ép....

Đóng cửa nghiền ngẫm lỗi lầm, trong vòng mười năm ngày, Ngọc Hữu Đường cũng không chỉ có ăn ngủ, mặc dù hắn hết ngời lại nằm trong cung Thái tử, có vẻ ung dung thản nhiên, nhưng từng phong thư tự tay hắn viết đã được phân phát đến tay từng người phụ tá.

Lúc trước hắn dùng chiêu “Tà thuyết mê dân hoặc chúng” đắc tội với nhiều người, trong mắt người ngoài đồng lõa lớn nhất chính là Đào thiếu chủ Đào gia Đào Viêm. Kết quả là, Đào viêm gần đây thu liễm chút ít, chỉ ở trong tửu lâu sai phái hạ nhân, thuận tiện chủ ý hành động của quan lại phía Phương đảng.

Quan lại mà, ngoài thượng triều thì không phải là uống rượu xã giao, đi dạo thanh lâu thì còn làm cái gì nữa.

Mà tên và chân dung của những người này đều đã đưa cho Đào thiếu chủ.

Hừm?

Người hỏi Thái tử quen được ruộng chiều của chúng ta ngoại trừ lên lớp cơ hồ hầu như không bước chân ra khỏi cửa thì làm sao mà biết những quan viên này dài ngắn thế nào sao?

Ắc, bản thân Thái tử đương nhiên cũng chưa từng thấy, thậm chí cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng thấy kinh dịch ghê gớm nhất của mình, Phương Thủ phụ.

Vì vậy chỉ có thể đem những danh sách Thái phó vẽ trước kia đưa cho hắn...

Ta muốn trốn tránh người cả đời, kết quả không ngờ bất kì thời điểm nào cũng không quăng nổi.

Ngày đó, thời điểm Ngọc Hữu Đường sao chép vẽ lại bản danh sách, một mặt chán ghét không bằng lòng, một mặt tự trấn an bản thân: lấy đại cục làm trọng, lấy đại cục làm trọng a!

Đào viêm nhận được chân dung, lập tức triển khai kế hoạch hành động, bắt đầu thăm dò.

Tham dự vào kế hoạch còn có Nghiêm Chính Bạch tiểu huynh đệ, hắn từ trước đến nay vẫn luôn có giao tình tốt cùng với các danh kỹ thanh lâu, cho nên bên phía thanh lâu tự nhiên là do hắn phụ trách.

Ngoài ra còn có Từ Giai, Dương Trình Hòa, Thẩm Hiến.

Phụ thân của Thẩm Hiến là Binh bộ Thị lang, mỗi ngày đều phải vào thượng triều, gần gũi với Hoàng thượng nhất cũng là thuận tiện... kết tội nhất.

Còn hai người còn lại, tạm thời cũng không cần phải dùng đến.

Bởi vì mục đích trước mắt chính là...bắt nhục điểm!

Sau đó để phụ thân của Thẩm Hiến tấu sớ vạch tội!

Vạch tội ai thì không cần biết, người bán ta một phát, ta liền bán lại, đưa ta một cảnh đào, ta liền lấy Quỳnh Dao báo đáp.

Từ xưa đến nay chính là cái đạo lý này.

Thẩm Hiến đem chuyện này nói với cha hắn, quanh năm bị Phương đảng chèn ép, bị ôi bắt nạt, Thẩm Thị lang cực kỳ hưng phấn, kích động muốn thù, bày tỏ ý tứ muốn phân ưu vì Thái tử điện hạ!

Chỉ mấy ngày sau, khi lâm triều, Binh bộ Thượng thư trở thành cái cào đầu tiên.

Người kết tội lại chính là thuộc hạ của hắn, Thẩm Thị lang.

Lý do là: Bệ hạ ơi, Binh bộ Thượng thư* không ngờ lại dám đem khối ngọc đeo thắt lưng ngài ban thưởng thưởng cho một kỹ nữ. Lại nói Thượng thư đi, tuy rằng đã quá năm mươi, nhưng bảo đao (:)), haha bảo đao) vẫn chưa già, tinh lực có thừa, đi tìm thì cũng chẳng ngại gì, chúng ta đều có thể lý giải. Thế nhưng lại còn mặc quan bào đi thanh lâu, lúc cao hứng lại còn đem đồ vật ngự tứ đem thưởng cho kỹ nữ, vậy thì đúng là không được rồi đúng không hả Hoàng thượng? Hoàng thượng, người thấy có phải như vậy không?

*Thượng thư là chức quan đứng đầu một trong 6 bộ, phía dưới có Thị Lang, vv...

Thượng thư thấy sắc mặt thánh thượng ngày càng biến đổi, mồ hôi lạnh đã sớm chảy tòng tòng, hắn lúc này mới nhớ lại, đêm qua uống say, thuận đường

đi Thỉnh Hương các một chuyến.

Sau khi cùng một mỹ kiều nương làm chuyện xxx, cô gái nhỏ kia ngấm ngấm thất lung ngọc một hồi, rồi thổi gió bên tai, đại nhân~ cho ta cái này nha~, sau đó, không có sau đó, hơi thở mềm nhẹ như hoa lan, hần như bị ma nhập quỹ ám vào.

Chẳng ngờ được lại bị người tóm được khuyết điểm!

Thượng thư nắm chặt ngọc hốt (xem phim thấy mấy lão đại thần cầm miếng ngọc xanh trong tay đúng không, chính nó, có nó mới được vào triều) trong tay, để tránh tiếp tục run rẩy, tiến lên một bước, gầm lên giận dữ: "Thẩm Thị lang! Ngươi chớ có ăn nói bừa bãi, có chứng cứ không!"

Thẩm Thị lang bị hét vào mặt nhưng vẫn ung dung, tiếp tục hạch hỏi: "Nếu Thượng thư đại nhân đã tuyên bố là hạ thần ăn nói bừa bãi, vậy thì mời đại nhân lấy ra đây cho mọi người cùng xem?" Ánh mắt hần lại tìm tòi, đảo qua đảo lại trên người Thượng thư: "Ồ, thần nhớ là bình thường Thượng thư thích nhất đeo thất lung ngọc đây, sao hôm nay lại không thấy đeo?" (giải thích chút, mọi người xem phim cũng thấy mấy ông này thích nhất là vạch tội nhau, lúc vạch tội thì một người chửi, một người đáp lời nhưng lúc nào cũng thông qua người trung gian là hoàng thượng ((, nên Thẩm Thị lang xưng "thần" là xưng với hoàng thượng)

"Ta, ta hôm nay quên mất!" Ngọc hốt của Thượng thư đại nhân ngày càng rung đến lợi hại, không biết là vì tức giận hay là do sợ hãi: "Bản quan dùng cái kia nhiều rồi, giờ đổi cái khác cũng không được hả?"

"Ồ, hóa ra là Thượng thư dùng đồ ngự tứ nhiều quá rồi nên chán ha," Thị Lang mồm mép khác hẳn ngày thường, bản lĩnh nắm thóp bỗng chốc đặt lên một tầng cao mới: "Bằng không thì thế này đi, để một tiểu thái giám đến phủ đại nhân, giúp ngài ấy mang tới, để phòng ngừa vi thần vu hại (vu cáo+hãm hại), có được không?"

Hoàng thượng từ đầu đến cuối vẫn làm ra vẻ thích thú ngồi xem kịch hay gật đầu, vội kêu một vị công công tới: "Được được được, Tiểu Sách Tử, người đến quý phủ* của Thượng thư nhìn một cái! Nhanh lên!"

*quý phủ: cách gọi kính trọng nhà của người khác

Nhìn theo hướng Sách công công đi, trước mắt Thượng thư đại nhân tối sầm lại, lao đảo suốt ngã, sau đó gương mặt đáng thương nhìn về phía Phương Thủ phủ đứng ở hàng đầu tiên.

Phương Thủ phủ liếc lại hần một cái, nghĩ thầm vẫn là nên bảo vệ kẻ này.

Hơi bước lên trước, tỏ (tham dự vào, ý kiến) tấu: "Hoàng thượng, thần có lời muốn hỏi."

"Ái khanh cứ việc nói ra." Hoàng thượng ngồi đợi kết quả, cảm thấy khá tệ nhạt.

"So với Thẩm tướng quốc, Thị Lang đại nhân từ trước đến giờ thanh cao đoan chính liêm khiết, càng không bước chân đến nơi yên hoa ngũ liễu. Tại sao lại từ danh kỹ thanh lâu biết được việc này?"

Ý tứ là, nghi ngờ là có vụ án giá họa a!

Ngọc Hữu Đường đã lường trước lão hồ ly sẽ giờ ra trò này, đã chuẩn bị tốt đáp án sẵn cho Thẩm Thị Lang từ trước.

Thẩm Thị Lang lúc này chỉ cần đọc thuộc lòng kịch bản: "Bệ hạ, nói ra thì thật xấu hổ. Hạ thần trong phủ hạ quan, trùng hợp là đêm qua cũng đến Thỉnh Hương các tìm thú vui, sáng sớm lúc trở về, nghe thấy vài kỹ nữ cười nói ở đại sảnh, một người trong đó đang giờ thất lung ngọc mà Thượng thư đại nhân đưa cho nàng mà khoe khoang, nói là đồ mà Hoàng thượng tứ thưởng. Hạ thần này rất ngạc nhiên với nghi ngờ, lại thấy thất lung ngọc này quả thật không tầm thường sợ rằng đúng là vật Hoàng thượng ban thưởng, liền bỏ ra số tiền lớn chuộc về đưa cho thần xem. Thần nghe thế thì cực kỳ tức giận, nên đã phạt tên hạ nhân dám làm trái phủ quy, bắt hắn tự bỏ tiền công để chuộc lấy thất lung ngọc này."

Thị Lang nói tới đây, nở nụ cười khéo léo, sau đó trong ánh mắt của mọi người, chậm rãi từ trong tay áo lớn lấy ra thất lung ngọc kia, giờ lên bằng hai tay, hướng về phía Hoàng thượng quỳ lạy thành khẩn: "Vi thần hôm nay mang vật này trả lại thánh thượng, chỉ là sợ sau này sẽ có thêm người khác khinh nhờn..."

Trong triều, Phương đang đồng loạt ngẩn ra, về mặt ngạc nhiên nghi ngờ.

Quá ghê gớm, câu trả lời này quả thực không chê vào đâu được, chưa kể tìm đồ mang trả lại Hoàng thượng lại còn phạt hạ nhân đi thanh lâu để tỏ rõ liêm khiết công chính.

Quan trọng nhất là, cho Thượng thư đại nhân... Một đòn tuyệt sát!

Đúng lúc này, Sách công công cũng về đến trong điện, kết quả mang về tất nhiên là, lục không thấy.

Thượng thư đại nhân hoàn toàn sập đổ, tay chỉ vào khuôn mặt bình thần của Thẩm Thị lang: "Bệ hạ, hần vu oan vi thần, trộm thất lung từ phủ vi thần dồn hết tâm trí bịa đặt lý do giá họa cho thần!"

Thẩm Thị lang chẳng để ý đến, chỉ nói: "Cũng không phải là không có người làm chứng... Chỉ là kỹ nữ dân gian, khó có thể đưa đến nơi thanh nhã. Thần có thể ngay lập tức hạ lệnh đưa các nàng đến Đốc Sát Viện hậu thẩm, thị phi minh bạch hỏi cái biết liền!"

"Không cần," Hoàng thượng cự tuyệt đề nghị của hắn, đột nhiên nhìn về phía Thái phó đại nhân đứng hàng đầu tiên từ đầu đến cuối mặt không cảm xúc, nói: "Tạ ái khanh, không biết người đối với việc này có kiến giải (cách nhìn, quan niệm) gì không?"

Tạ Thái phó hạ mi, nhả nhận nói: "Hạ quan người nhỏ lời nhẹ, việc này vẫn là tự bề hạ quyết định thôi."

Nghiêm nhiên một bộ dáng không quan tâm, thái độ rõ ràng.

Hoàng thượng thu tầm mắt, nhẹ nhàng chậm chậm nói: "Tuổi trẻ cùng với Thượng thư ái khanh cũng không chênh lệch nhiều, cũng không muốn xử phạt nặng, người, trí sĩ** đi thôi..."

** trí sĩ ý tứ của hoàng thượng "Vẫn là nên chủ động từ quan về nhà làm càn, làm bừa đi thôi."

(** là tác giả tự chủ thích, còn lại '()', *' thì là điều tự mình chủ thích hen (:, mọi người thấy đọc ảnh hưởng thì cứ bảo, sau này không thêm vào nữa)

= . . =

Ngày hôm ấy, sau khi lâm triều, Thẩm Thị lang vinh quang thăng chức, lên làm Bộ Binh Thượng thư, trở thành tân chủ nhân của Binh bộ, từ đó rót một luồng khí trong sạch liêm khiết vào lục bộ.

Thẩm gia sau một thời gian bị bỏ bê quên lãng, danh tiếng bỗng chốc vang xa, quan lại trong triều cũng càng ngày càng để ý nhiều hơn đến vị công thần khai quốc suýt nữa thì bị quên lãng... Hậu nhân (con cháu) Thẩm tướng quốc.

Mà thế lực phân chia ẩn náu trường kỳ trong lục bộ của Phụng Thủ phụ tất nhiên là bị tổn thất một phần.

Nghe nói, Phụng Thủ phụ ở nhà suýt nữa thì nghiêng gãy cái răng bạc vừa mới nạm.

Lại nói Thẩm Hiến, cũng vì phụ thân trở thành quan tam phẩm, từ ắt ban chuyển đến giáp ban, trở thành bạn cùng lớp Ngọc Hữu Đường.

Giáp ban thì nghĩa là gì a, có nghĩa là sau này sẽ được trực tiếp tiến cử vào Hàn Lâm Viện nha!

Cùng lúc đó, nơi yên hoa ngõ liễu chốn kinh thành lại xuất hiện một ngôi sao mới Nhiệm Nhiệm, giá trị con người thẳng một phát lên vạn lượng. (phiên dịch: một đêm 10 nghìn lượng nhen (:()

Ngôi sao mới nổi này một đường cung tiền (cung kính, kính cẩn) tự thân tiến một vị công tử thanh nhàn tuần tú đến tận cửa Thánh Hương các, vung khăn một cái, mỉm cười e thẹn: "Đa tạ Nghiêm công tử vì ta làm thơ~"

Thiếu niên tuần dật (thanh tú, anh tuấn, tài trí hơn người) khẽ mỉm cười, hữu lễ nói: "Không cần phải nói tạ ơn, cô nương giúp đỡ bi nhân trước, làm thơ cho cô nương chỉ là để báo đáp."

= . . =

Thời điểm nhận được hồi âm của Thẩm Thượng thư cũng chính vào ngày cấm túc cuối cùng của Ngọc Hữu Đường.

Mở thư ra, trong thư mở đầu bằng một đồng từ ngữ khách khí: Thái tử điện hạ quả nhiên trí dũng vô song, quyết định thắng lợi cuối cùng vân vân mây mây đối với Thẩm gia có ân, hạ quan cùng khuyến tử cảm kích vô cùng mây mây vân vân.

Toàn lời vô dụng, Ngọc Hữu Đường đọc nhanh như gió, đến cuối cùng cũng tìm được câu quan trọng nhất:

Bề đảng còn sót lại của Phụng Thủ phụ trong Binh bộ không chủ động trí sĩ, hạ quan đành dụ đảng khéo léo sa thải.

Không lưu lại mống nào.

Sau này nếu Thái tử điện hạ có lời dận dò, hạ quan quyết không chối từ!

Đến lúc này, Thái tử điện hạ của chúng ta cũng coi như có thế lực của mình trong triều rồi, thế lực Thẩm gia.

Tuy rằng có hơi yếu chút, nhưng thế cũng là đã tiến bộ không ít rồi.

Chỉ ít trong triều cũng có Thái tử đảng, ừ ừ!

Ngọc Hữu Đường cực kỳ kích động, tự nhiên cũng cực kỳ cẩn thận, nhiệt tình ân cần viết thư hồi âm, trong thư nói không phải nguyên nhân từ bản thân mà là do Thẩm tướng quốc trên trời có thiêng, phù hộ hòn ngọc quý Thẩm gia không bị long đong, kèm theo một phen thần thiết thẩm hỏi cùng chân thành chúc mừng với Thẩm gia! (vừa chửi người ta xong (:)

Sau đó, phía cuối thư, Ngọc Hữu Đường viết xuống một câu: Ngày đó, lúc người dâng tấu, Thái phó có phản ứng gì?

Câu này viết ra cẩn thận từng li từng tí, cực kỳ giống tiểu hài tử sau khi làm được việc, rõ ràng không nhịn nổi, rồi lại giả vờ không quan tâm... Hướng về

phía trường bối vẫy đuôi khoe công, cầu khích lệ cầu biểu dương.

Sau khi viết xong, cực kỳ nhanh chóng đem tờ giấy kia gấp lại, nhét vào phong thư, sợ bị người khác nhìn thấy.

Ở một bên mài mực, Bích Đường đã liếc trộm đọc xong toàn bộ lén lút thở dài một hơi: Điện hạ a, sao ngài phải khổ như vậy chứ?

Chiều hôm ấy, Trầm đại nhân làm việc vốn sấm rền gió cuộn, cho rằng Thái tử điện hạ muốn biết phản ứng của Thái phó đại nhân là vì có ý định muốn thu thập người này vào Thái tử đảng. Hiều suất phi thường mà lại vô cùng tàn khốc viết ba chữ: Không phản ứng.

Đừng!

Ngọc Hữu Đường cầm tờ giấy hồi âm trong tay, lại vo thành viên, dùng sức ném ra ngoài.

Nhắm mắt làm ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngày hôm sau, thời hạn cấm túc của Ngọc Hữu Đường kết thúc, lại tiếp tục đến Quốc Tử Giám tập trung học hành.

Hắn cố ý mặc xiêm y mới tinh màu xanh, bên trên thêu hai con rồng bay trong mây kéo dài từ vai áo đến tận đầu gối.

Rõ ràng là hiện ra tinh thần rất phấn chấn, chỉ là Ngọc Hữu Đường thân mang bệnh tật sắc mặt lúc nào cũng có chút nhợt nhạt, nên có phần tĩnh nhả (tĩnh lặng+thanh nhả), tựa như gió mát nhẹ nhàng thổi, sen trắng nở giữa hồ.

Ngọc Hữu Đường bước từng bước không nhanh không chậm, một đường thông thả lác lác trên hành lang uốn khúc cổ xưa phía ngoài các ban..

Người này một thân y phục chói mắt, khiến cho học sinh các ban bị thu hút nhòai người ra cửa nhìn xem.

Nửa tháng không thấy, vốn tưởng Thái tử điện hạ bị phạt cấm túc hối lỗi sẽ có vẻ u ám chán nản, không nghĩ tinh thần lại càng phấn chấn một lần nữa quay trở lại.

"Thái tử điện hạ thực sự là so với nữ tử còn đẹp hơn!"

"Ồ, Thái tử hôm nay không giống mọi ngày chỉ dẫn theo một cung nữ còn dẫn theo một nam nhân, chào ôi..."

"Hình như là nhi tử của Thẩm thượng thư!"

"Chính là hắn! Không phải là được Thái tử chọn trúng chứ?"

"Điện hạ tại sao lại không chọn kẻ hèn này, huhuhuhu..."

Bên kia, các bạn trẻ lúc trước đưa bài thiếp đang ôm đầu khóc rống, đấm ngực giậm chân.

Bên này, Ngọc Hữu Đường đã tự tại bước qua bậc cửa giáp ban.

Lớp học vốn ồn ào ầm ĩ, nhìn thấy hắn, trong nháy mắt đã im lặng không tiếng động.

Là trung điểm, Ngọc Hữu Đường không hề lo lắng trái lại vẫn thông thả, mắt nhìn thẳng, bước đến chỗ mình ngồi xuống.

Thẩm Hiến rạp khuôn từng bước* đi theo phía sau, đợi hắn ngồi xuống cũng không về chỗ của mình, đứng thẳng tắp bên cạnh Thái tử, như một bức tường cao chót vót cản trở ánh mắt của mọi người.

*rạp khuôn từng bước = nhắm mắt theo đuôi, nhưng vì bạn ấy là tướng mà, rạp khuôn nghe nó có vẻ khí thế :v. Edit + beta: Từ Linh

Ai ai cũng ngăn người, trước kia lúc Thái tử đến chỉ dẫn theo một tiểu cung nữ. Bây giờ cấm túc trở lại, thế lực không những không suy yếu, phía sau lại có thêm tay sai đắc lực có vẻ trung thành tận tâm. (Chỗ này mình thấy bạn Đường non quá, chưa gì đã để lộ thế lực rồi, ngu mà tỏ ra nguy hiểm thì không có gì phải sợ, đáng sợ chính là nguy hiểm mà tỏ ra ngu, nhưng mà chắc tại vì bạn ấy muốn chứng minh bản thân với bạn Hủ đây mà chứ thấy bạn ấy có ngu lắm đâu, đúng không (:(?)

Nhị hoàng tử cũng không bị cảnh này hù dọa, lướt qua Thẩm Hiến, bày ra vẻ mặt thân thiết rồi châm chọc nói: "Thái tử hoàng huynh, ngài rốt cục cũng

được trở lại rồi, nghỉ ngơi có thoải mái không?"

Bích Đường cười híp mắt nói: "Làm phiền Nhị hoàng tử điện hạ nhớ mong, Thái tử đương nhiên là cảm thấy khá thoải mái, không tin ngài xem, còn có thêm cả bằng hữu."

Nàng liếc về phía Thẩm Hiến, Thẩm Hiến không lên tiếng chỉ lạnh lùng gật nhẹ một cái.

Nghe vậy, Nhị hoàng tử trầm giọng hừ một tiếng, phất tay áo nghiêng người cách xa ra, rồi quay đầu nói với người ở phía sau: "Đừng nhìn, học đi."

Đúng lúc này, Tổng Sái tửu* cũng đi vào giáp ban, nhắc nhở mọi người trở về vị trí.

** Tác giả: tương đương với hiệu trưởng (hoang cả mạng, xuất hiện từ chương nào rồi mà giờ mới chú thích @@). Editor:tulinh)

Thẩm Hiến lúc này mới rời khỏi Ngọc Hữu Đường, đi về chỗ của mình.

Tổng Sái tửu đầu tiên giải bày một phen, tỏ ý hoan nghênh Ngọc Hữu Đường trở lại, sau đó nói, buổi học sáng nay phải hoãn lại một lát, bởi vì Tà Thái phó bọn bề công vụ, sợ sẽ đến muộn nửa canh giờ.

"Nhu thế này đi, mọi người chờ cũng cảm thấy buồn tẻ, chúng ta học tập thú vui thanh nhã của cổ nhân, làm thơ tặng lẫn nhau đi."

Hả.... phía dưới một trận bất mãn kháng nghị, mỗi khi có gì phát sinh ngoài ý muốn đều làm thơ tặng nhau, tặng con mẹ nhà người ý!

Tổng Sái tửu vì là Sái tửu nhiều năm, hầu hạ đám tiểu tử tông này đã lâu, da mặt từ lâu đã đạt đến cảnh giới dày như tường thành từ lâu, không để ý học sinh bất nãn, tự móc ra một đồng bút lông từ trong tay áo, sau đó lấy một cái gờ lấp ở phía sau ra, làm mẫu nói: "Để thêm phần thú vị, chúng ta đem thơ nhét vào trong bút, lại đem bút tặng cho người mình thương thức, các người thấy thế nào? Có phải là rất có ý tứ? Đừng không hả?"

Phía dưới đã phần hận đến đập bàn, ý tứ ở cái chỗ nào hả!

"Ồ, nếu chư vị đã hưng phấn đến như thế thì mau mau bắt đầu thôi!"

Ngọc Hữu Đường nâng tay giữ cằm, nhìn nhìn lão nhân phía trước.

Sống trên đời mười sáu năm, Tổng Sái tửu là người mặt dày nhất nàng từng thấy.

= . . =

Edit + beta: Từ Linh

Ngọc Hữu Đường được phát cho một chiếc bút lông sói đặc biệt tinh xảo, thân vàng phía chuôi nạm ngọc, thân bút khắc hoa sen, cực kỳ xa hoa.

Nàng nghiêng đầu ngó nhìn cái của Tam hoàng tử, cũng gần giống, lại quay đầu nhìn học sinh ngồi hàng hai, bút lông bọn họ được phát chỉ nạm ngọc không có vân vàng.

Hóa ra bút lông này cũng được phát dựa theo phẩm cấp?

Ngọc Hữu Đường cầm bút lông ngắm nghía một lát, phất bút xong xuôi Tổng Sái tửu tuyên bố bắt đầu.

Ở đây, Ngọc Hữu Đường đã sớm có ứng cử viên, nghỉ ngơi một lát, Bích Đường cũng đã mài mực xong, nhẹ nhàng chấm mực, vung bút thành thơ.

Hai câu ngắn ngủi, nháy mắt đã viết xong.

Sau đó, hắn đem câu thơ kia đút vào ống bút rồi cầm bút quay quay, vô cùng buồn chán chờ Tổng Sái tửu tuyên bố tặng thơ.

Đại khái khoảng một khắc (15 phút), Tổng Sái tửu vỗ tay một cái, nói: "Được rồi! Mọi người có thể bắt đầu tặng thơ, đề phòng hỗn loạn, chúng ta từng người một đi tặng."

Tổng Sái tửu nhìn về phía Thái tử, lại nói: "Đã vậy thì Thái tử điện hạ là người đầu tiên nhé."

Lại một lần nữa trở thành mục tiêu công kích.

Ngọc Hữu Đường bắt đắc dĩ thảm than, chậm rãi đứng dậy, ngoảnh đầu không chút chần chờ, đi thẳng về phía Thẩm Hiến, đem bút vàng nhẹ nhàng thông thả đặt ở trên bàn Thẩm Hiến.

Hắn nhìn chằm chằm Thẩm Hiến, đôi mắt trong veo như nước mùa thu, tựa như muốn tiến thẳng vào lòng người.

Nhìn vào cảm thấy cực kỳ chân thành, phảng phất như đang nói: Thẩm huynh, người hãy nhận lấy đi.

Thẩm Hiến tất nhiên là thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà khiếp sợ), vội vàng cầm bút bằng hai tay, đứng thẳng người, hơi cúi đầu nói: "Tạ điện hạ

đem tặng."

Ngọc Hữu Đường vỗ nhẹ bả vai hấn hai cái, ra hiệu không cần đa lễ.

Sau đó quay người, định về chỗ ngồi.

Lúc xoay người, Ngọc Hữu Đường phát hiện ánh mắt cả lớp vẫn dính trên người hấn...

Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy Thái tử tặng lễ hả?

Hấn mở to mắt trừng lại, vừa đi vừa trừng, quét liên tục mấy hàng...

Ngay sau đó, Thái tử của chúng ta đã trừng đến hàng đầu tiên, đang trừng đến vô cùng phấn khởi thì đột nhiên giật mình cả kinh hãi dừng bước, sau đó cấp tốc cúi đầu, vèo vèo vèo ba chân bốn cẳng ngồi vào chỗ.

Ô, vừa xảy ra chuyện gì vậy, các bạn trẻ trong lớp vội vàng dõi theo hướng Thái tử vừa nhìn.

Hình như Thái tử nhìn thấy gì đó ngoài cửa nên thái độ mới đại biến.

Mọi người cùng chí hướng đem tầm mắt nhìn về phía cửa thì thấy bên ngoài một mảnh trời trống trơn, cái gì cũng không có. Thất vọng a.

Chỉ có Ngọc Hữu Đường biết, chẳng biết vì sao Tà Thái phó đến sớm hơn dự kiến, đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lạnh lùng nhìn vào trong.

Ánh mắt của Ngọc Hữu Đường cùng hấn chạm nhau trong chớp mắt ấy Thái phó chỉ dùng đuôi mắt lia qua hấn một cái.

Nhẹ nhàng, ngắn ngủi, thoáng chốc, không vui không giận, cực kỳ lạnh lùng vô tình a.

Rồi lập tức thu hồi ánh mắt, chấp tay nhanh nhẹn rời đi.

Bị hấn nhìn bằng ánh mắt này, nổi xấu hổ giận giữ, buồn bực không biết từ đâu tràn ngập tâm trí, Ngọc Hữu Đường cảm giác mặt mình trong nháy mắt đỏ bừng, sợ bị người khác nhìn thấy, chỉ có thể cúi đầu.

Edit + beta: Từ Linh

Sau khi ngồi vào chỗ, Ngọc Hữu Đường phải mất một lúc lâu mới bình ổn được tâm tình.

Sau đó, ai tặng thơ cho ai Ngọc Hữu Đường căn bản chẳng thêm để ý, trong đầu hấn chỉ chiếu đi chiếu lại cái nhìn vừa nãy của Thái phó.

Hấn dựa vào cái gì mà lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?

Xem thường ta sao?

Ta rõ ràng làm rất tốt sự tình, sao còn nhìn ta như vậy?

Tổng Sái từ từ ngồi bên trên, nhìn lom lom vào bàn tay trắng nõn của Thái tử đặt trên mặt bàn, một lần lại một lần xiết chặt thành quyền, trong lòng lệ tuôn cuộn cuộn:

Chư vị bên dưới, đừng tự phân biệt phẩm cấp rạch ròi như thế, tốt xấu gì thì cũng đưa bút lông cho Thái tử đi, dù thế nào cũng phải cho Thái tử một chút mặt mũi chứ, Thái tử không cao hứng không cần thận là hạ quan đi luôn huhuhuhu...

= . . =

Edit + beta: Từ Linh

Tiếp đó, Thái phó đứng hặn mà tới, Sái từ từ cũng được giải thoát, chỉ nói một câu lần tới chúng ta lại tiếp tục tặng thơ nhé, rồi vội vã rời đi.

Đừng có đến nữa, mấy vị học sinh tức điên quát to.

Thái phó bắt đầu bài giảng buổi sáng đến giữa trưa, Ngọc Hữu Đường cầm sách nhưng mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm mắt tập trung, không nhìn vào Thái phó lần nào.

Không nhìn được, hấn lén lút nhìn một cái, sắc mặt Thái phó vẫn như bình thường, bình thản giảng bài.

Không nhìn! Ngọc Hữu Đường kéo ánh mắt về, tiếp tục mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm ing...

= . . =

Tiết học buổi sáng cuối cùng cũng kết thúc, Ngọc Hữu Đường lập tức thu thập sách vở, chỉ cầu có thể rời khỏi địa phương làm hấn không có gì dễ chịu

này.

Thẩm Hiến đã thu dọn xong từ lâu, đứng đợi bên cạnh Thái tử.

Ngọc Hữu Đường liếc chéo hắt một cái, vội viết: "Duệ Xung huynh, huynh về trước đi, không cần chờ ta."

Thẩm Hiến đọc xong thu ánh mắt, gật nhẹ, ngoan ngoãn nghe lời rời đi.

Ngọc Hữu Đường nâng mắt nhìn bóng lưng hắt một hồi. Quả nhiên là tướng tài a, bước chân như hạc (ý là chân dài :), phong thái phiêu phiêu (nhẹ nhàng, nhanh nhẹn).

Thẩm Hiến vừa đi, Bích Đường đi nhẹ về gần dựa hồi lâu, mới khẽ khàng dặn dò một câu: "Điện hạ, Thái phó bảo ngài đến mật đạo tìm ngài ấy."

Không đi! Ngọc Hữu Đường viết cực nhanh, nét chữ cứng cáp.

Bích Đường hết sức thông dong, tiếp tục nói: "Ngài ấy nói lần trước trong thư ngài nói có một chuyện cầu xin ngài ấy, ngài ấy có thể cân nhắc một chút."

Ngọc Hữu Đường: Ta đi!

= . . =

Edit + beta: Từ Linh

Trải qua hai lần bị xách, Ngọc Hữu Đường đối với vị trí của mật đạo đã tương đối quen thuộc.

Dưới sự hướng dẫn của Bích Đường, hắn đã nhanh chóng nắm được phương pháp tiến vào mật đạo, chờ cửa mở ra liền nhanh chóng chui vào.

Thái phó tất nhiên là đã ở đó chờ hắn rồi.

Tạ Hù hôm nay không mặc quan bào, mặc một bộ y phục xanh thẫm, ngồi trong hành lang âm u, giống như bước ra từ trong tranh, có chút ngọc thụ lâm phong ý vị. (ý vị là cảm nhận được từ mũi và lưỡi @@, chả biết chuyển kiểu gì, ai biết bảo nhé. Editor: Từ Linh)

Đôi mắt hắn nhìn về phía Ngọc Hữu Đường, đen tuyền bí ẩn, trong mắt như trước thông dong, không chút cảm xúc.

Một canh giờ trước, Ngọc Hữu Đường còn vì đôi mắt này mà phần giận không ngớt, bây giờ, bị đôi mắt này nhìn chăm chăm, lại không biết mở miệng như thế nào.

Im lặng một lúc lâu, Ngọc Hữu Đường khô khan nói: "Ta đến rồi."

"Ừ." Thái phó dùng âm mũi trầm thấp đáp một tiếng, bốn phía yên tĩnh, nghe cực kỳ treu ngoi.

"Bích Đường nói ngươi đồng ý giúp ta."

"Nàng ấy cũng thật là, càng ngày càng chuyển lời lung tung," Thái phó vẫn đứng yên không động đậy: "Ta chỉ nói là sẽ cân nhắc một chút."

Ngọc Hữu Đường quay mặt qua chỗ khác: "Ta đi đây."

Giọng nói chứa đầy buồn bực bất mãn.

Thái phó đại nhân đứng thẳng dậy, trường mâu híp lại, ánh mắt lạnh lạnh: "Ta có thể giúp người, có điều..."

Sớm đoán được là hắn sẽ không dễ dàng đáp ứng, Ngọc Hữu Đường thẳng thắn: "Có điều kiện gì thì nói thẳng đi."

"Thơ ngươi cầm đi đưa tặng Thẩm Hiến, phái lấy về cho ta."

"... .." Ngọc Hữu Đường nghi ngờ mình có nghe nhầm.

Ngước mắt dò xét ánh mắt Thái phó, phát hiện sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ không chút biến sắc, thái dương giật giật: "Ta đã tặng rồi ngươi còn bắt ta đòi về?"

Đùa kiểu gì thế?

Giọng đôi phương thường thường như nói chuyện đương nhiên: "Nếu ngươi không đem tặng, ta tất nhiên cũng không bắt ngươi phải đi đòi về."

Ngọc Hữu Đường thực sự không thể nào hiểu được câu cú lẩn quẩn cũng như cái cách suy nghĩ kỳ quái của hắn, nhũu mày hỏi: "Tại sao nhất định phải đòi về? Ta viết lại cho ngươi một cái không được hả?"

Thái phó nhìn hắn chăm chú, ngón tay hơi cong gõ lên tường gạch.

Cổ tay rõ ràng, trắng ngọc thon dài, nhưng do luyện kiếm nhiều năm nên có vết chai, nhìn không có chút mềm mại của nữ tử, rất là tinh xảo đẹp đẽ.

Ngọc Hữu Đường nhìn chăm chăm cái tay kia gồ gồ, cũng không biết trải qua bao lâu, mới nghe thấy Thái phó đại nhân lạnh nhạt nói: "Ngày khác Phương Thủ phụ nắm được nhược điểm của ngươi, thơ ngươi làm chính là bằng chứng của tội cấu kết bè đảng, là một trong các trọng tội." (đừng nghe anh ấy, rõ ràng ràng là ghen ([: chưa lờn hen)

"Ừm, vậy sau khi ra ngoài, ta sẽ bảo Bích Đường đi lấy về." Hần trả lời.

"Không được," Thái phó rút tay vào trong tay áo: "Tự mình đi lấy."

= . . =

Edit + beta: Từ Linh

Nghỉ giữa giờ chiều hôm ấy, Thẩm Hiến nhận được một tờ giấy từ Thái tử: Àch, Duệ Xung huynh, thơ sáng nay viết không được hay, có thể trả lại cho ta có được không? Ta sẽ cẩn thận viết lại một cái khác sau.

Thiếu niên lam y vội vã trả lời: Không, thơ điện hạ làm rất hay, rất chân thành, hạ quan phi thường yêu thích.

Ngọc Hữu Đường: Đưa ta đi, bản cung cảm thấy viết quá mức tầm thường thô bỉ, lương tâm bất an.

Thẩm Hiến: Điện hạ, thực sự không cần, tại hạ từ nhỏ chỉ chuyên tâm tập võ, điện hạ quan tâm vì thân, cố ý viết một câu thơ thông tục để hiểu tặng cho, vì thân nào dám ghét bỏ?

Ngọc Hữu Đường: Van ngươi, đưa cho ta, van ngươi van ngươi van ngươi. TaT

Thẩm Hiến:...Thôi cũng được.

Ngọc Hữu Đường cuối cùng cũng lấy lại được chiếc bút lông sói kia, vội vàng bảo Bích Đường chuyển đi.

= . . =

Edit + beta: Từ Linh

Chạng vạng, cung đình bao phủ bởi ánh hoàng hôn, Thái phó đang làm việc trong Văn Uyên các nhận được bút lông sói.

Hần đặt quyển sổ trong tay xuống, tháo nắp phía đuôi bút, cẩn thận lấy cuộn giấy trong ống bút ra, sau đó càng cẩn thận mở ra.

Ừm, là một câu thơ:

"Cùng là người lưu lạc chân trời, nhớ rõ mời ta ăn hải sâm."

(Nguyên văn: Cùng là thiên nhai lưu lạc người, nhớ mời ta ăn hải sâm. Editor:tulinh)

Thái phó:

= . . =

Edit + beta: Từ Linh

Ba ngày sau, khi Ngọc Hữu Đường ở trong cung Thái tử trêu chọc mèo trắng, có một tiểu thái giám đột nhiên thông báo: "Thái tử điện hạ, bên ngoài có cung nhân đến, nói có đồ muốn đưa cho điện hạ."

Ngọc Hữu Đường đem con mèo thả lại trên mặt đất, hỏi: "Cái gì vậy?"

"Nô tài có hỏi, hình như là Một nồi hải sâm hầm canh gà!"

Mắt Ngọc Hữu Đường sáng lên: "Có phải Thẩm Thượng thư Thẩm đại nhân sai người đưa tới không?"

"Không phải ạ, tiểu cung nữ nói với nô tài, nói là Thái phó đại nhân nhờ nàng đưa tới."

"... .. Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Mấy ngày gần đây, cung thái tử nghênh tiếp một vị nữ quan...

Nàng đến từ hai mươi ti, tuy chỉ là quan lục phẩm, nhưng phải nói là một vị khách cực kỳ quý.

Bởi vì nữ quan này mang đến một tin tốt cho cả cung thái tử.

Hoàng thượng có ý phái nàng đến để lấy số đo, sau đó Y ti sẽ bắt tay vào làm mũ miện cho Thái tử.

Cũng có nghĩa là bắt đầu may y phục, tương đương với việc...

Ngọc Hữu Đường trở thành Thái tử đã là chuyện chắc chắn.

Tin tức này nhanh chóng được phát tán trong cả hậu cung và triều đình, trước khi thượng triều, Tả Thái phó không nhanh không chậm đi về hướng đại điện, dọc theo đường đi, bên tai đều nghe thấy tiếng các đồng liêu bày tỏ ý kiến bàn luận về việc này.

Trước kia chưa từng có chuyện này, trước khi thượng triều, đám quan lại đều sẽ tụm năm tụm ba, tăng bốc nịnh hót lấy lòng nhau, "Oa, Trương đại nhân hôm nay có chòm râu đẹp quá", "Nào có, nào có, rõ ràng là Vương đại nhân ngài mới phiêu dật trác tuyệt, ừm ừm".

Nam nhi Đại Lương thịnh hành để râu, chòm râu ai dài nhất thì người đó chính là nể nam tử đệ nhất.

Chỉ có một mình Thái phó đại nhân không theo trào lưu này.

Ngũ quan hán bình thường đã vô cùng anh tuấn, dù có không để râu thì cũng không có chút nào giống nữ nhi.

Vì lẽ đó, mỗi khi Thái phó đi đến đâu thì mấy người bên cạnh đều lập tức ngậm miệng...

Bởi vì trên thế gian này cũng có người nam tử không cần để râu, khuôn mặt sạch sẽ anh tuấn đến nỗi dù bọn họ có chạy theo đến hai mươi con phố cũng không đuổi kịp.

Hôm nay Thái phó đại nhân vẫn như mọi ngày, mặc một bộ y phục đồ thẫm, eo đeo thắt lưng ngọc thượng phẩm.

Vóc người hần cao, khí chất xuất chúng, lúc đi ngang qua đám đại thần thật giống như hạc đứng giữa bầy gà.

Thái phó không nhanh không chậm đi thẳng, nhìn giống như không quan tâm cái gì, không thèm để ý tới mấy cung nữ nháy mắt suốt dọc đường cũng không bận tâm mấy cái liếc xéo của mấy vị đại thần đồ kỵ với dung mạo của hần...

Nhưng lỡ tai thì không bỏ sót bất cứ thông tin gì liên quan đến Ngọc Hữu Đường.

Một vị Thị lang nào đó nói: "Mấy ngày trước Thái tử điện hạ còn bị phạt cấm túc, mới chưa qua bao lâu đã bắt đầu chuẩn bị cho lễ sắc phong, quả nhiên rất được bệ hạ sủng ái."

Một vị Viên ngoại lang nào đó nói: "Còn không phải sao, mấy hôm trước nữ quan ở Y ti có ý đến Đông cung để lấy số đo của tên tiểu tử đấy. Nghe nói, lúc Thủ phụ đại nhân biết được tin này, nghiền gãy cái răng mới nạm bạc. Ngươi không thấy hôm qua lúc lâm triều, lúc lão ta nói chuyện thì nói thều thào cổ không mở miệng sao, hahahaha."

Một vị Thượng thư nào đó nói: "Ai! Ai dám ở sau lưng chúng ta nói xấu Thủ phụ đại nhân?"

Vị Viên ngoại lang nào đó đáp lời: "Ta nói đấy, thì sao? Dù sao thì các ngươi cũng sắp thất thế rồi, làm sao phải sợ các ngươi, nào, đến gần ta xem"

Vị Thượng thư nào đó lao tới: "Cho rằng lão tử không dám gần sao, gừ gừ..."

"Ai dám gần Viên ngoại của chúng ta?"

"Không chỉ gần mỗi Viên ngoại của ngươi, còn gần cả ngươi nữa!"

Bình bịch, loảng xoảng, bốp bốp, hồng hộc, rắc rắc, ui da đau quá...

... ..

Thái phó đại nhân mặt không biến sắc, bước nhanh vài bước, thoáng chốc đã tránh khỏi phạm vi trận quần thần ác đấu này.

Hần vừa rồi mới gặp Thủ phụ ở trước cửa cung, lão già này đứng thần thờ trước xe ngựa.

Đến khi xe ngựa đi rồi vẫn cứ đứng đờ đẫn ở đấy dõi theo hướng xe ngựa rời đi.

Tạ Thái phó đi đến rất gần, đoán chừng đã bị lão ta nhìn thấy, không thể làm gì khác là lên tiếng mở miệng, nhân nhạ chào hỏi.

Phurong Thủ phụ giật mình nhìn thoáng qua hấn một cái rồi vội vàng né tránh.

Những chi trong nháy mắt, Thủ phụ đã bình ổn lại, cười với hấn, đáp lại một câu, Tạ đại nhân sớm.

Bây giờ nghĩ lại, thấy thực khả nghi.

Tạ Thái phó bước vào Phụng Thiên điện, trong lòng vẫn suy nghĩ rồi rầm về phản ứng kỳ quái vừa nãy của Phurong Thủ phụ.

= . . =

Buổi học sáng nay của Quốc Tử Giám là cưỡi ngựa bắn cung, mỗi tuần một lần.

Trong tiết này, tất cả học sinh giáp ban đều bắt buộc phải mặc nhung phục, mang cung tên, dắt theo một con ngựa, đi tới rừng cây của hoàng thất nằm trong Thủ uyển.

Tiết cưỡi ngựa bắn cung hôm nay là tiết tự do săn bắn, đến cuối buổi, dựa vào thành quả để tìm ra người đứng đầu.

Khi đến thủ uyển, Lâm đại phu phụ trách đứng tiết giảng dạy sẽ dựa vào năng lực của từng người mà phân chia địa phương săn thú thích hợp.

Người đặc biệt được đối đãi đặc biệt, Ngọc Hữu Đường là Thái tử cao quý, được phân đến vùng lớn nhất.

Ngọc Hữu Đường dắt tới một con ngựa trắng, như tuyết đầu mùa không nhiễm bụi bần.

Ngựa này hấn đặt tên là "Tổ Nguyệt". Lấy từ câu thơ: Mặt trời chuyển về tây, Tổ Nguyệt ra Đông Lĩnh.

Mà hôm nay hấn mặc đặc biệt đồng bộ với con ngựa, nhung phục màu trắng, bao bên ngoài là áo khoác lông chồn trắng như tuyết, từ đầu đến chân như phát sáng nhè nhẹ.

Lâm đại phu ra hiệu, mọi người đồng loạt ngồi lên lưng ngựa.

Thái tử điện hạ xinh đẹp lại thường hát áo choàng lên, xoay người lên ngựa.

Lưu loát sinh động, đẹp không chịu nổi, thu hút ánh nhìn của mọi người.

"Xi, gái tính." Nhị hoàng tử đứng một bên cũng không nhịn được liếc mắt nhìn xem, nghiêng răng nghiêng lợi khinh bỉ.

Hấn một thân đồ rực, dưới thân là hắc mã lông bờm sáng ngời, quả thực là tiên y nộ mã, trẻ tuổi phong lưu.

Tam hoàng tử siết chặt dây cương nhưng mặt vẫn tươi cười nhìn Ngọc Hữu Đường rồi nhìn Nhị hoàng tử, cao giọng nói: "Đại ca, Nhị ca, hôm nay chúng ta xem ai săn được nhiều nhất nhé!"

Ngọc Hữu Đường cười nhẹ một cái.

Nhị hoàng tử liếc hấn một chút, hô một tiếng "Giá!" thúc hắc mã chạy đi đầu tiên, lấy hành động biểu thị bản thân đối với cuộc thi này cũng có hứng thú.

Ngọc Hữu Đường cùng Tam hoàng tử nhìn nhau, rồi cũng đi theo.

Mọi người thấy ba vị lão đại đều đã đi rồi, cũng mau chóng cưỡi ngựa rời đi, cộc cộc dần dần tiến sâu vào rừng cây.

Lâm Đại phu đặt tay lên trán, ngóng nhìn theo một đám thiếu niên đang giục ngựa dần dần biến mất trong rừng cây, rồi vuốt cằm trầm tư: chỉ là đi săn vài con thỏ, mấy con chim sẻ mà cũng phải long trọng như vậy... Nhớ năm đó lúc lão phu săn gấu đen, chẳng phải là phải cưỡi một con kim mã mới xứng với sự oai hùng anh tuấn của ta sao...

= . . =

Lúc lâm triều, Thái phó đại nhân lần đầu tiên từ trước đến giờ, phá lệ mất tập trung.

Ngay qua Hoàng thượng đêm qua không ngủ đủ giấc cũng phát hiện.

Vừa vận có thần tử bẩm tấu, Hoàng thượng liền nhân cơ hội thăm dò, nghiêng đầu mở miệng hỏi ý kiến hấn, quả nhiên, Thái phó không giống ngày thường rất nhanh liền trả lời lại, mà là có hơi sững sờ rồi mới đưa ra câu trả lời.

Hoàng thượng nở nụ cười vi diệu, trêu chọc hấn: "Tạ ái khanh mất tập trung như vậy, có phải là đang nhớ người thương?"

Không chờ Tạ Hù trả lời, Hoàng thượng lập tức nói: "Ái khanh đã qua nhi lập chi niên, cũng đã trưởng thành, còn không tìm mau mau tìm một mỹ kiều nương mà cưới về nhà?"

Tạ Thái phó hơi cúi đầu, khiêm tốn đáp: "Được bệ hạ ưu ái, thần nguyện cả đời một mình vì bệ hạ phân ưu, chưa từng suy nghĩ đến chuyện thành gia lập thất."

"Như vậy không được," Hoàng thượng quét mắt nhìn toàn bộ đại điện, hỏi: "Chư vị đại thần phía dưới, nếu trong nhà có khuê nữ phẩm tính hiền thực, có thể lên lút tìm trầm làm mai, trầm xác nhận không sai liền đem gả cho Tạ đại nhân tài hoa phong nhã độc nhất vô nhị của chúng ta."

Hắn lại quay đầu nhìn Tạ Thái phó, vô cùng hứng thú hỏi: "Tạ ái khanh, ý của ngươi như thế nào?"

Thái phó buông mắt, thanh âm bình tĩnh: "Toàn bộ đều theo Hoàng thượng an bài."

Trêu chọc xong, thoải mái rồi, Hoàng thượng không tiếp tục chú ý đến Tạ Thái phó nữa, tập trung lắng nghe quốc sự.

Tạ Hù vẫn nhớ lại cảnh sáng nay lúc gặp Phuong Thủ phụ.

Lúc trước, hắn đã từng nhìn thấy xe ngựa của Phuong Thủ phụ mấy lần, xe ngựa hôm nay có chút không giống, Phuong Thủ phụ mắc bệnh hen suyễn, thường ngày màn xe đều cố gắng mở ra hết cỡ, nhưng lần này lại che kín mít như bưng, chỉ sợ lộ ra cái gì đó.

Còn nữa, lúc xe ngựa đi rồi, lúc hắn chào hỏi Phuong Thủ phụ, Phuong Thủ phụ có một loạt biểu hiện sợ hãi...

Nghĩ đến đây, Tạ Hù lặng lẽ nâng mắt, nhìn kỹ Phuong Thủ phụ đứng đối diện, lão hình như cũng có chút mất tập trung, cứ một tí lại liếc mắt nhìn ra bên ngoài điện.

Bên ngoài có cái gì thu hút lão?

Đã tâm lão ta lớn như vậy, mà trong triều đã phát tán tin vị trí Thái tử đã định, hoàng tử đang có khuynh hướng sụp đổ, người người cảm thấy bất an, lão ta sẽ cảm thấy thế nào?

Người không bị ép đến tận cùng thì sẽ không giở thủ đoạn cực đoan.

Với tình hình hiện nay, sợ là đã đẩy Phuong Thủ phụ đến giới hạn rồi.

Tạ Hù lại nhớ lại tình cảnh sáng nay một lần nữa:

Xe ngựa chạy về hướng nào.

Trong xe rốt cuộc có chứa cái gì.

..... Rốt cuộc là thứ gì?

.....

"Bệ hạ!"

Hoàng thượng đang nghe một vị đại thần tố tấu đột nhiên bị một tiếng gọi cắt ngang.

Giọng nói này là của Tạ Hù.

Hoàng thượng nhìn về phía hắn, hỏi: "Sao vậy?"

Tạ Thái phó cúi gập thân, quỳ sát mặt đất, nói: "Bệ hạ, thần có chuyện cực kỳ quan trọng, cần phải hồi phủ một chuyện."

Hoàng thượng nở nụ cười tinh quái, tỏ vẻ đã hiểu: "Ha ha, ta đã sớm biết trong lòng ái khanh đang che giấu chuyện gì mà, được được, cho phép ngươi hạ triều sớm một chút, đi đi!"

"Tạ ơn bệ hạ ân chuẩn."

Tạ Hù vội vàng đứng dậy, liếc qua Phuong Thủ phụ đứng đối diện một cái rồi sau đó chạy ra khỏi đại điện.

Phuong Thủ phụ vừa rồi bị hắn nhìn một cái mà cảm thấy như bị mấy mũi băng đâm vào người, cả người đau mỏi.

= . . =

Bên này, Ngọc Hữu Đường nắm chặt dây cương, kim Tổ Nguyệt lại, đã đến địa phương mình săn bắn.

Hắn luôn cảm thấy phía sau có người đi theo, quay đầu nhìn lại, hóa ra là Thẩm Hiến.

..... Hắn không phải là bị phân đến chỗ khác sao, sao lại theo mình tới đây.

Ngọc Hữu Đường một tay giục ngựa, một tay phát về phía hắn, ra hiệu không cần đi theo.

Thẩm Hiến nói: "Điện hạ, hạ quan một tắc không rời, bảo vệ điện hạ chu toàn."

Ngọc Hữu Đường yên lặng chảy mồ hôi, tiện tay bẻ một nhánh cây dài nhỏ bên người, viết trên mặt đất: Địa phương sản bản của hoàng thất từ trước đến nay đều có binh lính canh gác, cực kỳ an toàn, Duệ Xung huynh, huynh vẫn là mau mau về chỗ của mình mà sản bản thôi, tiết cưỡi ngựa bản cung này chắc chắn cũng tính vào thành tích, nếu như không đạt đủ điểm sợ không thể thuận lợi vào Hàn Lâm đâu.

Ý là, không muốn vì cái nhỏ mà bỏ mất cái lớn, làm mất thời gian sản bản của chính mình, trễ nải tiền đồ tốt đẹp.

Thẩm Hiến gật đầu, nắm chặt tay: "Không, gia phụ đã nhắc nhở hạ quan, nhất định không rời khỏi điện hạ một khắc, một tắc không rời thủ hộ điện hạ!"

Người anh em thực sự là không cần đâu...

Ngọc Hữu Đường có chút bối rối, nắm chặt nhánh cây, bắt đầu đi về vòng vòng trên mặt đất, một lúc sau nghĩ ra một kế, viết: Duệ Xung, nếu huynh ở đây, ta sẽ không thể tự do sản thú, không thì như thế này đi, chỗ của huynh cũng cách ta không xa, nếu ta gặp nguy hiểm thì sẽ hét to một tiếng, huynh nghe thấy thì chạy đến cứu ta, được không? Như vậy cũng sẽ không trì hoãn kết quả sản thú.

"Được, hạ quan chắc chắn lúc nào cũng chú ý." Thẩm Hiến gật gù thuận theo, giục ngựa rời đi.

Ngọc Hữu Đường vẫy vẫy nhánh cây, nhìn theo bóng dáng Thẩm Hiến, hắc tuyến đầy đầu, người này quả nhiên thật thà phúc hậu, hắn chẳng lẽ đã quên bản cung là người cầm cán bản không thể nói chuyện chứ đừng nói đến hét to rồi sao...

Khó thở này cuối cùng cũng đi rồi, Ngọc Hữu Đường hít một hơi sâu tập trung tinh thần, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cũng thấy được một bụi cỏ đang sột soạt.

Hắn vội gỡ cung tên màu trắng ở sau lưng xuống, cài tên, nhắm vào chỗ bụi cỏ, một tay cố định, một tay kéo cung.

Vèo.....

Bụi cỏ phía xa xa không có tiếng sột soạt nữa.

Ngọc Hữu Đường giục ngựa đi tới, dùng cành cây dài đẩy bụi cỏ ra, ặc, là... một con chuột đồng.

Hắn đem xác con chuột đồng đáng thương, cẩn thận cho vào cái sọt nhỏ bên hông ngựa.

... .. Cái này không biết có được tính điểm không đây.

Ngọc Hữu Đường đi một vòng xung quanh, bắn được không phải chuột đồng thì chính là gà rừng; không phải con ếch thì chính là con thỏ ngớ ngẩn; có chút buồn bã rũ đầu xuống.

Hắn tiếp tục đi sâu hơn vào trong rừng.

Tuy bây giờ đã là cuối thu, nhưng cây thường xanh vẫn chống lại cái lạnh, tán cây xum xoe, che phủ bầu trời.

Ngọc Hữu Đường vừa đi vừa tìm kiếm con mồi, bỗng nhiên, phía sau vang lên một loạt tiếng sột soạt, hắn vội vàng nắm chặt dây cương, muốn kéo Tổ Nguyệt quay đầu lại, nhưng không ngờ con ngựa này đột nhiên không nghe lời, giống như gặp phải chuyện gì cực kỳ đáng sợ, lông lộn vằn vẹo hí vang.

Ngọc Hữu Đường vội vàng nắm chặt dây cương hơn, đến nỗi móng tay sắp cắm vào bàn tay.

Nhưng không ngờ việc này càng chọc giận bạch mã dưới thân, đứng bằng hai chân sau, lông lộn lên suýt thì hất Ngọc Hữu Đường xuống đất.

Ngọc Hữu Đường vốn gầy yếu, bị nó hất mấy lần, căn bản không có cách nào quay lại xem phía sau, càng không có cách nào khống chế nó. Không thể làm gì khác là đổi từ ghim cương ngựa sang ôm chặt cổ ngựa, hắn dùng sức ôm chặt cổ gồng làm nó quay đầu lại.

Nếu không có chuyện này, hắn căn bản sẽ không biết phía sau có thứ gì.

Không biết kẻ địch đáng sợ nhất là thứ gì.

Cứ như vậy từng chút từng chút, Ngọc Hữu Đường khiến ngựa quay đầu được một nửa vòng, đang nằm chết dí trên lưng ngựa, hắn vội vàng liếc về phía sau...

Ngọc Hữu Đường cảm thấy tim nhảy lên tận họng luôn rồi.

Một màn trước mắt quá đáng sợ, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, dọa hấn muốn ngất xỉu.

Một con hồ đang cắn cẳng sau của Tổ Nguyệt, cố gắng kéo nó về phía sau.

Chỗ bị cắn đã máu me be bét, lộ ra cả đoạn xương trắng, máu đỏ chảy ra nhuộm đỏ cả một vùng cỏ.

Trong đầu Ngọc Hữu Đường chẳng có cái gì ngoại trừ một chữ, trốn.

Một tay hấn tiếp tục ôm cổ ngựa, một tay dùng sức quất roi vào bụng Tổ Nguyệt.

Kết quả là Tổ Nguyệt bị phía sau kéo giữ, không cách nào bước lên, chỉ có thể liên tục vận vẹo thân thể, hất Ngọc Hữu Đường tìm gan lẫn lộn.

Chạy đi, chạy đi, Ngọc Hữu Đường lo lắng đến chảy nước mắt.

Bạch mã nhất định là cực kỳ đau đớn, hấp tấp vận vẹo thân thể, muốn kéo chân về, mang theo Ngọc Hữu Đường chạy về phía trước.

Hấn lại bị hất văng hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, chân sau bị con hồ cắn rời ra một khối, quá đau đớn khiến Tổ Nguyệt giơ cẳng, trực tiếp hất Ngọc Hữu Đường vào không trung, bay ra ngoài!

Cuối cùng cũng được giải thoát, Tổ Nguyệt kéo lê phần chân còn lại, chạy đi như điên.

Từ giữa không trung rơi xuống đất, Ngọc Hữu Đường cảm thấy trước mắt tối sầm lại, mất một lúc, khi mở mắt ra muốn tìm ngựa của mình thì ngoại trừ vết máu dài trên đất thì chả thấy bóng dáng Tổ Nguyệt đâu cả.

Hấn muốn chống thân đứng dậy, nhưng cả người vô lực.

Cố gắng nhin đau, cử động cánh tay, mới động một chút mà mấy đợt sóng đau đớn đã nhanh chóng phủ toàn thân, hấn lại đổ ra đất tựa như con rối gỗ bị đứt dây.

"Nếu ta gặp nguy hiểm thì sẽ hét to một tiếng, huynh nghe thấy thì chạy đến cứu ta, được không?"

Trong đầu hấn nghĩ tới câu nói này, mở miệng, nhưng lại như bị điện giật, vội vàng ngậm miệng lại.

Không thể gọi, hấn là người câm... Hấn làm sao có thể mở miệng gọi được.

Đầu hấn nằm nghiêng trên mặt đất, mấy ngọn cỏ vàng che tầm mắt đến mơ hồ.

Hấn chú ý tới, thấy phía sau đám cỏ có một bóng đen to lớn đang dần dần áp sát...

Hấn cố gắng nâng mắt, tập trung nhìn...

Là nó...

Nó vẫn chưa đi, nó không đuổi theo con ngựa...

Ngọc Hữu Đường không khỏi cười khò.

Đây là một con hồ đói.

Trong hoàn cảnh cấp cách, không thể lại mất sức truy đuổi, nhất định sẽ bỏ gần tìm xa. (@@, tác giả viết thế nhé. editor:tử linh)

Nếu bây giờ có nín thở giả chết, nó cũng xé nát mình rồi thưởng thức như mỹ vị.

Bãi săn hoàng thất chắc chắn không có thú hoang xuất hiện, chắc chắn có người đem nó vào.

Còn đem bỏ ở địa phương mình săn bắn.

Ha, Ngọc Hữu Đường nở nụ cười tự giễu, tuy bây giờ đầu óc hấn thanh tỉnh nhưng lại chả thể làm được gì.

Hấn chỉ có thể chờ chết sao?

Ngọc Hữu Đường nhin đau, đưa tay sờ phía sau lưng, nhưng không có gì cả.

Cung tên rơi mất rồi...

Hấn tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, hắn có thể cảm giác được bóng dáng khổng lồ đang dần dần đến gần, hơi thở của dã thú phả vào trên mặt hắn.

Trong khoảng khắc này, hắn cảm thấy như vậy cũng không có gì xấu, sau này dù hắn có trở thành Thái tử, nhưng trong cung như đầm rồng hang hổ từng bước kinh tâm, so với bây giờ có khác gì đâu.

Hắn nhớ tới mẫu thân của mình, không biết nếu chết rồi thì có thể liên lụy đến bà không.

Thẩm gia, còn mấy người kia, hiện tại là người của hắn, nhưng lại không biết thân phận thật của hắn, trung thành tuyệt đối vì nghĩ hắn là Đại hoàng tử.

Thật hy vọng con hổ sẽ gặm sạch hắn một chút, tốt nhất là chỉ còn lại đồng xương, như vậy người khác sẽ không phát hiện hắn là nữ tử, sẽ không liên lụy đến bọn họ.

Hắn nghĩ đến Tạ Hủ, người này tính ra cũng thật thiết thời a, dạy hắn nhiều năm như vậy, cuối cùng hắn cũng không thể hoàn thành tâm nguyện của hắn, lại còn bị dã thú cắn chết.

Tâm hắn cảm thấy cực kỳ bi thương a...

Hắn nhớ lại tám năm trước, một nam hài nhắm mắt nằm trên giường, đó lần đầu tiên hắn nhìn thấy hắn, trước kia chưa từng gặp, khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên nàng sợ hết hồn, thằng bé này giống nàng y hệt. ((:: xưng hô hơi lộn xộn, nhưng vẫn hiểu được mà, mình tin tưởng các bạn (::)

Mẫu thân thì vô cùng bình tĩnh nói cho nàng biết, đó là đệ đệ nàng, đã chết rồi.

Nàng lại sợ hết hồn, nàng chỉ nghĩ là hắn đang ngủ thiếp đi, khuôn mặt hắn yên tĩnh ôn hòa như vậy, nhìn giống như đang ngủ rất thoải mái.

Đệ đệ a, tỷ tỷ tài năng của ngươi chỉ có thể đi đến đây, cũng đã cố gắng hết sức rồi...

Tám năm rồi, cuối cùng cũng có thể ngủ ngon một giấc rồi...

Ngọc Hữu Đường không mở mắt, ngửa mặt lên, khiến cổ trắng hoàn toàn lộ ra, đèn đây đi, hồ huynh, trực tiếp cắn vào cổ một cái cho thông khoái.

Vào.... ...

Đột nhiên, có một con gió xẹt qua đỉnh đầu, trên đầu không còn cảm thấy hơi thở nóng ẩm của dã thú nữa.

Ngọc Hữu Đường mở mắt ra, ngay giữa mi tâm con hổ có một mũi tên, máu đang chảy ồ ồ từ chỗ đó ra ngoài.

Một tên mất mạng.

Ngọc Hữu Đường: Hồ huynh, không ngờ huynh lại đi trước ta một bước.

Có điều một giây sau, hắn thấy thân thể con hổ loạng chà loạng choạng, sắp đổ xuống người hắn!

Nương a, người ta chỉ còn nửa cái mạng thôi, nếu bị đè một cái chỉ sợ...

Hắn còn chưa kêu than xong, bụi cỏ phía sau vang lên xào xạc, một đôi tay dài cực nhanh đem hắn kéo ra.

Phát kéo này làm Ngọc Hữu Đường càng thêm văng đầu hoa mắt, hắn bị người kia ôm vào lòng, đầu áp sát lồng ngực của hắn, có thể nghe rõ ràng tiếng thở dốc của người này, tim của hắn đang đập như nổi trống.

Ngọc Hữu Đường vô cùng muốn nhìn xem người tới cứu hắn là ai, đáng tiếc trước mắt dần dần tối lại, hắn nỗ lực muốn mở to mắt, nhưng vẫn một mảnh mông lung.

Thế nhưng cảnh tượng cùng mùi hương quen thuộc này, hắn nhớ lại, có một lần, hắn học thuộc không tốt bị phạt quỳ một ngày, kết quả đói bụng ngất xỉu, nửa đêm tỉnh lại, vừa vận nhìn thấy một người đáng giúp hắn dịch chân, tiếc là quá mệt mỏi, nhìn người này mơ mơ hồ hồ, như đang nằm mộng.

Nhưng hắn vẫn biết người này là ai, cảnh tượng như mơ trong hồi ức bây giờ đang lặp lại, thật thật giả giả, khiến người ta không phân biệt nổi, vô tri vô giác giống như hồi đó, Ngọc Hữu Đường nhẹ giọng gọi: "Su phụ."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Tạ Hủ nghe thấy tiếng "Sur phụ", bước chân hơi khựng lại, sau đó tăng nhanh cước bộ, đặt Ngọc Hữu Đường lên hắc tuấn, sau đó cũng vờn người ngồi lên, hướng về phía công thủ uyển.

Lâm Đại phu* đang cảm thấy hoang mang, vừa nãy hắn đang ngồi uống trà, chờ đám học sinh sẵn thú trở về, đột nhiên có người giục ngựa chạy qua, đoạt lấy cung tên của hắn, sau đó nhanh chóng chạy đi.

*chức quan to thời xưa, dưới quan Khanh trên quan sĩ (:) chú thích như không nhỉ, có biết quan Khanh quan sĩ là cái gì đâu. Editor: từ linh)

Hắn bị hù đến nỗi làm rơi cả cái chén, đến lúc phản ứng lại thì chỉ thấy được bóng lưng của người cướp cung, một thân văn bào cấp cao, thân hình cao lớn, nghĩ một lượt đồng liêu trong triều, thì chỉ có một người như vậy.

Nghĩ đến đây, Lâm Đại phu vội vàng lên ngựa, phóng vào rừng.

Đi không được bao xa đã thấy Thái phó đại nhân cười ngựa chạy tới, xem ra kẻ cướp cung chính là tiểu tử này.

Tên tiểu tử này...

Lâm Đại phu cười ngựa chạy tới, định lý luận một phen... Ngay lập tức, nhìn thấy Thái tử điện hạ người đầy máu tươi trong lòng hắn!

Nương a, Đại phu đại nhân tý nữa thì lăn từ trên lưng ngựa xuống, vội vàng xông tới: "Thái tử điện hạ làm sao vậy?!"

Thái phó đại nhân kìm ngựa lại, bình tĩnh nói: "Trong rừng gặp phải mãnh hổ, bị thương nhẹ."

Lâm Đại phu nhìn người đang dựa vào lòng Thái phó, bạch y bị nhuộm thành màu đỏ từ đầu đến chân, hơi thở yếu ớt, nghi ngờ hỏi: "... Bị thương nhẹ?"

"Ừm, có vài chỗ bị gãy xương với mấy vết thương ngoài da," Thái phó như kể chuyện: "Thái tử điện hạ đã giết chết mãnh hổ, xác ở trong rừng, đại nhân có thể gọi thị vệ đến lấy."

Mồ hôi Lâm Đại phu tuôn rơi như mưa: này rõ ràng là bị thương rất nặng a...

Thái phó nhìn thẳng Lâm Đại phu: "Phiền Lâm Đại phu đi gọi Thái y đến hành cung hoàng viên."

Hắn dặn tiếp: "Gọi Thái y của Điện được cục đến, bọn họ tương đối nắm rõ tình hình sức khỏe của Thái tử điện hạ."

**Tác giả: Điện được cục = Đông cung Thái y viện

Được được được! Lâm Đại phu đáp liền ba tiếng, giục ngựa chạy như bay.

Thái phó cup mắt nhìn Ngọc Hữu Đường trong lòng, khuôn mặt nhỏ trắng bệch không chút huyết sắc, thân thể xụi lơ như không xương.

Hắn lại nhớ lại tiếng gọi "Sur phụ" yếu ớt vô lực vừa nãy, lần đầu tiên từ khi vào cung đến giờ đứa nhỏ này mới lại gọi hắn là sur phụ.

Thái phó đại nhân hơi khép mắt lại, rồi mở mắt ra, càng ôm chặt người trong lòng, giục ngựa chạy như bay về phía hành cung.

= . . =

Mấy ngày trôi qua từ khi Thái tử ở thú uyển gặp phải mãnh thú, giống như có người cố ý dè xuống, vẫn không có người điều tra.

Chuyện Thái phó bất chấp xông vào bãi săn cứu Thái tử càng hiếm có người biết.

Trong mắt người ngoài, tiết trời cuối thu, trong rừng hoang vắng cây cỏ héo khô, chim muông tứ tán. Đối với việc con hổ hoang đang đói chạy tới thú uyển tìm mồi, nơi quanh năm bốn mùa khẩu phần thức ăn vô cùng phong phú, nghĩ thì cũng có tính khả thi.

Nhưng mà dù có như vậy thì thị vệ thủ hộ thú uyển cũng không tránh khỏi trừng phạt, lưu đầy đến biên cương.

Ôi, chỉ có thể trách vận số đen đui của Thái tử, vừa vận gặp phải nó nên bị thương nặng.

Có điều không ngờ tới Thái tử trong miệng hổ thoát mạng lại còn anh dũng một tên bắn chết con hổ, sự tích này được lan truyền khắp nơi, không chỉ trong hoàng cung mà trong toàn thành, chỉ cần nhắc đến việc này là bách tính đều dựng thẳng ngón tay cái: Thái tử nhìn qua thì cực kỳ nhu nhược, không ngờ lại anh dũng đến thế...

Giỏi quá nha! =v=

Mà Ngọc Hữu Đường vẫn đang nằm dưỡng thương trong cung, hàng ngày đều dùng thuốc tốt nên khôi phục cực nhanh.

Trong thời gian này chỉ có vài người đến thăm hắn vì Hoàng thượng có chỉ, Thái tử cần tĩnh tâm dưỡng bệnh, tốt nhất là đừng có ai đến làm phiền.

Ngọc Hữu Đường vì vậy mà cũng được thanh nhàn, thân thể hồi phục gần như hoàn toàn, đến một buổi sáng một ngày, khoác thêm áo lông chồn trắng,

đi dạo loang quanh trong vườn hoa Đông cung.

Bây giờ đã là lập đông, hơi thở trong không khí sẽ biến thành làn sương trắng lượn lờ.

Ngọc Hữu Đường ngồi xuống một chỗ trên hành lang uốn khúc, Bích Đường phía sau mang tới một lò sưởi tay đưa cho hắn.

Luồng nhiệt ngay lập tức từ bàn tay lan đến toàn thân, bao ấm áp bao thoải mái.

Ngọc Hữu Đường hà hơi một cái rồi hỏi: "Ngày đó là Thái phó đại nhân đến cứu ta?"

"Vâng." Bích Đường thành thật đáp.

Ngọc Hữu Đường tất nhiên nhớ rõ người kia tới cứu hắn, hạ thấp giọng hỏi: "Sau đó thì sao?"

Bích Đường: "Sau đó Thái phó đại nhân đưa ngài đến hành cung, đợi Thái y Điện được cục tới, ngài ấy liền đi. Trước khi đi thì dặn Lâm Đại phu chớ làm lộ chuyện ngài ấy tới ra ngoài, nếu có ai hỏi thì cứ bảo là Lâm Đại phu cứu ngài. Sau đó nữa thì Thái phó đại nhân tiếp tục vào thượng triều, đám học sinh ở trong thú yến nghe được chuyện này đều kinh hãi, muốn chạy đến xem ngài thì đều bị Lâm đại nhân đuổi đi."

Không chờ Ngọc Hữu Đường phản ứng lại, Bích Đường đập tay một cái: "Oái, tí nữa thì quên. Công tử nhà Thẩm Thượng thư quỳ một ngày một đêm ở ngoài hành cung, thời điểm điện hạ ngài chuyển về Đông cung hắn vẫn còn tự trách cúi đầu đi theo về tận đây. Mãi đến khi Thượng thư đại nhân đến, nửa cứng rắn nửa khuyên răn nửa ngày hắn mới chịu theo về phủ."

"... Ừm, làm khổ đứa nhỏ này rồi." Ngọc Hữu Đường dịch lò sưởi sang bên một chút: "Về viết cho hắn một phong thư, nói bản cung đã bình phục, không cần lo lắng. Còn bốn người nữa... Sợ là bọn họ cũng rất lo lắng."

Bích Đường liên tục gật gù đáp phải, lại bổ sung một câu: "Viết cho Thái phó đại nhân một phong nữa!"

"Không cần." Ngọc Hữu Đường nghiêng đầu nhìn về hướng khác, ánh mắt xa xăm: "Hắn liệu sự như thần, tình hình sức khỏe của ta, hắn đại khái chắc cũng biết rồi."

Bích Đường phản bác: "Điện hạ a, người khác có biết hay không là một chuyện, ngài có thông báo hay không lại là một chuyện khác a, ý tứ khác nhau hoàn toàn đó."

"Vậy thì viết một phong...?" Ngọc Hữu Đường cẩn thận dò hỏi. (Bích Đường làm tốt lắm :v, cho một like)

Bích Đường: "Tốt nhất là tiện thể nói cảm tạ, dù sao ngài ấy đã cứu điện hạ mà."

"Ừ."

Đêm đó, Tạ Thái phó nhận được một tờ giấy, nội dung bên trên ngắn gọn súc tích đến cực điểm:

Thân thể bản cung đã bình phục hoàn toàn, đa tạ Thái phó đại nhân cứu mạng.

Kí tên, Ngọc Hữu Đường.

Thái phó hơi hơi cau mày, ánh nến chiếu vào mặt hắn, đáy mắt như có ý cười.

= . . =

Lại qua nửa tháng, tình hình hoàng cung cực kỳ yên bình, yên bình đến khó tin.

Tối muộn trước ngày sắc lập, Ngọc Hữu Đường eo nhức lưng đau lết về cung.

Bởi vì ở Đại Lương, một ngày trước lễ sắc phong, thái giám sẽ phải trang hoàng lại Phụng Thiên điện, sắp xếp chỗ ngồi của hoàng thất ở trong điện, phía ngoài điện là chỗ ngồi của quan lại, ở giữa điện là án chuyên dụng để đặt thánh chi, chiếu sắc phong, ngọc ấn.

Còn phía đông cũng phải dựng một đài lễ tạm thời.

Sau đó, quan viên tham gia vào lễ sắc phong cùng bách quan trong triều cùng nhân sĩ có liên quan có trong danh sách đều phải duyệt qua lễ nghi một lượt.

Nói cách khác, trước một ngày thì phải dàn dựng rồi luyện tập tiết mục một hồi!

Bị dày vò cả một ngày, Ngọc Hữu Đường mệt phờ người, vừa vào phòng ngay lập tức ngã vật xuống giường.

Thương gân động cốt một trăm ngày (bị thương gân cốt phải nghỉ ngơi trăm ngày), huống hồ hôm nay một thân quần áo cộng thêm mũ miện nặng phải đến mười cân (2 cân của Tung Cù = 1 cân VN), lại còn phải duy trì tư thái vững vàng, không được xoay đầu lung tung.

Người bình thường có ai chịu nổi không?

Ngọc Hữu Đường không thèm kéo chăn, chân vẩy giày hai cái, ngủ thẳng cẳng.

Nửa đêm, bên tai hắn có tiếng nữ tử quen thuộc: "Điện hạ..... Điện hạ.... Tỉnh dậy đi..."

Ngọc Hữu Đường mắt nhắm mắt mở: "Làm cái gì vậy Bích Đường, ta muốn ngủ."

"Thái phó..... Đại nhân..... Tim..... Ngài..... Có..... Chuyện... Óa óa..."

"Không phải chứ," Ngọc Hữu Đường liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài tối đen, "Canh ba?"

"Còn không phải, ban ngày không tiện mà." Ngọc Hữu Đường cười gian.

"Hơn nửa đêm thì tiện sao? Hắn vào kiểu gì?"

"Cái này thì nô tỳ cũng không biết, dù sao thì Thái phó đại nhân cũng có đầy biện pháp mà~"

"Hắn ở đâu?"

"Ngay ở hậu viện."

"... Ủm, đi thôi."

Ngọc Hữu Đường đứng dậy, thuận tay kéo áo khoác trên ghế phủ lên người, chậm rì rì đi ra ngoài.

Thái phó đại nhân nhìn qua thấy rất tinh táo, đang đứng thẳng phía sau bụi cây, thấy Ngọc Hữu Đường đi đến, hắn nhìn một lượt từ trên xuống dưới, nói: "Thân thể còn chưa khỏe hẳn, sao ăn mặc thế này?"

Dù có mở miệng nói từ ngữ quan tâm, sắc mặt hắn vẫn hờ hững, không cảm xúc. (liệt cơ a~ (:)

Ngọc Hữu Đường vẫn chưa búi tóc, tóc đen chảy dài như suối mượt như lụa, khuôn mặt càng thêm trắng, hắn nở nụ cười nhẹ: "Vì vậy thì người phải nói nhanh lên một chút."

"Không có chuyện gì." Tạ Hủ không nhìn hắn nữa, đi về phía ghế đá thẳng lưng ngồi xuống.

Ngọc Hữu Đường đi theo hắn, ngồi xuống đối diện, nói: "Không có chuyện gì mà nửa đêm đến tìm ta?"

Thái phó đại nhân đưa ra lời giải thích rất thật thà: "Ban đêm tuy dễ bị phát hiện nhưng hành động cũng khá thuận tiện." (Chịu, cứ tưởng đêm thì khó phát hiện chứ. Nguyên văn: Dạ gian bất quá vụ tinh mục, hành động bí giao phương tiện. Ai có ý hay hơn thì bảo mình nhá)

Ngọc Hữu Đường cứng họng, trừng mắt nhìn người đối diện.

So với tám năm trước, người này quả thực có thay đổi một chút, không phải là dung mạo mà là ánh mắt nồng nhiệt đã thay đổi..

Nồng nhiệt khi đó, chẳng biết tự bao giờ đã biến thành tĩnh lặng không tranh.

Bây giờ nhìn lại, hình như so với trước kia càng thêm dễ nhìn.....?

Ngọc Hữu Đường nhớ lại ngày đó hắn cuồng cuồng tới cứu bản thân, có chút mềm lòng, biểu hiện kiên trì hiếm thấy, nói: "Nói, tóm lại là có chuyện gì?"

Người này từ trước đến giờ đều rất cẩn thận, nếu không có việc gì chắc chắn sẽ không mạo hiểm nửa đêm lén lút tiến cung tìm hắn.

Thái phó không hề né tránh ánh mắt của Ngọc Hữu Đường, mà bình tĩnh nhìn lại một lát, rồi nói: "Linh Lan."

Dứt lời, Ngọc Hữu Đường kinh ngạc.

Hắn cũng sắp quên mất cái tên này rồi.

Gánh vác cái tên Ngọc Hữu Đường này tám năm, hắn thực sự đã quên tên thật của mình rồi.

Khuông Linh Lan.

Đó là tên hắn khi còn là nữ hài tử, nàng từ nhỏ không có phụ thân, theo họ của mẫu thân. Mẫu thân nàng không có tâm nguyện gì lớn, chỉ nguyện nàng bình an lớn lên, liền từ trong sách tìm tên của một loài hoa nhỏ đặt làm tên nàng.

Lòng Ngọc Hữu Đường rung động một hồi, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, đáp lại một chữ: "Ừ."

"Cho." Tạ Hủ nói.

Ngọc Hữu Đường lúc này mới chú ý trước mặt đã có thêm một hộp gỗ từ đàn.

Hình chữ nhật, chạm khắc tinh xảo.

Thái phó đại nhân nhàn nhạt bổ sung: "Năm ngoái lúc nàng cập kê, ta không ở bên cạnh."

"Lễ vật muộn." Hấn nói tiếp.

"Hóa ra ta đã cập kê à." Ngọc Hữu Đường hai tay bung mắt, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Lúc đó ta còn bấm đốt ngón tay tính toán bốn năm sau là đến nhọc quán rồi."

Thái phó ghen một hồi, không tiếp tục đề tài này nữa, nói: "Trong cung không thể ở lâu, ta đi trước."

"Ừ." Ngọc Hữu Đường cười đáp.

Sau đó... Thái phó vẫn không đứng dậy, góc áo cũng không động.

Còn không đi? Ngọc Hữu Đường nâng mắt hỏi Tạ Hù.

Ánh mắt Thái phó đại nhân lướt qua hấn, sau đó nhìn chăm chăm vào cái hộp kia, cứ nhìn chăm chăm không động dấy.

À, hiểu rồi.

Ngọc Hữu Đường giờ tay, cẩn thận cầm lấy cái hộp nhỏ, rồi cẩn thận cất vào trong tay áo.

Thái phó đại nhân lúc này mới thỏa mãn đứng dậy, không nói một lời, quay người rời đi, vừa mới đi được vài bước, đột nhiên bị một tiếng gọi lại.

... Là giọng Ngọc Hữu Đường.

Gọi hấn là.... "Su phụ."

Tạ Hù dừng bước, hấn một thân xanh ngọc, như phát sáng trong bóng đêm, tựa ánh trăng tiến vào trong lòng.

Hấn không đi tiếp nhưng cũng không quay đầu lại. editor: từ linh

Ngọc Hữu Đường biết hấn đang chờ mình, bước nhanh đến trước mặt hấn, nói: "Tay."

Tạ Hù không rõ ý hấn, không động dấy.

Ngọc Hữu Đường liền nhấc cách tay hấn lên, nâng đến không trung rồi lôi tay hấn từ trong tay áo ra bên ngoài, lật ngửa lên trên.

Tạ Hù không nhúc nhích cúi đầu nhìn hấn, thành thật mặc hấn hấn xếp đặt.

Ngọc Hữu Đường một tay giữ bàn tay kia, một tay nhẹ nhàng lôi từ trong tay áo một cái lò sưởi nhỏ màu vàng, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay hấn, rồi mới nói: "Ban đêm lạnh, ủ ấm."

Ngọc Hữu Đường hơi chớp mắt: "Trả lễ."

Tạ Hù trong lòng khẽ rung động, tay nắm chặt cái lò nhỏ kia, tay hấn cơ bản không lạnh, nhưng giây phút này cảm thấy cực kỳ ấm áp, thấm thẳm đến tâm can.

Nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ nói một chữ: "Được." (qua nhiên liệt cơ ((:, chắc mấy lần ghen trước trong lòng lồng lộn ghê gớm lắm)

Nắm chặt lò sưởi rút tay vào trong tay áo, Tạ Hù lại dặn dò: "Người trở về nghỉ ngơi đi, không ngày mai lúc sắc phong lại buồn ngủ."

Rồi sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Cho đến khi bóng dáng màu xanh hoàn toàn hòa nhập vào màn đêm, Ngọc Hữu Đường mới lấy chiếc hộp nhỏ ra, rồi nhẹ nhàng mở nắp.

Bên trong là một chiếc trâm bạc, kiểu dáng đơn giản thanh nhã, giống như người chọn nó.

Ngọc Hữu Đường lấy chiếc trâm ra, cẩn thận ngắm nhìn, khám nghiệm ở đầu chiếc trâm rõ ràng là, là...

... Một bông hoa linh lan bằng bạch ngọc, nhỏ xinh, tinh xảo.

= . . =

Sáng sớm hôm sau, lễ sắc phong Thái tử chính thức cử hành.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

Trời lạnh khiến ngày ngắn lại, gió thổi khiến mây bay*. (Thơ với chả thần, dịch bừa đó.)

(*Hàn thiên thối nhật đoan, phong lãng dữ vân bình - Công an huyện Hoài cổ của Lý Bạch)

Ngoài cổng thành, hai bên cấm vệ quân hàng ngũ chỉnh tề ngăn nắp, tương tự, cờ hiệu treo ở ngoài Phụng Thiên môn theo gió thổi phấp phật, nghi thức nghiêm.

Ở ngoài Phụng Thiên điện, vây quanh hai bên đài lễ là đội nghi trượng, phía nam là đội xe rước đón phù hợp lễ nghi, về phía tây là từng hàng từng hàng tuần mã còn có hồ báo đã trải qua quá trình thuần hóa nghiêm khắc cũng đứng ngoan ngoãn ngoài Phụng Thiên môn.

(*nghi trượng là đội rước với mấy cái kiệu, lọng quạt các thứ giống trong phim ý (:)

Phía nam đại điện, đội ngũ tấu cơ đã chuẩn bị xong, chỉ huy là Trương Ôn lang; tiếng nhạc và tiếng trống vang lên, Lễ Ti bắt đầu di chuyển, nghênh chiếu sách phong đến Đông cung, nơi Thái tử đang chờ.

Bách quan văn võ màu sắc quan phục khác nhau, không phân phẩm cấp, tất cả đều tập trung bên ngoài cửa cung.

Trong lúc đó, Thượng bảo khanh cùng với thị vệ kính cẩn đi về phía Cẩn Thân điện, nghênh đón Hoàng thượng.

Hôm nay, Hoàng thượng một thân trang nghiêm, lễ phục cẩn mien.

Ngọc Hữu Đường cũng gần giống như vậy, cũng đội mien....

Áo bào đen, thêu năm màu, thêu rồng ở hai bên vai, núi non sau lưng, lửa, cỏ cây, gia hiệu ở hai bên tay áo; áo trong, thêu bốn màu; bên hông là đôi ngọc bội tạo thành từ hành, vũ, ngọc, cư, ngà voi, hoàng, được khâu lại bằng chỉ vàng, dưới là dải dây kết hợp bốn màu. (đại khái là vậy, ở dưới có hình minh họa của tác giả đó (:)

Một thân y phục mũ mien tinh xảo, bình thân đứng trước Phụng Thiên môn, hai tay cầm ngọc khuê, phía trước sau mũ mien có năm chuỗi ngọc, mỗi chuỗi chín viên rủ xuống, che khuất nửa khuôn mặt.

Một lúc sau, trống nhạc tấu vang, Hoàng thượng trong đám cận vệ vây quanh đứng dậy lên xe ngựa rời khỏi Cẩn Thân điện tới Phụng Thiên điện.

Thượng bảo khanh nâng cao ngọc tỷ, dẫn đầu đội rước thánh giá, một đường chậm chạp đi đến đại điện.

Dọc đường, đội nhạc tấu nhã nhạc cung đình, trong tiếng nhạc, Hoàng thượng từ từ tiến lên ngòi vào ngai vàng.

Trong lúc đó, lễ quan cũng sẽ dẫn Ngọc Hữu Đường, một đường từ từ tiến vào Phụng Thiên điện.

Đúng lúc đó, tiếng trống và nhạc cùng vang lên...

Ngọc Hữu Đường đi tới trước bậc thềm ngoài Phụng Thiên điện.

Dáng người thẳng tắp, y quan chỉnh tề, không động đậy, lẳng lặng chờ đợi nghi lễ tiếp theo.

Lễ quan đi tới bên người Ngọc Hữu Đường, lớn tiếng: "Hoàng Thái tử quỳ gối gặp người bái lạy _____ "

Trong tiếng ngân của lễ quan, Ngọc Hữu Đường làm hành lễ với vua, vừa đứng thẳng người, phía bên ngoài lại hô: "Làm lễ!"

Lễ quan nghe vậy đáp ứng: "Quỳ!"

Ngọc Hữu Đường vội chỉnh trang trang phục rồi lại cúi người quỳ gối.

Đội hấn quỳ xong, lễ quan tiếp tục lớn giọng tuyên cáo: "Sắc phong trưởng tử Ngọc Hữu Đường làm Hoàng Thái tử...."

Ngọc Hữu Đường yên tĩnh lắng nghe rồi từ từ cúi người, cúi sát người hành lễ, sau đó đứng thẳng người dậy.

Lễ quan thay mặt nhận lễ quỳ quay người về phía tây hô: "Truyền chế tất _____"

Ngọc Hữu Đường lại cúi người quỳ lạy.

Đội hấn đứng dậy, lễ quan tuyên nhận chiếu sắc phong.

Sau đó, lễ quan dẫn Ngọc Hữu Đường từ phía đông tiến vào đại điện.

Ở trong điện chờ đến một phò râu nội quan cuối cùng cũng tiếp đón được Thái tử điện hạ, vội vàng đưa hấn tới trước ngự tọa bái lạy.

Hoàng thượng ngồi ngay ngắn trên long ý, nhìn chăm chăm Ngọc Hữu Đường bên dưới, nở nụ cười, không dời tầm mắt.

Đội hấn ra hiệu, nội quan vội vàng hô lớn: Quý_____!

Ngọc Hữu Đường âm thầm cắn phẫn, lại một lần nữa quỳ xuống.

Quan viên phụ trách nâng chiếu thư quỳ trước án thư, cẩn thận nâng chiếu thư rồi thận trọng giao cho quan viên phụ trách đọc chiếu thư.

Nội quan lại vội vàng tuyên đọc chiếu.

Quan viên phụ trách đọc chiếu cũng quỳ xuống, cao giọng tuyên đọc chiếu thư... Đọc xong đem giao cho sĩ quan, sĩ quan cung kính nhận chiếu thư, cũng quỳ xuống rồi cẩn thận đưa đến trước Ngọc Hữu Đường.

Ngọc Hữu Đường vội gơ tay đón, hết mực cung kính tiếp nhận chiếu chỉ, thể hiện tâm nguyện cũng như quyết tâm của bản thân khi được sắc phong.

Tiếp đó, chiếu chỉ sắc phong sẽ được đưa cho quan viên phụ trách bảo quản, quá trình này lại lặp lại tương tự quá trình vừa nãy, chiếu chỉ đưa cho Ngọc Hữu Đường, Ngọc Hữu Đường chuyển giao cho quan viên phụ trách bảo quản.

Nội quan lại hô lớn, Ngọc Hữu Đường lại làm theo, nâng ngọc khuê, quỳ sụp, bình thân...

Sau đó chiếu thư lại được bùng lên, dẫn đầu đội ngũ đi ra khỏi điện.

Nội giám cẩn thận đặt chiếu chỉ vào hộp đựng bảo vật, Ngọc Hữu Đường đứng ngoài điện, cúi người quỳ xuống, thỉnh trọng bái lạy trời đất bốn phía, sau đó đứng lên rời khỏi Phụng Thiên điện.

Trong bầu không khí trang nghiêm, nhã nhạc một lần nữa được tấu lên...

Bách quan cung kính quỳ lạy, nghênh đưa chiếu thư đến điện Văn Hoa.

Ngọc Hữu Đường đứng trên thềm điện, nhìn về phía xa xa phía dưới bậc thềm.

Tạ Hủ là thượng quan, tất nhiên là đứng ở hàng đầu, hấn lại cao, chỉ cần để ý một chút là có thể nhìn thấy hấn giữa một đám người.

Tạ Hủ hôm nay mặc triều phục đỏ thẫm, kim quan phản chiếu ánh sáng lấp lánh, hấn rạp người cúi lạy, chưa từng ngẩng đầu nhìn mình một lần.

Ngọc Hữu Đường nhìn hấn một lúc lâu, không đợi được người này nhìn lại hấn, liền thu tầm mắt, tiếp tục đi theo nội quan.

Lúc này, bách quan đều đã đứng dậy, định đi tới nơi ban lệnh.

Ngọc Hữu Đường đi theo nội quan, khẽ nghiêng đầu liếc về phía sau, đám người Tạ Hủ đã đứng dậy đi về hướng ngược lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng đang rời đi.

Càng ngày càng xa.

Thải châu trước trán dập dòn, Ngọc Hữu Đường chậm rãi buông mi mắt, chuyển tầm mắt về phía nội điện.

Hoàng hậu nương nương đang chờ ở trong điện, ngồi trên bảo tọa, tinh thần phấn chấn.

Ngọc Hữu Đường bận rộn quỳ xuống giữa điện, hành lễ tạ ơn, bái lạy bốn phía.

Hấn không thể mở miệng nên nội giám bên cạnh nói thay lời tạ ơn: "Tiểu tử (con trai) Ngọc Hữu Đường, nhận được sắc mệnh, kính cẩn tới tạ ơn mẫu hậu_____"

Sau đó, lại tiếp tục bái lạy bốn phía.

Lễ xong, Ngọc Hữu Đường mới lặng lẽ nâng mắt nhìn Hoàng hậu nương nương ngồi phía trên, đây là lần thứ hai hấn nhìn thấy nữ nhân này từ khi tiến cung, năng nề dù có tám phần tương tự với mẫu thân mình nhưng so với mẫu thân ung dung khoan thai hơn nhiều.

Trong đầu Ngọc Hữu Đường hiện ra rất nhiều cảnh tượng, trước đêm hán tiến cung, bên trong ánh nến, trong phòng mẫu thân hán biết được tất cả chân tướng....

Một lát sau, Ngọc Hữu Đường ngẩng đầu, nhìn Hoàng hậu, con mắt cười cười.

Hoàng hậu lặng người, thần sắc phức tạp, bất quá cũng chỉ ngẩn ngui vài giây, lập tức cười tươi như hoa.

Ngọc Hữu Đường xoay người, bước ra khỏi nội điện, vô luận như thế nào, nữ nhân này cuối cùng vẫn đạt được mục đích của mình rồi.

= . . =

Điểm đến tiếp theo là Văn Hoa điện.

Lúc Ngọc Hữu Đường đến chỗ này, Thân vương, Thế tử, Quận vương đều đã đang đứng đợi ở bậc thang ngoài điện.

Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử cũng đứng ở đó, khi Ngọc Hữu Đường đến, tuy thái độ của họ đều nhún nhường khiêm tốn nhưng chưa từng ngẩng đầu lên nhìn hán.

Ngọc Hữu Đường liếc qua Nhị Hoàng tử một cái.

Lần đầu tiên cái tên cứng đầu hạng nhất này nhún nhường với mình như vậy, thực sự là vô cùng hiếm có nha, há há.

Đang mừng thầm, hán bị mọi người cung nghênh về phía bảo tọa, mấy vị Quận vương đứng ở bậc thanh phía đông cũng lần lượt vào theo, theo thứ tự lần lượt hành lễ.

Cuối cùng cũng không phải đứng lên quỳ xuống nữa, đến phiên người khác phải quỳ lạy hán rồi.

Ngọc Hữu Đường dán mũi lên ghế, trong thâm tâm không bao giờ muốn đứng dậy nữa.

Hán mỉm cười nhìn phía dưới, Nhị hoàng tử tiến lên, mặt lạnh như băng, tay cầm ngọc khuê hơi nâng lên phía trước, mở miệng chúc mừng: "Tiểu đệ Ngọc Hữu Đường, thấy huynh trưởng vinh dự được sắc phong thành Hoàng Thái tử, vô cùng vui sướng, trịnh trọng dẫn theo chư đệ đến chúc mừng..."

Nghe giọng thấy cực kỳ không vui mà, Ngọc Hữu Đường hơi gắt đầu đáp lại.

Nhị hoàng tử chúc xong, mấy vị hoàng tử khác đồng thời quỳ xuống, đập đầu.

Ngọc Hữu Đường khoát tay áo, ra hiệu không cần đa lễ.

Có điều, có một người từ đầu đến giờ vẫn chưa quỳ lạy, đứng im bất động, cực kỳ gây chú ý...

Ngọc Hữu Đường chăm chú nhìn, là lão Tam, hán không được cao, mặc một thân thân phục* mũ miện^ màu xanh, nhìn có vẻ cô độc lẻ loi.

(*quần áo thân vương, ^từ quan đại phu trở nên được đội mũ miện, đây không phải triều cạo nửa đầu đâu nhé, triều nam nữ tóc dài đến tận chân nhá ((, editor:tulinh)

Nội giám đứng gần thấy hán vẫn bất động, nét mặt ngạc nhiên, vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo hán.

Hán vẫn bất động như cũ, hơi cúi đầu, chuôi ngọc rủ xuống che khuất khuôn mặt hán, khiến mọi người không thể thấy vẻ mặt khinh thường của hán.

Nội giám có chút e sợ, nhưng vẫn nhẹ nhàng kéo ống tay áo hán thăm dò, liền bị hán đẩy một phát, ngã ngồi ra đất.

Nhị hoàng tử tùy tiện nhìn hán một cái, rồi nói: "Tam đệ, nên quỳ."

Tam hoàng tử không đáp lời, qua hồi lâu mới thấy hán lầm bầm: "Tại sao lại để tên câm này làm Thái tử... Tại sao..."

Nhị hoàng tử giống như không nghe thấy, lại nhắc nhở lần nữa: "Tuyên vương, quỳ xuống lạy Thái tử!"

"Tại sao?" Tam hoàng tử đột nhiên ngẩng đầu phát một cái, trong mắt ánh lệ, trợn to mắt, trông trắng to máu giăng đầy.

Mọi người nhìn thấy đều bị dọa giật mình.

Tam hoàng tử giống như người khác, chỉ tay về phía Ngọc Hữu Đường, gào to khóc rống: "Tại sao lại để tên câm này làm Thái tử? Tại sao lại để hán làm Thái tử? Bản vương có chỗ nào không bằng hán? Các người nói đi! Nói đi! Bản vương có chỗ nào không bằng tên câm này?"

Chúng vương đều cúi đầu, không có người đáp lại.

Nước mắt chảy thành dòng trên má, nhìn qua vừa đáng thương vừa đáng cười, trong điện im lặng không một tiếng động. Tam hoàng tử đột nhiên rời khỏi ánh mắt mọi người, chạy như điên nhanh như điện về phía cửa điện, mạnh mẽ rút bội kiếm bên hông của cấm vệ quân canh gác ngoài cửa!

Bấy giờ mọi người trong điện mới phản ứng lại, cảm vệ quân hét lớn: "Bảo vệ Thái tử điện hạ!"

Trong điện Văn Hoa rối loạn, Ngọc Hữu Đường cũng đứng lên, nhìn chăm chăm Tam hoàng tử đang chĩa kiếm về phía mình, hài tử trước kia tính tình đáng yêu bây giờ nổi đầy gân xanh, ánh mắt thù hận đầy tơ máu, tựa như bị yểm bùa, khiến người khác nhìn thấy nhũn cả chân...

Trong điện, nội quan vội vàng lẫn lộn xông lên bậc thang, muốn bảo vệ Thái tử điện hạ thì bị Tam hoàng tử một kiếm xuyên tim, ngay lập tức mất mạng!

Máu tươi phụt tung tóe trước mắt Ngọc Hữu Đường, trước mắt hắn đỏ tươi một mảnh, phảng phất như tất cả mọi thứ đều chìm trong máu tươi...

Trong lúc đó, Nhị hoàng tử bình tĩnh đứng tại chỗ, không có bất kì hành động gì, mặc kệ mọi người chen lấn đè ép, lạnh lùng nhìn tất cả mọi thứ diễn ra...

Mà Ngọc Hữu Đường cũng không có bất kì hành động gì, quan viên thị vệ từng người từng người xông tới đảm nhiệm nhiệm vụ đệm thịt, mà hắn cũng từng chút từng chút bị dồn về phía sau, lưng tựa sát vào bảo tọa, mũi kiếm hơi đâm vào da thịt hắn, cảnh máu tanh và đau đớn như được phóng đại ra trước mắt...

... Hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, không biết là do đau đớn từ thân thể hay sự vô lực trong lòng...

Trong bức tranh đỏ sẫm, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, chỉ có Tam hoàng tử ngày càng rõ ràng, khuôn mặt hắn dữ tợn, như người điên, càng ngày càng gần...

Trong đầu Ngọc Hữu Đường hiện rất nhiều cảnh tượng, cuối cùng dừng lại ở lần đầu tiên hắn và Tạ Hủ lén lút gặp mặt trong cung, Tạ Hủ nhàn nhạt nói cho hắn biết, lễ sắc phong sẽ xảy ra một chuyện lớn.

Ngọc Hữu Đường khẽ nhắm mắt, hóa ra, tất cả mọi thứ, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tính toán của hắn.

... Hóa ra là việc này sao Tạ tiên sinh. Nhưng giờ khắc này, ta nên làm thế nào đây?

Lúc Ngọc Hữu Đường mở mắt, lưỡi kiếm sắc bén đã nhắm thẳng đến trước ngực!

Hài tử cầm kiếm không nhìn ra chút nào đáng yêu suốt ngày mỉm cười lúc trước, khoe môi hắn hơi rách, mặt mày dữ tợn, đôi mắt cực kỳ khủng bố, quần áo hắn thấm đầy máu, nhưng nhìn qua thì thấy hắn cực kỳ vui vẻ, hài lòng khiến người khác cảm thấy hoảng sợ.

Ngọc Hữu Đường đứng thẳng người, đợi thanh kiếm kia đâm tới.

Mũi kiếm đã cắt rách huyền y hắn, máu đỏ hơi chảy ra, sắc mặt Tam hoàng tử càng hưng phấn, tăng thêm lực tay, muốn kiếm cắm vào thật sâu...

Nhưng ngay lập tức, Tam hoàng tử như bị điểm huyệt, toàn thân cứng đờ, đồng tử đột nhiên giãn lớn, sau đó miệng phun máu, thẳng tắp ngã xuống bên chân Ngọc Hữu Đường...

Sau lưng hắn có một mũi tên, một mũi xuyên tim, chết không nhắm mắt.

Loãng xoảng...

Kiếm rơi xuống đất vang giòn một tiếng.

Trong điện dần dần yên ắng lại, mùi máu lan tỏa trong không khí, giống như nơi đây không phải là nơi chúc mừng Thái tử đăng quang mà là một nơi vô cùng đáng sợ chết chóc.

Ngọc Hữu Đường hết hồn, hắn dè dặt vết thương trước ngực, giống như mọi người nhìn về phía cửa điện...

Một cảm vệ quân lạ mặt không hề có ấn tượng nào vẫn đang ngẩn ngơ cầm cung tại chỗ, vẫn đang duy trì tư thế giương cung, mở to mắt nhìn mọi người trong điện, dường như những gì vừa xảy ra, mũi tên bắn về phía Tam hoàng tử, hắn cũng chưa từng ngờ tới...

Cùng lúc đó, đám quan lại vẫn chưa biết tin, nghênh triệu kết thúc, từ Thư tỉnh đi ra, đang giả tạo nịnh nọt khen ngợi lẫn nhau.

Trong đám người, chỉ có Tạ Hủ bước đi chậm chậm, không nói một lời.

Hắn có vẻ không tập trung, đến tận khi đi tới bậc thềm, mới quay đầu lại nhìn về phía cung điện.

Trên đỉnh điện nguy nga, là ánh ban mai tựa như máu.

Như đã thông suốt, hắn thu tầm mắt lại, nghiêm nghị tiến về phía trước, từng bậc từng bậc đi xuống. (((: anh ấy đang cố gắng giữ vững quyết tâm đấy, vì biết bạn Đường ngày càng gặp nhiều nguy hiểm nên quyết tâm bị lung lay, ((: nhưng còn sau này á, còn chưa biết được đâu :'))

= . . =

Lễ sắc phong Thái tử kết thúc, đáng nhẽ phải là tin vui cả nước, vừa mới qua nửa ngày, thì lại khép lại bởi âm mưu quyền lực, toàn bộ hoàng cung bị bao phủ bởi bầu không khí tang thương.

Ngày hôm sau, bởi vì Tuyên vương do ám sát Thái tử mà chết nên bách quan vẫn chưa đến bày tỏ chúc mừng, trong cung cũng không tổ chức yến tiệc.

Ngọc Hữu Đường ở Đông cung dưỡng thương, bởi vậy mà hủy bỏ buổi gặp các vị hoàng thúc, rồi việc cung tế ở Thái miếu cũng bị hoãn lại.

Thị vệ bắn chết Tam hoàng tử kia bị bắt vào Đại Lý tự thẩm tra, hần chỉ nói, do tình thế cấp bách không thể làm gì khác, nếu không bắn Tam hoàng tử thì Thái tử sẽ mất mạng, không nghĩ tới một mũi giết người.

Bạn trẻ đáng thương này lập tức bị kéo ra công thành trăm thủ.

Tang lễ của Tang hoàng tử rất nhanh được cử hành, Ngọc Hữu Đường con chưa được mặc quan phục của Hoàng Thái tử đã phải mặc tang phục, quan lại trong triều cũng mặc bạch quan, cả nước chìm trong buồn bã, không uống rượu ăn thịt, sớm chiều ngắm trăng, than khóc ba ngày.

Ngày tang lễ, Hoàng thượng từ đầu đến cuối đều ngẩn ngơ thần thờ, buồn bã hoang mang, y như người gỗ.

Chúng thần ở xa xa nhìn xa, trong mắt bị thương buồn bã ngẩn lệ.

Ngày hôm sau, đám đại thần bị thương chứng kiến: Hoàng thượng bề hạ xưa nay luôn vui tươi cởi mở, dường như vì chuyện Tam hoàng tử hoẵng* mà bị đá kích rất mạnh.

(*hoẵng: vua, hoàng thất, quan to chết thì gọi là hoẵng)

Từ sau tang lễ của Tam hoàng tử vẫn chưa ra khỏi điện, cả ngày bế quan bên trong, hươu khỏì lượn lờ như đang luyện đan tu đạo.

Ròng rã cả tháng trời vẫn không lên triều.

Lúc này, Ngọc Hữu Đường cũng đã hiểu rõ vì sao Tam hoàng tử từ trước đến giờ vẫn luôn hiền lành hòa nhã đột nhiên nổi điên muốn giết mình.

... Thực ra, Phương Thủ phụ vẫn là người của Nhị hoàng tử, chỉ giả vờ cầu kết với Tam hoàng tử, không cần Nhị hoàng tử động thủ, mượn tay Tam hoàng tử để giết chính hần.

Còn Tạ Thái phó cũng ở trong bóng tối mua được một cung nữ tâm phúc bên cạnh Tam hoàng tử, bình thường trong hương liệu bỏ thêm một chút mê hương Tây Vực, hương này vô vị, nhưng ngửi vào sẽ khiến thần chí không thanh tỉnh, giống như bị điên, hơn nữa sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Tam hoàng tử từ trước đến giờ vẫn luôn nghiêm khắc với bản thân, vẫn nỗ lực duy trì hình ảnh nhân hậu hữu ái trong mắt mọi người, nghĩ rằng nếu mình biểu hiện tốt thì mọi người sẽ ủng hộ hần, nhưng bởi vì Tạ Hủ luôn âm thầm gây khó dễ, từng người từng người trước giờ luôn trung thành có biểu hiện phản bội. Các loại nguyên nhân khách quan chủ quan trước sau dần dần bức Tam hoàng tử đến bước đường cùng, chuyện ở thủ uyển đáng nhẽ không thể là do Tam hoàng tử cẩn thận gây ra, đại khái chắc từ thời điểm đó thần trí đã không còn thanh tỉnh biến thành người không từ thủ đoạn rồi.

Đỉnh điểm chính là đại diện sắc phong ngày ấy, hần thấy Ngọc Hữu Đường y phục mũ miện đi đến vị trí vốn đáng nhẽ phải là của hần, bị kích thích cực độ, thần trí hoàn toàn mất kiểm soát, sau đó làm ra chuyện như vậy...

Ngay cả kẻ nói mình chỉ vô tình bắn tên cũng chỉ là hình nhân thể mạng do Thái phó đại nhân thần thông quảng đại phái tới mà thôi. Đến cuối cùng Tam hoàng tử cũng chỉ là vật hi sinh của cuộc đấu đá tranh quyền giữ Thái tử đang và Nhị hoàng tử đang và Nhị hoàng tử đang mà thôi.

Ngọc Hữu Đường đã lên lút hỏi Tạ Hủ, vì sao phải giết hần?

Tạ Hủ cực kỳ bình thản không chút hổ thẹn đáp lại một câu: Với kẻ có tham vọng lớn như vậy thì đó chính là kết cục định sẵn.

Ngọc Hữu Đường trả lời: Thực ra thì chúng ta cũng đâu có khác gì, chúng ta cũng có tham vọng như vậy, Nhị hoàng tử cũng vậy.

Tạ Hủ rất nhanh đưa ra câu trả lời khẳng định: Vốn là của ngươi, không tính là tham vọng.

= . . =

Lại qua nửa tháng nữa, Hoàng thượng lại bị đám đại thần to gan liên thủ dâng tấu bức đến tức điên, cuối cùng từ dưới khe cửa Cẩn Thân điện tuôn ra một đạo thánh chỉ..

Ngay ngày hôm nay, Thái tử lên giám quốc, chớ quấy nhiễu trăm thanh tu..

Ngày hôm sau, Ngọc Hữu Đường đã lĩnh chỉ, leo lên nóc Lăng Yên các, đứng trên mái hiên, nhìn thấy lá non nhú mầm trên cành cây, xanh mơn mơn gọi cảm xúc.

Hần nhẹ giọng hỏi: "Bích Đường, ngươi biết ta đang nghĩ cái gì không?"

Tiểu cung nữ phía sau khẽ cúi đầu nói: "Không biết."

"Mùa xuân đến rồi đúng không?"

Bích Đường nhìn những lá non mới nhú: "Thoạt nhìn là như vậy."

"Cũng đồng nghĩa là một mùa đông nữa đã qua," Ngọc Hữu Đường thở dài một hơi, rồi nói tiếp:

"Khi còn ở trong chùa, ta vẫn luôn cho rằng chỉ cần tiến cung chính là viên mãn. Sau khi tiến cung, ta lại cho rằng thuận lợi leo lên vị trí Thái tử chính là trọn vẹn, hết thấy mọi thứ đều sẽ tốt đẹp. Còn bây giờ ta đã tỉnh ngộ, làm người, căn bản sẽ chẳng bao giờ có kết thúc, chỉ có hết lần này đến lần khác bắt đầu một khởi đầu mới, ngày càng khó khăn."

Tác giả có lời muốn nói:

Cong cong cong! Quyền thứ nhất của cuối cùng cũng đã kết thúc, hình như là có phần nghiêm túc ha, nhưng đừng lo lắng, quyền thứ hai thì phần ngôn tình hài hước đã thức tỉnh rồi!

Chương này coi bộ rất có vẻ kinh kinh ha, haha, hy vọng các thiếu nữ kiều ngạo có thể lộ mặt, cũng không thể để hết quyền một mà vẫn không cho tác giả biết mọi người dài ngắn thế nào chứ, để lại dấu chân như là "Đã từng kinh qua quyền thứ nhất", không thì gì cũng được a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Hi Hòa năm thứ ba tư, mùa xuân.

Trăm hoa dưới mưa xuân, suối trong chảy róc rách.

Trong Phụng Thiên điện, Ngọc Hữu Đường một thân áo lụa đỏ thắm, phát quan làm từ ngọc châu da biện*, dùng một cây trâm vàng cố định, hào hoa phú quý đoan chính.

(*da biện: mũ quan xưa chỉ 2 loại, mũ da và mũ tước, quan võ dùng mũ da, quan văn dùng mũ tước, bạn Đường đang dùng loại dành cho quan võ.)

Hắn chậm rãi bước lên bậc thềm đỏ thắm, rồi xoay người lại, ngồi xuống ghế dựa bên trái long ý...

Dưới bậc, quan lại phân thành hai bên, đợi hắn ngồi xuống, đồng loạt giơ ngọc hốt trong tay, quỳ lạy làm triều lễ: "Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế _____"

Ngày thứ nhất đương kim Thái tử thượng triều nghe tấu và giải quyết chính vụ, đám đại thần có chút tò mò, liền từ khe hở len lén ngược nhìn vị Thái tử mới sắc phong chưa được bao lâu đã bị Hoàng thượng phân đi giám quốc...

Da trắng không tí vết, quần áo đỏ rực như ban mai, đôi trường mâu giống như đúc với Hoàng thượng bệ hạ, đen tuyền. (một màu đen huyền bí)

Ba màu này hợp lại với nhau, đẹp khiến người ta kinh hãi.

Ngay lúc này, một vị công công đứng bên mở miệng nói hộ: "Các vị đại nhân kính xin bình thân."

Chư vị đại thần bên dưới thu mắt, đồng thời đứng dậy.

Tiểu thay... lại là người cầm.

Bởi vì Ngọc Hữu Đường không thể nói chuyện, vì vậy ở trước ghế dựa của hắn đặt một cái bàn nhỏ màu vàng bằng gỗ lê.

Bên trên có giấy mực, để khi hắn nghe tấu, giải quyết chính vụ thì tiện tay viết ý kiến, sau đó để công công bên cạnh đọc lên.

Đám đại thần liếc mắt nhìn cái bàn nhỏ này một cái ngay lập tức cảm thấy đau đầu, thượng triều vốn đã mất nhiều thời gian, bây giờ tấu xong còn phải chờ Thái tử viết xong rồi còn đọc ý kiến rồi mới được tấu tiếp.

Không biết có kịp về ăn trưa không? Đám đại thần quay ra nhìn nhau, tâm ý tương thông, hôm nay mọi người phải nói càng ngắn gọn càng tốt hen.

Chỉ là một màn sau đó lại khiến mọi người kinh hãi.

Thời điểm vị đại thần đầu tiên bậm tấu, Ngọc Hữu Đường chỉ liếc nhìn hắn một cái, rồi bắt đầu cầm bút, cúi đầu lắng nghe. Hắn vừa mở miệng, Thái tử

điện hạ ngay lập tức viết nhanh như gió. Đến khi hần nói xong hỏi xin ý kiến, gần như lập tức kiến giải đã được được cho công công bên cạnh đọc lên rồi.

Ồi chời ơi! Một người cầm không thể nói chuyện hiệu suất còn cao hơn cả Hoàng thượng, lại còn mạch lạc rõ ràng "nhất châm kiến huyết*"?!

(*nhất châm kiến huyết: nói trúng tim đen, gài đúng chỗ ngứa, lời nói sắc bén)

Đám đại thần tròn mắt há mồm.

Tay Ngọc Hữu Đường hơi siết bút lông sói, vẫn luôn chú ý về mặt những người phía dưới.

Trong đám đại thần, chỉ có hai người hần không nhìn thấu được, là hai người đứng đầu tiên của mỗi bên.

Một là Phụng Thủ phụ, một là Tạ Thái phó.

Hai người đều mặc quan phục nhất phẩm, sắc áo đỏ rực, trước ngực có thêu bạch hạc đang giương cánh bay lên.

Phụng Thủ phụ đã quá năm mươi, còn Tạ Hủ mới hơn ba mươi, nhưng khí chất bình tĩnh kia thì thập phần tương tự.

Ngọc Hữu Đường đã chán nhìn bộ dáng ngàn năm không đổi kia của hần, dự định đùa giỡn hần một phen.

Vừa lúc Thái Bảo đại nhân bấm tấu, nói là Thái tử điện hạ phải nhanh nhanh chóng chóng tìm cho mình một vị Thái tử phi, thuận tiện thì đề cử luôn tiểu nữ nhi của chính mình.

Đám đại thần còn lại trong lòng âm thầm khinh bỉ, cái lão già này đúng là sốt ruột không nhịn được, chưa chi đã muốn treo cành cao rồi!

Ngọc Hữu Đường ngắm Tạ Thái phó một hồi, nhanh chóng viết lên giấy một câu, rồi đưa cho thái giám.

Công công cẩn thận ngâm đọc từng chữ: "Trước tiên cảm ơn hảo ý của Thái Bảo đại nhân. Bản cung tuổi hãy còn nhỏ, quốc sự vẫn còn nhiều thứ chưa rõ, vẫn nên toàn tâm học tập, tạm thời không thể có ý niệm này. Hơn nữa đại nhân xem, Thái phó đại nhân cũng đã hơn ba mươi, vẫn luôn canh cánh triều sự đến nỗi không có thời gian mà cưới vợ."

Thành công chuyển đích oán hận, Thái Bảo đại nhân cùng mọi người mắt sắc như dao đồng loạt hướng về Tạ Hủ đứng hàng đầu tiên mà lờm ngợm chém giết, cũng phải ha, Thái phó đại nhân tuổi cũng lớn rồi mà sao vẫn mãi không thêm cưới vợ, còn nhọc người ngoài phải lo nghĩ giúp hần nữa chứ! Lần trước là Hoàng thượng, bây giờ lại tới phiên Thái tử, còn hần thì sao cứ ung dung như thế hả?!

Tạ Hủ mặc dù là mục tiêu công kích, nhưng vẫn rất thoải mái, bình ổn nói: "Xưa nay hoàng tử đều lập phi tử rất sớm, nếu như điện hạ có ý nguyện này thì cũng không cần phòng theo hạ quan."

Công công lại sắp đến nhìn xem Ngọc Hữu Đường viết cái gì rồi đọc lên: "Tạ tiên sinh là lương sư của bản cung, suy cho cùng, ta vẫn muốn lấy đại nhân làm tấm gương để học tập."

Tạ Hủ mặt không đổi sắc, nói tiếp: "Nếu điện hạ đã cố tình muốn vậy, hạ quan chắc chắn sẽ nhanh chóng cưới vợ để không làm lỡ điện hạ thành gia lập thất."

Ngọc Hữu Đường hung ác lờm hần một cái, lập tức viết: "Không cần! Thái phó đại nhân vẫn nên tiếp tục tận tâm công hiến cho đất nước đi!"

Đại khái cảm nhận được sự cường hãn của dòng chữ kia nên công công bên cạnh dón hết tâm trí ngắt câu rồi dùng sức nhấn mạnh.

Đám đại thần bên dưới nghe thấy thế, nhao nhao ngẩng đầu nhìn Thái tử, tiểu tử này quả thật y đúc cha hần, hi vọng khó lường, rõ ràng đã đồng ý sau này thì lại bày đặt khó ỏ.

Cứ như vậy, ngày đầu tiên thượng triều của Thái tử điện hạ của chúng ta kết thúc bằng màn lau mồ hôi của đám đại thần.

= . . =

Hạ triều, Ngọc Hữu Đường nghênh đón một vị khách quý.

Là Phụng Thủ phụ.

Hần tìm Ngọc Hữu Đường cũng không có việc gì cả chỉ nói là muốn trí sĩ.

Không thể nghi ngờ được, đây rõ ràng là một chuyện hay, nhưng Ngọc Hữu Đường vẫn hư tình giả ý một phen, viết: Thủ phụ đại nhân là rường cột của đất nước, rường cột của rường cột, hơn nữa bây giờ Hoàng thượng vô tâm với quốc chính, tuổi tác của ta hãy còn nhỏ, sao có thể để Phụng Thủ phụ trí sĩ đây.

Phụng Thủ phụ thở dài một cái, rồi từ từ hành lễ: "Hạ quan đã già rồi, xin điện hạ cho phép ta trí sĩ đi."

Ngọc Hữu Đường cũng thở dài theo, viết: Nếu Phương đại nhân đã cố chấp như vậy, vậy... bản cung cũng không tiện ngăn cản nữa.

Phương Thủ phụ từ quan, một phần lớn đám đại thần phản đối, muốn giữ lại, nhưng lão nhân này vẫn hết sức quyết tuyệt đi rồi.

Lão vừa đi, trong triều rối loạn.

Rất nhiều đồng đảng của Phương Thủ phụ cũng bắt chước trí sĩ Nhị hoàng tử đã xuất cung làm phiên vương, Phương lão đại cũng đã từ quan, còn không đi nhanh muốn ở lại chờ Thái tử điện hạ chinh chiến à?

Trong đó có không ít kẻ mới hơn ba mươi tuổi, sợ xin trí sĩ còn không thẹn viết: cáo lão hồi hương...

Trong lục bộ nội các đều có người trí sĩ, trong nháy mắt để trống một đồng vị trí, mặc dù cũng không quá nghiêm trọng, nhưng cũng đủ khiến Ngọc Hữu Đường đau đầu.

Thái tử điện hạ trẻ tuổi bảy giờ mới hiểu được, vị lão nhân hơn 60 tuổi, trải qua hơn bốn mươi năm học hạc đấu đá nhau, người tới thì ta đi...

Trước khi đi còn không quên dùng mảnh khố thủ đoạn bản thủ ra oai với mình lần cuối.

Ngọc Hữu Đường cấp tốc xử lý, Tạ Hủ ở trong triều chính là trái tim của mọi người, được phần lớn người đề cử, không tới mấy ngày, Tạ Hủ được chính Hoàng thượng tự mình hạ chỉ, thăng cấp thành người đứng đầu Đại học sĩ, trở thành tân Thủ phụ nội các kiêm luôn Chính nhất phẩm Thái phó.

Ngoài hẳn ra Ngọc Hữu Đường cũng chưa từng quên mấy phụ tá của mình, bây giờ trong triều có nhiều vị trí còn trống, chính là thời cơ để sử dụng bọn họ.

Từ Giai, Thẩm Hiến, Dương Trình Hòa, Nghiêm Chính Bạch, Đào Viêm.

Hắn lại một lần nữa lục lại tờ giấy có tên mấy người này, nhất định phải đưa một người trong bọn họ vào được Chiêm sự phủ*.

(*nơi cung cấp thông báo mọi việc cho Thái tử)

Ngọc Hữu Đường nhanh chóng chọn được một người, Dương Trình Hòa.

Trước kia cũng đã từng nhắc tới, văn thái tốt đẹp, tâm tư kín đáo, làm người cẩn thận, không màng danh lợi.

Lúc này, Ngọc Hữu Đường lại một lần nữa khoanh tròn tên Dương Trình Hòa, sau đó khổ não bĩu môi dưới kẹp bút. (O v O, hãy lấy bút ra và bĩu môi làm thử, không biết miêu tả kiểu gì nữa đây)

Người này quả thật là lựa chọn hàng đầu của Ngọc Hữu Đường, là môn sinh tài giỏi của ắt ban, lại là nhi tử của hộ bộ Lang trung Dương Hiến.

Quá thích hợp vào triều làm quan rồi!

Chỉ có điều, nếu lập tức đưa hắn lên làm Thiếu chiêm sĩ, quá trình quả thật có chút phiền phức lòi thôi...

Bởi vì ở Đại Lương, quan lại không phải người muốn lập là có thể lập, muốn đề là có thể đề, dù có là Hoàng đế lão tử thì cũng cần phải có một hoặc vài đại thần tin cậy tiến cử, còn phải cẩn thận suy xét tài năng học vấn rồi mới dùng người.

Ngọc Hữu Đường đột nhiên mình mẫn ngay lập tức nhớ đến một người.

Người này vừa mới được thăng chức, chắc tâm tình rất tốt, thật là muốn thử mà.

Cứ vậy đi, sáng sớm ngày mai liền đi tìm hắn.

Ngọc Hữu Đường đã định ra được mục tiêu, một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau, Ngọc Hữu Đường mặt tươi như hoa đi đến Văn Uyên các.

Hắn đi một lèo, trong sự quỳ xuống đứng lên của đám đại thần, cuối cùng cũng đến gian phòng nhỏ cuối hành lang, thấy Tạ Thủ phủ đang làm việc.

"Tạ đại nhân lên làm Thủ phụ, lại không thay đổi địa điểm làm việc." Bích Đường che miệng nói nhỏ phía sau Ngọc Hữu Đường.

Giả bộ! Ngọc Hữu Đường trong lòng đột nhiên nghĩ tới hai chữ này.

Thấy Ngọc Hữu Đường đột nhiên đến, không chờ nội giám thông báo, Tạ Hủ liền đứng dậy vái chào, nói: "Hạ quan bái kiến Thái tử điện hạ."

Ngọc Hữu Đường vội tiến lên trước đưa tay ra đỡ, ra hiệu không cần đa lễ.

Tạ Hủ cũng thuận theo đứng thẳng dậy, ngay lập tức nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ hiếm thấy của Ngọc Hữu Đường, mắt cong cong như mặt trăng, con ngươi như đang phát sáng lờ lờ, ngay cả cười cũng có chút nịnh nọt lấy lòng?

Tạ Hù không chịu nổi nhìn thêm một lát, mới thu ánh mắt lại, hỏi: "Không biết điện hạ đến đây là có việc gì?"

Ngọc Hữu Đường cũng không gấp, đẩy Thái phó đại nhân, à không, là Thủ phụ đại nhân ngồi lại vào ghế, đôi mắt sáng chớp chớp, như muốn nói: không vội, không vội, đại nhân ngồi trước cứ ngồi xuống, chúng ta cứ từ từ nói chuyện.

Bị ủa mạnh về chỗ, Tạ Hù từ từ dựng thẳng người, gấp công văn trên bàn lại, lấy giấy bút đưa cho Ngọc Hữu Đường rồi đẩy nghiên mực đến trước mặt hắn.

Từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng vô cảm, hắn đại khái cũng đã đoán được là chuyện gì rồi.

Không ngoài dự đoán, một lát sau hắn nhìn lướt qua thì thấy Ngọc Hữu Đường viết: Lúc bản cung còn học ở Quốc Tử Giám từng có một chí giao hảo hữu, tên là Dương Trình Hòa, chính là trưởng tử hộ bộ Lang trung Dương Hiến, ngay từ lúc đó bản cung đã cảm thấy vị thiếu niên này có tài năng bỏ lỡ ba la... (một đồng lời ca tụng), sao lại có thể vì phẩm cấp phụ thân hắn không được cao mà khiến tài năng của hắn bị mai một ở Quốc Tử Giám. Hi vọng Thủ phụ đại nhân có thể viết cho hắn một phong thư giới thiệu, tiến cử hắn thành Thiếu Chiêm sĩ Chiêm sử phụ của Đông cung.

Ngọc Hữu Đường viết xong cực kỳ cung khiêm cầm tờ giấy kia bằng hai tay, mắt chớp chớp, vô cùng ngây thơ khả ái.

Tạ Hù không nhìn hắn, ánh mắt rơi trên tờ giấy, đọc nhanh như gió, lướt qua từng đoạn hành thư ngôn từ tha thiết thành khẩn, rồi không có bất cứ động tác nào khác.

Ôi ôi? Ngọc Hữu Đường không ngừng ánh mắt thành khẩn lại, lấy một tờ giấy rồi viết tiếp: Tạ đại nhân tốt xấu gì cũng phải có tí phản ứng chứ ? Hử?

Chữ "hử" phía sau này thể hiện hôm nay hắn phi thường dễ tính.

Tạ Hù lại lạnh nhạt nói: "Đợi ta suy nghĩ."

Không chờ Ngọc Hữu Đường phản ứng lại, hắn đặt tờ giấy Dương Trình Hòa sang một bên, mở công văn trước mặt ra, giữ tay áo cầm bút bắt đầu viết.

Tập trung viết lách, không ngẩng đầu lên, nói: "Mấy ngày gần đây nội các công vụ bề bộn, việc điện hạ giao phó, mấy ngày sau ta sẽ đưa ra câu trả lời chắc chắn."

Cũng... được...

Ngọc Hữu Đường thông tình đạt lý, biết sau khi Phụng Thủ phụ tiền nhiệm đi, nội các rối loạn, tất cả công vụ còn chưa làm xong đều đổ hết lên người Tạ Hù.

Hắn nghĩ mai quay lại cũng được.

Ngày thứ hai:

Ngọc Hữu Đường chớp mắt: Tạ Hù đại nhân đã suy nghĩ xong chưa.

Tạ Hù không trả lời, mắt chỉ lướt qua lướt lại trên đồng công văn cần xét duyệt, không ngẩng đầu lên, bận bịu ỉng..

Ngày thứ ba:

Ngọc Hữu Đường mắt nhắm mắt mở: Đại nhân viết thư giới thiệu chưa? Viết thư giới thiệu cũng chỉ mất tí tí thời gian thôi mà...

Tạ Hù vẫn cúi đầu không nói, một tờ lại một tờ phê duyệt công văn, không một tiếng động tỏ ra: rất bận rộn a, một chút thời gian rảnh cũng không có...

Ngày thứ tư:

Ngọc Hữu Đường đập bàn: Tạ Thủ phụ! Ngươi có viết không! Rốt cuộc là ngươi viết hay không viết hả!

Tạ Hù đặt từng quyển sách một lên giá sách trong cung, bình tĩnh nói: "Điện hạ không thấy hạ quan đang rất bận sao?"

Tối ngày thứ tư.

Mấy vị quan văn trong nội các, khóa cửa lớn của Văn Uyên các lại rồi xì xào bàn tán bên trong...

Quan văn Giáp: Mấy ngày nay sao Thái tử cứ đến chỗ chúng ta vậy?

Quan văn Ất: Thẩm tra chứ sao.

Quan văn Giáp: Dù vậy thì cũng không cần phải mỗi ngày đều tới chứ, trước kia bệ hạ còn không đến nhiều như vậy a.

Quan văn Ất: Cũng đúng, chắc bởi vì Thái tử điện hạ mới được quản lý triều chính mấy ngày, nhiệt huyết vẫn trào dâng, tích cực một chút cũng có thể

hiểu được mà.

Quan văn Binh: Hai đứa ngu si, nếu là thăm tra thì cũng là từ từ chậm rãi xem xét các bộ, các người không thấy Thái tử điện hạ vừa đến thì xông thẳng về phía Tà Thủ phụ à?

Quan văn Giáp & Ất một tay nắm lại đập vào tay kia ra vẻ tỉnh ngộ: Đúng vậy nha!

Quan văn Binh: Tà Thủ phụ lúc trước có quan hệ gì với Thái tử?

Quan văn Giáp: Là thầy riêng của Thái tử.

Quan văn Ất: À à à, chắc chắn là thế này! Thái tử điện hạ chính là khiêm tốn đến thỉnh giáo Tà đại nhân học hỏi trị quốc... Ai da~ Tiểu Binh sao lại đánh ta?

Quan văn Binh: Không đánh người thì đánh ai, đầu để làm gì mà không biết suy luận cái gì thế hả. Các người ngẫm lại coi, lần đầu tiên Thái tử thượng triều, Thái Bảo đại nhân đề xuất muốn Thái tử sớm lập phi, Thái tử ngay lập tức tỏ vẻ Tà đại nhân không cưới thì hắn cũng không cưới, Tà đại nhân liền lập tức nói sẽ nhanh chóng cưới để không làm chậm trễ Thái tử, Thái tử lập tức tức giận thở phà nói, không cho phép cưới! Quan hệ mờ ám vậy mà các người cũng không nhìn ra hả?

Quan văn Ất: Chẳng lẽ... ? Thái tử điện hạ với Thủ phụ đại nhân của chúng là đoạn tay áo long dương chi phích...

Quan văn Binh: Éc éc éc ~ không được nói thẳng ra như thế chứ, mọi người biết thì đề trong lòng là được rồi, ahihi~

Quan văn Giáp & Ất: Í hí hí~

Ngày thứ năm, Ngọc Hữu Đường cũng không tiếp tục đặt lòng tin vào Tà Thái phó nữa mà đi tìm vị quan lớn khác để nhờ cậy.

Những quan viên này đều tránh né: Ấc, việc này... Éc, việc kia... Thủ phụ đại nhân đã nhắc nhở hạ quan, Thái tử điện hạ mới giám quốc không lâu, tư lịch còn non, tuổi trẻ bất cẩn, nếu điện hạ có quyết định gì thì cần phải cẩn thận cân nhắc suy xét, không được dễ dàng đáp ứng.

Ngọc Hữu Đường cực kỳ nổi giận.

Ngày thứ sáu, như đi giết người lao về Văn Uyên các, đem tờ thấy ngày thứ nhất viết lời ra khỏi đồng công văn, đặt vào trước mặt Tà Hủ, bên trên có viết thêm một câu: Viết hay không viết, đưa ra câu trả lời chắc chắn!

Tà Hủ cũng không thèm nhìn tờ giấy kia, chỉnh lại đồng công văn bị Ngọc Hữu Đường lật loạn lên xong rồi mới nói: "Ta nói rồi, mấy ngày sau sẽ đưa ra câu trả lời."

Ngọc Hữu Đường cũng ngồi xuống, "nhất châm kiến huyết*": Không phải là người có gì bất mãn với ta chứ, bất mãn ta không chỉ dựa vào mỗi mình người?

*đã chú thích bên trên

"Không có cái gì bất mãn," Tà Hủ vẫn bình tĩnh như cũ, từ từ tuyên bố: "Lễ sắc phong ngày đó, rõ ràng, điện hạ chỉ dựa vào một mình ra là đã đủ."

Hắn lại nói: "Đáng tiếc điện hạ lúc nào cũng phải nhớ đến mấy chuyện với mấy người thừa thải, tăng thêm phiền não."

Nghe vậy, Ngọc Hữu Đường tức đến không nói nên lời, cầm lấy tờ giấy, vo viên rồi vút vào mặt Tà Hủ, phát tay áo rồi đi.

Ngày thứ bảy.

Ngọc Hữu Đường ngoại trừ lúc thượng triều, cả ngày đều ngồi ì trong phòng, ngưng thần suy ngẫm, cuối cùng nảy ra một người.

Thực sự là rơi xuống vực núi không lối thoát thì lại phát hiện ra một cái làng nhỏ!

Hắn bị Tà Hủ làm tức điên lên, tí nữa thì quên mất người này...

Phụ thân Thẩm Hiến.

Chức quan Thượng thư, chính tam phẩm, cũng là quan lớn a.

Hơn nữa Thẩm gia vì chuyện hắn trọng thương ở thú uyển, trong lòng vẫn luôn tự trách, nếu hạ thủ với Thẩm đại nhân chắc chắn sẽ lấy được thư giới thiệu!

Ngày thứ tám.

Ngọc Hữu Đường cầm tờ giấy giới thiệu, lại vui tươi hơn hớn, ngón tay gõ xuống bàn hai cái, âm thanh vang lên, cảm thấy thực là êm tai a.

Ái chà chà, Tạ Thủ phụ đại nhân quyền cao chức trọng a, bây giờ còn cần người sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ngày hôm sau, Ngọc Hữu Đường cầm giấy tiến cử đến Cẩn Thân điện.

Đây là lần đầu tiên hấn gặp phụ hoàng kể từ khi tiếp quản triều chính, Sách công công vừa mở cửa điện, mùi hương nhang sộc thẳng vào mũi, Ngọc Hữu Đường nghiêng đầu, đợi mùi tàn bớt rồi mới tiến vào.

Sách công công dẫn hấn đi thẳng vào trong mát một lúc mới nhìn thấy Hoàng thượng bệ hạ.

Lão nhân đang ngồi thiền trước một cái lư hương lớn, một thân thanh bào, hai mắt nhắm nghiền, hương khói lượn lờ, trông có vẻ tiên phong đạo cốt.

Hấn giống như không phát hiện có người xông vào, tư thế bất biến không động đậy.

Sách công công vội vàng thấp giọng thông báo: "Bệ hạ, Thái tử điện hạ đến rồi."

"... Ừ." Một lát sau Hoàng thượng bệ hạ mới hờ hững đáp, vẫn không mở mắt.

Công công lại nói: "Điện hạ đến thăm ngài, thuận tiện cầu xin ngài một chuyện."

Hoàng thượng bệ hạ vẫn đáp lại một tiếng "Ừ" không nghe ra ý tứ.

Sách công công lại vội vàng bày tỏ lý do Ngọc Hữu Đường đến, rồi nói đến việc của Dương Trình Hòa, tiện thể nói ra chuyện Thẩm Thượng thư tiến cử hấn: "Bệ hạ có muốn xem qua giấy tiến cử không?"

Hoàng thượng bệ hạ lúc này mới chậm chậm mở mắt, nhãn tình bị hương khói lượn lờ che đậy, khiến người khác không nhìn rõ, hấn nói: "

"Không cần xem, trực tiếp ban chỉ."

Nghe vậy, tảng đá trong lòng Ngọc Hữu Đường rơi xuống, so với tưởng tượng thuận lợi hơn rất nhiều.

Sau đó ánh mắt của hấn dừng ở trên khuôn mặt của Ngọc Hữu Đường, lại nói: Sách công công, người lui ra đi, ta có mấy câu muốn nói với Đường nhi."

Sách công công bận rộn đuổi mấy cung nhân, nhanh chóng lui ra, trong điện rộng lớn chỉ còn lại hai người Ngọc Hữu Đường cùng Hoàng thượng.

"Ngồi." Hoàng thượng bệ hạ mở miệng trước.

Ngọc Hữu Đường kéo vạt áo, cũng ngồi xếp bằng giống như tư thế của Hoàng thượng.

Sau đó, Hoàng thượng không lên tiếng nữa, nhắm mắt lại, bắt đầu niệm kinh.

Hóa ra gọi ta lại là để bồi ngồi? Ngọc Hữu Đường nhìn chằm chằm không chớp mắt lão Hoàng thượng, thôi cũng được, nếu hấn đã thuận theo chấp nhận ra chỉ thì bồi ngồi cũng được thôi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ngay lúc Ngọc Hữu Đường bị nhang khói hun đến ngủ gật, Hoàng thượng bệ hạ đột nhiên mở miệng: "Mẫu thân ruột con dạo này có khỏe không?"

Lời ấy như nước lạnh xối vào đầu Ngọc Hữu Đường, trong nháy mắt Ngọc Hữu Đường bị cái lạnh làm tỉnh táo.

Hoàng thượng vẫn như cũ hai mắt nghiền, trước mắt không có thứ gì, Ngọc Hữu Đường lại không thể nói chuyện, toàn thân cứng đờ.

Hoàng thượng lại ôn hòa nói: "Trẫm biết con có thể nói chuyện, nơi này cũng không có người ngoài, còn cứ thoải mái nói chuyện."

Ngọc Hữu Đường cảm thấy tức ngực, ngừng thờ, hóa ra hấn cái gì cũng biết...

Hấn choáng váng hồi lâu, mới bình định được sóng to gió lớn nổi lên trong lòng, thế nhưng vẫn có hơi run run: "Bà rất khỏe."

Hấn cố ý đề thấp giọng, nhưng vẫn không thể nào giấu nổi thanh âm của nữ nhi.

"Ừm..." Hoàng thượng bệ hạ không có tí ti ti kinh ngạc, lại chậm rãi nói: "Nàng ấy đặt tên con là gì?"

"Khương Linh Lan*." Ngọc Hữu Đường trả lời câu này cực nhanh.

(*Bonus ảnh hoa linh lan bên dưới, có thể đọc truyện trên wattpad code: 75476740 hoặc trên diendanlequydon, editor:tulinh)

"Khương Linh Lan," Hoàng thượng lặp lại một lần lại một lần: "Khương Linh Lan."

"Thật dễ nghe..." Lão nhân này tán dương: "Nếu dùng họ của trẫm cũng chưa chắc có được ý tứ quật* nhã như vậy."

(*quật: bướng bỉnh, thẳng thắn)

Lão nhân lại đồng dài thay họ của mình vào: "Ngọc Linh Lan, Ngọc Linh Lan..." Rồi ngay lập tức phủ định: "Không được, tục quá."

Ngọc Hữu Đường không biết phải làm gì, lặng im không tiếng động.

"Con đi đi."

Ngay sau đó, Hoàng thượng ra lệnh trục khách, rồi bỏ mặc Ngọc Hữu Đường ở một bên, bắt đầu thành kính tụng kinh.

Ngọc Hữu Đường đứng dậy, vái lạy rồi nói: "Vây thần cáo lui trước."

Thấy lão nhân không phản ứng lại, Ngọc Hữu Đường nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Đến khi ra ngoài, gió mát khe thổi, mới nhận ra tay cùng lưng đã ướt đầm mồ hôi từ bao giờ.

Mà ở trong điện, Hoàng thượng bệ hạ đang nhắm mắt tụng kinh, nghe thấy tiếng đóng cửa khe khẽ, rèm mi khẽ run rẩy trong thoáng chốc, nhưng không một ai có thể nhìn thấy.

= . . =

Chiều hôm ấy, nội các rất nhanh đã nghênh đón một đạo thánh chỉ đến từ Hoàng thượng bệ hạ, nội dung là đề bạt Dương Trình Hoa nhi tử Hộ bộ Lang trung Dương Hiến làm Thiếu chiêm sử Chiêm sự phụ.

Thủ phụ đại nhân nhanh chóng đem chiếu thư trả lại, đồng thời còn trình bày rõ sáu nguyên nhân lớn, chữ chữ như châu ngọc, câu câu sâu sắc, khẩn cầu Hoàng thượng sửa chữa sai lầm.

Ở Đại Lương, nội các và lục bộ đều được hưởng "Phong bác quyền", có nghĩa là nếu như cho rằng Hoàng thượng lỗi thời không tiện hạ chỉ thì có thể giữ chiếu thư lại để tiến hành sửa sai.

Kết quả là, chiếu chỉ đáng nhẽ nhanh chóng được truyền ra ngay lập tức bị vớt xó ở nội các không ai thèm để ý.

Vốn đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, chỉ chờ Dương Trình Hòa như ngọn gió xuân đến nhà bá tạ, thề thốt sẽ cống hiến sức lực, khi Ngọc Hữu Đường nghe được tin này thì một tay bóp nát chén sứ con con.

Mấy ngày sau, khi thượng triều, chỉ cần Thủ phụ đại nhân muốn thực hiện kế hoạch nào hay là sách lược ngoại giao gì thì hẳn đều tỏ vẻ buồn bực ngăn ngấm chán nản không muốn nghe, cũng chẳng viết ý kiến.

Chờ Thủ phụ giọng êm ái dễ nghe trình bày xong xuôi thì ném ra bốn chữ: Sau này bàn lại.

Thủ phụ đại nhân cũng không có phản ứng gì, khiêm tốn lui về chỗ, khuôn mặt trước sau như mặt hồ không gợn sóng.

Đám đại thần đều sâu sắc cảm nhận được Tà đại nhân nói rất hay rất dễ nghe lại còn đứng trọng tâm, nhưng đều không được Thái tử điện hạ coi trọng, cảm thấy cực kỳ bất mãn. Trong đó có mấy vị gan to quả quyết bước lên, nỗ lực đề cử ý kiến của Tà Hủ.

Thái tử điện hạ thấy thế thì bày ra dáng vẻ vô lại: Cô* vừa nãy không có nói không đồng ý, chỉ nói là sau này bàn lại, các người gấp cái gì, đại sự quốc gia cần phải cẩn thận suy xét.

*Cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến

Lúc Sách công công đọc to câu này, Ngọc Hữu Đường liền mở to mắt, vẻ mặt vô tội nhìn xuống dưới, túi da của hắn tốt, ánh mắt đung đưa như hồ nước mùa xuân, khiến mọi người cảm thấy ấm áp vui vẻ.

Rõ ràng bị chọc cho tức điên, đám đại thần bị ánh mắt này làm rung động không cách nào mà trút giận được nữa, đành nén lại trong lồng ngực: haizz, coi như Thái tử điện hạ tuổi còn nhỏ chưa phán đoán đúng đắn được đi.

Ngọc Hữu Đường ngồi trên cao nhìn xuống phía dưới, nhìn theo bóng dáng thẳng tắp như từng của Tà Hủ, mắt dài nheo lại tỏ vẻ khinh thường..

Ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng.

Tạ tiên sinh, mảnh khóc thủ đoạn của người ta coi như cũng đã học xong cũng đã đem ra dùng được rồi.

= . . =

Cứ giằng co như vậy đại khái gần một tuần, buổi chiều một ngày nọ, lúc Ngọc Hữu Đường đang vui đầu phê duyệt tấu chương trong cung thái tử, đột nhiên một tiểu thái giám tiến vào bẩm báo, nói, Thủ phụ đại nhân đến nhà bái phòng.

"Không gặp." Ngọc Hữu Đường phẩy tay hai cái, đuổi người kia đi mau, càng xa càng tốt.

Tiểu thái giám gãi gãi đầu, lại nói: "Thủ Phụ đại nhân nói là vì chuyện nhi tử Dương Hiến mà tới."

Ngọc Hữu Đường cực kỳ quyết tâm, lạnh lùng liếc xéo tiểu thái giám: "Còn muốn ta lặp lại lần nữa hả? Không gặp."

Vâng vâng vâng, tiểu thái giám lùi lại vài bước, vội vàng chạy ra ngoài báo lại.

Tạ Hù đang đứng đợi bên ngoài hoa viên tiểu thái giám về nói phản ứng của Ngọc Hữu Đường: "Điện hạ nói hần rất bận, không gặp."

Tạ Hù cười cười, hần đã sớm đoán được chắc chắn sẽ là như thế, hần nói: "Đã như vậy..."

Đã như vậy thì tự biết khó mà lui thôi Thủ phụ lão đại, tiểu thái giám giờ khoát tay trong không trung bày ra tư thế tiễn khách.

Nhưng không ngờ Thủ phụ đại nhân tránh thoát khỏi cánh tay hần, rảo bước băng qua hành lang vọt thẳng về phía cửa điện.

Ồ ồ ồ, Thủ phụ đại nhân như vậy là muốn xông vào sao?

Đến khi tiểu thái giám phản ứng lại, vội vàng quay đầu lại nhìn, thì nào còn thấy bóng dáng Thủ phụ đại nhân?

Cứ như vậy, Thái tử điện hạ đang vui đầu vào chính sự thì bị ép tiếp đón một vị khách không mời mà đến.

Đúng lúc Ngọc Hữu Đường đang cúi đầu thư dọn tấu chương, nhận thấy ánh sáng bị người cản trở, nghĩ là tiểu thái giám đuổi Tạ Hù đi quay trở lại, không ngẩng đầu lên, tùy tiện hỏi: "Đuổi được không?"

Một giọng trầm thấp từ trên đầu vang tới, âm sắc đủ để nhận thấy được chủ nhân của nó rất thành thoi thân nhiên: "Đáng tiếc, không đuổi được."

Ngọc Hữu Đường đang cầm bút viết liền cứng lại, sau đó tiếp tục viết tiếp, không nhìn người, lạnh lùng nói: "Thủ phụ đại nhân có ý đến nhà là tìm ta có việc gì?"

Tạ Hù úp úp mở mở: Liên quan tới Dương Trình Hòa, muốn giải thích với người một phen."

Ngọc Hữu Đường đặt bút xuống, cuối cùng cũng chịu cho Tạ Hù nửa con mắt: "Cô không cần giải thích, chỉ cần Thủ phụ đại nhân ban hành đạo thánh chỉ kia là được."

"Không được." Như chém đinh chặt sắt.

Ngọc Hữu Đường lại mở một quyển tấu chương khác: "Vậy người đi đi."

Tạ Hù thở dài một hơi, đột nhiên nói một câu không liên quan: "Theo sự phụ ra ngoài một chút."

Ngữ khí có chút dịu dàng hiếm có.

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, thái dương giật giật hai cái: "Không đi."

"Chẳng lẽ muốn giống như lúc trước, bị ta cưỡng ép ôm người ra ngoài, mới bằng lòng cùng ta đập thanh*?" Tạ Hù nói.

(*đập thanh: đi chơi trong tiết thanh minh)

Ngọc Hữu Đường lại nhớ tới sự kiện hoa đào trước đây, sau khi phát hiện ra hần lao thẳng về phòng rồi tự nhốt mình trong đó, một ngày một đêm không học hành biểu đạt kháng nghị. Tạ Hù gọi hần đi ra đập thanh, hần cũng không thèm để ý. Cứ như vậy giằng co mấy ngày liền, Tạ Hù trực tiếp phá cửa xông vào, không đợi hần phản ứng lại, liền cưỡng ép vác hần mang ra bên ngoài...

Tạ Hù to cao như vậy, hần lại nhỏ gầy như vậy, căn bản không thể kháng cự lại...

Thực sự là vô cùng thâm a, Ngọc Hữu Đường chấm dứt hồi ức, liếc xéo hần một cái: "Ta bây giờ đã là Thái tử, người còn dám làm như vậy?"

Tạ Hù vững vàng đứng cách một cái bàn, mặt không đổi sắc, nhả từng chữ không nhanh không chậm: "Chuyện Thái Bảo lần trước lâm triều báo người lập phi, cùng với chuyện người vì Dương Trình Hòa liên tục đến nội các tìm ta, đã khiến rất nhiều quan lại trong nội các nghĩ người đối với ta là đoạn tay

áo, mà mấy ngày gần đây người trên điện đối với ta tức giận không kiềm chế khiến cho bọn họ vốn luôn buồn chán giờ đây lại vô cùng hào hứng suy đoán..."

Mấy ngày nay Ngọc Hữu Đường cũng nghe phong thanh mấy cung nhân xi xào bàn tán mấy chuyện này, hắn cũng chẳng coi là chuyện gì to tát, bây giờ tự Tạ Hủ nhắc đến hắn thấy có hơi chột dạ, nhưng vì thể diện nên vẫn ngoan cố nói: "Toàn là những lời vô căn cứ, lòng ta vốn chẳng có gì, cũng không thèm để chuyện đấy vào mắt."

Tạ Hủ nghe vậy, chống tay lên bàn, nghiêng người tiến sát vào Ngọc Hữu Đường, ngữ điệu trầm đi không ít: "Nếu hôm nay người không đồng ý, ta sẽ cưỡng ép ôm người ra ngoài. Dù sao điện hạ trong lòng cũng không có gì vướng bận, cứ ngồi im, đừng để ý làm gì."

Ngọc Hữu Đường hiển nhiên đã đánh giá thấp trình độ vô liêm sỉ của người trước mặt, hai tay bất đắc dĩ ôm đầu: "Ta đi cùng người, được chưa."

= . . =

Nửa canh giờ sau, trên con phố phồn hoa nhất thành Kiến Khang:

Một vị công tử trẻ tuổi đặc biệt thu hút sự chú ý, tướng mạo hắn vô cùng đẹp mắt, nam nữ khó phân; khí chất lại vô cùng thoát tục, mặc một bộ quần áo bình thường nhưng vẫn toát ra vẻ nho nhã quý phái.

Mà người bên cạnh hắn, có một nam nhân cao hơn hắn hai cái đầu, mặc y phục màu trắng, mặt mày vô cảm, tóc đen được buộc lại gọn gàng, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng cảm dục a~

Hai người này một đường chậm rãi, mắt nhìn thẳng, vô cùng bình tĩnh bước đi không để ý đến hai bên đường các thiếu nữ mị nhãn như to.

Hai người này chính là Thái tử điện hạ và Thủ phụ đại nhân của chúng ta.

Ngọc Hữu Đường cảm quát ngọc trong tay phát qua phát lại, lần này hắn xuất cung, bên ngoài thì có vẻ là cái trang đi tuần khảo sát dân tình, trên thực tế lại là... bồi tên này đi đập thanh!

Tuy rằng nguyên nhân thì không khiến người ta vui cho nổi nhưng đây là lần đầu tiên Ngọc Hữu Đường ra ngoài kể từ khi tiến cung, ngoại trừ đi đến Quốc Tử Giám

Bên ngoài, cảnh xuân rực rỡ, ngựa xe như nước.

Hắn không khỏi có chút hưng phấn, xoay đầu lung tung nhìn ngắm cửa hàng phố xá, mặt mày hớn hơ.

Nhưng ngay lập tức hắn thu hồi vẻ mừng rỡ, tuyệt đối, tuyệt đối không được để tên bên cạnh nhận ra được tâm tình của hắn!

"Rốt cuộc là đi đâu?" Ngọc Hữu Đường bị Tạ Hủ dẫn đi khắp nơi, lung ta lung tung không có mục đích. (dẫn đi giải sầu đó chứ =)))

Tạ Hủ không nhìn hắn, nói: "Đến là biết."

Đi thêm một đoạn, người này cuối cùng cũng ngừng chân nghỉ ở bên tường... Nhưng mà chính xác thì có vẻ là trốn ở sau tường?

Ngọc Hữu Đường không rõ nguyên nhân quay qua nhìn người bên cạnh.

Tạ Hủ hát cảm về hướng bên kia tường.

Ngọc Hữu Đường nhìn về phía hắn ra hiệu, thứ đầu tiên đập vào mắt là hoành phi to bằng cái đầu phía trên có ghi là Dương phủ.

"Nhà Dương Hiến." Tạ Hủ nói.

Nói cách khác thì đây cũng là nhà của Dương Trình Hòa, thì sao?

Ngọc Hữu Đường vẫn chưa hiểu được mục đích của chuyến đi này là gì.

Tạ Hủ lạnh lạnh nhìn Ngọc Hữu Đường, ánh mắt hăm hờ nóng bỏng câu nói rõ của đứa trẻ này làm tim hắn đập nhanh hơn.

Hắn không dám nhìn thêm, thu hồi ánh mắt, nói một chữ: "Đội."

Không quá một khắc sau, có một người đi ra từ Dương phủ.

Là một công tử còn rất trẻ, y phục xanh thẫm, thần thái thanh tú, phi thường phong lưu*.

(*phong lưu: anh tài kiệt xuất; có tài nhưng ngang tàng; phóng đảng lẳng lơ chơi bồi trắng hoa. Ở đây có vẻ tác giả dùng nghĩa 1.)

Là Dương Trình Hòa, Ngọc Hữu Đường nhớ lại chân dung của hắn trong danh sách lúc trước.*

(*không biết mọi người nhớ không, bản danh sách môn sinh Quốc Tử Giám bạn Hù chuẩn bị cho bạn Đường)

Tạ Hù không nói lời nào ra hiệu cho hắn tiếp tục xem.

Lúc này, không biết từ đâu chui ra một thằng bé ăn mày quần áo lam lũ, hình như bị thọt chân, khập khiễng đi đến chỗ Dương Trình Hòa, sau đó ngã bụm một cái ngay cạnh chân hắn.

"Đại gia, cho ít tiền đi đại gia." Thằng bé ăn mày như đang nắm chặt lấy cành cây cứu mạng, ôm chặt lấy cẳng chân Dương Trình Hòa.

Dương Trình Hòa lập tức lộ ra vẻ mặt chán ghét, nhấc chân đá một phát, đá văng thằng bé ăn xin ra luôn.

Một cước này rất mạnh, đá thằng bé ra xa vài thước.

Thằng bé ăn mày đau đến run rẩy lấy bậy, sau đó Dương Trình Hòa tựa như không biết, tiến lên vài bước, đá thêm vào chỗ đau của thằng bé hai cú nữa.

Ngọc Hữu Đường đứng ở xa xa nhìn thấy vậy, tay siết chặt thành quyền, ngay sau đó thì nghe thấy người bên cạnh nói.

"Nhi tử Dương Hiền, ta cũng đã từng đề ý tới hắn. Quả thực có tài, tâm tư thâm trầm. Nhưng dù có nhiều học thức hơn nữa thì cũng không thể nào bùng bít được phẩm chất của hắn, ác tích loang lổ. Người như vậy, người còn muốn thu vào dưới trướng nữa không?"

Một tia xấu hổ xuất hiện trong lòng, Ngọc Hữu Đường hơi đỏ mặt, không thể cãi lại đành vội vàng vót vát lại mặt mũi: "Ta suốt ngày bị giam cầm trong thâm cung, nào có cơ hội tự mình quan sát tìm hiểu bản chất của những người này. Cho dù có gặp được bọn họ thì cũng sẽ giả vờ khiến ta hài lòng không để lộ khuyết điểm thôi."

Tạ Hù chấp tay, rồi đi, không để ý mặt mũi đồ đệ, thẳng thừng giáo huấn: "Ta có lòng giúp người sửa sai, người không những không hiểu lại còn một mực quyết giữ ý mình."

Ngọc Hữu Đường lững thững đi theo, bắt kịp hắn, không muốn tiếp tục đề tài này nữa liền chuyển sang nói chuyện khác, hỏi: "Thằng nhóc ăn mày kia là người người chuẩn bị? Có phải hay không?"

Vừa dứt lời, Tạ Hù đang đi nhanh phía trước đột nhiên dừng lại, khiến Ngọc Hữu Đường suýt nữa thì xa vào lưng hắn.

Chỗ hắn dừng lại trùng hợp ngay phía dưới một cây hoa đào, có một cành khá thấp chìa ra phía trước chắn đường đi của hắn.

Hương hoa bay vào mũi, Ngọc Hữu Đường nâng mắt lên nhìn, một vùng hoa đào đang nở rộ đập vào mắt hắn.

Khắp nơi phủ đầy sắc hồng, vạn cành hoa nở đón xuân sang.

Tạ Hù vẫn chưa quay lại, cũng không tránh cành hoa đào để đi tiếp. Mà giờ tay, hơi dùng sức bẻ cành hoa đào ở trước mặt.

Bị người bẻ cành, cây đào hơi rung rung, cánh hoa màu hồng rơi là tả như mưa.

Thoáng chốc, trên vai Tạ Hù đã phủ đầy cánh hoa rơi, sau đó hắn còn quay người lại, giờ cành hoa vừa bẻ đến trước mặt Ngọc Hữu Đường, thản nhiên nói: "Ta nhớ rõ, người yêu thích thứ này."

Trên cành, hoa đào đang nở rộ, cánh hoa như phấn hồng, mềm mại đến nỗi có thể hóa thành nước.

Trong đầu Ngọc Hữu Đường bỗng chốc trống rỗng, không có phản ứng gì, một lúc mới hơi đưa tay cầm lấy cành đào.

Tạ Hù thấy hắn bất động nửa ngày, giờ tay muốn phui cánh hoa rơi trên mũi hắn, nhưng không ngờ hắn né đi cực nhanh, đành dừng lại, rút tay về, bình thản nhìn hắn.

(Mọi người đừng để "bình thản" lừa, trong lòng anh đang cuộn trào sóng dữ dội, bắt đầu từ chuong sau, há há há, một bầu trời hừng phấn, nhảm nhảm, một vùng trời mù giấm hầy đón xem trên wattpad code 75476740 hoặc diendanlequydon nhé, mỗi mắt mong chờ)

Nhưng gần như lập tức, Ngọc Hữu Đường cười cười nói:

"Cành đào này vốn là thứ người vẫn luôn nợ ta, chẳng lẽ còn bắt ta cảm tạ?"

Tạ Hù cũng không trả lời câu hỏi mà chỉ nói một câu, giọng nói không chút thay đổi: "Đã lớn như vậy rồi, còn muốn đồ."

Chú thích của tác giả: Trong cung thái tử nhân viên cấp dưới đều là người của hắn, đều biết hắn có thể nói chuyện, cho nên chỉ cần không có người ngoài thì hắn lúc nào cũng có thể thoái mái nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chạy trời chết

Ngày hôm sau, Ngọc Hữu Đường nhanh nhạy phát hiện, Thủ phụ đại nhân bình thường đều lên triều sớm nhất mà hôm nay lại không thấy bóng dáng đâu cả.

Thình thoảng liếc qua hàng đầu tiên thấy chỗ trống kia thì cảm thấy có chút không quen.

Trước khi tan triều, thấy các vị đại thần đã bày tỏ nỗi lòng xong xuôi, hần mới hỏi: Thủ phụ đại nhân sao hôm nay lại không lên triều?

Đô Ngự sử phụ trách chấm công vội vàng tiến lên, bẩm: “Bẩm điện hạ, Tà đại nhân bỗng nhiên bị cảm phong hàn, cáo bệnh ở nhà nghỉ ngơi.”

Ngọc Hữu Đường gật gù, ý bảo đã hiểu.

Lại viết: Cừ ngự y đi nhìn một cái.

Sau đó Ngọc Hữu Đường cũng không cho là chuyện lớn gì, cảm lạnh thôi mà, đoán là ngày mai lại có thể vào triều rồi.

Không ngờ mấy ngày tiếp theo vẫn không thấy Tà Hủ hiện thân trên triều.

Ngọc Hữu Đường lại đề đầu Đô Ngự sử ra hỏi: Tà đại nhân sao vẫn còn chưa tới?

“Bệnh còn chưa hết.” Đô Ngự sử thật thà đáp lời.

Chẳng phải là cảm lạnh thôi hả, bệnh nặng đến vậy sao? Rồi khỏi Phụng Thiên điện, Ngọc Hữu Đường cố ý đi một chuyến đến Thái Y viện, tìm vị Thái y được phái đến khám bệnh cho Tà Hủ.

Ngự y thấy Thái tử thân chinh đến tìm hần, có chút thụ sùng nhược kinh, nói: “Hạ quan đã phối chế phương thuốc cho Tà điện nhân, phỏng chừng một tuần là có thể khỏi hần.”

Bích Đường đứng cạnh áp sát lại, hỏi: Tiểu Thái y, điện hạ nhà ta muốn hỏi một chút, Tà đại nhân rốt cuộc là mắc cái bệnh gì? Bị cảm phong hàn cũng không cần nghỉ ngơi lâu đến vậy đi.”

Ngự y nói: “Thực ra, bệnh của Tà đại nhân, mặc dù có triệu chứng tương tự như phong hàn nhưng chắc chắn không phải phong hàn, mà là đào hoa tiên*. Ngày xuân, hoa nở nhiều, có mấy người cũng mắc phải bệnh này.”

(*dị ứng)

Đào hoa tiên?

Ngọc Hữu Đường nhớ lại, mấy ngày trước hần hái hoa đào cho mình, chẳng lẽ là vì vậy?

“Điện hạ, không thì... đi thăm Tà đại nhân đi?” Bích Đường nắm chắc thời cơ hỏi.

Ngọc Hữu Đường sờ sờ cằm, suy tư trong chốc lát, mới gật đầu biểu đạt tán thành.

= . . =

Chiều hôm ấy, Thái tử điện hạ nói được là làm được lập tức ngồi xe ngựa đi tới Tà phủ.

Trước đây hần chưa tới đây bao giờ, nhưng cũng đã mừng rỡ tượng ra kiểu người như Tà Hủ chắc chắn sẽ xây phủ đệ của mình theo kiểu nhà gian cổ điển, hết sức tuân thủ tiêu chí tiết kiệm là quốc sách.

Hơn nữa, Tà Hủ lại sợ hoa, vườn tuyệt đối không phải là thể loại trăm hoa khoe sắc được.

Ngọc Hữu Đường xuống xe ngựa được hạ nhân Tà phủ dẫn vào trong, đúng y như dự đoán, một đường này, quan sát bố cục thì thấy y đức gia chủ, cực kỳ gần gũi, chỉ có vài cây cảnh nhỏ lơ thơ cùng mấy bụi trúc tô điểm..

“Điện hạ, đây chính là phòng của đại nhân.” Nô bộc rất nhanh đã đưa Ngọc Hữu Đường đến nơi cần đến.

Hần khề khàng gõ cửa hai cái, vô cùng phấn khởi: “Tà đại nhân, Thái tử điện hạ đến thăm ngài.”

Gõ xong hần lại quay đầu nhìn lại Thái tử phong thần thanh tú, đại nhân nhà mình xem ra là phi thường được sủng ái a.

Người trong phòng không rên một tiếng.

Hạ nhân sờ sờ gáy, giải thích: “Chắc là đại nhân ngủ say quá, không nghe thấy.”

Lúc nói hần giờ tay định dùng sức đập cửa thì bị Ngọc Hữu Đường ngăn lại.

Bích Đường vỗ vỗ bả vai hần, nói: “Tiểu huynh đệ, không cần đánh thức Tạ đại nhân, cứ để điện hạ tự mở cửa đi vào, ngại cứ về làm chuyện của mình đi, chỗ này cứ giao cho ta là được.”

Tuân lệnh, hạ nhân kia nhẹ nhàng khê hé cửa, rồi rời đi.

Ngọc Hữu Đường nghiêng đầu, thấy hần đi xa rồi mới đẩy cửa bước vào trong phòng.

Vừa mới vào trong, Ngọc Hữu Đường ngay lập tức nhìn đối diện với đôi mắt quen thuộc, hình như hần đang xem công văn, sóng mắt long lanh tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể chảy ra nước.

Ngọc Hữu Đường dôi mắt xuống một chút, trước mắt là cái mũi anh tuấn, chỉ là... mũi đỏ hồng, cảm thấy rất buồn cười.

Ha ha, Ngọc Hữu Đường không hề che giấu chút nào cười to thành tiếng, sau đó giờ tay che miệng, giả vờ nghiêm trang nói: “Tạ đại nhân, hóa ra ngại không ngủ à.”

Tạ Hủ ngồi sau án, trước mặt là một chồng công văn, không để ý Ngọc Hữu Đường châm biếm, chỉ cầm một tờ công văn, mặt lạnh nói: “Ừ, vẫn chưa ngủ.”

Giọng vo ve, cứ như trong mũi có một con ong.

Ngọc Hữu Đường rất muốn cười nhưng vẫn cố gắng giả vờ nghiêm túc, hỏi: “Thế sao giả vờ ngủ không lên tiếng, lừa gạt bản cung?”

Tạ Hủ đứng thẳng dậy, nói: “Không muốn để điện hạ nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của hạ quan mà thôi.”

Ngọc Hữu Đường đang định đến gần nhìn kĩ hần một phen, đã thấy mặt Tạ Hủ nhú mày, mặt mày nhăn nhịn khó chịu.

Hần đột nhiên nhớ đến lời Thái y mới nói: “Đào hoa tiển này, triệu chứng chủ yếu chính là hắt xì, hơn nữa lại là hần xì không ngừng.”

Ha~ nói như vậy...

Ngọc Hữu Đường hiếm khi thấy Tạ Hủ quần bức như vậy, trong lòng nổi lên thú tính, vội vàng biến ba bước thành hai bước, tiến tới ép hỏi: “Thủ phụ đại nhân, cô nghe nói bệnh của ngại là đào hoa tiển, lẽ nào bệnh này thực sự khiến người ta cảm thấy rất khó chịu?”

Tạ Hủ tuy không bị hần bức lui về phía sau nhưng không muốn cách hần quá gần. Không còn cách nào rời khỏi thư án, đi về phía ghế bành đặt ở bên trái ngồi xuống, rồi mới nói: “Cũng bình thường.”

Vừa mới nói xong, mày lại nhú lại nhìn rõ rành rành là rất khó chịu.

Đến chết vẫn sĩ diện, Ngọc Hữu Đường không giả vờ nữa thẳng thừng trêu ghẹo: “Tạ đại nhân, đừng cố kìm nén nữa, bản vương không đành lòng nhìn nữa rồi.”

Tạ Hủ biết hần đang nói về điều gì, rũ mi lạnh nhạt đáp: “Uống ngụm nước là ổn.”

Sau đó bình tĩnh cầm một ly trà trên bàn bên cạnh, nhấp một ngụm nhỏ, nuốt xuống.

Đáng tiếc là, vẫn không nhịn nổi...

Tạ Hủ: “Hắt xì.”

Tiếng hắt hơi của hần cũng không lớn, thậm chí còn rất nhỏ không để ý thì sẽ không nghe thấy, nhưng đối với Ngọc Hữu Đường thì như thế đã quá đủ rồi, bởi vì thời khắc này cuối cùng cũng đã tới...

Ngọc Hữu Đường cực kỳ đúng thời điểm tỏ vẻ “quan tâm săn sóc” cho cái phản ứng: “Há há há, há há há há...”

Tạ Hủ đưa mắt nhìn Ngọc Hữu Đường cười đến chảy cả nước mắt còn đập bàn bùm bụp.

Đến mức đó sao?

Tạ Hủ trong lòng tức giận nhưng mặt vẫn không đổi sắc, chỉ nhìn chăm chăm Ngọc Hữu Đường đang cười lăn lộn đằng kia một lúc, rồi ngửa đầu uống cạn ly trà.

= . . =

Ngọc Hữu Đường không biết đã cười bao nhiêu lần cuối cùng cũng cảm thấy thỏa mãn không cười nữa, móc một cái bình nhỏ màu xanh từ trong tay áo ra đưa cho Tạ Hù: “Ày, cô hôm nay vô cùng vui vẻ, đặc biệt ban thưởng cho người thuốc cao.”

Tạ Hù nghiêng đầu không nhìn cũng không nhận, lạnh nhạt nói: “Không cần, bệnh thần sắp khỏi không cần phải dùng thuốc, sáng mai liền có thể hồi triều.”

Hắn chỉ mặc độc một cái áo trắng, cổ áo hơi mở ra, khi quay đầu, vạt áo càng mở rộng lộ ra cần cổ, bên trên da lít nha lít nhít những chấm đỏ li ti, nhìn thấy mà giật mình.

Ngọc Hữu Đường trong lòng khẽ nói, cũng không bận tâm hắn ngăn cản, chạm vào da thịt hắn.

Bị đầu ngón tay hơi lạnh vuốt ve, Tạ Hù cảm thấy mình sắp bốc cháy đến nơi, trong chớp mắt lui ra, sau đó nhúu mày nhìn Ngọc Hữu Đường.

Ngọc Hữu Đường lúc này mới ý thức được hành động của mình, ngưng ngưng vội vàng rút tay về: “Ngại quá, nhìn có vẻ dọa người, không nhìn được giờ tay sờ sờ một tí,“ ngừng một lát, hắn lại giờ bình sứ về phía trước một chút, nói: “Rõ ràng rất nghiêm trọng, vẫn nên bôi một chút thì hơn.”

Bích Đường canh chừng ở bên ngoài cũng đột nhiên chen vào, phụ họa theo chủ tử nhà mình: “Tạ đại nhân! Ngài vẫn nên nhận lấy đi. Loại thuốc này gọi cũng rất êm tai, tên là Trường Khanh, nghe là liên tưởng đến một vị quân tử nhanh nhẹn tài hoa, chẳng phải là rất phù hợp với khí chất của ngài sao!”

Dứt lời thì thấy Tạ Hù chậm rì rì cầm lấy lọ thuốc, rồi đi thẳng vào trong cất vào trong hòm.

Ngọc Hữu Đường đi theo sau nhìn từ đầu đến cuối, sờ sờ mũi, vẫn là Bích Đường lợi hại a.

= . . =

Sau đó, Ngọc Hữu Đường vì hiếm khi được ra ngoài một chuyến, không muốn lập tức hồi cung, liền đi lại loanh quanh trong vườn nhà Tạ Hù.

Hắn đi một hồi thì thấy đằng xa có một giàn nho, thân cây màu nâu dài mảnh, rất nhiều cành quán quanh giàn rồi rủ xuống. Buổi chiều, ánh mặt trời chiếu xuống lá nho xanh xanh nhìn lấp la lấp lánh rất đẹp mắt.

Ngọc Hữu Đường rảo bước tiến đến, ngửa mặt lên nhìn, cảm thấy có vài tia nắng xuyên qua chiếu trên má, ánh nắng ấm áp khiến hắn cảm thấy cực kỳ khoan khoái thoải mái.

Liền bảo Bích Đường mang đến một cái ghế mây và một cái chăn mỏng.

Sau đó hắn trải một nửa cái chăn trắng như tuyết lên trên ghế để làm đệm, nửa còn lại thì đắp, làm xong tất cả thì nhắm mắt đánh một giấc.

Bên kia, Tạ Hù không được sung sướng như vậy, mặc dù cáo ốm ở nhà, nhưng mỗi ngày đều có công văn từ nội các chuyển đến để hắn phê duyệt, tất nhiên không biết ranh rồi là cái gì.

Không biết vui đầu xem xét bao lâu, Tạ Hù cảm thấy đầu ngón tay mỏi dừ, liền ngừng viết, đặt bút xuống.

Ngọc Hữu Đường vẫn chưa đến nói với hắn lời cáo biệt, đoán rằng đứa nhỏ này hẳn còn chưa đi, Tạ Hù tiện tay khoác thêm một áo ngoài màu xanh, đẩy cửa ra ngoài.

Hắn đi một lúc vẫn không nhìn thấy Ngọc Hữu Đường, liền ngăn một hạ nhân hỏi thăm hướng đi của hắn.

Hạ nhân này nói: “Tiểu nhân vừa vận nhìn thấy, Thái tử điện hạ hình như đang nghỉ ngơi dưới giàn nho đại nhân tự trồng.”

“Được rồi.” Tạ Hù đáp lời, sau đó đi về hướng đấy.

Lúc Tạ Hù đến, Ngọc Hữu Đường đã ghé cổ sang bên hít thở đều đều ngủ có vẻ rất ngon.

Bích Đường đứng ở bên cạnh nhìn thấy hắn đến lập tức tự động lùi ra xa đến hơn năm thước.

Ngọc Hữu Đường cũng lấy ghế mây ra đặt bên cạnh rồi ngồi xuống.

Ánh nắng ấm áp tiếng chim ca hát, đúng là có mắt nhìn, tìm được chỗ ngủ cực kỳ lý tưởng, Tạ Hù thu tầm mắt nhìn về phía Ngọc Hữu Đường, nhìn một lát ánh mắt có chút lơ đãng, thấy một cánh tay Ngọc Hữu Đường còn đặt trên tay vịn không cho vào chăn.

Bàn tay nhỏ kia như trắng như tuyết, một tia nắng trùng hợp chiếu vào khiến móng tay đẹp đẽ hồng hào càng lấp lánh như ngọc châu.

Tạ Hù không nghĩ ngợi gì, nắm bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh, muốn đặt nó vào trong chăn, vừa mới cảm lên liền có chút run run.

Bàn tay trong tay mềm mại không xương rất nhẹ như không có trọng lượng...

Bàn tay như ngọc, cổ tay trắng ngần như tuyết...

Tạ Hù lại nhớ lại một màn vừa nãy, chính bàn tay này, ngón tay này nhẹ nhàng vuốt ve càn cổ hần..

Trong lòng như bị cái gì đó bóp chặt, Tạ Hù cảm thấy yết hầu cứng lại, gần như sắp quên mất hần đang định làm gì, cứ lảng lảng nắm bàn tay kia, rồi lại nâng mắt nhìn chăm chú khuôn mặt Ngọc Hữu Đường: mặt hần nghiêng nghiêng, ngủ rất say, lông mi dày rậm không động đậy; cái mũi thanh tú trong tia nắng lóng lánh như ngọc; mà đôi môi hần, giống như cánh đào ngày ấy hần hái, tươi mới kiểu diễm..

Hần vẫn luôn biết hần là nữ hài nhi, nhưng chưa từng để tâm đến điều này, cũng không nhận ra, thời gian trôi nhanh, mới đó đã mấy năm, hần đã trở mà đẹp đến như vậy...

Gió mát thổi tới, lá xanh lung lay phát tiếng xì xào.

Bàn tay hần cảm hơi động nhúc nhích, Tạ Hù giật mình tỉnh lại, vội vàng đặt bàn tay kia vào trong chăn.

Mà người nằm trên ghế mây lúc này cũng đã tỉnh, hần mở mắt hạnh, cực kỳ tỉnh táo, như sương đêm lắng đọng.

Tạ Hù bị hần nhìn chăm chăm, tự nhiên cảm thấy căng thẳng, cảm thấy ngực có hơi buồn bực, muốn mở miệng nói chuyện gì đó để xua tan cái cảm giác này đi.

Rồi lại không biết mở miệng thế nào đành đứng dậy, không biết có phải là do trên cao không khí mát hơn hay là cách hần xa hơn một chút mà Tạ Hù cảm giác nổi buồn bực bớt đi hần, lúc này mới lạnh lùng mở miệng: “Ngủ đủ rồi thì hồi cung đi.”

Sau đó phát tay áo đi thẳng.

Ngọc Hữu Đường thấy bóng dáng hần rất nhanh đã biến mất, không khỏi nhíu mày nghiêng ngẫm, chẳng lẽ vẫn còn tức giận vụ hất xỉ vừa nãy?

Bích Đường canh gác cách đó không xa còn chưa kịp mở miệng bắt chuyện thì Tạ Hù đã như con gió lao qua, nàng quay đầu lại nhìn, cũng không khỏi lâm vào trầm tư: Chẳng lẽ là mình nhìn thấy ảo giác? Sao mình lại có cảm giác Tạ đại nhân giống như là... đang chạy trốn chết là sao ta? Edit + beta: Từ Linh

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chúc mừng xừ nam cầm dục đã lâu đã bắt đầu rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Một giấc mộng

Ngay đêm đó, Tạ Hù nằm mộng.

Trong mộng là cảnh tượng trước kia, lúc Ngọc Hữu Đường còn nhỏ bị bắt lên trên núi, tiết trời đang là tiết sương giáng*, toàn bộ Tê Hà sơn được bao phủ bằng màu đỏ rực như lửa của rừng phong, từ đỉnh núi đến tận chân núi...

(*vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10)

Giữa trưa hần đứng ngoài cửa tự, vừa nghe thấy tiếng lộc cộc thì đã thấy xe ngựa dừng ở trước cửa.

Rèm che bị phu xe xốc lên, buồng xe rộng rãi, có một tiểu hài tử thu mình vào một góc, hần bị bỏ vào một túi vải sẫm màu, trước mắt nhất định là một khoảng tối tăm không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì nên theo bản năng tìm kiếm một góc nào đó chui vào để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Tạ Hù tiến lại gần, kéo hần ra. Nhưng không ngờ hần kéo mấy lần mà tiểu tử này vẫn không động đậy.

Khi đó Tạ Hù vẫn còn trẻ, không kiên nhẫn, vươn cánh tay dài, trực tiếp ôm ngang hần lôi ra...

Hần rõ ràng rất sợ hãi nhưng lại không kêu ra tiếng, chỉ dám giãy dụa một chút, Tạ Hù lạnh lùng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Tiểu tử trong lòng lập tức dừng động tác, Tạ Hù lúc này mới tiếp tục đi về phía chùa, dưới chân vang lên tiếng lá khô gần như che lấp giọng nói rầu rĩ phát ra từ túi vải: “... Có thể thả ta ra khỏi cái túi này không?”

Không chút suy nghĩ, Tạ Hù giờ tay, kéo cái túi xuống..

Cụp mắt nhìn thiếu nữ trong tay, ngần người, trước mắt không phải Ngọc Hữu Đường nhỏ tuổi khi đó mà là dáng vẻ nàng bây giờ..

Nàng bây giờ, khuôn mặt đã cực kỳ xinh đẹp thanh tú, đôi mắt dài đen như mực, nhìn hần chăm chăm. Hình như bị bắt vào túi quá lâu, nàng hơi thở gấp, má hơi đỏ lên; mà bàn tay mềm mại trắng như ngọc lúc này đang đặt nhẹ trên ngực hần..

Tạ Hù cảm thấy chỗ nàng đặt tay lên nhảy mắt như bị đốt cháy, ngọn lửa lập tức lan ra, thiêu đốt khiến lồng ngực cực kỳ nóng bỏng, Tạ Hù lập tức nắm chặt lấy bàn tay kia, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nó... Nhưng không ngờ lòng bàn tay bị cào nhẹ một cái!

Toàn thân Tạ Hù cứng đờ, máu dồn hết lên não! Lại nhìn xuống thiếu nữ thấy nàng cũng đang nhìn lại mình, đáy mắt như đang phát sáng, giống như trong mắt có ngọn lửa, sau đó nàng xinh đẹp lè lưỡi liếm môi, đầu lưỡi phấn nộn...

Mộng cảnh đúng lúc này thì dừng lại!

Tạ Hù xoay người xuống giường, đẩy cửa ra ngoài, ánh trăng chiếu sáng, một con gió mát mang theo hương hoa mùa xuân bay vào trong mũi, giống như hương thơm thân thể thiếu nữ...

... Hương thơm thân thể thiếu nữ!

Hắn sao lại có thể nghĩ đến loại cảnh tượng này...

Hắn sao lại sinh ra suy nghĩ đáng xấu hổ như vậy đối với đồ đệ của mình?

Cảm giác hối hận khó chịu tự trách trào dâng trong lòng, Tạ Hù vung chưởng vỗ một phát lên bàn đá trong đình rồi phát tay áo trở về phòng!

Bàn đá tròn lạnh lặn trước kia bây giờ đã có thêm vài vết nứt!

Bàn đá: TaT ác ma năm thôi mà cũng trúng chưởng...

= . . =

Ngày hôm sau thượng triều, đám đại thần được một phen bất ngờ, mặc mưa mặc nắng bèn lòng vững dạ, từ trước đến nay đệ nhất đúng giờ Thủ phụ đại nhân thể mà lại là người đến muộn nhất?

Vốn dĩ người vào cuối cùng luôn làm người ta chú ý mà hắn lại vốn cao lớn, vừa bước vào điện, ánh mắt mọi người đã tập trung hết lên người hắn.

Tạ Hù một thân đồ thẩm, khí độ rất tốt, thân như trúc từ từ đi tới. Mắt hắn nhìn thẳng đi thẳng đến chỗ mình đứng. Hắn vừa đứng lại ngay lập tức khiến người ta liên tưởng tới một thân từng đứng cô độc trên đỉnh núi, như ánh trăng sáng tiến thẳng vào lòng người.

Trời ơi, lớn lên anh tuấn như vậy, chức vị lại cao như vậy, ông thật không công bằng a!

Đám đại thần nhao nhao nắm tay than thở.

Cùng lúc đó, thái giám sắm vai lời nói của Thái tử tuyên bố bắt đầu thượng triều, ánh mắt người ở trên người Tạ Hù đồng loạt đổ lên trên người Thái tử, nháy mắt liền lấy lại cân bằng.

Xem ra ông trời vẫn còn công bằng, Thái tử dung mạo tinh xảo như vậy nhưng vẫn là người cầm đũa thôi.

Buổi triều bắt đầu, chuyện đầu tiên Ngọc Hữu Đường làm chính là hỏi thăm tình hình sức khỏe của Thủ phụ đại nhân mới quay lại công tác, bảo thái giám bên cạnh nói thay: “Tạ đại nhân mấy hôm nay bị bệnh, thân thể đã tốt hơn chưa?”

Lúc thái giám đọc những câu này lên, Ngọc Hữu Đường liền phối hợp bày ra vẻ mặt quan tâm lo lắng, nhìn chăm chăm Tạ Hù.

Tạ Hù làm như không thấy không ngẩng đầu, mắt khép hờ, lạnh nhạt nói: “Vi thần đã hoàn toàn khỏe mạnh, tạ điện hạ quan tâm.”

Ngọc Hữu Đường nghe giọng điệu lạnh lùng của hắn, đoán là người này vẫn tức tối vì hôm qua mình trêu chọc hắn.

Đúng là đồ hẹp hòi, Ngọc Hữu Đường không thèm hỏi han nữa, bảo Thái giám đọc một câu “Vệ thì tốt” rồi bắt đầu tập trung nghe tấu.

Trong điện khá yên tĩnh, chỉ có tiếng đám quan lại dâng tấu cùng tiếng Thái giám đọc ý kiến của Thái tử.

Trong lúc ấy, Tạ Hù thỉnh thoảng lại lén lút nhìn Ngọc Hữu Đường ngồi trên cao một cái từ sau ngọc hốt, mỗi khi có ai đó bẩm tấu chuyện gì đó hay hay, nàng sẽ nhìn chăm chăm người này bằng ánh mắt rực cháy đến quên cả ghi chép, mãi mà không dời mắt.

Dạy dỗ đứa nhỏ này tám năm, nàng cũng thường xuyên dùng ánh mắt sáng quắc như vậy nhìn hắn như vậy, bây giờ nàng đã lớn lại ở địa vị cao thế này, tất nhiên sẽ ngày càng tiếp xúc với nhiều người quen biết rộng hơn, người có thể cho nàng thêm tri thức mới hiểu biết mới sẽ không chỉ còn mỗi mình hắn nữa.

Từ khi nàng vào cung, ngày càng gặp gỡ nhiều người, hắn càng lúc càng cảm thấy không thoải mái. Hắn nuôi dưỡng nàng lâu như vậy đã sớm coi nàng như con ruột. Huống hồ hắn cũng khá tự phụ, nhưng khách quan mà nhìn, bình tĩnh đánh giá, hắn so với những người này tài học nhận thức hơn nhiều lắm. Suy ra, có ích với nàng, những điều có thể dạy nàng cũng hơn nhiều lắm...

Nhưng nàng hết lần này đến lần khác giấu diếm hắn, qua lại thân thiết với người ngoài, không để người sư phụ này vào mắt nữa rồi hả?

Có điều hôm nay lâm triều hần không chỉ nghĩ mỗi như vậy nữa mà hình như còn bắt đầu để ý đến... ánh mắt nàng nhìn những nam nhân khác, nàng cứ dùng ánh mắt đó nhìn chăm chăm bọn họ, mà trong triều quan lại tầm tuổi như Tạ Hủ cũng không thiếu, không những vậy còn có không ít người trẻ hơn hần nữa!...

Nghĩ đến đây, lòng Tạ Hủ càng lúc càng khó chịu, hai tay ngày càng siết chặt ngọc hốt...

Thái Bạo đại nhân đứng sau Tạ Hủ không biết vì sao mà cảm thấy nhiệt độ xung quanh ngày càng hạ thấp, rung mình một cái, rõ ràng ngày xuân ấm áp sao đột nhiên lại lạnh như thế này, lão nhân này đứng co ro hai tay vội vàng ôm quanh thân.

Mà Ngọc Hữu Đường ở trên vẫn không mấy may phát hiện, ngẩng đầu hào hứng nghe chuyện đào kênh ngăn lũ rồi đưa mắt nhìn về phía Tạ Hủ đứng ngay trước, hần hôm nay rất khác mọi ngày a, bình thường dù có cao lãnh đến đâu vẫn nêu ra một ít chính kiến của bản thân. Hôm nay từ đầu đến cuối không rên một tiếng, dị thường trầm mặc.

Nghĩ vậy, hần chỉ chỉ Tạ Hủ, Thái giám đứng bên thấy vậy liền gọi hần: “Thủ phụ đại nhân ____”

Tạ Hủ nghe gọi ngẩng phắt đầu lên, ngay lập tức nhìn thấy ánh mắt đơn thuần của Ngọc Hữu Đường, phản ứng đầu tiên là muốn tránh đi, rồi nhận ra mình có vẻ phản ứng thái quá, đành lành lạnh nhìn lướt qua nàng một chút rồi chuyển sang nhìn Thái giám đứng cạnh nàng.

Thái giám liếc tờ giấy đặt trước mặt Ngọc Hữu Đường, lại nói: “Điện hạ hỏi đại nhân đối với chuyện đào kênh có cao kiến gì không?”

Tạ Hủ mặc dù nhìn tiểu thái giám nhưng vẫn như cảm nhận được rõ ràng ánh mắt của Ngọc Hữu Đường đang rơi trên người hần, hần đột nhiên nhớ lại khi nàng còn nhỏ từng nhìn mình kinh ngạc nói: “Su phụ nhìn thẳng đã rất đẹp trai rồi, không ngờ nhìn một bên lại còn đẹp hơn, chao ôi!”

Nhớ như vậy, Thủ phụ đại nhân của chúng ta không chút biến sắc, hơi hơi nghiêng đầu, tính toán sao cho chỉ có một bên mặt nằm trong tầm nhìn của Thái tử điện hạ, rồi không nhanh không chậm mở miệng, bình tĩnh nêu ý kiến: “Vi thần cho rằng, chuyện xây đập đào kênh là một chuyện rất quan trọng, trọng điểm là phải ngăn được phù sa chảy giạt ra biển, dù là đập cũ hay xây lại cái mới, cơ sở nền móng đều vẫn đang rất mong manh yếu ớt. Trong đó đập ven biển trước kia chỉ được xây dựng bằng cọc gỗ, không thể ngăn chặn sự xói mòn, cọc gỗ rất dễ bị phá hỏng, đá thì lại không thể che giấu, an toàn ven biển sẽ không đảm bảo...” (tóm lại đoạn này bạn Hủ thể hiện học thức lấy le với bạn Đường, xin phép được lược bớt mấy chục chữ vì quá khó nhằn, editor cảm thấy nhức óc quá)

Lời lẽ tuôn như suối...

Toàn bộ quan lại trong triều nghe vậy đồng loạt kêu lên bày tỏ sự ngưỡng mộ, Thiếu Khanh đại nhân phụ trách thủy lợi nghe xong mặt ngượng ngùng đỏ ửng, hần chưa bao giờ suy nghĩ chu toàn tí mĩ được như vậy cả.

Trong âm thanh khen ngợi của mọi người và ánh mắt nóng bỏng của Thái tử điện hạ, Thủ phụ đại nhân mặt không biến sắc, hơi ngẩng mặt lên: “Vì vậy suy ra, trước cửa sông phải kiến tạo một con đập ngăn hình chữ T, để bảo vệ đập biển không bị xói mòn...”

= . . =

Hạ triều, Tạ Hủ từ trong đám đại thần không ngừng khen ngợi bước ra khỏi điện, lúc này đột nhiên sực tỉnh: Hần vừa mới ở trên triều làm cái gì vậy?

Hần vừa mưu toan sử dụng... sắc đẹp (?) để phân chia cao thấp đánh lui người khác, tìm cách tranh giành sự chú ý của người kia?

Đúng lúc này có một vị quan văn cũng công tác ở nội các bước ra ngoài, thấy Thủ phụ đại nhân đứng im không nhúc nhích, giống như có tâm sự gì đó.

Liền áp sát tới, giơ ngón cái lên, nịnh nọt: “Thủ phụ đại nhân, hôm nay thượng triều nói thật hay, cực kỳ hiếm khi được thấy đại nhân thể hiện học thức tài văn như vậy,” tiểu quan văn này nhớ lại trong triều gần đây đang thịnh hành lưu truyền một tin đồn gian tình của Thái tử điện hạ và Thủ phụ đại nhân, vội càng hơn hờ bỏ sung thêm: “Lúc đại nhân ngài nói chuyện, Thái tử điện hạ nhìn chăm chú từ đầu đến cuối không chớp mắt luôn!”

Tạ Hủ đang rối rắm chuyện này nghe thấy vậy trong lòng càng tức giận, vô cùng lạnh lùng vô tình thốt ra một câu: “Không biết suy nghĩ!” (Editor xin phép phiên dịch: Đồ không có não, tưởng anh không thấy à!)

Sau đó phất tay áo một cái, quay người đi luôn...

Tiểu quan văn nhìn chăm chăm bóng lưng Tạ Hủ, bước đi rất nhanh, giống như đang cực kỳ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Người đòi đều gọi là Hàn Lâm toàn bích

Mười năm tháng ba.

Mưa phùn rơi rơi, yến quay về tổ.

Kỳ thi mùa xuân* diễn ra mỗi năm một lần của Đại Lương cũng đã kết thúc...

* bằng thi hội

Thái tử điện hạ đối với kỳ thi này phải nói là cực kỳ quan tâm, bởi vì Từ Giai, Thẩm Hiến, Nghiêm Chính Bạch đều tham gia kỳ thi này, đây chính là là thời cơ thuận lợi để đề bạt bọn họ.

Người hấn yên tâm nhất chính là Từ Giai, múa bút thành thơ, tài văn miễn bàn, nếu không ngoài dự đoán, thì kỳ thi này hẳn nhất định giành đầu bảng hội nguyên, đường đường chính chính vào thẳng thi đình.

Tiếp theo là đến Thẩm Hiến, môn sinh giáp ban có thể thuận lợi vào Hàn Lâm viện chỉ cần kết quả thi không quá kém là được, tạm thời không có việc gì phải quá lo lắng.

Còn Nghiêm Chính Bạch, Ngọc Hữu Đường gật gù, nếu hẳn có thể thuận lợi tiến vào thi đình thì mình tuyệt đối đảm bảo có thể đề hấn trong top ba.

Chuyện của Dương Trình Hòa lần trước khiến Ngọc Hữu Đường bắt đầu đa nghi, phái người đi lén lút giám thị hành vi và ứng xử của bọn họ, cuối cùng kết luận được ba người này nhân phẩm tài năng miễn chê a.

Ngày có kết quả của kỳ thi hội, chuyện môn sinh đình ban Quốc Tử Giám Từ Giai gật giải nguyên nháy mắt truyền khắp kinh đô...

Đề một tên gia hỏa đình ban vượt mặt? Các bạn trẻ ắt ban binh ban đều thẹn đỏ cả mặt, có bạn trẻ dù đỗ cống sĩ cũng nhốt mình trong phòng không dám lộ mặt gặp người.

Ngọc Hữu Đường cũng biết kết quả rất nhanh, Từ huynh a, quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của ta, nàng đóng tấu chương trong tay lại, môi nở nụ cười, hào quang trong mắt rực rỡ, nghiêng đầu hỏi kết quả của Thẩm Hiến và Nghiêm Chính Bạch.

Bích Đường đáp: “Kết quả thi của Thẩm Hiến không tệ, vào Hàn Lâm đã là chuyện tất nhiên. Nghiêm Chính Bạch cũng thi đậu cống sĩ, điện hạ ngày mai có thể nhìn thấy hấn trên đại điện.”

“Hay___” Mấy người này, nàng quả nhiên không nhìn lầm người, càng nghĩ Ngọc Hữu Đường càng thấy khâm phục bản thân, chỉ có điều...

Một khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên lóe lên trong đầu nàng..

Người kia có hay không sẽ lại vì vậy mà bắt mất đây? Nàng là Thái tử a, lại là giám quốc đó, áp lực lớn như vậy, mà đám lão quan ngồi chơi ăn bám trong triều ngày càng nhiều, cũng đã đến thời điểm tuyển chọn nhân tài trẻ tuổi vào thay máu rồi.

Ngọc Hữu Đường khép hờ mắt, chỉ nguyện hấn có thể hiểu được thôi.

= . . =

Ngày hôm sau, Thái tử điện hạ tạm thời cai quản triều chính tất nhiên cũng thay Hoàng thượng chủ trì thi điện luận.

Các quan viên tam phẩm trở lên cũng ở trong điện phụ trách giám thi, thuận tiện cũng hỗ trợ Thái tử điện hạ kiểm người.

Thủ phụ đại nhân tất nhiên cũng có mặt, mặc quan phục đỏ thẫm, đứng giữa đám quan lại tuổi đã xế chiều cứ như ánh bình minh tỏa sáng chiếu khắp chung quanh.

Ngoài trời vẫn đang mưa, chúng cống sĩ che dù từng người tiến vào điện, khi vào hết thì nghe thái giám cất giọng lạnh lạnh: “Quý___”

Các bạn trẻ vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế___”

Thái giám cất giọng lần nữa: “Điện hạ cho phép chư vị bình thân, chuẩn bị một chút, thi đình sắp sửa bắt đầu.”

Một đám có hơn mười cống sĩ vén bào đứng dậy, ngẩng khuôn mặt trẻ trung lên. Bởi vì bên ngoài vẫn đang mưa phùn, lúc bọn họ tiến vào trên thân dính một ít mưa xuân, nhìn càng thêm tươi trẻ hăng hái.

Nhớ năm đó khi còn trẻ ta cũng như vậy a! Đám lão quan trong triều len lén liếc trộm vài cái trong mắt lờ lờ ghen tị tiếc hận.

Thủ phụ đại nhân của chúng ta cũng nhìn qua một lượt thiếu niên cống sĩ, trên mặt vẫn không một tia cảm xúc lạnh lạnh như mặt hồ không gợn sóng.

Dư quang khỏe mắt bịn rịn quyến luyến nhìn về phía Ngọc Hữu Đường, phát hiện nàng nhìn không chớp mắt đám cống sĩ, nhìn xong một lượt thì tập trung nhìn hai người đứng thứ nhất thứ hai, cười tươi như hoa.

Là Từ Giai và Nghiêm Chính Bạch, hai người này đứng song song cùng một chỗ, đều là thanh niên trẻ tuổi cực kỳ anh tuấn.

Tạ Hù đã đoán được chính là hai người này, thu ánh mắt về, trong ống tay áo rộng, năm ngón tay đang nắm chặt thành quyền chậm chạp buông ra...

Hừ, hần không thèm để vào mắt. (((:, vàng, anh không care)

Thái Bảo đứng phía sau hần lại lặng lẽ kéo kéo vạt áo, hôm trước Thái y còn nói lão phu không bệnh tật gì cả mà sao mới vào triều mà đã cảm thấy lạnh quá óa óa?

Phía dưới trong đám công sĩ cúi đầu khiêm mi quy củ, có vài tên cây tuổi còn non gan còn lớn trực tiếp giương mắt lên nhìn vị Thái tử vừa mới được sắc phong đã được giao giám quốc, đến khi nhìn rõ dung nhan người kia, thì đồng loạt ngẩn người...

Từ lâu đã nghe vị Thái tử này có diện mạo vô cùng đẹp mắt, lại không nghĩ lại là kiểu nam nữ khó phân xinh tươi đẹp đẽ, màu da trắng muốt mịn màng như ngọc, đôi mắt phượng sắc sảo như đầm sâu ngàn thước...

Hần nhìn bọn họ, ánh mắt sáng rực lờ lờ như mặt trăng đang tỏa sáng...

Các bạn trẻ đã được mỹ nhân nhìn chăm chăm như vậy bao giờ đâu, nháy mắt tim như nổi trống, hai má đỏ ửng, vội vàng cúi đầu.

Sau đó nghe thấy vị Thái giám đứng cạnh Thái tử nói: “Chư vị trước tiên mời lui đến thiên điện*, chờ đến lượt của mình!”

*thiên: nghiêng, lệch, phạm thứ gì không thẳng thì gọi là thiên, có thể hiểu ở đây là lui sang điện bên cạnh để chờ đến lượt phỏng vấn :). Edit + beta: Từ Linh

Quy cách thi đình là như thế này, trước tiên các công sĩ đến thiên điện chờ, sau đó từng người một sẽ lần lượt vào trong điện, Thái tử sẽ tự mình ra đề để khảo sát, cho phép suy nghĩ một lúc*, sau đó thu lại đáp án, lúc này Thái tử và các đại thần chỉ việc ngồi nghe, nghe xong thì âm thầm cho điểm rồi đánh giá trình độ thí sinh là hoàn thành nhiệm vụ. Các công sĩ sau khi trả lời xong sẽ được đưa đến một thiên điện khác để chờ kết quả, trong ngoài thiên điện đều có binh lính canh gác, các quan lại phụ trách giám thi tất nhiên là không được biết đề thi. Trừ phi Thái tử điện hạ tự mình tiết lộ nếu không thì khả năng đề thi bị truyền ra ngoài là bằng không.

*cho tờ giấy trắng, ngồi ngâm cứu câu hỏi, có ý tưởng gì thì viết hết ra.

Giới thiệu quy tắc thi xong, thi đình bắt đầu.

Người đầu tiên vào điện là hội nguyên kỳ này, Từ Giai, quả nhiên là người giành giải nguyên, đúng là nhân tài, khí định thần nhân a.

Ngọc Hữu Đường rũ mắt nhìn hần vài lần, ra hiệu thái giám có thể ra đề.

Đề hỏi về chế độ bảo giáp* xưa nay, nghe Thái giám cao giọng đọc: “Biện pháp truy xét kẻ gian, không so sánh tốt xấu với chế độ bảo giáp. Nhưng khi Vương An Thạch ở thời Tống thực thi khiến bách tính khổ sở không thể tả thì Vương Thủ Nhân ở Minh triều thực thi khiến cho đạo tặc không còn chỗ ẩn thân, vì duyên cớ gì?***”

*chế độ biên chế hộ tịch ngày xưa để quản lý nhân dân theo nhiều tầng. Một số nhà hợp thành một giáp; một số giáp hợp thành một bảo; giáp có giáp trưởng; bảo có bảo trưởng. (theo QT)

***Theo chú thích của tác giả. (Nguyên văn QT: Cố cật gian phương pháp, sở giới về bảo giáp. Nhiên An Vương Thạch được chi với Tống mà dân chịu không nổi quấy nhiễu, Vương Thủ Nhân được chi vu minh mà trộm không chỗ nào cho, cố còn đâu?; Nguyên văn bản raw:故诘奸之法, 莫善于保甲. 然王安石行之于宋而民不胜扰, 王守仁行之于明而盗无所容, 其故安在?)

Đề hay a... Đám đại thần xì xào bàn tán.

Tạ Hù đứng đó lắng nghe kĩ đề, một lát đã đưa ra kiến giải. Đề này đại khái bên ngoài thì có vẻ là kiểm tra đánh giá trình độ công sĩ về chế độ bảo giáp xưa nay, nhưng sâu trong đó chính là kỳ vọng thí sinh có thể suy luận đưa ra ý kiến lý giải mới, vận dụng thích hợp cho từng địa phương, quả thực là rất ảo diệu.

Nghĩ như vậy, hất nâng mắt nhìn Từ Giai, Từ Giai lúc này cũng đã suy nghĩ xong, đưa mắt nhìn Thái tử, bắt đầu trả lời.

Trong mắt thiếu niên có ánh sáng lấp lánh, trong đầu đã sắp xếp ngôn từ cẩn thận. Lúc trả lời, nói rõ ràng mạch lạc, không nhanh không chậm, dùng từ chính xác sâu sắc, lý giải cũng chu toàn cẩn thận, hầu như y hệt với đáp án vừa hần nghĩ, một chín một mười...

Không có chút sai sót, sau khi trả lời như nước chảy mây trôi, Từ Giai vén vạt áo, hành lễ cúi chào mọi người.

Hần vừa đi, bên trong đám quan lại đã ồn ào nhao nhao đồng thanh, quả là hậu sinh khả úy a!

Tà Hù trong lòng khẽ xì một tiếng, trả lời như vậy, chỉ cần có chút học thức là cũng có thể nói được.

Tiểu tử Từ Giai mặc dù ngôn từ thỏa đáng, nói rất hay, nhưng lại ít dẫn chứng, không có đôi mắt sáng tạo. Hần nhớ lần đó hần thi đình, đưa ra đáp án mới gọi là nói có sách mách có chứng, không hề chêm vào đâu được...

Hắn quay lại nhìn Ngọc Hữu Đường, thấy nàng vẫn chưa thỏa mãn, vẫn giữ nguyên dáng vẻ hưng phấn vừa nãy, thân trên hơi nghiêng về phía trước, giống như khao khát muốn nghe nhiều hơn nữa.

Tà Hủ không khỏi tưởng tượng, nếu hôm nay người đứng đây trả lời là hắn, Thái tử điện hạ chẳng phải nghe đến tâm thần không yên, ngã chổng vó từ trên ghế xuống sao?

Tưởng tượng như vậy, Thủ phủ đại nhân tuy vẫn đang cố hết sức duy trì khuôn mặt không cảm xúc như mọi khi nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ư là thỏa mãn.

.....

= . . =

Thi đình dần dần kết thúc, Từ Giai bởi vì thể hiện quá xuất sắc, thuận lợi giành được vị trí Trạng Nguyên.

Còn Nghiêm Chính Bạch, ngôn từ hay văn chương tốt, lại cộng thêm khi hắn trả lời thì Thái tử điện hạ lộ ra vẻ mặt si mê yêu thích không ngớt, làm nhiều loạn đánh giá của đám đại thần phía dưới, may mắn giành được Thám Hoa*.

(*sau Trạng Nguyên và Bảng Nhãn, (:: bạn Đường đã bảo là cho bạn Bạch lọt top 3 mà, hết lận đận rồi nhé)

Sau khi lấy được thánh chỉ từ tay Hoàng thượng bệ hạ, Ngọc Hữu Đường đầu tiên là ngăn ngò rồi sau đó hưng phấn nắm chặt hai tay nhảy nhót qua lại chừng mười vòng, sau đó đặc biệt bày tiệc linh đình ăn mừng thắng lợi cùng các cung nhân trong cung.

Ba ngày sau...

Tân Trạng Nguyên một thân áo lam tỏa sáng khiến người ta mù mắt, vai phải khoác lụa hồng, trên mũ ô sa* đính hai bông màu bạc phản sáng lấp lánh, càng làm nổi bật diện mạo như ngọc, phong hoa vô hạn; còn Thám Hoa Lang thì diện một bộ xanh thẫm, đầu đội mũ sa màu trắng, trăm phi thủy xanh, hai bên phát quan có hai dải lụa, phong thái nhanh nhẹn, cực kỳ tao nhã tuấn đạt.

*mũ cánh chuồn màu đen

Cưỡi ngựa đi mười dặm phố, thấy ngay thiếu niên phong lưu trong hoa...

Hai người phóng ngựa đạp hoa, dạo phố trở về, kinh diễm bách tính Kiến Khang một phương, cướp được bao nhiêu tâm tư thiếu nữ.

Quỳnh lâm yến thượng, Thái tử điện hạ uống đến hưng phấn, bảo hai người hiến nghệ.

Hai người cũng không từ chối, phóng khoáng đồng ý.

Sau đó, khi ánh nến trong yến tiệc dần lui tắt chỉ còn lại ánh sao đêm. Bên dưới ánh sao, một thiếu niên đánh đàn hát vang, giọng hát vẫn vương, êm như nước chảy; một thiếu niên cầm quạt vung như ánh trăng, tư thái nhẹ nhàng, giống như ngọc thạch... (o o, ghét nhất miêu tả mỹ miều, tác giả suốt ngày trắng như tuyết, mịn như ngọc, đẹp đẽ như ánh trăng, lặp đi lặp lại TT..TT)

Đám đại thần dự tiệc đều kinh động như gặp được tiên nhân, nín thở dõi theo chăm chú.

Thái tử điện hạ cũng cực kỳ cao hứng, mắt cong cong tay chống má, tay cầm đĩa gỗ gõ chén ngọc, vì hai người gõ nhịp một hồi.

Bị hai kẻ trước sau như một cướp hết hào quang bị mọi người quên lãng, bạn trẻ Bảng Nhãn trong tiệc quan sát hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy đồng đạo đối với một màn trước mắt không chút hứng thú...

Chỉ thấy người này một hồi liếc mắt nhìn màn ca múa, một hồi lại nghiêng đầu ngắm Thái tử, sắc mặt ngày càng âm trầm.

Bạn trẻ Bảng Nhãn định thần nhìn lại, đây chẳng phải là Thủ phủ đại nhân của chúng ta hay sao.

Bạn trẻ vội vã đồ đầy ly rượu, xum xoe chạy đến bên cạnh, vừa mời rượu, vừa cảm xúc trào dâng bị phần cảm hận nói: “Đại nhân, có phải ngài cũng cảm thấy hai người này biểu diễn rất khó coi?”

Thủ phủ đại nhân không trả lời, nửa bên khuôn mặt hắn không được chiếu sáng nhìn có hơi âm u, ngũ quan rõ ràng nổi bật trong bóng đêm, như làn thu thủy cực kỳ mê người.

“Không “ Qua hồi lâu, hắn mới khẽ nhả ra một chữ, sau đó cầm lấy ly rượu, hầu kết khế lân, một hơi cạn sạch.

Khuôn mặt trấn tĩnh, hi giận khó phân. Sau đó hắn bày ra vẻ không quan tâm, cười nhạt một tiếng, nhưng lúc mở miệng thì giọng nói lạnh lẽo rét buốt như trời đông: “Rất ư nhìn.”

Bạn trẻ Bảng Nhãn lạnh quá lấy tay ôm ngực: “...”

Không cảm thấy giống như khen ngợi một chút nào cả.... ..

Tiệc tan, Từ Giai nhận chức Hàn Lâm Soạn tư*, Nghiêm Chính Bạch nhận chức Hàn Lâm Biên tu.

*thực ra thì chức quan của bạn Giai và bạn Bạch nó na ná nhau, đại khái đều là sử quan ghi chép, theo QT thì soạn là làm văn ghi chép các thứ, biên tu là sắp xếp ghi chép các kiểu, nhưng không biết chuyển ngữ thành gì, thỉnh thoảng đọc lướt đừng để ý tiểu tiết.

Từ đó về sau, mọi người đều gọi là Hàn lâm toàn bích*.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Như một giấc mộng ngọt ngào

Ngày hôm sau, hai người Từ Nghiêm cùng đến Hàn Lâm viện nhậm chức, cũng trùng hợp gặp được Thẩm Hiến được tuyền thăng vào Hàn Lâm vì có kết quả thi tốt. Trăm chuyện ngàn hồi, ba bạn trẻ học cùng trường được cùng một người tập hợp lại, lại còn cùng chí hướng, gần như ngay lập tức giống như anh em bạn hữu cùng ra cùng vào. Hàn Lâm toàn bích vì vậy lại thêm một người, thực sự là đồng liêu chí cốt.

Cùng lúc đó, Hoàng thượng bệ hạ cũng tuần từ khe cửa Cẩn Thân điện ra một đạo thánh chỉ, ý tứ đại để là Hoàng Thái tử một thời gian nữa hãy tự mình bồi dưỡng quan viên để chuẩn bị học hỏi kinh nghiệm để sau này còn kế tục sự nghiệp.

Chịu trách nhiệm chọn lựa quan lại làm việc ở Đông cung theo lệ cũ vẫn là Nội các, còn chỉ đích danh hẳn ra là do Tả Thủ phụ chịu trách nhiệm.

Đây chính là một công việc béo bở rất có tiền đồ, bất luận dung mạo người dù có xấu dù có mập hay gầy gì gì đó, chỉ cần có thể bám víu được vào Thái tử thì tương lai sau này phải nói là tiền đồ vô hạn, Thủ phụ đại nhân vốn dĩ đã đứng trên vạn người giờ thì lại đang đứng xa xa vẫy vẫy tay...

Kết quả là, mấy ngày nay, Tả Hủ nhận được vô số bài thiếp tự tiến cử bản thân tranh nhau chuyển đến cùng với người người nhà nhà khắp nơi hỏi lộ, chỉ cầu hẳn có thể chọn mình a...

“Thủ phụ đại nhân tiểu nhi từ nhà ta tài đức nhiều mặt bỏ ba ba la, có thể đảm nhiệm Hàn lâm biên tu ba ba bỏ ba la...”

“Tả đại nhân dung mạo tuấn vĩ*, khí độ bất phàm bỏ ba ba bỏ ba la (nịnh hót)... Chính là tấm gương để tiểu quan học tập. Tiểu quan đang lấy đại nhân làm mục tiêu phấn đấu, đại nhân nếu như được thì có thể mở cho ta một con đường, sau đó nếu mọi việc diễn ra thuận lợi nguyện đi theo làm tùy tùng cho đại nhân...”

*vĩ: to lớn, vĩ đại, tráng lệ

“Ồ đây có một cây san hô hồng, một nhánh dương chi ngọc như ý, xin đại nhân vui lòng nhận cho.”

Đúng là lũ ngu xuẩn!

Các người cho là Thủ phụ đại nhân của chúng ta từ trước đến giờ vẫn luôn cực kỳ kiêu ngạo, cứng không được mềm không xong để nói chuyện làm hủ? Huống chi lại còn là chọn người để đưa đến chỗ của nàng..

Tả Hủ khinh khinh nhìn một chút, phạch một cái ném đồng bài thiếp cùng lễ vật sang một bên, nói: “Bài thiếp ném toàn bộ, lễ vật xem ai tặng rồi đem trả lại tất cả.” Xong rồi tiếp tục vui đầu phê duyệt công văn.

Bạn trẻ hầu cận đứng bên cạnh ngẫm hiểu trong lòng, cấp tốc ôm lấy những thứ đó loáng cái đã biến mất.

= . . =

Sau khi đạo thánh chỉ kia truyền đi, toàn triều kinh hãi, mọi người nháo nhào lên.

Có quan viên ngầm phái người đi Thái Y viện thăm dò tin tức xem có phải là Hoàng thượng bệnh nặng sắp thăng thiên rồi không. Thái y lập tức tát hẳn một phát, nói bậy! Hoàng thượng bệ hạ tu thân dưỡng tính, long thể cực kỳ khỏe mạnh, sống thêm năm mươi năm nữa cũng chả là vấn đề gì.

Nhưng việc này quả thực rất kỳ lạ, trước khi thượng triều sau khi thượng triều, đám đại thần đều tụ tập bàn tán về chuyện này, nhưng vẫn không lần ra được nguyên nhân, Hoàng thượng chưa thăng thiên mà đã làm như sắp đi thỉnh kinh không bằng, cứ tiếp tục như vậy, thể lực của Thái tử sẽ ngày càng lớn mạnh, vô cùng có khả năng sẽ bức lão tử hần thoái vị, thậm trí có thể giết cha đăng cơ...

Lẽ nào thật sự muốn để tiểu tử cầm này làm lão đại bọn họ thật sao?

Trong đám quần thần luôn có một nhóm gan lớn không sợ chết, lại tụ tập kết thành bè đội đến Cẩn Thân điện bày tỏ ý kiến giải bày tâm sự kháng nghị thánh chỉ.

Hoàng thượng bệ hạ không giống như bình thường tức đến điên người, chỉ nhàn nhạt bảo người thông báo một câu: “Mấy tháng nay trầm tu đạo, đốt hương tụng kinh, tâm ngày càng tĩnh, cũng đã hiểu rõ rất nhiều chuyện, tranh mấy chục năm tuổi cũng đã lớn, không muốn tiếp tục tranh nữa. Thái tử là đứa bé ngoan, chớ có vì hấn là người cầm mà bất mãn. Hấn giám quốc đã lâu, khả năng của hấn các người cũng đã biết rồi. Vẫn nên trở về đi thôi, hảo hảo chỉ bảo hấn, Thái tử cần các người, Đại Lương cần các người.”

Nếu đã nói đến mức này, đám đại thần không tiếp tục can giám nữa. Tuy không hài lòng với việc bệ hạ nhà mình cự tuyệt như vậy nhưng vẫn âm ỉ ra về.

So với đám đại thần uể uải oải suy suy sụp sụp, Ngọc Hữu Đường tỉnh thần ngày càng hưng phấn.

Nàng trước kia bị nhiều chuyện trói buộc bó tay bó chân. Hiện này, đã có phụ hoàng khai ân lột đường, nàng cuối cùng cũng đã có chân trời riêng của mình rồi.

Trời vào cuối xuân, hoa nở khắp nơi.

Ngọc Hữu Đường gạt một cánh hoa vương trên áo, y quan chỉnh tề, không nhanh không chậm tiến vào Phụng Thiên điện.

Hai bên trái phải đám đại thần lên lút nâng mắt nhìn nàng, ai có thể ngờ thiếu niên mảnh khảnh ngày ấy giờ đây đã có thể tiến đến long ý dễ như trở bàn tay...

Vận may của tiểu tử này quá tốt, đám đại thần thầm than trong lòng, đồng thời quỹ lạy hành lễ hô to ba tiếng thiên tuế ____

Ngọc Hữu Đường vẫy áo bào ngồi vào chỗ của mình, vỗ vỗ tiểu thái giám bên người, tiểu thái giám vội vàng đọc to: “Thái tử điện hạ muốn di chuyển kho lúa Nhuận Châu đến Vô Tích*, không biết chư vị có dị nghị gì không?”

*một vùng nào đó editor chịu thôi

Lời vừa nói ra, phía dưới một mảnh im ắng, kho lúa Nhuận Châu đã có từ tiền triều là kho lương lớn nhất thiên hạ, ngay gần sát kinh đô Kiến Khang, rất thuận tiện cho bách tính và hoàng gia, tự nhiên di chuyển làm chi?

Đám đại thần đều thấy quyết định này quá mức bất cần, nhưng nhìn Thái tử điện hạ, lại nghĩ rằng, giờ người này đã khác xa quá khứ, địa vị càng ngày càng cao vì vậy không dám tùy tiện lên tiếng phản đối, bo bo giữ mình mới là vương đạo.

Nhưng ngay lập tức có người đã thay bọn họ nói lên tiếng lòng, người này thân thẳng như cán bút, bước ra một bước, nói thẳng: “Không thể.”

Hai chữ nặng ngàn cân.

Đám đại thần theo tiếng nhìn lại, trong lòng cảm động đến rơi lệ, Thủ phụ đại nhân quả nhiên vẫn thuộc phe chúng ta a!

Ngọc Hữu Đường nhìn Tạ Hù, tay ra hiệu phía dưới bàn.

Khi có quan lại muốn khuyên can, vẫy một cái là muốn nghe tiếp, vẫy hai cái là ta không muốn nghe, hai người ngày càng phối hợp ăn ý, không cần Ngọc Hữu Đường phải viết ra nữa.

Tiểu thái giám thấy vậy vội nói: “Tạ đại nhân xin mời tiếp tục.”

Thủ phụ đại nhân gần đây vẫn ép buộc bản thân không thể nhìn ngắm Thái tử vì vậy rũ mắt nhìn chằm chằm ngọc hốt trong tay, giọng vững vàng: “Kho lúa Nhuận Châu vốn là kho lúa lớn nhất thiên hạ, vẫn luôn tạo phúc cho muôn dân bách tính thành Kiến Khang và danh đô Quảng Lăng, cũng cung cấp lương thực cho hoàng cung. Nếu chuyển đi, hao tài tốn của, thực không thể làm.”

Ngọc Hữu Đường nghe xong, suy nghĩ một chút rồi cầm bút viết nhanh. Tiểu thái giám đứng bên vừa nhìn vừa đọc: “Vô Tích là vùng đất phì nhiêu. Bắc dựa Trường Giang, nam kề Thái Hồ, đông cận Tô Châu, tây giáp Lan Lăng, cùng có kênh đào xuyên suốt, giao thông cực kỳ thuận lợi. Hơn nữa Vô Tích chú trọng khai thác mỏ, sao không nhân cơ hội này khiến nông vụ phát triển hơn nữa...” Ngọc Hữu Đường dừng một chút, rồi viết tiếp: “Tuy di chuyển sẽ tiêu hao tài của nhưng chỉ cần vài năm nữa sẽ thu lại gấp bội. Hiện nay Giang Nam Giang Bắc chênh lệch giàu nghèo quá lớn, Vô Tích nằm giữa Trường Giang, có thể khiến hai nơi đều có lợi.”

Viết xong, Ngọc Hữu Đường đặt bút xuống, nhìn Tạ Hù một cái muốn thấy hấn nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa. Không ngờ người này trước sau như một, hờ hững vô cảm, dù mắt nàng có mở to hơn nữa thì Tạ Hù cũng không nhìn lại, vẫn nhìn về chỗ hấn*.

*nhìn bạn thái giám ((:

Ngọc Hữu Đường lại ra dấu dưới bàn, Thái giám lại vội vã nói: “Tạ đại nhân còn ý kiến gì nữa không?”

“Không có.” Tạ Hù bình thản lui về, không lên tiếng nữa, từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu lên nhìn Thái tử một cái nào.

Cái gì đang diễn ra vậy nè chời? Đám đại thần thấy Thủ phụ đại nhân sầm to mura to một tí đã tịt thì đồng loạt đứng ngẩn ngơ sững sờ, mọi người phải biết là, bình thường Thủ phụ đại nhân của chúng ta ở trên triều lúc nào cũng dùng lời lẽ cay nghiệt không nhường một phân cực kỳ tàn ác không để lại cho

người ta một manh giáp, sao hôm nay mới tí tẹo đã bị cấp trên tí tuổi... đánh rớt đài rồi? (ahihì, sức mạnh của tình yêu)

Mà bọn họ không biết rằng Thủ phụ đại nhân bây giờ đang nỗ lực kiềm nén cảm xúc tức giận, trước kia nếu Ngọc Hữu Đường có chính kiến của mình thì sẽ viết thư báo cáo cho hắn, cùng hắn thương lượng, nghe theo ý kiến của hắn. Lần này, nàng chưa từng hỏi qua ý kiến lại còn không chút lưu tình ở trên triều bác bỏ ý kiến của hắn.

Tạ Hù đã nghĩ ra rất nhiều lý do để phản bác nhưng, nhưng khi Ngọc Hữu Đường mở miệng bác bỏ ý kiến của hắn, hắn chỉ cảm thấy chẳng muốn nói cái gì nữa.

Đúng vậy, nàng đã trưởng thành, cũng nên để nàng có suy nghĩ riêng của mình, phụ tá của nàng cũng đã vào Hàn Lâm cơ hội tiếp xúc cũng ngày càng nhiều, nàng tất nhiên cũng có thể hỏi ý kiến của những người đó. Còn hắn... với đứa nhỏ này, cũng đã trở thành người có cũng được mà không có cũng không sao rồi...

Tạ Hù từ từ khép mắt lại, cố gắng đè ép cảm xúc phức tạp trong lòng.

Hắn đã không biết thể hiểu nổi bản thân mình nữa rồi.

= . . =

Buổi chiều, Tạ Hù đã xử lý xong toàn bộ công văn, chợt nhớ tới Hoàng thượng phân công hắn phụ trách bố trí quan lại vào Đông cung, trong lòng không khỏi lại phiền muộn một trận, thế nhưng đây là công việc, dù thế nào thì cũng vẫn phải làm, đành phải đứng dậy đi tới Hàn Lâm viện.

Hàn Lâm Đại học sĩ thấy Tạ Thủ phụ đại nhân đại giá quang lâm vội vàng ra cửa nghênh đón.

Tạ Hù vào thẳng vấn đề, nói: “Dem danh sách quan viên của Hàn Lâm viện để ta xem một chút.”

Đại học sĩ đoán hắn vì chuyện Đông cung tuyển nhân viên mà đến, xum xoe hí hửng mang bản danh sách ra, dùng hai tay dâng lên, đang định giới thiệu mấy nhân vật toàn bích vừa mới gia nhập đã thấy Thủ phụ đại nhân trực tiếp cầm bản danh sách lật vài tờ rồi ngừng lại, tầm mắt nhìn vào mấy dòng chữ trên trang giấy, chính là những người mình đang định tiến cử...

Soạn tu Lục phẩm Tân khoa Trạng Nguyên Từ Giai.

Biên tu Chính thất phẩm Thám Hoa Nghiêm Chính Bạch.

Biên tu Chính thất phẩm Thảm Hiên môn sinh giáp ban Quốc Tử Giám tuyển thẳng vào.

Sau đó hắn nghe giọng Thủ phụ đại nhân nhẹ như mây gió: “Từ Giai đâu rồi?”

Học sĩ lập tức trả lời: “Hắn á, được Thái tử điện hạ gọi đến Đoan Bản cung rồi.”

Dứt lời, Đại học sĩ thấy hình như ngón tay đang lật bản danh sách của Thủ phụ đại nhân cứng đờ ra, lại nghe thấy hắn hỏi tiếp: “Nghiêm Chính Bạch đâu?”

Học sĩ: “Cũng được gọi đi cùng Từ Giai rồi.”

“Còn Thảm Hiên?”

Chẳng biết vì sao giọng Thủ phụ đại nhân ngày càng lạnh lẽo, Đại học sĩ âm thầm than khổ, sao Thái tử điện hạ chọn đúng lúc này gọi hết người đi vậy, làm hại hắn đắc tội Thủ phụ đại nhân vốn xa cách ngàn dặm (?) giờ lại thân chinh đến tuyển người...

Nghĩ như vậy, Học sĩ đại nhân ngày càng sợ hãi giọng nói cũng run rẩy lấy bầy: “Hắn~~ một~~ nhóm~~ ba~~ người~~ bọn~~ hắn~~ cùng~~ bị~~ gọi~~ đi~~”

Bộp____

Thủ phụ đại nhân đột nhiên đóng danh sách cái bộp, lực tay rất lớn, đủ khiến tim Học sĩ thót một cái lên tận họng.

Sau đó, Học sĩ đáng thương còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy bóng lưng Tạ Hù đang đi về phía cửa Hàn Lâm viện...

Tạ Hù bước ra khỏi cửa viện, chân bước nhanh như gió lốc, bên tai bất ngờ nghe thấy một đoạn hội thoại lúc có lúc không nhưng có nhắc đến “Thái tử điện hạ”.

Âm thanh truyền tới từ phía sau tường.

Hắn dừng chân, quét mắt, là hai bạn nhỏ trẻ tuổi thân mặc thất phẩm quan bào, có vẻ là vừa mới nhậm chức Hàn Lâm biên tu, đang buồn chán đứng góc tường nói chuyện thuyên.

Nhưng bởi vì nội dung có liên quan đến Ngọc Hữu Đường, Thủ phụ đại nhân vẫn cố gắng thu nhỏ thân hình ẩn thân lắng nghe.

Biên tu giáp: “Hôm nay Thái tử điện hạ gọi ba người kia đi đó, thật hâm mộ a.

Biên tu át: “Có cái gì mà ao ước, người thật sự nghĩ Thái tử điện hạ coi trọng tài cán của bọn họ à? Đồ đàn độn! Cha ta từng kể với ta, Thái tử điện hạ là đoạn tay áo, trước coi trọng lão sư của hắn, chính là Thủ phụ đại nhân ấy. Có một thời gian ngày nào cũng đến tìm ngài ấy, chuyện triều chính cái gì cũng nghe Tà đại nhân, có điều hình như là bị cự tuyệt nên hắn cũng từ bỏ ý định quấy rối Tà đại nhân rồi.”

Biên tu giáp: “Oa, hóa ra còn có chuyện như vậy, thế nào ta cảm thấy Thái tử nam không ra nam nữ không ra nữ a...”

Biên tu át: “Đúng vậy, còn chưa hết đâu, kỳ thi lần này kết thúc, triều đình có thêm nam nhi trẻ tuổi như chúng ta, Trạng Nguyên và Thám Hoa Lang vì biểu hiện quá xuất sắc lúc thi đình nên bị Thái tử điện hạ để ý, vì vậy mà liên tục gọi bọn họ đến cung của mình. Còn Thẩm Hiến ấy à, từ lúc ở Quốc Tử Giám thì đã có gian tình rồi.”

Biên tu giáp: “Ồ.ồ, hóa ra là vậy... Nhưng mà, Tà đại nhân già như vậy rồi mà mấy người bây giờ tuổi còn non quá, khẩu vị của Thái tử đại nhân trước sau khác biệt quá lớn ha.”

Già như vậy... Nghe đến đó, thái dương Tà Hủ nổi đầy gân xanh, lại nghe Biên tu át nói tiếp: “Có cái gì mà khó hiểu, tuổi càng trẻ thì càng khỏe, chơi càng vui, càng có thể lực thì càng có thể thỏa mãn Thái tử chứ sao. Dùng hàng cũ trước dùng hàng mới sau, mới biết hàng mới tốt thế nào, không phải sao? Có mới nới cũ, đạo lý này cũng dễ hiểu mà.”

Lúc này, có tiếng quát tháo của Đại học sĩ truyền tới, “Hai tiểu tử Biên tu đâu rồi ____ Không cố gắng biên sách sử mà chạy đi chơi ở chỗ nào thế hả?”

Hai bạn trẻ vội vã dùng mắt ra hiệu với nhau: Nhanh nhanh, đại nhân kêu, mau về thôi.

Hai người đi được mấy bước, đồng thời nhìn thấy trên mặt đất có một vật, chân bước hụt một phát...

Một viên gạch ở trên tường đá, không biết bị ai bóp nát vụn rơi là tã trên đất, tan xương nát thịt... (nói anh già nè, hai chú trẻ khỏe có làm được như anh hông ?))

= . . =

Đồng cung, trong đình viện nhỏ.

Bốn bạn trẻ ngồi trên một cái chiếu, vài cành liễu vươn dài gần đây càng làm nổi bật dáng vẻ tuấn nhã của bọn họ, cành liễu giống như tuyết vậy, bay bay lơ lửng trong không trung làm nên khiến người khác như lạc vào mộng cảnh...

Một đám đông cung nữ đứng tùm tùm trên hành lang, như say như mê, chỉ mong có thể nhìn nhiều hơn nữa...

Cung nữ phục vụ Thái tử điện hạ gần đây thực sự rất hạnh phúc.

Các cung nữ kích động nhìn nhau, rồi tiếp tục nghiêng người dựa vào lan can nhìn về phía xa xa, không dám chớp mắt sợ để lọt mất chuyện gì: Đúng là người đẹp, dù suốt ngày đánh bài cờ bạc làm mấy cái thú vui thô bỉ của dân gian thì vẫn cứ là cảnh đẹp ý vui a!

Đúng vậy, Ngọc Hữu Đường gần đây thường gọi ba người Từ Nghiêm Thẩm đến cung để đánh mạt chược, bốn người vừa hay đủ một bàn, chơi hết bài bạc rồi chuyển sang mã điều*.

*ảnh ở dưới

Nhưng thực tế, mục đích thực sự không phải là chơi bài, mà là mượn danh chơi bài để thương nghị chính sự.

Ngọc Hữu Đường biết rõ, mấy ngày gần đây trong cung đang truyền tin đồn nhảm rằng là long dương chi phích, sau khi nhúng chàm Thủ phụ lại vượn ma trào tới các quan viên trẻ tuổi mới nhậm chức.

Thái tử điện hạ của chúng ta am hiểu nhất cái gì, chính là lợi dụng sự chú ý để che mắt người khác, lấy bất biến ứng vạn biến, lén lút thực hiện chuyện có lợi với bản thân.

Ví như bây giờ, nàng cùng ba người phụ tá cầm mã điều ngồi bốn góc đông tây nam bắc, nhưng thứ bọn họ ngồi xung quanh thì lại là tấm bản đồ của Vô Tích.

Từ Giai cầm một lá bài vút vào một chỗ nào đó trên bản đồ: “Thần cảm thấy ở nơi này là tốt nhất, hai mươi.”

Thẩm Hiến: “Năm mươi, hạ quan cũng nghĩ như vậy.”

Nghiêm Chính Bạch đẩy lá bài đó ra, quăng một lá bài vào bản đồ: “Không, thần đã nghiên cứu phong thủy nơi này, phía nam có một hồ nước chết, sẽ có ảnh hưởng đến sự phát triển của cây lúa.”

“Sáu tác.” Hắn nở nụ cười nói thêm.

Sau đó ba người đều nhìn Ngọc Hữu Đường, nàng gãi gãi cằm, vừa ra bài, vừa cảm chén đồ một ít trà ra, chấm nước viết 'tiếp tục'. Rồi uống một hơi cạn sạch, chữ viết cũng đã bị bốc hơi hết không lưu lại dấu vết.

Lúc này, một tiểu thái giám đột nhiên đến thông báo: “Điện hạ, Thủ phụ đại nhân đến thăm.”

Ngọc Hữu Đường liếc nhìn ba người một cái rồi gật đầu ra hiệu để hấn lại đây. Từ Giai đang định thu hồi bản đồ lại thì bị Thái tử chặn lại, kinh ngạc ngược lên nhìn thì thấy Ngọc Hữu Đường hơi lắc đầu, im lặng dùng khẩu hình nói: người mình.

Từ Giai sững sờ một chút, thả bản đồ ra, vội vã rút tay về, nhưng cảm xúc mềm mại không biết vì sao vẫn lưu lại nơi bàn tay...

Lúc này, chúng nhân đứng xem ở hành lang lại một lần nữa hưng phấn quá khích.

Thiên a, hôm nay là ngày gì vậy, Thủ phụ đại nhân cũng đến luôn!

Cần phải bổ sung thông tin một chút, Thủ phụ đại nhân trong quần thể cung nữ có độ hot cực cao, thứ nhất vì trong triều không có ai cao bằng hấn, thứ hai là trong triều không có ai có tướng mạo đẹp bằng hấn, thứ ba là bởi vì vẫn chưa thành thân khiến quần chúng tha hồ mơ mộng tưởng tượng. Bốn là... Tất nhiên là vì trên người Thủ phụ đại nhân... Có khí tức lạnh lùng như tuyết trên đỉnh núi, cao xa vời vợi, đầy mùi cao lãnh cấm dục á hi hi hi.

Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Càng là thứ mình không thể có thì càng muốn có, càng cao lãnh cấm dục càng muốn lột sạch xiêm y hấn ra (.....)

Vì vậy mức độ nổi tiếng của Tạ Hù cao như vậy cũng là hợp lý.

Tạ Hù bị một đồng ánh mắt nồng nhiệt cháy bỏng nhìn suốt dọc đường, cuối cùng cũng được thái giám dẫn đến đình viện.

Thấy hấn đến, trừ Ngọc Hữu Đường thì ba người còn lại đều đứng dậy, khiêm nhường làm quan thần chi lễ.

Trong chớp mắt, Tạ Hù cảm thấy lửa đã bốc đến đỉnh đầu.

Nàng gọi đám người kia đến thương thảo chuyện di chuyển kho lúa, đến khi bị mình bắt quả tang còn không có chút thái độ chột dạ nào...

Nàng rút cuộc coi hấn là cái gì?

Ngực Tạ Hù đập thình thịch một hồi, mới đè nén cảm giác không vui, giả vờ bình tĩnh nói: “Hạ quan có một số việc cần bàn bạc riêng với điện hạ.”

Sau đó xoay người rời đi, từ đầu đến cuối không thèm để ý đến ba người còn lại trong đình tẹo nào.

Ngọc Hữu Đường thấy hấn nhìn nhìn chằm chằm, sắc mặt cũng cực kỳ kiềm nén, nghĩ nhất định là có chuyện rất quan trọng cần nhanh chóng giải quyết, đứng dậy, bước nhanh đuổi theo hấn đến hậu viện.

Đây là mật địa ít người biết ở cung thái tử, cũng là nơi lần trước Tạ Hù tặng nàng cây trầm.

= . . =

Dọc đường đi, Tạ Hù vẫn bước nhanh tiến về phía trước, chưa từng quay đầu lại một lần, cũng không dừng lại chờ Ngọc Hữu Đường chút nào, nhưng vẫn cảm nhận được nàng đang đi theo phía sau hấn.

Giống như quá khứ, nàng đã vô số lần đi theo hấn như thế.

Hấn là sư phụ của nàng, đứa nhỏ này tất nhiên sẽ tin nhiệm coi hấn là chỗ dựa, lảng lảng đi theo sau hấn. Đáng tiếc bây giờ, nàng đã không nói chuyện của nàng với hấn nữa rồi...

Đến hậu viện, Tạ Hù dừng chân.

Một cơn gió thổi qua, vài bông hoa tàn bị gió thổi bay giữa không trung như tuyết rơi.

Tạ Hù xoay người lại, vài sợi tóc bay lên, tay áo cũng bị gió thổi tung.

Hấn cup mắt, nhìn kỹ Ngọc Hữu Đường trước mắt...

Nàng vẫn thấp hơn hấn rất nhiều, đã nhiều năm trôi qua như vậy cũng không thấy lớn hơn bao nhiêu.

Cảm xúc không tên xuất hiện khiến Tạ Hù mềm lòng.

Đứa nhỏ này ở trong lòng hấn thủy chung vẫn luôn nhỏ nhắn yếu ớt, giống như lần đầu tiên nàng đến chùa, bị hấn ôm xuống xe, nhẹ đến khó tin...

Nhưng chẳng biết vì sao, bắt đầu từ ngày ấy, vị trí của nàng trong lòng hấn càng ngày càng lớn dần, chỉ một ánh mắt của nàng cũng đủ để khiến hấn cảm

thấy rất mệt mỏi, cảm thấy khó chịu, cảm thấy dần vật, cảm thấy không thể tự nhiên.

Cái cảm giác này khiến hắn thống khổ rồi lại làm hắn thấy ngọt ngào, hắn còn có trách nhiệm gánh nặng cần thực hiện, vốn cứ nghĩ như vậy đến hết một đời, không còn cần gì khác nữa... Nhưng mấy ngày nay, hắn đột nhiên hiểu được, hắn vẫn còn muốn...

Người có ham muốn chắc chắn sẽ có nỗi sợ hãi, thứ người ham muốn sẽ trở thành điểm yếu, nàng đã hoàn toàn trở thành điểm yếu của hắn.

“Tạ tiên sinh?” Ngọc Hữu Đường vẫn luôn cảm thấy hôm nay Tạ Hủ có gì đó rất kỳ quái, nóng này gọi nàng đến, rồi không rên một tiếng, lặng lặng đứng, nên đành phải mở miệng gọi một tiếng.

Tạ Hủ vẫn đang nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng, hết sức dịu dàng “Ừ” một tiếng.

Ngọc Hữu Đường hỏi: “Gọi ta đến có chuyện gì?”

Tạ Hủ: “Không có chuyện gì.”

“.....” Ngọc Hữu Đường hắc tuyến chảy đầy đầu: “Vậy ta trở về đây, nếu cứ để mấy người Từ Giai đợi thì không được hay.”

Mấy người Từ Giai...

Nàng tại mọi thời điểm đều nhớ đến mấy người không quan trọng kia, ở với hắn nhiều thêm một khắc cũng sợ lâu, sợ chậm trễ mấy người kia.

Cảm xúc dịu dàng ấm áp trong lòng Tạ Hủ nháy mắt chuyển thành cái lạnh thấu xương, hắn lạnh lùng mở miệng: “Ta không chấp nhận chuyện người di chuyển kho lúa, nếu thánh chỉ hạ xuống, ta cũng sẽ bãi bỏ nó.”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, trong lòng nháy mắt bùng lên một ngọn lửa: “Ngày đó ở trên triều người rõ ràng đã đồng ý!”

“Ta căn bản vốn không đồng ý, ta chỉ không muốn làm điều thừa phản bác lại,” Tạ Hủ không đối diện nàng mà nhìn chéch sang bên cạnh: “Người hiếm thấy mới có được một ý tưởng hay, làm sự phụ, ta cũng không muốn làm người mất mặt trước mọi người.”

“Dựa vào cái gì mà không đồng ý? Người cũng biết chuyện đó không có gì sai, “Ngọc Hữu Đường tiến tới gần hắn, ép hắn đối diện với mình, mắt sáng quắc nói: “Ta cùng bọn họ mất mấy ngày để tìm địa điểm thích hợp, mong muốn có thể đạt kết quả tốt nhất, kết quả bây giờ người nói với ta không được, tại sao người có thể lật lọng như vậy?”

Tạ Hủ cười khẩy một cái: “Vậy cũng chỉ có thể trách người đã không thương lượng trước với ta.”

Hắn cố gắng duy trì nét mặt hồ hững, thâm tâm cực kỳ khó chịu, hắn cảm hận chính mình như vậy, dù có muốn trói buộc nàng bên người, một bước cũng không rời nhưng lại không có lý do để làm vậy.

Hắn đối với nàng chỉ là “sự phụ”, đây cũng từng là nguyên nhân duy nhất hắn có nàng cũng chính là lý do nàng muốn thoát ly hắn, rời xa hắn, càng ngày càng xa...

Tạ Hủ nhắm mắt lại, bên tai chỉ có tiếng nghiêng răng nghiêng lợi giọng nói đầy tức giận của Ngọc Hữu Đường: “Người nói chuyện không giữ lời còn xứng làm sự phụ sao. Thủ phụ đại nhân, từ nay về sau ta sẽ không làm phiền người nữa, bằng bản lĩnh của chúng ta cũng đã đủ rồi.”

Tạ Hủ đang bị những cảm xúc không biết gọi tên như thế nào hành hạ cực kỳ khổ sở, câu nói này của Ngọc Hữu Đường như một ngọn lửa, nháy mắt thiêu trụi tâm trí hắn!

Hắn và nàng cùng một chỗ lâu như vậy, vậy mà nàng lại vì những người kia mà muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn...

Tạ Hủ lại nhìn khuôn mặt khiến hắn nhớ thương một tháng nay, lúc này vì tức giận mà đã hơi ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé ra thở dốc, giống như giấc mơ của hắn ngày đó, giống như cảnh đào hôm ấy hắn đưa cho nàng...

Như trúng tà, Tạ Hủ làm ra hành động khó tin, hắn nhấc tay lên, siết cầm nàng lại rồi cúi người hôn xuống!

Cảm giác người dưới hơi run run, Tạ Hủ thuận thế tách môi thiếu nữ ra, hôn sâu hơn. Theo bản năng hắn siết chặt cầm nàng hơn, khiến nàng và hắn càng thêm khăng khít, hôn càng lâu, động tác của hắn ngày càng dịu dàng, hắn nhẹ nhàng liếm mút như đang thưởng thức một giấc mộng ngọt ngào...

Bỗng chốc, thiếu nữ trong tay cuối cùng cũng phản ứng lại, dùng sức cố gắng đẩy hắn ra...

Mộng cảnh ngay tại khoảnh khắc này mà lại tắt!

Tạ Hủ hồi hồn, đôi mắt u ám dần dần thanh tỉnh lại.

Trước mắt là Ngọc Hữu Đường đang xấu hổ, mặt đỏ như tôm luộc, nàng tròn mắt nhìn hắn trông cực kỳ đáng yêu, như một con thú nhỏ đang xù lông.

Gió nhẹ thổi qua, gò má đỏ hồng của nàng nhạt dần, sau đó nàng từ từ giờ tay lên...

Tạ Hù đại khái nghĩ là Ngọc Hữu Đường muốn đánh mình, cũng không né tránh, thậm chí còn cố tình nghiêng người, đảm bảo nàng có thể đánh tới.

Nhưng không ngờ Ngọc Hữu Đường lại dùng mu bàn tay chậm chạp lau đi nước trên môi, sau đó vô cùng bình tĩnh hỏi: “Sao ngươi lại hôn ta?”

Tạ Hù hơi ngẩn ra nhưng ngay lập tức kiên cường hỏi lại: “Ngươi không cho phép?”

Mặt Ngọc Hữu Đường lại hơi ửng hồng: “Ta đương nhiên không cho phép.”

Tạ Hù cup mắt nhìn nàng, đáy mắt tràn đầy ôn nhu, hỏi: “Nếu ta không đồng ý thì ngươi sẽ không di chuyển kho lúa sao?”

Ngọc Hữu Đường không biết tại sao tự nhiên hần hỏi như vậy, thật thà đáp: “Ta đã chuẩn bị lâu như vậy tất nhiên sẽ không.”

Tạ Hù vô cùng bình tĩnh, như nói chuyện đương nhiên: “Vậy ta tất nhiên cũng sẽ không vì ngươi không đồng ý mà không hôn ngươi.”

Ngọc Hữu Đường: “... ..” Xếp chữ và chỉnh lí: Từ Linh

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tạ Thủ phụ quả nhiên rất dũng mãnh

Bầu không khí rơi vào trầm mặc đến khi một vài con chim hót líu lo bay qua Ngọc Hữu Đường mới khẽ lui về sau một bước hỏi: “Đây là nguyên nhân ngươi hôn ta?”

Tạ Hù vẫn còn đang nhớ đến chuyện vừa xảy ra, máy móc đáp một tiếng: “... Ừm”

“Vậy được rồi,” Ngọc Hữu Đường hít sâu một hơi, rồi nói tiếp: “Nếu trong lòng Tạ tiên sinh có bất mãn với ta chuyện kho lúa thì tốt nhất là cứ dùng những phương pháp trước kia để phạt ta đi, kiểu này thật sự là...”

Ngọc Hữu Đường mím môi, nghĩ nghĩ câu chữ rồi tự cho là thích hợp, nói: “Vô phúc hưởng thụ.”

Tạ Hù nghe vậy, không động đậy cũng không rên một tiếng.

Ngọc Hữu Đường không thấy hần phản ứng lại, sửa lại y phục có chút xộc xệch, đi được vài bước rồi đứng trên hành lang quay đầu lại, thấy Tạ Hù vẫn đang hóa đá tại chỗ, hỏi hần: “Tạ tiên sinh không về với ta à?”

Vừa dứt lời, thì thấy người nàng vừa gọi giống như sức tĩnh, ba chân bốn cẳng như cuồng phong gió lốc, chạy qua người nàng, đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

Ngọc Hữu Đường xoa xoa cảm vừa nãy bị siết đau, thầm nghĩ, người này gần đây hi nộ vô thường quá.

Sau giờ Ngọ* ngày hôm đó, Tạ Hù đại nhân trước sau như một vác khuôn mặt âm trầm về Văn Uyên các, tuy hần từ trước đến giờ vẫn là núi băng di động, nhưng hôm nay còn kèm theo mây đen, bão tuyết sắp thổi đến nơi rồi...

*11 giờ sáng đến 1 giờ chiều

Tạ Hù đi đến đâu, đám tiểu quan viên y như chim muông bay tán loạn, tránh xa hơn mười dặm.

Thực kỳ lạ, Thủ phụ đại nhân từ trước đến giờ luôn luôn bình tĩnh, không hi không giận, sao hôm nay thái độ lại khác thường như vậy?

Có kẻ tò mò muốn hóng hớt một phen, nghe nói Tạ Thủ phụ buổi trưa đến Hàn Lâm viện một chuyến, rồi lại làm một chuyến đến Đông cung, sau khi trở lại thì thành như vậy.

À..... ..

Kết hợp với chuyện mấy ngày gần đây, mọi người nháy mắt đã hiểu rất rõ ràng.

Mấy ngày tiếp theo, Tạ Hù vẫn cứ như vậy.

Đám đại thần thượng triều cùng với đám tiểu quan viên Văn Uyên các một ngày lại một ngày phải hứng chịu gió rét lạnh buốt.

Bên cạnh Tạ Hù có một vị tâm phúc nội thị không chịu nổi nữa, thừa dịp Tạ Hù đang vui đầu phê duyệt từng tờ từng tờ tấu chương, che miệng nói nhỏ: “Đại nhân, có phải là phải lòng... Thái tử điện hạ rồi không?”

Tạ Hù đang lật sổ sách hơi cứng đờ rồi lại nhanh chóng lật tiếp: “Nói vớ vẩn.”

Nội thị cũng không gấp, nói: “Tạ đại nhân không cần phải gấp gáp phủ nhận với tiểu nhân, tiểu nhân chẳng qua chỉ cảm thấy Thái tử điện hạ có dung mạo như vậy, đừng nói nữ tử, nam nhân nhìn thấy cũng sẽ động tâm. Đại nhân nếu thật sự có tâm tư này, tiểu nhân từng xem qua một ít ngự nữ quý thuật*, tuy nói là vận dụng với nữ tử nhưng tiểu nhân nghĩ lòng người tương tự chắc cũng không quá khác biệt...”

*nôm na là thuật cưa gái

Nói tới đây, nội thị cup mắt lên nhìn đại nhân nhà mình một chút, thấy hắn vẫn bận bịu lật sách nhanh như gió bầy ra bộ dạng “Ta rất bận rộn”, nhưng lỗ tai lại dựng lên cao, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Nếu đại nhân cần...”

“Không cần!” Tạ Hù ngắt lời hắn, rồi nhanh chóng bổ sung: “Đi ra ngoài, sau đó thì chớ ăn nói linh tinh.”

Nội thị vô cùng bất mãn cúi đầu, yên lặng lui ra.

Tạ Hù thấy cửa được khép kín lại thì mới chậm chạp thờ dãi một hơi, sau đó ngả lưng ra ghế, giờ tay xoa xoa huyết thái dương.

Sau khi chuyện hoang đường đó xảy ra, hắn cẩn thận ngẫm nghĩ một phen thì cảm thấy hơi hận khôn nguôi.

Dù đối phương không mấy để ý, nhưng hành động ngu xuẩn hắn làm ra đã như bát nước hắt đi không thể thu về...

Từ ngày đó trở đi hắn không dám nhìn thẳng mặt Ngọc Hữu Đường, đặc biệt là lúc thượng triều, đứng ở trước mặt nàng, còn cách nàng gần như vậy, khi ấy các loại cảm xúc đồng loạt trào dâng, một ngày dài tựa một năm. Nhất là khi nàng ngẫu nhiên nhìn lướt qua, hắn cảm thấy bản thân quá thừa thãi không biết phải làm gì, tìm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Còn có, hôm nay hạ nhân hỏi hắn có cần phải luyện tập tham khảo cái thuật gì gì đó, hắn lại còn cảm thấy có hơi hứng thú, giống như hậu cung phi tần tranh sủng, muốn đến Hàn Lâm chỗ của mấy tiểu tử kia bộc lộ tài năng, độc chiếm sự quan tâm của nàng...

Rằm___

Tạ Hù cho mặt bàn một chuông, chân bàn lung la lung lay, hắn đứng phắt dậy, hạ quyết tâm.

Hắn không thể cứ trốn tránh mãi như vậy được.

Tạ Hù bước nhanh đến, đẩy cửa ra, không khí trong lành tươi mát từ bốn phía ập tới...

Nếu không thể trốn vậy thì đối mặt.

Hắn nhìn qua nhìn lại, nhìn thấy tiểu nội thị vừa bị hắn đuổi đi, bước nhanh về phía hắn, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai hắn...

Tiểu nội thị đang cúi gằm mặt ngẩng phắt đầu lên, thấy Thủ phụ đại nhân đang đứng ngược sáng, như được bao phủ bởi một vầng hào quang, giống như một hồ nước xinh đẹp mãnh liệt. (@@, miêu tả củ chuối quá, thông cảm nhé, điểm văn thấp lắm, không đào đâu ra từ mà diễn đạt vừa đúng ý tác giả vừa mượt mà được)

Sau đó, đại nhân ho nhẹ một tiếng, tỏ vẻ tùy ý mở miệng: “Ngươi vừa mới nói đó là sách gì, đem qua cho bản quan nhìn một cái.”

= . . =

Tạ Hù chong đèn đọc cả đêm, đọc hết quyển sách kia, hắn sâu sắc cảm thụ được câu nói:

Chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi, gần gũi thì vô phép, xa lánh thì oán giận.

Thánh nhân Khổng Tử quả không sai.

Ngự nữ quý thuật, nội dung cụ thể, hình ảnh sinh động, diễn giải cũng cực kỳ rõ ràng mạch lạc. Nhưng quả thật khiến người ta khó mà hiểu nổi, quá mức rắc rối, Tạ Hù bỏ cuộc.

Hắn nghĩ ngợi hồi lâu, đến khi phía đông có tia sáng đầu tiên, mới từ trong đồng suy nghĩ rối rắm của mình lôi ra được một cái cớ cũng coi là đường hoàng: Nếu Ngọc Hữu Đường không coi nọ hôn kia là chuyện lớn thì hắn cũng sẽ làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cứ như vậy hắn bình tĩnh suy nghĩ một hồi, đè ép cảm xúc hỗn loạn của bản thân, tốt nhất là có thể triệt để xóa sạch thứ tình cảm không nên có đáng thẹn này đi, quên sạch, sạch sành sanh...

Từ nay về sau vẫn là sư đồ.

Nghĩ như vậy, Thủ phụ đại nhân thuận lợi lấy lại phong độ bình thường, sau khi hạ triều vẫn cực kỳ phong độ, bình tĩnh tự tin.

Trong cung cũng từ từ giảm dần bàn tán phao tin đồn nhảm, gần như không có ai nói về hấn nữa, nhưng cùng lúc đó, tin đồn về Thái tử cùng Hàn Lâm toàn bích càng ngày càng nhiều, cực cực kỳ nhiều...

Chỗ Tạ đại nhân thỉnh thoảng lại có tai mắt đến báo cáo...

“Đại nhân! Thái tử điện hạ hôm nay lại gọi ba người ở Hàn Lâm viện đến cung của mình!”

Tạ Hù nhắm mắt, khẽ thở dài, chậm rãi nói: “... Sau này không cần báo lại nữa.”

“Vâng đại nhân! Không vấn đề gì đại nhân!”

“Thôi, vẫn nên báo tiếp đi.”

Quả nhiên vẫn không thể nào hạ quyết tâm a.

Sen có hai màu, một tượng trưng cho sinh, một tượng trưng cho tử.*

*đỏ tượng trưng cho hy sinh, mất mát, chiến tranh; xanh tượng trưng cho sự sống, khát khao, hy vọng. Editor: Từ Linh

Người có hai ý niệm, một là li, hai là lưu.*

*li: rời xa; lưu: ở lại. Ở dưới thì hiểu là: từ bỏ đối với li và tiếp tục đối với lưu

Hắn bây giờ, không thể lưu cũng không cam lòng li, vô cùng khó xử, khổ sở cực kỳ.

Tạ Hù trầm mặc một chút, sai Nội thị mang bản danh sách quan lại dự bị của Đông cung vào, kéo dài nhiều ngày như vậy, cũng lên đưa ra kết quả rồi.

Tầm mắt hắn dừng lại trên tờ giấy quan viên mới nhậm chức vào Hàn Lâm viện rất lâu, bên trên có mấy cái tên phi thường quen thuộc.

Không chút suy nghĩ*, Tạ Hù cầm bút chấm mực, viết tên mấy người này vào danh sách trúng tuyển.

*câu phía bên trên là đề diễn tả anh ấy nhìn đến đờ người ra chứ không suy nghĩ

Làm xong chuyện này, tựa như bỏ được gánh nặng trong lòng, Tạ Hù cảm thấy hấn là đã trở lại bình thường.

Sau đó, hấn bùng ly trà đặt bên môi, thổi lá trà trong chén một lúc lâu, mãi vẫn không uống, một lúc sau lại nhẹ nhàng đặt xuống (thì là anh ấy chưa bỏ được cục đá tên Đường trong lòng, vừa nãy tự hoang tưởng tí tí cho thỏa mãn thôi mà :)).

= . . =

Dây tơ mảnh dài, hương thơm vẫn vương.

Hơn một tháng trôi qua, sắp tới lễ Đoan Ngọ.

Trong cung, Y ti đem chuồn chuồn kim, lá ngải, sợi trường mệnh, túi thơm trang sức tinh xảo đã chuẩn bị tốt đưa đến từng nơi trong cung; trước cửa điện và hành lang cũng treo lá ngải thảo, lá xương bồ và trái lựu chín hồng, dùng để trừ tà chiêu phúc. Còn Ngự thiện ti cũng bắt đầu khí thế hùng hùng chuẩn bị “Tổng tịch*”, rượu bồ, hùng hoàng, rượu chu sa, một thứ cũng không thể thiếu, vừa phải có rượu ngon giải nhiệt hóng mát, vừa phải có món ngon tràn đầy hương thơm, tiệc Đoan Ngọc ngày đó cũng là thời điểm để chư vị đại thần thất chặt quan hệ.

*đại khái là tiệc bánh chưng, bánh tét, bánh ú, một trong ba loại đấy

Mà Hoàng thượng bệ hạ của chúng ta, phi thường hiếm có mở cửa hé hé, lại còn cố ý đem mấy sản phẩm thủ công tự tay mình làm giao cho Thái tử điện hạ, ý tứ đại để đây là lễ vật Đoan Ngọ của mọi người.

Ngay lập tức, Ngọc Hữu Đường trên triều lôi tác phẩm phụ hoàng tự tay làm ra, Diệp hương quan, phát cho từng vị đại thần phía dưới.

“Chúng khanh đều đội luôn đi” Thái giám đứng cạnh Thái tử ôn hòa nói: “Những chiếc Diệp hương quan này đều là do tự tay bệ hạ làm, tượng trưng cho tấm lòng của bệ hạ.”

Các vị đại thần tam phẩm trở lên đều một mực tỏ vẻ cung kính thụ sủng nhược kinh, gờ lên qua đỉnh đầu, nhưng trong lòng thì đầy máu và nước mắt, Diệp hương quan này chế từ lụa màu xanh lá cây đấy...

Hoàng thượng, chúng ta biết ngài tu tiên đã đạt đến trình độ không màng thế gian trần tục đánh giá, thế nhưng ngài... Cũng không cần ép buộc vợ chúng ta leo tường* có được không hả?

*mọi người đọc ngôn tình chắc cũng biết nón xanh, cấm sừng các thứ rồi nhĩ : “)

Các quan lại cấp bậc thấp hơn thì liên tục vỗ vỗ ngực, không tồi không tồi... Vạn hạnh vạn hạnh...

Triều đình lâm vào bầu không khí trầm mặc, Thái giám với chuyên môn là giọng nói của Thái tử, với giọng nói vô cùng ôn nhu, giống như hoa rơi nước chảy: “Chư vị xin mời đội lên, đội xong là có thể bãi triều.”

Nghĩa bóng, tất cả không đội thì sẽ không bãi triều, các người đừng tưởng có thể thoát được.

Đám đại thần quay qua nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, mắt to trừng mắt nhỏ, trừng qua trừng lại nhưng không ai động đậy.

Sau đó, bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy, lão đại của mình Nội các Tạ Thủ phụ, cứ thế không chút chần chờ, tháo ô sa, đội Diệp hương quan lên, động tác phải nói là nước chảy mây trôi, cực kỳ tự nhiên_____

Ếc! Đám đại thần kinh ngạc đến ngất người, toàn bộ ánh mắt đều đặt trên người Thủ phụ đại nhân, hần một thân quan bào đỏ sẫm, áo trong đỏ tươi, đầu đội mũ xanh, được rồi, phải nói là đỏ phôi xanh lá, cực kỳ chó má thô bỉ, cực kỳ đau mắt, nhưng mà dung mạo Tạ Hủ quả được, thực tế thì nhìn cũng không tồi...

Nhưng Thủ phụ đại nhân có thiên tiên ưu thế, chúng ta không có oa oa!

Phía sau hần, Thái Bảo đại nhân đã có một nam hai nữ u ám xoa xoa nếp nhăn trên mặt, vô cùng buồn bã, âm thầm hỏi Tạ Hủ: “Tạ đại nhân, sao ngài cứ như vậy mà đội mũ xanh thế?”

Đối diện hần là cái gáy không có một sợi tóc rơi xõa*, giọng nói bình tĩnh của Tạ Hủ truyền đến từ phía trước:

*không biết diễn tả như thế có dễ hiểu không nên đành phải chú thích, tóc không thả, búi lên trên, không có tóc tuột ra rơi lung tung Ồ.,Ồ

“Đời này ta không cưới thế, cần gì quan tâm đến đội hay không đội?”

Ngữ điệu nhàn nhạt như nước, phảng phất có chút hững hờ không quan tâm đến bản thân.

Thái Bảo bị lời giải thích của hần làm cho giật mình kinh hãi, vừa định tiến sát một chút, khuyên nhủ tiểu tử này một phen, bảo hần đừng có nghĩa như vậy, không ngờ nhìn thấy Thủ phụ đại nhân hơi đưa mắt, ánh mắt hần đang dính vào trên người Thái tử điện hạ, không chớp mắt một cái.

Thái tử điện hạ cách bọn họ không xa, đang cố nén cười, hứng thú dào dạt nhìn thẳng về phía trước, chờ xem trò cười của đám đại thần, tự nhiên không chú ý đến bên này.

Đa tình lại bị vô tình giận a, lão nhân than thầm trong lòng một tiếng, rụt cổ lại, không nhiều lời nữa.

Hạ triều, Tạ Hủ không thèm đếm xỉa đến một đường “Thủ phụ đại nhân quả nhiên rất dũng mãnh ←_← “ nhìn chăm chăm vô cùng sùng bái lễ phép, mặt không biến sắc đội... quả mũ xanh lá trở lại Văn Uyên các, mới vừa định tiếp tục công tác...

Nội thị đến thông báo, cung nữ Bích Đường đến tìm.

Nhất định là chuyện của nàng, Tạ Hủ hành động phi thường thống nhất với nội tâm, đang ngồi yên trên ghế bần người lên, bước cực nhanh ra ngoài.

Bích Đường đã chờ ở ngoài các, thấy hần đến gần, móc từ trong tay áo ra một vật, đưa cho Tạ Hủ, nói: “Đây là Thái tử điện hạ đưa ngài.” (chắc chắn là nhờ bạn Bích Đường leo mép khuyên răn nếu không thì bạn Hủ còn lâu mới có)

Tạ Hủ cúi đầu nhìn vật trong lòng bàn tay, là... một chiếc túi thơm màu đỏ, bên trên cực kỳ giản dị thêu một cái bánh ú*, thật là đáng yêu.

*sau một lúc suy nghĩ thì mình chọn bánh ú, chơi ngôi sao thời trang mấy tháng trước có cái bộ Hương Đoan

Đêm đã khuya chỉ còn vài nơi thấp đèn, Tạ Hủ nhớ đi nhớ lại câu nói Bích Đường bổ sung thêm “Đây là Thái tử điện hạ tự mình thêu, nói ngài mấy năm nay đều nuôi nàng giống nam nhi, theo mẫu thân học thêu thùa từ trước năm tám tuổi bây giờ quên sạch rồi, nói ngài đừng ghét bỏ tài nghệ của nàng”

“Ừ.” Tạ Hủ một chữ cũng không bỏ sót, tâm trạng càng lúc càng phơi phới, hần sao có thể ghét bỏ, hần mừng còn không kịp.

Bích Đường nói tiếp: “Thái tử điện hạ cho rất nhiều dược liệu ở trong, không chỉ có tác dụng trừ tà, Tạ đại nhân lúc công vụ bề bộn có thể lấy ra ngửi, chắc chắn tinh thần sẽ cảm thấy thoải mái” sau đó, nàng lại xòe ngón tay đếm: “Có thương thuật, bạch chỉ, xương bồ, hoắc hương, bội lan, xuyên khung, hương phụ, bạc hà, quả phạt thủ, mộc lan, lá ngải, băng phiến, tô hợp hương, ích trí nhân, cao lương gừng, trần bì, linh lăng hương...”

Tạ Hủ có hơi phiền chán nghe nàng báo cáo từng loại một xong, vì quá vui sướng hần sợ lúc mình nói chuyện sẽ không kiềm chế được kích động giọng nói sẽ run run. Cực lực cưỡng chế rất lâu, đảm bảo có thể nói giọng bình thường mới mở miệng: “Thay ta cảm tạ nàng”

“Vâng, điện hạ cảm thấy dạo này tâm tình ngài có chút không thoải mái, hy vọng ngài có thể sớm quăng đi buồn rầu,” Bích Đường nhắc hết chuyện chủ từ nhà mình bàn giao xong mới nói cáo từ: “Vây nô tỳ đi trước, chúc đại nhân Đoan Ngộ vui vẻ.”

“Chờ đã,” Tạ Hủ gọi nàng lại, trầm mặc một khắc giống như không thể nhìn được nữa, hần mới bày ra dáng vẻ không quan tâm, đặt câu hỏi: “Nàng cũng đưa túi thơm cho mấy người Từ Giai sao?”

“Tất nhiên cũng đưa.”

“.....”(‘-’-’.)

Bích Đường mở miệng với tốc độ con rùa: “Có điều, chỉ có của đại nhân ngài... mới là tự tay làm”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bắt!

Lễ Đoan Ngọ, các quan lại cắt giấy hình hồ tằm với nước lá ngài đeo theo bên người. Tắm bằng nước lá mùi, quanh thân thoang thoang hương cỏ nhàn nhạt, dẫn theo gia quyến vào cung dự tiệc.

Trong cung, các cung nữ cũng cài tóc bằng các loại trang sức hình chuồn chuồn màu sắc rực rỡ kiểu dáng đa dạng, khi có quan viên nào dẫn theo con nhỏ đến, cung nhân sẽ cúi người, vẽ chữ 'vương' bằng rượu hùng hoàng trên trán chúng để xua đuổi bệnh tật...

Hôm đó, Ngọc Hữu Đường cũng dậy chuẩn bị từ rất sớm, một thân xanh lục đầy sức sống, thắt lưng bằng ngọc, mũ ô sa có gắn lá ngài, cổ tay trắng tẻo cũng đeo một cái vòng được bện từ năm sợi dây có màu sắc khác nhau cầu trường mệnh...

Nàng chậm chạp đi trong Ngự hoa viên, tiết trời mùa hạ, trong dòng suối nhỏ róc rách chảy có vài chiếc lá rụng trôi chậm chậm, mát mẻ tinh xảo.

Yến tiệc lần này Thái tử điện hạ là người chủ trì, lúc nàng xuất hiện, bách quan đã ngồi kín hai hàng, chỉ chờ nàng khai tiệc.

Ngọc Hữu Đường ngồi ở ghế chủ vị, ngồi bên phải nàng là hoàng hậu nương nương một thân xanh thắm, thêu hoa văn tinh mỹ cầu kỳ, cực kỳ long lẫy hoa lệ.

Thấy Ngọc Hữu Đường đến, nữ nhân vốn đang ung dung khoan thai này vội vàng đứng dậy, đưa tay diu nàng, vẻ mặt cực kỳ từ ái, giống như Ngọc Hữu Đường thật sự là con ruột của mình vậy.

Ngọc Hữu Đường cũng không chống cự, cười nhẹ, để nàng tùy ý lôi kéo, từ từ đến chỗ ngồi.

Ngồi vào chỗ của mình, Ngọc Hữu Đường cầm một ly rượu hùng hoàng, cách không nâng chén, chờ Bích Đường đứng bên cạnh nói mấy lời khách sáo một phen rồi uống một hơi cạn sạch.

Thời Ngô Việt lễ Đoan Ngọ có tục “Ngũ hoàng”, vì vậy, trên bàn nhỏ trước mặt các quan viên, ngoại trừ mỹ thực còn nhất định phải có năm món được chế biến tinh xảo đưa chuột, lợn, cá hoa vàng, lòng đỏ trứng vịt, rượu hùng hoàng*.

*năm món này đều có chữ hoàng, lần lượt là: hoàng qua, hoàng thiện, hoàng ngư, áp đàn hoàng, hùng hoàng.

Sau đó, yến tiệc bắt đầu.

Đám đại thần cùng nhau chúc lại một chén, yến tiệc rất nhanh tiến vào bầu không khí vui tươi thoải mái, ăn uống linh đình, chuyện trò vui vẻ.

Ngọc Hữu Đường cúi đầu, chậm rì rì cầm đĩa ngọc nhưng không động đến món nào trước mặt, mỗi năm cứ đến ngày này nàng đều nhớ đến mẫu thân, nhớ mình bà ở nhà không biết như thế nào.

Bích Đường ở bên cạnh, thấy dáng vẻ mất mát của nàng, sát lại gần nói nhỏ: “Điện hạ, đừng buồn, chẳng phải ngài chuẩn bị trò chơi rồi sao? Mọi người ăn uống nửa ngày rồi, cũng nên hoạt động chút.”

A, tí nữa thì quên luôn, Ngọc Hữu Đường gật gù, hăm hở.

Rất nhanh, một cái bàn được mang ra đặt giữa tiệc, trên có một mâm sứ nạm vàng.

Cung nữ tú lệ bước chân nhẹ nhàng, từ từ bưng bát ngọc đi ra, trong mỗi bát có một cái bánh ú gói lá xanh đã chín, các cung nữ đứng trước bàn, tay ngọc cầm bánh đặt vào trong mâm...

Dần dần, trong mâm có một núi bánh nhỏ, giống như mặt trăng có màu xanh. (cái mâm hình tròn, bánh màu xanh, hợp thể thành trăng xanh :])

Ngọc Hữu Đường chậm chạp rời chỗ, cầm cái bánh trong tay cung nữ cuối cùng đặt lên trên đỉnh đồng bánh.

Bích Đường đứng bên cạnh nói thay: “Đại Lương từ xưa đến nay vào ngày Đoan Ngọ đều có thi bắn cung. Mục tiêu cũng luôn là chim tước, nhưng Thái tử điện hạ thiện lương không đành lòng sát sinh nên Đoan Ngọ năm nay chúng ta sẽ thay thế chim tước bằng bánh ú, vừa thuận tiện lại đáp ứng được nhu

cầu lại còn không tổn thương chúng sinh. Hi vọng chư vị đại nhân vui vẻ tham gia,“ nói tới đây, Bích Đường chỉ chỉ nười bánh ú nhỏ, cười cười: “Những cái bánh ú này đều là điện hạ tự tay gói, bánh nhỏ nên khó bán trứng, nếu trong chư vị có ai may mắn dành vị trí đầu, chắc chắn sẽ trọng thưởng_____”

... Trọng thưởng!

Đám người vốn không quan tâm nghe vậy nháy mắt nhiệt huyết bùng cháy, nhao nhao ồn ào nhìn chăm chăm đồng bánh ú, không ít võ tướng trẻ tuổi am hiểu cười ngửa bắn cung đã bắt đầu rục rịch, muốn nhanh nhanh tiến lên thể hiện một phen...

Tạ Hủ ngồi ở bàn đầu, hôm nay hắn một thân công phục tươ sáng mỹ lệ, bên trên thắt lưng ngọc không đeo ngọc thạch quý giá mà chỉ đeo một cái túi thơm nhỏ cực kỳ đơn giản.

Thái Bảo đại nhân ngồi bên cạnh vốn cũng không để ý, nhưng trong yến tiệc thấy hắn cứ tay không nở rồi, lưu luyến không thôi thì mới tò mò nhìn kỹ, hóa ra là một cái túi thơm xinh xắn đáng yêu. Bình thường quan lại cấp cao đều sẽ thêu linh thảo nhả thú, nhưng cái túi thơm này thì không, thêu một cái bánh ú nhỏ sinh động như thật.

Thái Bảo đại nhân cảm thấy thích thú, đợi Tạ đại nhân ngẫu nhiên thả ra một lát thì định cầm lên ngắm nghía một tí. Lão nhân này vừa mới giờ tay thì bị ánh mắt sắc lém như dao của Thủ phụ đại nhân lờm một cái, đành buông ý định, ngượng ngùng thu tay về.

Lúc này bánh ú trong mâm đã bắt đầu được buộc dây đặt, không ít quan văn võ đã rời khỏi chỗ ngồi, đến bàn đăng ký để báo danh, sau khi thái giám ghi tên bọn họ xong thì sẽ lấy cung tên giao cho bọn họ.

Cung tên cũng không phải là cung tên bình thường, vì để chơi nên kích thước đã được thu nhỏ lại tránh gây thương tích cho người xung quanh, cũng làm tăng độ khó khiến trò chơi thêm thú vị.

Nội thị đứng hầu Tạ Hủ thấy hắn cầm ly rượu, không có vẻ gì là sẽ tham gia, nhẹ nhàng hỏi: “Đại nhân, ngài không đi?”

Tạ Hủ đảo mắt, cực kỳ lạnh lùng khinh thường nhìn đám người đang hứng thú dáo dạt đứng cách đó không xa: “Không hứng thú.”

“Thái tử điện hạ tự mình gói bánh đó.” Nội thị vội vã nhắc nhở.

Hừ... Bản quan còn có bánh ú nằng tự thêu đấy, cần quái gì phải bận tâm đến mấy cái bánh tự gói kia?

Thủ phụ đại nhân lại cầm lấy cái túi thơm con con bên hông ngắm nghía, ngồi vững như bàn thạch.

Nội thị lại nhắc nhở: “Thẩm Hiến đã báo danh rồi.”

Chân mày Tạ Hủ khẽ nhướn.

“Từ Giai và Nghiêm Chính Bạch còn chưa tham gia, có thể thấy khả năng đều yếu kém, tài bắn cung của đại nhân bất phàm, nếu như ra thể hiện một phen, giành được vị trí đầu, cũng vừa để Thái tử điện hạ biết được ai mới là nam tử hán chân chính văn võ song toàn!”

Bên tai vang lên tiếng quần áo sột soạt, tiểu nội thị chỉ cảm thấy có một bóng đen lướt qua, lúc ngẩng đầu lên đã thấy đại nhân nhà mình đang sải bước đến chỗ báo danh rồi...

“Điện hạ mau nhìn, Tạ đại nhân cũng tham gia!” Bích Đường nhanh chóng kéo tay áo dài của Ngọc Hữu Đường đang chăm chú ngắm dưa chuột.

Ngọc Hữu Đường chậm như rùa nâng mắt, đã thấy dáng người cao lớn của Tạ Hủ đứng trong đám quan lại, hơi nhíu mày, nâng bút viết: Tạ tiên sinh phong nhã thoát tục từ khi nào cũng có hứng thú với hoạt động của quần chúng thể này.

Bích Đường liếc nhìn đọc xong, trả lời: “Chẳng phải là do nể mặt điện hạ ngài nên mới nhiệt tình tham gia cùng quần chúng sao!”

Vậy hửm, Ngọc Hữu Đường lại gấp một ít thịt xào tỏi bỏ vào miệng nhai nhai, cũng bắt đầu quan sát bản lĩnh bắn tên của nam nhi Đại Lương.

“Kim bàn bắn bánh” không phải là do Ngọc Hữu Đường nghĩ ra, đã có từ tiền triều “Thân giáo cung nga quần giá thử, kim bàn xạ đắc hứa tiên thưởng*” câu thơ lưu truyền đến nay, tiện thể ứng dụng làm trò chơi luôn.

*亲教宫娥群角黍, 金盘射得许先尝, ai biết bảo với, có phải nghĩa ấy ấy không :v, mình không chắc nên để hán việt. Báo ở ddlqđ hoặc wattpad ấy, chứ ở web khác thì mình không biết được đâu.

Mà “bắn bánh ú” cần rất nhiều kỹ xảo, lực dùng vừa đủ, lại vừa phải chú ý không được bắn vào dây thừng treo bánh.

Nghĩ đến đây Ngọc Hữu Đường cười nham hiểm, bình thường treo bánh chỉ cần một cái dây là đủ rồi, mà bánh ú nằng gói dùng ba cái dây thừng lận luôn, bánh đã nhỏ lại còn bị buộc kín như vậy thì hầu như không còn chỗ để mà bắn tên vào nữa... Hắc hắc hắc, muốn lấy tiền từ tay cô không đơn giản đâu...

Đúng như dự đoán, đám quan lại tham gia bắn tên, mặc dù cố gắng nhắm bắn vào phần chóp nhọn của cái bánh ú nhưng lực bất tòng tâm, không lệch thì sẽ bắn đứt dây thừng phía trên.

Hào hứng đến, mất hứng về. ...

Một đám ủ rũ cúi đầu, mắt ý chí chiến đấu, chậm rì rì trở về chỗ ngồi.

Tạ Hủ đứng chờ đến lượt cảm thấy vô cùng nhàm chán, nhìn mãi nhìn mãi, mãi đến khi đến lượt Thẩm Hiến, mắt hắn mới hơi hơi có chút hứng thú.

Thẩm Hiến một thân quan phục xanh ngọc bình tĩnh, ban ngày mặt trời chiếu sáng, dáng vẻ khí vũ hiên ngang, ánh mắt trong trẻo rực cháy.

Hắn tiến đến sát mép vạch, không vượt quá vạch một li, gương cung, thần thái nghiêm túc, giống như đang trên chiến trường bắn địch..

Dáng vẻ nghiêm túc của hắn thành công thu hút hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đám người nhìn hắn chăm chăm không chớp mắt, bao gồm cả Thái tử điện hạ vốn không tập trung

Tạ Hủ chăm chú nhìn nòng, sắc mặt âm trầm.

Vụt ____

Mũi tên xé gió lao đi..

Mọi người đồng loạt kinh ngạc, một lát sau mới có phản ứng, đã thấy tên đã ghim trên cái bánh!

Oa!

Thật là lợi hại! Thiếu niên anh tài! ...

Đám quan văn thì âm thầm xấu hổ... Bởi vì Thẩm Hiến công tác ở Hàn Lâm, cũng là quan văn mà lại có tài bắn cung thần sầu như thế.

Thiếu niên lam y anh vĩ giống như không nghe thấy mọi người trầm trồ ghen tị hâm mộ, chỉ chấp tay vái chào, thông dong thu cung chậm rãi đáp lễ.

Thái tử điện hạ dẫn đầu vỗ tay, chúng thần cũng bận rộn hưởng ứng, trong khoảnh khắc vang dội như sấm.

“Điện hạ, ta nghĩ những người còn lại không cần phải tỷ thí nữa đâu! Nhi tử Thẩm thượng thư chắc chắn đứng đầu...”

Một tiểu quan văn đứng xem phần khởi quá lớn tiếng nói, còn chưa nói xong đã cảm thấy có một ánh mắt sắc lạnh như dao cách đó không xa lao tới, giọng càng ngày càng nhỏ... rồi tịt hẳn.

Ngọc Hữu Đường liếc nhìn Tạ Hủ mặt đang không cảm xúc, người này kiêu căng tự mãn, hiếm thấy chịu hạ thấp tự tôn tham gia loại trò chơi này, không dám làm hắn phật ý, nể mặt hắn vậy, liền báo Bích Đường nói: “Sau còn có nhiều người đang chờ muốn thử sức, chư vị bình đẳng, tại sao có thể vì một người bắn trúng mà phá hỏng hứng thú của người khác, tiếp tục tỷ thí ____”

Kết quả là, bắn tiếp.

Nhưng mà tình hình sau đó đã rõ ràng, mấy người tiếp theo thấy Thẩm Hiến lợi hại như vậy, không có tinh thần, gương cung bắn qua lao rồi xuống đài.

Tạ Hủ vẻ mặt lạnh lùng, tư thái gương cung ung dung bình thản, lông mày nhíu lại, nhắm thẳng vào mũi tên của Thẩm Hiến.

Ngắm!

Bắn!

Cung bạc rung lên, mũi tên xe gió, mang theo sát khí lao đi..

Mọi người nhìn chăm chú, chỉ thấy mũi tên kia xuyên thẳng qua mũi tên của Thẩm Hiến, găm chặt vào cái bánh ú đó!

Thủ phụ đại nhân tỏa sát khí, nhưng nét mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh, chỉ giơ tay xoa bóp vai trái hai lần rồi mới thu cung, đi về chỗ.

... Trầm mặc, trầm mặc...

Bầu không khí bữa tiệc chìm vào trầm mặc một lúc lâu.

Sát khí a, sát khí khủng khiếp quá óa óa...

Thủ phụ đại nhân, ngài dù có giả vờ thân nhiên, nhưng vẫn không che lấp được sát khí lạnh thấu xương, ý niệm độc bá đồ của Thái tử điện hạ đâu!

Chư thần liếc nhau, ai ai cũng rõ ràng, nhưng một lần nữa lại bị Thái tử điện hạ dẫn dắt, liên tục vỗ tay khen hay.

Hoàng hậu nương nương ngồi đoàn chính bên phải Thái tử, vẫn chưa làm bất cứ hành động gì, chỉ nâng mắt nhìn chăm chăm Tạ Hủ một lúc rồi buông mi, đăm chiêu, khóe môi đỏ tươi khế nhếch.

= . . =

Tiệt tan, Thủ phụ đại nhân giành vị trí đầu cần thận ôm lễ vật là một cái hộp nhỏ nhắn tinh xảo, khoan thai thông thả lên đường hồi phủ.

Trong cái hộp tất nhiên là đựng chiến lợi phẩm của hần...

Bánh ú nhỏ tự tay Thái tử điện hạ gói.

Trái túi thơm, phải bánh ngon, hợp lại làm Thủ phụ đại nhân cảm thấy vô cùng thỏa mãn hạnh phúc.

Sau đó, khi hần mới đi được một đoạn thì có một cung nhân bỗng nhiên va vào hần, luôn mồm xin lỗi, khi hần rời đi thì trong lòng bàn tay Tạ Hù có thêm một mảnh giấy nhỏ.

Nét mặt Tạ Hù trở nên nghiêm túc, không chút biến sắc mở mảnh giấy ra, đọc chữ bên trên, hần xoay người bước đi.

Người đang chờ hần chính là hoàng hậu nương nương, nàng ngồi trong một đình bên hồ, gió nam ấm áp khẽ thổi, cánh hoa trên mặt hồ lay động dập dờn.

Tạ Hù không nhiều lời, vào thẳng: “Tìm hạ quan có việc gì?”

Hoàng hậu thẳng thắn không thừa nước đục thả câu, hỏi: “Người thích nàng?”

Tạ Hù tất nhiên biết rõ người được nhắc tới là ai, sắc mặt hơi trầm xuống: “Vậy thì sao?”

“Thật không hiểu người làm sự phụ kiêu gì mà lại động tình với đồ đệ của mình? A, “hoàng hậu khẽ cười dịu dàng, đầu ngón tay đeo móng giả bằng vàng chìa lên ra vẻ sáng tỏ: “Nàng cũng đã lớn có nhiều thứ khó mà che giấu được. Chỉ hy vọng người đừng quên chính sự của mình cũng chớ quên chuyện người đã đáp ứng ta.”

Tạ Hù nắm chặt hộp bằng trong tay, giọng rõ ràng: “Ta đương nhiên không quên.”

“Vậy thì tốt...” Hoàng hậu kéo dài giọng, rồi liếc hần một cái, vung tay áo rộng, ung dung rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thật là ngày càng ngốc nghếch

Trong một đêm, ao sen Ninh U trong Đông cung như đã hẹn ước từ trước đồng loạt nở rộ.

Gió thổi qua, làm những chiếc lá xanh lay động, cánh hoa phấn hồng đang hé nở giống như khuôn mặt xấu hổ của khuê nữ, nhẹ nhàng rung động.

Vì vậy, lúc Ngọc Hữu Đường ở trong phòng tuy không mở cửa sổ nhưng trong phòng vẫn thoang thoảng hương thơm.

Lúc này, Ngọc Hữu Đường đang đứng ở trước gương, trên người mảnh khảnh trắng như tuyết không một mảnh vải, Bích Đường và một nữ y quan của Điện Dược cục đứng phía sau không lé tránh nhìn thẳng vào nàng, Ngọc Hữu Đường cũng không có chút xấu hổ nào, vẫn bình thản nhắm mắt ngưng thần, mặc từng vòng từng vòng vải trắng buộc chặt quanh ngực...

Y quan chăm chú nhìn trong chiếu lát, cúi đầu nói: “Thái tử điện hạ, mạch của ngài bây giờ rất hàn... Ngài sắp tròn mười bảy tuổi mà vẫn chưa có kinh nguyệt... Nếu như còn tiếp tục dùng thuốc ức chế phát dục, sợ rằng cả đời sẽ không thể có con.”

Ngọc Hữu Đường da dẻ gần như tiếp màu với vải buộc ngực, giờ tay kéo áo, nhìn nhìn nở nụ cười: “Nếu như cô vẫn còn phải dùng thân phận này thì cũng không cần phải sinh con, không phải sao?”

Y quan không đáp lời.

Nàng thoải mái dang tay để Bích Đường tùy ý khoác lên người một chiếc áo ngoài mỏng bằng lụa tím, rồi chậm rãi xoay người, nhặt một viên thuốc màu đen trong đĩa ngọc lên, nói: “Ta đã quá quen thuộc thân phận nam nhi này rồi, cho dù đời này không cách nào sinh con, cũng không có gì là không ổn, thuốc... ta sẽ tiếp tục dùng. Trong cung rất nhiều tai mắt, nếu ta sơ ý lộ ra chút sơ hở, người chết cũng không phải chỉ có mỗi mình ta.”

Nàng liếc nhìn nữ quan: “Gồm cả người nữa đấy.”

Dứt lời, Ngọc Hữu Đường bỏ viên thuốc vào miệng, không cần uống nước, thoải mái nuốt thuốc xuống, rồi nói tiếp: “Thật ra làm nam nhi rất tốt, so với nữ nhi bớt đi rất nhiều thứ phiền toái, chỉ có mỗi một thứ không tốt...” Ngọc Hữu Đường dùng tay trái kéo kéo vạt áo trước ngực, lông mày nhíu lại vô

cùng phần uất: “Thời tiết như thế này mà còn phải quần bao nhiêu lớp thế này, mỗi ngày tan triều xong về ngực toàn mồ hôi, vừa ướt vừa nặng, bao khó chịu!”

Bích Đường & nữ y quan: “.”

Điện hạ, phiền ngài nói chuyện có trước có sau có được không?

Phía bên này, tất cả Dược sư của Đông cung Điện Dược cục còn đang tranh cãi đến sứt đầu mẻ trán, làm thế nào để có thể trục xuất hàn khí ra khỏi thân thể của Thái tử điện hạ đây...

Còn Thái tử điện hạ của chúng ta thì đang xem danh sách quan viên được tuyển vào Đông cung mới được đưa đến từ Nội các, tất cả những người được chọn không ai chỉ là có cái danh hào mà toàn người tài năng xuất chúng mà Thủ phụ đại nhân đã dày công lựa chọn, ngón tay dài mảnh khảnh của Ngọc Hữu Đường lướt dọc trên tờ danh sách, sau khi xem hết thì nhìn chăm chăm vào một chỗ, thế này có chút nằm ngoài dự đoán của nàng, ba người Từ Nghiễm Thâm cũng được ghi tên trong danh sách...

Ngọc Hữu Đường chống cằm, Thủ phụ đại nhân lúc trước không phải là rất bất mãn khi nàng giao du với mấy người này sao?

Nghĩ vậy, nàng gọi Bích Đường, viết một phong thư đơn giản, bảo Bích Đường mang đến cho Tạ Hù.

= . . =

Hiệu suất của Bích Đường từ trước đến giờ vẫn rất cao, nửa canh giờ sau, Tạ Hù đã nhận được một tờ giấy nhỏ từ trong tay nội thị.

Nội thị nói: “Là Thái tử điện hạ sai cung nữ mang tới, bảo tiểu nhân nhất định phải giao tận tay ngài.”

Đứa bé kia đã rất lâu không viết thư từ gì với hắn rồi...

Tạ Hù ho nhẹ một tiếng, cố gắng kiềm nén cảm xúc vui mừng xen lẫn ngạc nhiên trong lòng, chậm rì rì nhận lấy tờ giấy nhỏ, vừa mới định mở ra thì thoáng thấy tiểu nội thị tọc mạch cũng đang sát lại gần muốn xem, gấp tờ giấy mới mở ra một nửa lại, hơi ngẩng đầu, mắt lạnh như băng nhìn tiểu nội thị...

Sau đó, hơi nhú mày, nhả ra hai chữ: “Ra ngoài.”

Tiểu nội thị bị đại nhân nhà mình đuổi ra ngoài quá nhiều nên đã quá quen với cái cảm giác tê tê đây rồi, nháy mắt rút cổ lại, lắc người lao ra ngoài.

Tạ Hù lúc này mới mở tờ giấy ra, bên trên có một hàng chữ nhỏ, không phải hành thư tùy ý trong dĩ vãng mà là thể chữ khải, từ đầu đến cuối đều duyên dáng xinh xắn, đủ để nhìn ra thành ý của người viết...

“Tạ tiên sinh, ngài thật sự rất tốt...”

... Ngài thật sự rất tốt!

Dạy dỗ Ngọc Hữu Đường nhiều năm như vậy nhưng Tạ Hù chưa bao giờ hưởng thụ qua cái cảm giác nàng trực tiếp lại còn chân thành khen hắn như vậy, đọc đến đây, nháy mắt lòng như chứa đầy mật ngọt... Nhưng một lát sau, Tạ Hù đã xem qua là không bao giờ quên bỗng nhiên nhớ tới...

Trong ngự nữ quý thuật có viết, nếu nữ nhân nói với người mấy lời kiểu này “Người thật sự là người tốt hay con người người thật sự rất tốt hay người là nam nhân tốt” thì phía sau đại khái sẽ là “Nhưng chúng ta chỉ có thể là bằng hữu, nhưng chúng ta chỉ có thể là huynh muội” hay “Cám ơn người đã yêu thích ta”, như vậy thì tương đương với câu “Chúng ta không thích hợp là người yêu”, vì vậy nếu nữ nhân nói mấy câu kiểu này thì người ngay lập tức phải ngăn lại, nếu không ngăn kịp thì nhất định sẽ bị uyên chuyển từ chối!

Lẽ nào nàng đã nhìn ra tâm tư của hắn đối với nàng rồi? Nên giờ muốn từ chối hắn sao?

Cay đắng ngay lập tức trộn lẫn với mật ngọt lúc trước tạo thành mùi vị hỗn độn, Tạ Hù phạch một cái lấy tay che kín tờ giấy lại, không dám đọc tiếp.

Nhưng mà... Thật sự là không nhịn nổi, Tạ Hù hơi dịch ngón út đi thì thấy trong câu có một chữ “sen”.

Lại hơi dịch một chút, là từ “hoa sen”... Hình như không phải mấy câu kiểu kia?

Tạ Hù lúc này mới thở phào một hơi, bỏ tay ra, cầm tờ giấy đọc chăm chú...

“Tạ tiên sinh, ngài thật sự rất tốt, không quan tâm hiềm khích trước kia chọn ba người Từ Nghiễm Thâm đến chỗ ta. Ao Ninh U bây giờ hoa sen đang nở rộ, ngài có muốn đi xem không?”

Tạ Hù đọc đi đọc lại chữ trên giấy ba lần, rồi mới quay ra phía cửa kêu: “Tiểu Cửu, vào đây.”

Tiểu nội thị sau khi bị đuổi ra vẫn luôn đứng một bên khung cửa, nghe thấy đại nhân nhà mình gọi thì lại tung tẩy chạy tới.

Tạ Hù nhìn hắn, vẻ mặt hồ hững, không để lộ một chút tâm tình, hỏi: “Mấy ngày nữa ta có ngày nghỉ không?”

Nội thị: “Bầm đại nhân, không có!”

“... Vậy chuyển ngày?”

Nội thị: “Ý ngài là muốn chuyển ngày nghỉ của tháng sau đến tháng này?”

Tạ Hù đáp: “Ừ.”

“Được ạ, tháng sau có hai ngày nghỉ, ngài muốn mấy ngày?”

“Một ngày?” Tạ Hù suy nghĩ một lát, một ngày có khi không đủ, hần còn cần thêm một ngày để ổn định tâm tình cảm giác kích thích sau buổi hẹn hò nữa...

Vì vậy, Thủ phụ đại nhân lập tức gạt đi quyết định ban đầu, quả quyết nói: “Chuyển hết hai ngày nghỉ đến tháng này.”

“Chuyển đến hôm nào ạ?”

“Chiều nay... Không, ngày mai thì tốt hơn.” Còn cần phải chuẩn bị nữa.

“Hình như đại nhân có việc quan trọng rất gấp? Nếu như rất gấp thì làm luôn chiều nay đi, như thế thì chỉ tính nửa ngày, tháng sau đại nhân cũng vẫn còn có nửa ngày nghỉ ngơi, nếu mà làm việc liên tục một tháng không có ngày nghỉ thì thật quá vất vả, nếu như sáng ngày mai nghỉ ngơi...”

“Tiểu Cừu.” Tạ Hù mở miệng, ngắt lời hần.

“Dạ?”

“Ra sông nhặt hết hoa rơi dưới nước.”

“..... Vâng.” Giọng tui thân.

Chiều, Tạ Hù rửa mặt mũi xong xuôi, lấy cát dưới gối ra, lật đến trang được gấp đánh dấu, bên trên hần dùng mực đỏ khoanh tròn vào câu: Ba mươi sáu kẻ, công tâm là thượng sách...

Thật ra, từ ngày xảy ra chuyện đó, lúc nào hần cũng cảm thấy rất buồn, cố gắng kiềm nén tình cảm viết tên mấy người đó vào danh sách, ai ngờ đánh bậy đánh bạ lại thành lấy lòng Ngọc Hữu Đường, khiến nàng đối với hần có thêm cảm tình, muốn gặp trực tiếp, thậm chí còn lén lút mời hần cùng đi ngắm sen ($\nabla \leq *$)[♪].....

Không ngờ quyển sách vớ vẩn này cùng có chút tác dụng.

Tạ Hù quyết định sẽ coi trọng quyển sách này, thông dong cầm bút, viết xuống một câu: Hãy nhớ, nam nhân khoan dung độ lượng vĩnh viễn sẽ có vị trí tốt trong lòng nữ nhân.

Viết xong dòng này, hần mở mục lục ra, nhìn chăm chăm vào mục “Phần lễ vật“...

Trong sách viết, nam và nữ thường rất thích tặng nhau lễ vật để làm vật hẹn ước, Tạ Hù nghĩ đi nghĩ lại, chọn đi chọn lại, cuối cùng chọn một thứ...

Hiện nay dân gian đang thịnh hành tiểu khúc, trong khúc này có một câu hát: “Khuy cài áo trọn vẹn một đôi nhân duyên tốt. Ngươi khớp với ta, ta khớp với ngươi, cài vào nhau chắc chắn, tạo thành một đôi nương tựa lẫn nhau. Giống như đồng tâm kết, giống như nút thắt cổ. Lúc thì tách ra lúc thì gắn liền.*”

*Editor cảm thấy khó ở quá, sao chả hiểu tác giả viết cái gì vậy nè, tóm lại một câu là hình minh họa ở dưới nhé.

Bởi vì khuy cài áo thực tế chia thành “Khuy áo” và “Nữ môn*”, chỉ khi hợp lại với nhau thì mới là một vật hoàn chỉnh.

*xem hình ở dưới nhé, editor bất tài, thỉnh lượng thứ

Vì vậy mới sinh ra điển cố “Tạo thành một đôi nương tựa lẫn nhau”, trở thành tín vật định tình thích hợp nhất cho một đôi nam nữ.

= . . =

Buổi sáng hôm sau.

Ngọc Hữu Đường không mặc y phục hoàng cung mà mặc một bộ màu xanh nhạt, còn quàng thêm một cái khăn lụa mỏng điểm xuyết ngọc thạch, hồng thất một dải lụa mây tím, nhìn thật đã con mắt.

Thiếu niên vô cùng xinh đẹp tay cầm quạt ngọc, bước đi chậm rãi, đi cạnh những bông sen màu hồng, khiến người ta muốn hét lên...

Hoa không bằng cảnh, cảnh không bằng người.

Cung nhân trong Đoàn Bản cung mặc dù biết nàng là nữ nhi, nhưng vẫn không thể phủ nhận được Thái tử điện hạ nhà mình... Quả thực vô cùng phong lưu hào hoa...

Tạ Hù đã chờ trong đình từ sớm, hẳn nhớ trong sách có một câu khuyên răn cực kỳ quan trọng...

“Khi nam nữ hẹn hò, nếu nữ nhân mà người tâm nghi vẫn chưa tới thì người phải chờ; nếu nàng đến mà người còn chưa đến thì hãy chờ xem”

Hôm nay là ngày nghỉ của Thủ phụ đại nhân, không phải làm việc nên cũng mặc thường phục.

Hôm qua hắn đã giao nhiệm vụ cho Bích Đường là hôm nay nhất định phải chuẩn bị để nàng mặc áo ngoài màu xanh nhạt, cùng hắn xứng đôi...

Bởi vì hắn cũng cố ý mặc một bộ y phục xanh nhạt, mặc màu nhạt sẽ khiến hắn trông trẻ hơn một chút.

Ngọc Hữu Đường đi hết đường mòn rải đá, vào trong đình, sau khi ngồi vào chỗ của mình, việc đầu tiên nàng làm là rót một ly trà cho Tạ Hù, rồi đứng dậy đi phía lan can, nói: “Thủ phụ đại nhân, trong thư ta đã nói hoa sen đang nở rộ, không phải nói dối đâu.”

Tạ Hù nhìn gò má Ngọc Hữu Đường một hồi, da nàng rất trắng, ánh mắt trời chiếu vào khiến mặt nàng hơi hồng hồng, giống như câu “Khuôn mặt hoa đào cũng có màu hồng” khiến người say mê.

Tạ Hù không nhìn hoa sen lấy một cái, thu ánh mắt, hớp một ngụm trà, bình tĩnh nói: “Ừ, nở rất đẹp.”

Ngọc Hữu Đường lại trở về ngồi trên ghế, xòe quạt ra, liên tục quạt quạt, hạ thấp giọng: “Su phụ, lần này người giúp ta một đại ân, muốn ta cảm tạ thế nào đây?”

Vừa nói vừa chớp chớp mắt, thật giống như cún con đang vẫy vẫy đuôi.

Quá mạnh rồi! = , , =

Tạ Hù quay đầu đi không nhìn nàng, vội vàng tìm một chỗ nào đó để nhìn, im lặng nhìn giọt nước đọng trên lá sen một lúc sau mới nói: “Nhắc tay chi lao.”

“Ồ...” Ngọc Hữu Đường ngậm giọng, cười cười: “Không biết lúc trước ngài giận ta chuyện gì, bây giờ lại thoải mái đến buổi hẹn, khiến ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh a!”

Tạ Hù nhanh chóng phủ nhận: “Ta chưa từng tức giận với người!”

Chợt nhận ra thấy bản thân phản ứng hơi thái quá, lập tức nói chậm lại, lạnh nhạt nói: “Lần này đến đây chủ yếu là vì Đoàn Ngộ người đưa ta một chiếc túi thơm, làm su phụ, cũng cần phải đáp lễ.”

Nói xong, Tạ Hù lấy từ trong tay áo rộng ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, đẩy đến trước mặt Ngọc Hữu Đường, sắc mặt vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Ngọc Hữu Đường vẫn đang cười, kéo hộp gỗ về phía mình, mở nắp hộp khắc hoa văn tỉ mỉ tinh xảo, nhìn vào bên trong...

Ngọc Hữu Đường cười cứng đờ, ẹc, tại sao lại là một cục áo bằng vàng dùng cho nữ tử vậy, tuy nhìn rất đẹp, hình bông hoa còn khảm một viên ngọc hồng tủa sáng lung linh, nhưng mà...

Ngọc Hữu Đường lấy cục áo ra, hỏi: “Tạ tiên sinh, người tặng cái này cho ta?”

Tạ Hù ngồi một bên đang cố gắng giữ mặt lạnh, nhưng trong lòng đang vô cùng chờ mong thiếu nữ xinh đẹp mở lời khen ngợi, còn đang lạc lối trong tưởng tượng của bản thân, không mở miệng chỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng đầy ôn nhu.

Ngọc Hữu Đường không ngại ngần, nói thẳng tuột: “Người sao lại đưa cho ta cái thứ vô dụng này, ta bây giờ đã là nam nhi, không dùng được những đồ vật của nữ nhi.”

Nhát đầu tiên___!

“Lần trước là cây trầm, lần này là khay cái áo ,“ Ngọc Hữu Đường giống như tùy ý nói, giờ khay cái áo lên, đừng đưa trước mặt Tạ Hù: “Hơn nữa lại chỉ đưa một nửa, còn một nửa đâu?”

Nhát thứ hai___!!

Tạ Hù trầm mặc một lát, nói: “. . . . Ở chỗ ta.”

Ngọc Hữu Đường: “Ờ, người cất nửa kia đi làm cái gì?”

Nhát thứ ba___!!!

Bị đâm cho mấy dao, nội thương liên tục, Tạ Hủ đứng dậy, vẻ mặt uy nghiêm đáng sợ, câu chữ như băng như dùi giống như bình thường: “Hoa sen cũng là phần thưởng, ta đi trước,” dùng một chút: “Người cũng dùng cả ngày theo mấy người kia ở bên ngoài chơi, thành thật ở trong phòng xem nhiều sách chút, cái gì cũng không biết, càng ngày càng ngốc nghếch.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Người đỏ mặt, cũng là vì vậy.

Thái tử điện hạ luôn luôn tôn sư trọng đạo ngay chiều hôm ấy liền đi một chuyến đến Chiêu Văn quán, dự định dốc hết sức lực để đọc sách.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời ấm áp, bụi bay lơ lửng giữa không trung, Ngọc Hữu Đường như con thoi đi lại giữa các giá sách, rất nhanh lựa được mấy quyển, ôm đầy trong lòng, Bích Đường theo sau thấy chủ tử nhà mình tìm sách đến đầu đầy mồ hôi, hỏi: “Điện hạ, sao đột nhiên lại muốn đọc sách vậy?”

Ngọc Hữu Đường không đáp lại, đi thẳng đến một cái bàn đặt cạnh giá sách, thả sách xuống rồi cầm bút viết: “Sáng nay Tạ tiên sinh đưa ta một khuy cài áo, ta không biết có nghĩa là gì, thế là bị nói là ngốc nghếch, vô học nên bây giờ đến đây tra xem vật này có ý nghĩa gì.”

Bích Đường đọc xong, nhìn nhìn sách chủ tử nhà mình lôi ra, tất cả đều là thể loại ... Tất cả đều là sách nói về đồ trang sức...

Bích Đường nâng tay đỡ trán: “Điện hạ, ngài có thể hỏi ta, ta cực kỳ rõ ràng hàm nghĩa của...”

Ngọc Hữu Đường không tin nổi nhìn nàng một cái, viết: “Cái gì? Ngay cả nữ nhân như người cũng biết, vậy thì ta càng phải chăm chỉ hơn.”

Viết xong đặt bút xuống, kéo một quyển sách ra, cẩn thận mở.

“... “ Có cảm giác bị vũ nhục trí thông minh, Bích Đường hơi ngẩn ra, lại hỏi: “Điện hạ, muốn nô tỳ nói cho không?”

“Tuyệt đối không,” Ngọc Hữu Đường vội dùng khẩu hình với nàng: “Ta, tự, mình, tìm.”

Bích Đường uể oải lui sang một bên: “... Đọc thôi.”

Mặt trời ngả dần về tây, Ngọc Hữu Đường vẫn một tay lật sách một tay ghi chép cẩn thận, “trong có viết cách sử dụng của khuy cài áo...”

Bích Đường đứng bên cạnh ghé mắt nhìn lên, trong lòng bứt rứt muốn điên, đánh bạo nói: “Điện hạ, nếu ngài cứ xem chính kinh sách tranh thì căn bản sẽ không bao giờ ngộ ra chân lý đâu, phải thử xem qua vài quyển điểm tình các thứ thì mới có thể... Điện hạ, ngài có nghe thấy nô tỳ nói gì không?”

Ngọc Hữu Đường dường như không nghe thấy, vẫn cầm đầu găm sách không thôi.

Bích Đường bỏ cuộc.

Lúc này, có một thiếu niên đến, cứu Bích Đường khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Hắn đến Chiêu Văn quán để tìm đọc tư liệu điển tịch, không ngờ nhìn thấy Thái tử điện hạ đang ngồi ở đây thờ phỉ phò, lật sách, ghi chú như điên.

Thiếu niên mỉm cười vẫy chào, nói: “Thái tử điện hạ, thật trùng hợp.”

Ngọc Hữu Đường nghe thấy giọng nói này rất quen tai, mới nhắc đầu lên nhìn người tới, quả nhiên, là Nghiêm Chính Bạch.

Nàng cười rất tươi, có chút ngốc ngốc vì vừa mới cầm mặt trong biển sách.

Ngọc Hữu Đường vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh, ra hiệu Nghiêm Chính Bạch đến đó ngồi.

Thiếu niên như ngọc cũng không chối từ, đi đến bên cạnh Ngọc Hữu Đường ngồi xuống, rồi nghiêng đầu nhìn những gì nàng viết, ngạc nhiên hỏi: “Điện hạ rõ thật nhân rồi, nghiên cứu khuy cài áo?”

Ngọc Hữu Đường cầm bút trả lời hắn: Ừ, gần đây oi bức, chư thần không tích cực, tấu nội các đưa đến không nhiều nên cũng rảnh rồi.

Nghiêm Chính Bạch hơi nhú mày, sau đó mở miệng, nhẹ giọng ngân nga: “Cái lược nhỏ, là ta tự tay làm... Trà thơm cùng cài áo đều giấu ở bên trong... Giống như rơi vào lao tù không thể nào quên. Trà thơm vương trong miệng, khuy cài ở trong lòng...”

Giọng hắn cực kỳ dịu dàng, giống như nữ nhi ngâm nga cười nói, vô cùng quyến luyến, tựa như lông vũ cọ cọ vào tai rồi chạm tới tận tâm, khiến tâm Ngọc Hữu Đường có chút ngứa ngứa, nàng bị hấp dẫn, ánh mắt dừng trên người Nghiêm Chính Bạch, đến tận khi hắn ngâm xong...

“Êm tai!” Ngọc Hữu Đường viết, không ngừng than thở: “Tuy là đóng giả, nhưng thật sự... khiến lòng người rung động.”

Nghiêm Chính Bạch đắc ý hơn hờ, dùng giọng vốn có nói: “Điện hạ quá khen. Hạ quan nhiều năm trà trộn ở thanh lâu, khúc này là ta tự mình viết cho những nghệ kỹ kia, thấy điện hạ nghiên cứu khuy áo, ta nhớ đến lên hưng phấn ngâm một đoạn mà thôi.”

Ngọc Hữu Đường vừa nghe thấy là liên quan đến khuy cài áo, nhớ lại ca từ của khúc vừa rồi, hạ bút hỏi: Khúc viết về gì?

Trong lĩnh vực bản thân tâm đắc, Nghiêm Chính Bạch không khỏi triển lộ hết tài năng, từ tốn nói: 'Nói về nữ tử tặng tín vật tỏ tình với người mình tâm nghi, trong khúc có nhắc đến khuy cài áo và trà thơm đều vì vậy. Khuy áo thậm chí hàm ý còn lớn mật hơn, trong giấc mộng, Liễu Mộng Mai đối với Đồ Lễ nương thâm tình hát rằng: 'cùng người giữ khuy cài, vật áo rộng, cùng người răng môi quyến luyến...' đồng nghĩa là tha thiết bày tỏ tâm ý.”

Ngọc Hữu Đường nhớ lại khi Tạ Hù đưa cho nàng thứ này, viết tiếp: Nếu nam tử tặng thì sao?

Nghiêm Chính Bạch đáp: “Giống nhau, nam tử đưa nữ tử cũng là để biểu đạt tình cảm, ý tứ muốn bên nhau mãi không rời,” dứt lời, hần nhìn Ngọc Hữu Đường đầy thâm ý, đùa giỡn hỏi: “Chẳng lẽ Thái tử đã tâm nghi ai rồi chăng?”

Ngọc Hữu Đường mỉm cười, dùng ánh mắt “Ai là nam nhân thì mới hiểu” nhìn lại hần: Không, hỏi một chút thôi, không chừng sau này có thể hữu ích.

Bích Đường cúi đầu đứng phía sau, thấy điện hạ nhà mình vừa dùng thái độ xỉ mũi coi thường với bản thân mà bây giờ lại có thái độ không ngại học hỏi kẻ dưới với cái thẳng thắn Nghiêm Chính Bạch này, nghiêng răng nghiêng lợi, sâu sắc cảm nhận được ý đồ xấu xa đến từ “đám nam nhân”.

= . . =

Trong Văn Uyên các.

Vì sáng nay bị Ngọc Hữu Đường chọc cho sinh khí nên Thủ phụ đại nhân không chuyển ngày nghỉ nữa, buổi chiều lại đến nội các làm việc.

Đám tiểu quan văn vô tội trong nội các lại phải hứng chịu cuồng phong bão táp...

Có người chịu không nổi nữa to gan lớn mật định tìm cơ hội liên lạc với bên Đông Cung, lén lút kẹp một mảnh giấy nhỏ vào trong tấu chương, viết là “Điện hạ, ngài đến nhận Thủ phụ đại nhân về đi!”, thế nhưng nghĩ tới ánh mắt lạnh băng của lão đại nhà mình, nếu bị hần phát hiện ra... Ấc, chắc chắn sẽ rất thảm, vẫn nên thôi thôi.

Tan làm, đám người co ro ôm nhau về nhà, chỉ còn Thủ phụ đại nhân ở lại.

Bởi vì buổi sáng nghỉ phép nên Tạ Hù chủ động xin đi giặt giặc, buổi tối không về, ở lại trực đêm, thuận tiện xử lý luôn những việc tồn đọng lại của ban ngày.

Trăng treo trên cao, tiểu nội thị đứng gà gật một bên bị tiếng ếch kêu làm tỉnh, ngáp lên ngáp xuống, nhìn đại nhân nhà mình.

Thì thấy Tạ Hù chẳng biết từ bao giờ đã xem xong toàn bộ công văn, mặt bàn đã được hần sắp gọn lại có một khoảng trống lớn, hần yên lặng ngồi ở đó, tay để trên bàn cảm túi thơm con con, dường như đã vuốt ve túi thơm đó từ rất lâu rồi...

Không biết có phải là do ánh nến không mà khoảnh khắc này, khuôn mặt hần được nhuộm ánh vàng, hoàn toàn khác với sự nghiêm túc ban ngày, toát lên sự ôn nhu không ai ngờ được.

Trương Vương có mộng, thần nữ vô tâm. Trong đầu tiểu nội thị tự nhiên nảy ra câu này, hần thấy đáng về si mê không nỡ buông tay của đại nhân nhà mình mặc dù không đành lòng quấy rầy nhưng lại có một chuyện cực kỳ khẩn cấp: “Đại nhân!”

Nắm ngón tay khép lại, Tạ Hù nháy mắt nắm túi thơm nhỏ vào lòng bàn tay, nét mặt lại trở về trạng thái rét buốt ban ngày, giống như về ôn nhu vừa rồi chỉ là ảo giác.

Sau đó, Tạ Hù hỏi: “Sao vậy?”

“Cung nữ của Đoan Bản cung buổi chiều có đến nói Thái tử điện hạ bảo ngài đến giờ tỵ thì đến hậu viện tìm nàng. Ai ngờ thấy ngài quá nên tiểu nhân không nói.”

“Ừ....” Tạ Hù nhàn nhạt đáp lại, rồi giống như sự tình, dùng một cái đứng phắt dậy: “Không nói sớm.”

Tiểu nội thị cho rằng bản thân báo rất đúng thời điểm: “Bây giờ cũng chưa tới giờ tỵ a...”

Thế nhưng hần sao biết đại nhân nhà mình tuyệt đối không bao giờ muốn người kia phải chờ hần, vì vậy tiểu nội thị còn chưa nói xong đã thấy bóng dáng Tạ Hù ở ngoài cửa rồi!

Tiểu nội thị không nhận được nhủ này: Cũng nên cho đối phương biết mặt thì mới có thể coi trọng ngài a đại nhân, ngài lẽ nào không nhận ra câu quan trọng nhất của Ngự nữ quý thuật là nam tử không xấu nữ tử không yêu à?

= . . =

Ngọc Hữu Đường đứng giờ đến hậu viện Đông Cung, không ngờ lại không thấy bóng dáng người kia đâu, đây chính là lần đầu tiên.

Chờ chút vậy, nàng tìm tảng đá ngồi xuống.

Đêm hè nóng nực, Ngọc Hữu Đường chỉ mặc một áo đơn mỏng manh nhạt màu, tay chống cằm chờ, khiến ống tay áo trượt xuống lộ ra cánh tay nhỏ trắng muốt.

Thủ phụ đại nhân một đường gấp gấp chạy đến, đã hơi hồng hên, hấn sợ bị đối phương phát giác ra sự sốt ruột của bản thân nên cố ý nghỉ chân ở chỗ khúc quanh một lát, sau khi nhịp tim trở lại bình thường mới đi khỏi khúc quanh, không nhanh không chậm đi vào cổng vòm hậu viện.

Ngọc Hữu Đường thuộc dạng không thể chờ đợi, có chút không kiên nhẫn nhỏ nhỏ cò dưới chân, nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng cũng thấy Tạ Hù đến, vội đứng thẳng dậy, giọng tay vẩy vẩy.

Tạ Hù từ xa đã thấy cánh tay mảnh khảnh trắng muốt của nàng lộ ra ngoài, mảy mai nhú lại, nhưng vẫn kìm nén, chậm rì rì đến gần, trách mắng: “Muộn vậy rồi còn chưa ngủ.”

Lời nói ra bộc lộ quan tâm kèm theo thứ tình cảm không từ nào có thể diễn đạt được.

“Ta có việc gấp muốn nói với ngươi,” Ngọc Hữu Đường vút cò trong tay, nhảy khỏi tảng đá, nhìn hấn chằm chằm nói: “Sáng nay sau khi ngươi đi, ta cũng nghe lời ngươi, chăm chỉ đọc sách.”

“Ừ.” Tạ Hù bị nàng nhìn chằm chằm, cổ như bị thứ gì đó chặn lại, yết hầu lên xuống liên tục, không khỏi chột dạ lảng tránh nhìn ra chỗ khác.

Ngọc Hữu Đường bước lên trước, cách hấn rất gần...

Gió nhẹ thổi qua, vài con đom đóm trong bụi cỏ bay ra, tỏa sáng lung linh giống như những vì sao trên trời...

Giọng nói thiếu nữ, ở trong đêm đen yên tĩnh càng thêm rõ ràng...

“Tạ tiên sinh, có phải ngươi thích ta không?”

= . . =

Không biết đã qua bao lâu, Tạ Hù cụp mắt không nói, nửa ngày không nhả một chữ.

Ngọc Hữu Đường đứng đối diện hấn, lui về sau một bước, mấy con đom đóm trong cỏ sợ hãi bay lên, nàng tuy rằng lùi lại nhưng không hề cho đối phương một đường lui, nói tiếp: “Ngươi không nói có nghĩa là ngươi thừa nhận?”

Tạ Hù còn chưa nói phải thì Ngọc Hữu Đường đã tự cho mình là đúng thừa nhận luôn.

“Ngươi đây là đang xấu hổ?” Ngọc Hữu Đường ép hỏi.

Tạ Hù lúc này mới chịu há mồm phủ nhận: “Không có.”

Ngọc Hữu Đường nương theo ánh trăng, nhìn thấy gò má hấn ửng hồng, nói: “Ngươi rõ ràng đang nói dối.”

Từ vừa nãy Tạ Hù vẫn luôn bị nàng từng bước ép sát, rốt cục không kiềm chế nổi, nghiêng mặt, thành thật thừa nhận: “Được rồi, ta quả thật đang nói dối...”

Không nhận được, thực sự không nhận được, nhận mấy tháng liền, những câu nói này hiện lên trong đầu hấn hàng ngàn hàng vạn lần, trong lòng hấn cũng vương vất áp ủ hàng ngàn hàng vạn lần. Mỗi lần ở trước mặt nàng, những câu nói này cũng như một lưỡi dao sắc bén tàn nhẫn đâm thủng ngực hấn để lao ra ngoài, hấn vẫn luôn kiên trì đấu tranh tiêu hao hết tất cả sức lực chỉ để ép chúng nó trở lại.

Tạ Hù hơi do dự, nhưng sau đó vẫn lựa chọn thành thật, ngữ điệu không che giấu nồng nhiệt: “Ta xác thực có suy nghĩ thích ngươi...”

Ngọc Hữu Đường vô cùng kinh ngạc nhìn hấn, trầm mặc chốc lát mới nói: “Hóa ra lời đồn trong cung khoảng thời gian này là sự thật, ta thế mà lại không tin. Sự phụ,” nàng dùng xưng hô xa cách lễ phép gọi hấn, giọng nói vẫn bình tĩnh như lúc đầu: “Ta nghĩ, ngươi nhất định là nhất thời bị quý ám nên mới có ý niệm như vậy, về tình về lý, chúng ta không thể có tư tình.”

Thẳng thừng từ chối...

Tạ Hù chỉ cảm thấy tâm can lập tức chìm xuống đáy vực, không, là vực sâu, còn là loại sâu không tưởng tượng được.

Cảm xúc gieo mầm trong lòng hấn từ rất lâu trong nháy mắt phá đất nảy mầm, lập tức sinh trưởng cành lá xum xuê...

Là chán nản? Hay thất vọng? Hấn không cách nào xác nhận rõ ràng, giống như tất cả đều không quan trọng, chỉ cảm thấy bản thân thật nực cười. Tâm trạng xoay vòng, có một cảm xúc khó diễn tả bằng lời, hối hận bao phủ tất cả, ngay cả tứ chi cũng cảm thấy không có sức lực nhấc lên. Đúng vậy, hấn

không nên thừa nhận như vậy, hấn nên lập tức phủ nhận, nên tiếp tục duy trì mối quan hệ ban đầu, giữ gìn hồi ức trước kia với đứa nhỏ này, như vậy sẽ không đến nỗi như bây giờ lúng túng không biết phải nói gì, tất cả như hoa trong gương trăng trong nước tan thành bọt nước...

Tạ Hủ cảm thấy vô cùng khó chịu, hấn lạnh lùng quăng ra một câu: “Ngươi cứ như vậy chắc chắn biết được suy nghĩ trong lòng ta? Tự cho mình thông minh!” rồi dùng động tác kinh điển, phất tay áo bỏ đi.

Ngọc Hữu Đường thấy hấn mất hết ý chí, vội vàng bước nhanh đuổi theo, kéo ống tay áo hấn lại.

Tạ Hủ dừng bước nhưng vẫn nhìn thẳng về phía trước không quay đầu lại, cũng không nói gì chỉ trầm mặc đứng đó.

Ngọc Hữu Đường nắm chặt tay áo hấn, giống như sợ hấn sẽ biến mất, hơi sợ sệt nói: “Tạ tiên sinh... Ta không muốn bởi vì loại chuyện này mà làm ảnh hưởng đến tình nghĩa thầy trò chúng ta.”

Tạ Hủ nghe vậy, bỗng nhiên xoay người lại, suýt nữa khiến Ngọc Hữu Đường còn đang kéo ống tay áo hấn ngã xuống, hấn cup mắt chăm chú nhìn thiếu nữ thấp hơn hấn rất nhiều đang cố đứng vững thân thể, ánh mắt trong màn đêm hơi sáng rồi lại chìm vào bóng tối, hỏi nàng: “Ngươi biết tình yêu nam nữ sao? Một khi vạch trần tất cả, với tình hình bây giờ sau này sợ là sẽ không bao giờ có thể có thêm bất cứ quan hệ gì nữa.”

Ngọc Hữu Đường cau mày, buông thõng tay, ống tay áo thả xuống che kín ngón tay: “Ngươi chưa bao giờ dạy ta, sao ta biết được...”

Nàng chưa nói xong đã cảm thấy cánh tay phải bị kéo một cái ngay lập tức bị bao vây bởi một lồng ngực rộng lớn, y phục vì vậy mà tung bay lay động đến một đám cỏ gần đó...

Cỏ cây đung đưa, trong chớp mắt, những đốm sáng lơ lửng giữa màn đêm, giống như mộng cảnh nháy mắt sẽ tan vỡ...

Ngọc Hữu Đường bị Tạ Hủ ôm chặt, chặt đến nỗi như siết nàng lại, gò má nàng áp sát lồng ngực hấn, thân thể cứng còng không thể động đậy. Cái ôm quyết liệt vụng về giống như muốn khám nàng vào cơ thể, làm nàng phải giữ tư thế cực kỳ không thoải mái. Ngọc Hữu Đường hít thở không thông, bị động chấp nhận mùi cỏ nhàn nhạt trên người Tạ Hủ cùng với nhiệt độ như thiêu đốt của hấn. Nàng hơi khó chịu, giờ tay muốn đẩy một chút, không ngờ lại bị người kia bắt được, dùng sức đặt lên trên ngực trái không thể nào cử động...

Tâm Ngọc Hữu Đường khẽ run, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được nơi năm ngón tay mình chạm vào, cách y phục, dưới lồng ngực hấn...

Là một trái tim đang đập thình thình.

Một nhịp lại một nhịp, không may mà che đậy rằng hấn đang rất căng thẳng, luống cuống, sốt ruột, cùng với đó là nhiệt độ thân thể cùng sức mạnh, như nước chảy va đập vào đá, mạnh mẽ, từng nhịp từng nhịp vang vọng, lại cách nàng gần như vậy tựa như không còn khoảng cách...

Tựa như ngay bên tai.

Đúng lúc này, Tạ Hủ trên đầu nàng đoan chính nói: “Đây chính là tình yêu nam nữ.”

Dứt lời, hấn buông Ngọc Hữu Đường ra, mắt nhìn nàng, trong mắt ngập tràn dịu dàng. Hấn nắm cầm nàng, ép buộc nàng ngẩng đầu nhìn thẳng mắt hấn, dùng thái độ chỉ bảo dạy dỗ: “Ngươi đỏ mặt, cũng là vì vậy.”

Ngọc Hữu Đường nhìn thấy bản thân trong mắt hấn, không nhận được giải thích: “Là vì bị ngươi làm ngạt...”

Tạ Hủ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hấn chỉ là đang hưởng thụ công sức thành quả của mình mà thôi.

Edit + beta: Từ Linh

Tạ Hủ không nói gì nhưng vẫn không buông tay, tay vẫn giữ chặt cầm Ngọc Hữu Đường, hấn cần nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, vì nhìn vào có thể thấy được những điều khó mà nói nên lời.

Tiếc là, thiếu nữ trước mắt vẫn không có tí ti phản ứng lại, cầm nàng bị hấn siết nên nhanh chóng đỏ lên. Nhưng nàng không e thẹn cũng không sợ sệt nhìn thẳng vào hấn.

Tâm Tạ Hủ chùng xuống, bàn tay siết giữ cầm nàng hơi thả lỏng, cảm xúc da thịt trắng mịn vẫn lưu lại trên bàn tay, hấn vừa buông ra...

Ngọc Hữu Đường đột nhiên cử động, đôi tay mảnh khảnh nhẹ nhàng ôm vòng quanh eo của hắn!

Không giống như cái ôm cứng ngắc của hắn, cái ôm này rất dịu dàng.

Tạ Hù đồ ra, tâm vừa chùng xuống giờ lại đập loạn như điên, so với cái ôm vừa nãy của hắn, cái ôm của nàng càng làm hắn căng thẳng mất hồn, hô hấp khó khăn.

.... Đây là dịu dàng đáp lại . . . ? Hay vẫn là uyển chuyển từ chối?

Không đợi hắn nghĩ xong, Ngọc Hữu Đường thu tay lại, cái ôm thật ngắn ngủi.

Lòng ngực thoáng cái trống không, không khí mát mẻ đem hè ủa vào. Sau đó, Tạ Hù nghe thấy thiếu nữ nói: “Vậy thì ta cũng trả lại ngươi một cái tình yêu nam nữ vậy.”

Tạ Hù đang định nói thì bị nàng ngăn lại: “Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng có vẻ cũng không có gì khó.”

“Ừm, không khó.” Hắn được ôm như thế, đáy lòng mềm nhũn, đáp lời.

Đôi mắt sắc sảo của Ngọc Hữu Đường lấp lánh nhìn hắn, trước sau như một bộ dáng ham học hỏi: “Ngươi trước chưa dạy ta bao giờ, ta không hiểu cũng phải thông cảm”

“Ừm”

“Ta tiên sinh sau này không được giấu giếm, phải hảo hảo dạy cho ta. Có lẽ sau này đến một ngày nào đó tất cả đều rõ ràng thì như vậy cũng không đến nỗi khiến ngươi khó chịu, có được không?” Tuy là đang học hỏi người khác nhưng Ngọc Hữu Đường từ đầu đến cuối đều như từng bước dẫn dắt.

*mọi người phải nhớ câu này nhé “có lẽ sau này đến một ngày nào đó tất cả đều rõ ràng” bạn Đường đã tính kế bạn Hù rồi, sắp có biến rồi, bạn Hù sắp bị ngược rồi.

“Ừm”

Tạ Hù cầu còn không được nhanh chóng đáp lại. Sau khi đáp lại thì bỗng nhiên thẹn thùng, đây giống như là... Dụ dỗ trẻ con?

Không, ngay lập tức hắn tự phủ nhận suy nghĩ của chính mình, Ngọc Hữu Đường đã trưởng thành, qua cấp kê gần hai năm rồi, đã là một đại cô nương.

Là sư phụ, hắn chỉ là đang hưởng thụ công sức thành quả của chính mình mà thôi. (*~*~*)

【Đánh mất thứ quan trọng

“Được, ta đáp ứng ngươi, sẽ hảo hảo dạy ngươi.” Tạ Hù trả lời như vậy, mặt không đỏ tim không loạn.

Ngọc Hữu Đường giơ ngón tay trở lên: “Vậy còn một vấn đề.”

“Ừm”

“Nếu là tình yêu nam nữ, vậy hai người chúng ta, ai là nam ai là nữ đây?”

Thủ phụ đại nhân mặt tối sầm lại: “. Tất nhiên ta là nam”

Ngữ khí tràn đầy thất vọng: “Ừm.. Được thôi, theo ngươi, cũng được.”

“.”

Tạ Hù nhìn trời, tự dưng cảm thấy khóc không ra nước mắt “Đường đến nước Thục dài đằng đẵng, còn khó hơn cả lên trời xanh.”

Ngay đêm đó, Thủ phụ đại nhân trở về Văn Uyên các tiếp tục ca trực gọi tiểu nội thị tới, bảo bản thân ngày mai vẫn muốn chuyển lịch nghỉ để hắn biết đường sắp xếp lịch.

Nội thị trong lòng trợn trắng mắt: Đại nhân, ngài đừng có nửa ngày đôi ý một lần có được hay không?

Tạ Hù đang cao hứng tất nhiên là không phát hiện, ở trong đầu đã vạch ra tất cả những gì ngày mai phải làm.

Một, đọc Ngự nữ quý thuật, đầu tiên đọc một lượt để lấy cơ bản, rồi hiểu sâu tìm tòi phân tích vấn đề để nắm vững hết thấy tất cả những nội dung quan trọng.

Hai, nhớ lại những gì xảy ra tối nay!

= . . =

Không đến mấy ngày, quan viên được chính thức tuyển vào Đông Cung được ban chỉ xuống, Từ Giai được thăng chức làm Chiêm Sứ Phủ Tả xuân phường Đại Học sĩ, chính ngũ phẩm; Nghiêm Chính Bạch và Thẩm Hiến thì được bổ nhiệm làm Tả dụ đức và Hữu dụ đức, đều thăng lên ngũ phẩm.

Trong triều lại nổi lên một làn sóng kiều diễm tương tượng mơ mộng, Thái tử điện hạ cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại ra tay với Hàn Lâm toàn bích rồi... Nhưng mà, người đề bạt bọn họ lại chính là Nội các Thủ phụ đại nhân, nghĩ như vậy... Hừm... Tả đại nhân không ngờ lại công bằng như vậy, không có một chút tính toán chi li, đúng là chính thể độ lượng a. Với lại, mấy ngày nay thượng triều hình như không cảm nhận được khí lạnh do người kia tỏa ra, chắc là dựa vào việc này một lần nữa giành lại được ân sủng của Thái tử điện hạ rồi chăng?

Gần đây trước sau buổi triều, Tả Hủ đều bị một đám quan văn ngăn lại khen ngợi một hồi:

“Tả đại nhân quả thực khoan dung độ lượng, đúng là hình mẫu tiêu biểu để tiểu nhân học hỏi.”

“Tả đại nhân không chỉ có dung mạo tuyệt vời mà khí phách còn là hàng cực phẩm.”

“Thủ phụ đại nhân lòng dạ thật sự có thể so với biển cả bao la, rộng lớn vô bờ.”

Tả Hủ nghe vậy, gân xanh nổi đầy thái dương, quyết tuyệt coi khinh không thêm để ý.

Hừ... Bây giờ Ngọc Hữu Đường chỉ muốn hấn chỉ giáo nàng chuyện nam nữ, mấy tiểu tử kia hấn không thêm đề vào mắt nửa phần.

Hôm nay lâm triều, cùng mấy người phụ tá tỉ mỉ cẩn thận chọn lựa, xác định được nơi sẽ di chuyển kho lúa, Ngọc Hữu Đường cũng thuận lợi xin được chiếu chỉ từ Hoàng thượng, nên đặc biệt đề cập đến vấn đề này.

Nàng hôm nay mặc một bộ triều phục diễm lệ, ngồi ở trên cao, bên cạnh có một tiểu thái giám thay nàng chậm rãi thuật lại: “Chuyện di dời kho lúa Nhuận Châu lần trước, cô không thấy có người phản đối. Đã sai người khảo sát địa hình, cẩn thận chọn địa điểm di dời, chư vị còn có gì dị nghị?”

Chúng thần không nói, tâm ý tương thông cùng nhau nhìn về phía lão đại Thủ phụ đại nhân.

Ngọc Hữu Đường cũng nhìn hấn, ra hiệu dưới bàn.

Tiểu thái giám vội nói: “Không biết Thủ phụ đại nhân lần này có gì không bằng lòng không?”

Tả Hủ nắm ngọc hốt tiến lên một bước, bình tĩnh đáp lời: “Không có.”

Chúng thần tròn mắt, Tả đại nhân ngài...

Lại vội vàng chuyển tầm mắt đến trên người Thái tử, thì thấy nàng cười dịu dàng, đôi mắt cong cong, nhao nhao thăm than, Thái tử điện hạ quả nhiên tuyệt sắc, áp dụng ngự nam thuật vô cùng thành thạo a.

Thấy không có ai phản đối, Ngọc Hữu Đường lại cầm bút viết nhanh, tiểu thái giám cũng bận rộn đọc lên: “Nếu chư khanh không có điều gì dị nghị, chuyện di dời kho lúa cứ như vậy quyết định. Nhưng vẫn còn một vấn đề... Cần có người nhận phụ trách việc này,” viết đến đây, Ngọc Hữu Đường nâng mắt nhìn toàn thể triều đình một lần, rồi mới cup mắt viết tiếp: “Di dời kho lúa là một việc trọng đại, cần một người văn võ song toàn, hành xử quyết đoán, gan lớn không sợ nặng nề, có thể chịu khổ, trong triều nếu có ai tự tin mình có bản lĩnh, đồng ý chấp nhận phụ trách việc này thì có thể tự mình đề cử, cô sẽ cân nhắc suy nghĩ để chọn người thích hợp...”

Ngọc Hữu Đường cầm bút chấm mực viết tiếp: “Ngoài ra, quan viên Nội các gánh vác quốc sự trọng yếu, vì vậy sẽ không chọn người ở đó.”

Ngọc Hữu Đường viết xong, thái giám cũng gần như lập tức đọc xong. Chốc lát, trong triều cực kỳ yên tĩnh.

Đúng, đây không phải là một chuyện tốt, một thì không nói, còn rất nguy hiểm, vạn nhất bách tính cảm thấy bất mãn vì triều đình nói di dời liền di dời, cầm dao liềm gặt lúa đuổi theo chém người cũng không phải là chuyện không thể a.

Đám đại thần trầm tư suy nghĩ rất lung, không có ai dám tự mình đứng ra tiến cử.

Bầu không khí trong điện yên tĩnh đến ngột ngạt.

Đột nhiên, một giọng nói sang sảng xé tan bầu không khí trầm mặc...

“... Điện hạ, thần bằng lòng đi!”

Đám đại thần vội vàng nhìn về phía phát ra giọng nói, người vừa tự mình đề cử chính là người vừa nhậm chức Hữu xuân phường dụ đức, Thẩm Hiến.

Quả là thiếu niên khí thịnh, gan lớn không sợ chết, một thân quan phục màu xanh, đi không tiếng động người thẳng như cán bút tiến lên phía trước, trong mắt hào quang lấp lánh!

Hấn như đã dự tính từ trước nói: “Vi thần tin bản thân phù hợp với tất cả yêu cầu của điện hạ, chỉ cần điện hạ đồng ý để hạ quan đảm nhận việc này, hạ

quan chắc chắn cúc cung tận tụy quyết không từ nan___!

Ngọc Hữu Đường đánh giá hần một phen, mồi cong lên nở nụ cười, gật đầu liên tục.

Sáng sớm hôm sau, Thảm Hiên trong sự đưa tiễn của Thái tử điện hạ và đám đại thần vẫy tay tạm biệt cha hần là Thảm Thượng thư, bước lên xe ngựa đi đến Nhuận Châu...

= . . =

Chuyện di dời kho lúa cuối cùng cũng đã giải quyết xong, Ngọc Hữu Đường vô cùng nhàn rỗi, liền viết mảnh giấy gửi cho Tạ Hủ: Gần đây rất rảnh, Tạ tiên sinh nếu cũng không có việc gì bận thì có thể đến dạy ta chuyện nam nữ, ta vừa vặn cũng cảm thấy vô cùng hứng thú.

Thế là, buổi chiều một ngày nào đó, đám tiểu quan trong Văn Uyên các tận mắt chứng kiến Thủ phụ đại nhân nhà mình sau khi gặp cung nữ Đoan Bàn cung trở lại, hoàn thành xong một ít công vụ phải làm, rồi nhanh chóng chạy về hướng Đông Cung, từ đầu đến cuối trên má đều... Người trong cuộc khả năng cũng không nhận thấy được, Ừng đồ...

Thời điểm Tạ Hủ đến Đông cung, Bích Đường rất nhanh ra tiếp đón, nói: “Ban ngày tai mắt nhiều, vì vậy điện hạ mời ngài đến mật thất thương nghị.”

Mật thất!

Tạ Hủ nghe vậy, trái tim đang bình thường lại như con cá nhỏ ở trong nước quẫy đạp lung tung.

Hần ổn định sắc mặt, chậm rãi bước theo Bích Đường tiến vào mật thất.

Tạ Hủ chân sau vừa mới bước vào, Bích Đường đã vèo một cái phi thân ra ngoài tiện thể đóng cửa mật thất lại.

Hần nâng mắt nhìn, nhất thời ngẩn ra...

Ngọc Hữu Đường trước mắt vẫn còn mặc triều phục đồ rực ban sáng, nhưng tóc không buộc mà buông thả tự do, đen mượt, giống như gấm đen thượng phẩm

“Ngươi sao không vấn tóc?” Tạ Hủ không nhịn được hỏi, sau khi nói xong mới phát hiện giọng bản thân đã có chút khàn khàn.

Ngọc Hữu Đường từ từ đứng dậy, ba ngàn sợi tóc đen nhánh khẽ động, tỏa sáng lung linh, nàng đến gần hần, nói: “Ta không phải là đóng vai nữ sao?”

Nàng nắm một ít tóc trước ngực trong những ngón tay nhỏ bé trắng muốt, vung vẩy một hồi, thành thật giải thích: “Như vậy có vẻ giống nữ nhân hơn một chút?”

Cực kỳ trong sáng vô tà, nhưng trong mắt Tạ Hủ lại là trần trụi nồng nhiệt khiêu khích.

Trong lòng hần dâng lên một cảm giác nóng bừng khô hạn, nghiêng mặt không nhìn Ngọc Hữu Đường nữa, đi thẳng về phía bàn, rót cho bản thân một ly trà lạnh, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, vẫy áo bào ngồi vào chỗ, trầm giọng nói: “Lại đây.”

Ngọc Hữu Đường cũng nghe lời thuận theo đến bên cạnh hần, khi nàng dừng lại, Tạ Hủ liền ngửi thấy một mùi thơm

“Ngươi còn xông hương?” Hần hỏi, trong giọng nói còn mang theo chút tức giận.

Ngọc Hữu Đường nhấc tay, như chó con người người hai lần: “Ừm, Bích Đường nói với ta, nữ nhi ai cũng dùng thứ này, nên ta cũng dùng thử. Khi hện họ đều dùng hương hoa mai, ta cũng học theo.”

Tạ Hủ nhú mi, nói: “Cách ta xa một chút.” (bạn Đường biết bạn Hủ bị dị ứng nên chơi đùa, bản tính quá óa óa)

Nói xong thì thấy bản thân phản ứng hơi quá trớn, vội vàng dịu giọng, nói lời giải thích: “Ý ta là, ngồi đối diện với ta.”

Ngọc Hữu Đường cũng đang hoàng ngồi xuống đối mặt với hần, mắt đen như mực nhìn hần chằm chằm, hỏi: “Có thể bắt đầu học rồi?”

Tạ Hủ có chút không biết nói gì, vừa mới vì Ngọc Hữu Đường thả tóc, hương thơm hoa mai quấy nhiễu nên tâm tư hần bây giờ cực kỳ rối loạn, giờ khắc này trong đầu trắng xóa, không nhớ nổi những gì đã ngâm cứu trong Ngự nữ quý thuật mấy ngày nay.

Bi thương (;д;')

Không thể làm gì khác ngoài tùy tâm ứng biến phát huy sở học vậy.

Bước thứ nhất là gì? Hần cố gắng nhớ lại, chỉ cầu có thể nhớ lại một tí.. Bước thứ nhất... Dù sống chết chia lìa, xin cùng người thề nguyện, nắm tay nhau, bên nhau đến già.

Đứng rồi.

Hắn cuối cùng cũng có manh mối, là cầm tay, ừ... nắm tay nhỏ.

Nghĩ như vậy, hắn liếc nhìn ống tay áo rộng của Ngọc Hữu Đường, tay nàng vẫn bị nó che kín, hắn vẫn nhớ rõ ràng ngày ấy dưới trời xanh nắng vàng, hắn vì cái tay này mà rơi vào lưới tình...

Đến khi thực sự phải ra trận, Thủ phụ đại nhân không ngờ vẫn không chút nào tự nhiên, hắn không thể làm gì khác ngoài ho khan hai tiếng để che giấu khuôn mặt đang đỏ bừng, bình tĩnh nói: “Đưa tay cho ta.”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, vén tay áo rộng lên, lộ tay một đoạn cánh tay trắng muốt, sau đó...

Bày ra bộ dạng nghiêm trọng chờ người khác bắt mạch, trực tiếp thô bạo lại dử dặt tay lên trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ta cũng thích

Edit + beta: Từ Linh

Tạ Hủ nhìn người kia không chút ngại ngần đặt tay bé nhỏ trước mặt hắn, năm ngón tay bé nhỏ hơi khum khum, da thịt như dương chi bạch ngọc.

Trêu chọc lòng người.

Nàng cứ ngây ngô như vậy càng khiến Tạ Hủ mất tự nhiên.

“Sau đó thì sao?” Chủ nhân bàn tay thấy hắn không có phản ứng, lại thúc giục.

Mắt nàng long lanh, Tạ Hủ không dám nhìn, nghiêng đầu không dám đối diện nàng, rồi vừa cẩn thận giúp nàng kéo ống tay áo lại vừa nhũn mày giáo huấn: “Nữ nhi có gia giáo không được để lộ nhiều như vậy.”

“Vâng!” Ngọc Hữu Đường nghiêm túc gật đầu.

Sau khi kéo tay áo giúp nàng, Tạ Hủ thu tay về, từ đầu đến cuối vô cùng cẩn thận không chạm vào da thịt nàng một chút nào.

Làm thế nào để nắm tay nhỏ đây?

Vừa mới đắc ý một chút bây giờ lại bị chính mình chặn mất đường tiến, Tạ Hủ vô lực, rồi lại thấy Ngọc Hữu Đường vẫn còn đặt tay trên bàn, không hề có ý tứ muốn thu về.

Hắn quyết tâm chấn chỉnh tinh thần tiếp tục tấn công.

“Sau đó?” Thiếu nữ đột nhiên hỏi đồng thời dịch tay về phía hắn.

Tạ Hủ ngẫm hít sâu một hơi, ống tay áo trượt qua mặt bàn, bập một cái chạm vào bàn tay nhỏ kia...

Sau đó nhanh chóng mở năm ngón tay ra, bắt đầu... Ấc... Bắt đầu...

Gò má Tạ Hủ nhanh chóng đỏ ửng, hắn cố gắng ổn định thanh âm, vì cử chỉ kỳ quái của bản thân mà tìm một lời giải thích: “Ta xem chỉ tay cho ngươi.”

Ừ, đúng vậy đây, Thủ phụ đại nhân của chúng ta học thức vô cùng uyên bác, lĩnh vực nào cũng tinh thông, bao gồm cả nhìn tướng xem phong thủy các loại.

Ngọc Hữu Đường hỏi: “Đây cũng là làm chuyện nam nữ?”

Tạ Hủ không trả lời nàng, then thừng không dám ngắt đầu, nhìn chằm chằm tay nhỏ trước mặt, lòng bàn tay Ngọc Hữu Đường mềm mại hồng hào, vài đường chỉ tay rõ ràng, là trời sinh phúc tướng, vân tay chỉ tay đẹp biểu hiện tiền đồ vô lượng, ừm, không sai...

Tạ Hủ nhìn đến nhập thần, cẩn thận lật tay nàng xem xét một phen rồi lại xòe tay mình ra đối chiếu, đứa nhỏ này giống hắn sao mặc chủ đạo sung mãn, người có tướng tay như vậy thường thì giàu tình cảm, bản tính hiền lành, cực kỳ có ý thức trách nhiệm và nỗ lực, nhưng lòng ham muốn quyền lực đã tâm lớn, lòng chiếm hữu cũng rất mạnh...

Hắn lại sờ vào gò nơi tượng trưng cho sao kim chi phối*, không khỏi sùng sốt...

*ô được đánh dấu bằng số 6, hình bên dưới

Thực sự quá trững, địa vân lại quá sát với ngón cái, khiến gò sao kim quá hẹp, như vậy có nghĩa Ngọc Hữu Đường đối với tình thú không có hứng thú, tự cho bản thân đã quá hoàn hảo, phương diện nam nữ thiếu hiểu biết, nếu là nữ tử thì còn có nghĩa là không thể có thai...

Ngay lập tức không nghĩ ngợi gì, Tạ Hủ dùng tay phủ lên tay nàng, cảm nhận một hồi, lạnh, rất lạnh, giống như đang ở trong mùa đông lạnh giá vậy.

Tạ Hủ ngược lên hỏi nàng: “Sao hàn khí trong cơ thể ngươi lại thành ra thế này?”

Ngọc Hữu Đường thật thà trả lời: “Ta vẫn đang uống thuốc.”

Tạ Hủ không buông tay, nhủu mày: “Lúc trước ta đã từng nhắc ngươi sau khi cập kê thì không được dùng nữa.”

“Không thể,” Ngọc Hữu Đường dùng tay không bị hắn nắm vỗ ngực mình hai cái: “Sau khi ngươi đi, ta từng dùng thuốc hai tháng, không bao lâu, cảm thấy ngực bắt đầu hơi hơi đau. Sau đó ngày càng đau. Cuối cùng đau quá nên... Không thể làm gì khác đành tiếp tục uống thuốc, uống chưa được mấy ngày, đã không còn thấy đau nữa nên không muốn dùng lại.”

Tạ Hủ nghe vậy phản ứng đầu tiên là đỏ mặt, nhưng lập tức làm mặt lạnh, nghiêm khắc trách mắng: “Ta sẽ bảo Điền Dược cục dùng cấp thuốc cho ngươi, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ khó mà có thể có con được.”

“Ta không quan tâm,” Ngọc Hữu Đường không bận tâm cười tươi như hoa: “Lần trước y quan đã nói với ta việc này, sau này e rằng ta sẽ vẫn sống dưới thân phận nam tử, như vậy thì cần gì phải để ý đến những chuyện này.”

“Ta không cho phép!” Nét mặt và giọng nói của Tạ Hủ vô cùng nghiêm túc, càng nắm chặt tay nàng, thực sự quá hàn, nắm lâu như vậy mà vẫn không ấm lên chút nào.

Ngọc Hữu Đường thấy hắn vô cùng tức giận, không nói nữa, đáp ứng hắn: “Ày, vậy thì thôi...”

Nàng nhìn bàn tay mình bị bàn tay nắm bao quanh, cười nói: “Tay Tạ tiên sinh thật ấm.”

Một câu ngắn ngủn nhưng khiến sắc mặt âm trầm của Tạ Hủ vui đi không ít, hắn không đáp lại, làm ra vẻ tùy tiện đưa tay còn lại nắm lấy bàn tay của nàng, hai bàn tay lớn che kín một bàn tay nhỏ của Ngọc Hữu Đường không một kẽ hở.

“Ấm quá,” Ngọc Hữu Đường thờ dãi thỏa mãn, nàng lại hỏi: “Tạ tiên sinh, này đã coi là tình yêu nam nữ chưa?”

Tạ Hủ đầu tiên gạt đầu, sau lại lắc đầu, giọng lạnh nhạt nhưng rất kiên nhẫn giải thích: “Không tính, nắm tay trong tình yêu nam nữ là mười ngón xen kẽ, bạc đầu giai lão, chúng ta thế này...”

Hắn dùng một lát, có vẻ như đang cố gắng định nghĩa: “Chắc là chỉ có thể coi là... Sự phụ ử tay cho đồ đệ mà thôi.”

Hắn nói xong thì thấy tay nhỏ trong tay cự quây liên tục, hình như là muốn thoát khỏi hắn, Tạ Hủ không phải loại người thích ép buộc người khác, thấy nàng không thoải mái cũng thả lỏng tay ra. Ngọc Hữu Đường rút tay ra cực nhanh, nhưng không phải là thu tay về mà là úp tay lên tay hắn, rồi nhẹ nhàng cài ngón tay vào tay hắn...

Tạ Hủ không dám thở mạnh không dám động đậy, cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, cảm xúc trào dâng.

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được ngón tay nhỏ của thiếu nữ cài vào những ngón tay của hắn chặt hơn một chút, rồi nghe thấy Ngọc Hữu Đường nói: “Nếu ta lý giải không sai, hẳn là thế này? Vậy đây là tình yêu nam nữ rồi hả?”

Những ngón tay nhỏ bé của nàng như một đám mây áp trên tay hắn, xen kẽ giữa những ngón tay hắn, Tạ Hủ thật muốn mãi như vậy, ngày càng luống cuống...

Đau thương rằng xé tan biến, hắn đã sống hơn ba mươi năm, chưa hề động tình, từng nghĩ bản thân sẽ không còn ham muốn gì nữa, mà giờ đây...

Hắn thậm chí muốn lật tay nàng lại, không phải là lòng bàn tay này úp vào lòng bàn tay kia như vậy mà là hai lòng bàn tay áp vào nhau, nghĩ là làm, Tạ Hủ cũng lật tay mình lại, không cho thiếu nữ có cơ hội rút tay về, ngay lập tức nắm lấy tay nàng, mười ngón xen kẽ.

Hai bàn tay nhanh chóng gắn chặt với nhau, tay Ngọc Hữu Đường vẫn rất lạnh lẽo. Nhưng hắn chỉ cảm thấy trái tim mình hình như đã bị cảm xúc gì đó ấm áp mềm mại lấp đầy mất rồi.

“Sự phụ thích như vậy?” Ngọc Hữu Đường giơ tay hai người lên lắc lắc, khuôn mặt ngày thơ cũng áp lại gần, hỏi hắn.

Trong lòng Tạ Hủ ngay lập tức tràn đầy cảm giác xấu hổ, hai tay nhanh chóng đỏ lựng.

Hắn lại đành ho một hồi, tâm trạng chập trùng lên xuống, ứng phó: “Cũng được.”

Ngọc Hữu Đường một tay nắm tay hắn, một tay chống cằm, phụ họa theo: “Ta cũng thích.”

Rồi nàng nói tiếp: “Hóa ra là trong sáng như vậy, có nghĩa là những điều đen tối thanh mai trúc mã hay làm đều là bịp người rồi.”

Ặc, thật là, nghe nàng nói vậy, tai Thủ phụ đại nhân tưởng chừng như có thể chảy ra máu.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa gấp gấp.

Trong Đoan Bản cung ngoại trừ Bích Đường không ai biết nơi này, Ngọc Hữu Đường đoán là nàng, lên tiếng: “Bích Đường?”

“Là nô tỳ, “Đúng là Bích Đường, giọng nàng rất cấp bách, nàng nói: “Có tin từ Nhuận Châu, bách tích bất mẫn di dời kho lúa, gây bạo loạn...”

Sắc mặt Ngọc Hữu Đường lập tức nghiêm túc: “Tình hình bây giờ thế nào?”

“Vẫn còn chưa đẹp được.”

Nàng ngập ngừng một chút, có vẻ như phải hạ quyết tâm thì mới có thể nói được: “Thẩm Hiến Thẩm đại nhân... Trong bạo loạn, không may mất mạng.”

= . . =

Khi Ngọc Hữu Đường và Tạ Hủ đến Thẩm phủ, đại khái là tin tức đến quá bất ngờ, triều đình có lẽ chưa đề lộ ra, quý phủ cũng chưa treo vải trắng, chỉ là không khí ngột ngạt trầm mặc khiến người ta hoang mang sợ hãi, không hề có sức sống của mùa hè.

Dọc đường hai người đi, hạ nhân trong phủ khóc lóc nỉ non buồn bã cực điểm, vang lên không dứt. Ngọc Hữu Đường nghe vậy, lòng như bị kim đâm, đau thương khó nhin...

Tạ Hủ đi bên cạnh nàng, đưa mắt nhìn nàng, thấy tay thiếu nữ buông bên người đang run rẩy không thể kìm được, một bộ dáng thất hồn lạc phách thì hơi nghiêng người lợi dụng tay áo lớn siết nhẹ tay nàng một cái rồi nhanh chóng buông ra.

Giống như an ủi nhưng thực chất lại là đau lòng.

Ngọc Hữu Đường nhìn hắn một cái, không nói gì, bước nhanh về phía chính đường.

Hạ nhân dẫn hai người vào thông báo, Thẩm lão gia nhanh chóng ra đón, Thượng thư đại nhân trước kia khí phách mười phần giờ đây lão lệ tung hoành, tóc hoa râm rối bời, dáng người lom khom, tựa như đã già thêm 20 tuổi.

Hắn đang định quý xuống hành lễ thì bị Ngọc Hữu Đường ngăn lại, lão nhân ngược nhìn Thái tử điện hạ.

Nàng từ trước đến giờ đều nở nụ cười nhẹ dịu như gió nhưng giờ đây khuôn mặt nàng lạnh lẽo như băng.

Lão nhân lại nhìn Tạ Hủ, vội vàng hô: “Tạ đại nhân.”

Tạ Hủ mi tâm nhíu chặt, ra hiệu không cần đa lễ, sau đó bình tĩnh nói: “Thẩm đại nhân, nghe người khám nghiệm tử thi nói xác chết đã không còn nguyên trạng, có thể là nhận nhầm người, sự tình có lẽ còn có thể xoay chuyển.”

“Không...” Lão nhân nghe vậy, nước mắt vừa mới ngưng giờ lại tuôn rơi như mưa: “Chính là nó... Chính là nó...”

“Có thể đề tại hạ nhìn được không?” Tạ Hủ hỏi lão.

Thẩm Thượng thư lau nước mắt, nhìn về phía Ngọc Hữu Đường, run rẩy không ngừng: “Thi thể của nhi tử quá mức thê thảm, lão thần, lão thần không muốn kinh động đến điện hạ...”*

Ngọc Hữu Đường lắc đầu, ra hiệu cho Bích Đường nói: “Thẩm đại nhân vẫn nên để chúng ta vào xem một chút.”

Thẩm Thượng thư không phản đối, dẫn bọn họ vào phòng.

Giữa nội đường có một quan tài dài, phủ vải trắng bên trên, có thể nhận ra hình người bên dưới.

Ngọc Hữu Đường vội vã tiến lên trước vài bước, đứng ở trước quan tài, nhưng mãi vẫn không có hành động gì tié, nàng không muốn, cũng không dám đụng vào vải trắng phủ xác chết, trong truyền thuyết toàn kể con ma trùm vải trắng bay bay đó.

Tạ Hủ cũng đi đến, không ngần ngại xốc vải trắng phủ xác lên.

Ngọc Hữu Đường nhanh chóng bịt miệng, mắt lập tức ửng đỏ, cực lực kiềm chế mới có thể không phát ra âm thanh, không rơi nước mắt.

Là hắn.

Nhưng đã không còn là thiếu niên trước kia nữa, trên khuôn mặt và thân thể chỉ chít vết thương. Nghiêm trọng nhất chính là khuôn mặt, bị thứ gì đó sắc

bén chém vào cơ hồ không thể nhận ra tướng mạo ban đầu, nhưng đường nét và thân hình vẫn có thể khiến người khác nhận ra, hẳn chính là Thẩm Hiến.

Trên mặt hẳn nơi duy nhất còn nguyên vẹn là đôi mắt bây giờ đang nhắm chặt, người xưa nay thích mặc áo lam bây giờ đã không còn hơi thở nữa rồi.

“Không, thơ của điện hạ rất hay, rất chân thành, hạ quan phi thường yêu thích!”

“Điện hạ, hạ quan một tắc không rời, bảo vệ điện hạ chu toàn!”

“Gia phụ nhắc nhở vì thân, nhất định mọi thời khắc phải chờ ở thiên điện để bảo vệ điện hạ!”

“Điện hạ, yến tiệc Đoan Ngọ lần trước, hạ quan không giành được vị trí đầu để lấy được bánh ú ngải tự tay gói, thực sự vô cùng day dứt.”

“Vi thần tin bản thân phù hợp tất cả các yêu cầu của điện hạ, chỉ cần điện hạ đồng ý để hạ quan đảm nhận chuyện này, hạ quan nhất định cúc cung tận tụy, quyết không từ nan___!”

Trong đầu Ngọc Hữu Đường không ngừng vang lên những gì hắn từng nói, vô số ký ức về hắn, cuối cùng dừng lại khi...

Lần đầu tiên nàng đi tìm Thẩm Hiến muốn thu hắn vào trướng, hắn xưa nay vẫn luôn chính trực tự tại, không thích lén lút bí mật kết bè kéo phái nên vô cùng muốn lật đổ Phương đảng. Thiếu niên lam y đứng ở đó, ngẩng ngời hồi lâu rồi ngẩng đầu nhìn về phía nàng nở nụ cười gât đầu, để lộ hàm răng trắng muốt, giọng nói sang sảng: “Ta đã suy nghĩ kỹ càng, quyết định đi theo điện hạ.”

Ánh nắng khiến khuôn mặt hắn như tỏa hào quang, giống như hồ nước mùa hè, tươi sáng đầy sinh lực.

Thẩm Thượng thư chậm chậm đi tới, cầm cánh tay Thẩm Hiến giờ lên, chỉ vào một chỗ, ghen ngào: “Đây là cái bớt có từ nhỏ của nó, ta nhớ rất rõ...”

Lão nhân thấy Thái tử điện hạ từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi đầu, tựa như một pho tượng bất cứ khi nào cũng có thể vỡ tan thành tro bụi, cố nén đau thương khuyên nhủ: “Điện hạ... Đừng nhìn nữa...”

Ngọc Hữu Đường nhìn chằm chằm vết thương trên mặt Thẩm Hiến, ra sức lắc đầu, im lặng, hai bàn tay buông thõng bên người siết chặt, móng tay găm vào thịt, máu tươi từ từ rỉ ra. Cùng lúc đó, một giọt nước mắt trong suốt của nàng, thẳng tắp rơi xuống lòng mi Thẩm Hiến.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hắn thực sự không biết chăm sóc bé gái mà

Edit + beta: Từ Linh

Cảm giác ân hận đọng đầy giấc mộng, trong mộng phía xa xa có một đám đ

ông, hình như là những người bị hại, bọn họ đang không ngừng lên tiếng chất vấn.

Những giọng nói trong giấc mơ cứ như văng vẳng xung quanh, sau khi tỉnh dậy vẫn cảm thấy không thể chắc chắn, sắp nên chảy chất chồng trên song cửa, nhân gian chỉ có tương tư khó mà xác định.

Ngọc Hữu Đường cho nghỉ một ngày thượng triều, tới Thẩm phủ phúng viếng.

Chưa đến một ngày, khi quay lại, khắp nơi đều là tang phục, khi nàng đến Thẩm phủ, cũng có không ít quan lại đã đến trước, thấy Thái tử điện hạ đến, vội vàng định quỳ xuống hành lễ.

Công công bên cạnh người Ngọc Hữu Đường vội vàng nói to: “Điện hạ bảo mọi người không cần đa lễ, muốn lạy thì cũng nên lạy với Thẩm Dụ đức.”

Đám quan lại nghe vậy thì cũng không tiếp tục, đều đứng thẳng dậy nhìn nàng đi vào linh đường.

Thái tử điện hạ đội mũ trắng, một thân áo vải, nhìn qua vô cùng ảm đạm. Da dẻ hắn trước giờ vẫn luôn trắng bột, nhợt nhạt, hôm nay nhìn càng trắng bệch như tờ giấy. Nét mặt hắn nhìn không rõ có hay không cảm xúc đau thương, nhưng đôi mắt đen sảo giờ đây trống rỗng vô thần, lạnh lẽo buồn bã, khiến mọi người đều sinh lòng thương tiếc.

Đám đại thần đồng loạt thờ dài, đi đến bên cạnh Thẩm Thượng thư, đứng xung quanh, vừa bị thương cảm khái Thẩm Hiến tuổi đang tráng niên, an ủi lão Thẩm nén bị thương, vừa ngậm nỗi niềm vui mừng vì ngày ấy không có hành sự lỗi mẫn đòi đi thể hiện.

Ngọc Hữu Đường bước nhanh, đến trước linh sàng đặt ở chính đường.

Nàng yên lặng đứng đó, giống như lần đầu tiên nhìn thấy xác Thẩm Hiến.

Lê loi trong đại đường rộng lớn.

Đám đại thần ở ngoài cửa thấy Thái tử điện hạ đứng im hồi lâu, ngay cả góc áo cũng không động đậy, hiếu kỳ ló đầu vào xem.

Thấy Thái tử điện hạ buông mắt nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trên linh sàng.

Thanh kiếm này là bội kiếm khi còn sống Thẩm Hiến rất yêu thích, hàng ngày đều mang theo người, hấn giỏi kiếm, luyện đến một tay hảo kiếm pháp, phóng nhanh như sấm thu như sét, lại mềm mại như sông Trường Giang.

Thiếu niên năm xưa “Yên ngựa bạc trên bạch mã, ào ào như sao băng” tư thế oai hùng khoáng đạt, mà giờ đây lại chỉ có thể thoáng cảm nhận được từ di vật bên người.

Nghĩ tới đây, đám đại thần lắc đầu thờ dài không ngớt.

Bỗng nhiên, đám đại thần thấy Thái tử điện hạ khẽ cử động, nhắc tay nâng thanh kiếm kia lên.

Nhớ tới đại diện sắc phong lần trước của lão đại, một vị quan văn hoảng hốt, gào lên: “Điện hạ sao lại cầm kiếm vậy? Chẳng lẽ nghĩ quân!”

Ngọc Hữu Đường nghiêng đầu liếc hán một chút, ánh mắt sắc lạnh, không ai dám hó hé gì nữa. Sau đó nàng quay đầu lại, điềm điềm lau chùi vỏ kiếm một lượt, rút kiếm khỏi vỏ, kiếm ra khỏi vỏ như phát ra ánh sáng xanh khiến mọi người lóa mắt.

Thẩm Thượng thư đang bận tiếp đón người đến viếng được báo tin vội vàng bước qua bậc cửa nói: “Điện hạ, người đây là muốn làm gì vậy, đao kiếm không có mắt, cẩn thận kéo tự làm chính mình bị thương.”

Ngọc Hữu Đường cười nhạt, lắc đầu một cái, ý bảo hán không cần lo lắng, sau đó cầm kiếm tiến đến đám người.

Ôi cha mẹ ơi, đám đại thần sợ hãi vội vàng lánh ra hai bên tạo thành một con đường ở giữa.

Ngọc Hữu Đường nhìn thẳng đi lướt qua mọi người, chậm rãi đi đến khoảng sân trống trải trước chính đường.

Trong phủ nhất thời một mảnh vắng lặng, người hầu và nữ quyến ngưng khóc, nhìn về phía này.

Kiếm xé gió, nất hán quang, Ngọc Hữu Đường trời chảy múa kiếm, kiếm và người như hòa thành một, tay áo vung nhẹ như mây. Thế kiếm ban đầu mềm mại như nước, thanh lịch tao nhã... Càng về sau, bước chân di chuyển càng nhanh, thế kiếm biến đổi, lạnh thấu xương khí phách tràn đầy!

Nàng ra chiêu rất nhanh, kiếm khí ào ạt như rồng cuộn hổ gầm. Đám đại thần đỏ mắt đứng nhìn, tim muốn ngừng đập, Thái tử điện hạ trông thì yếu đuối, không ngờ kiếm pháp đã đạt đến cảnh giới như vậy...

Ngọc Hữu Đường không quan tâm đến xung quanh, lẳng không nhảy vút một cái, mũi kiếm xé không như sao băng, rồi lập tức thu thế, nhẹ nhàng chạm đất.

Sau đó, sắc mặt như băng sương, nhận vỏ kiếm từ tay thái giám, cực kỳ cẩn thận tra kiếm vào vỏ, đám đại thần dõi theo chăm chú, giật mình thảng thốt...

Trong khi múa kiếm, Thái tử điện hạ đã vạch ra trên đất một dòng chữ: “Duệ Xung huynh cảm thấy kiếm pháp của ta thế nào?”

___ Duệ Xung huynh, huynh còn có thể thưởng thức kiếm pháp của ta nữa chăng?

Thẩm Thượng thư đứng nhìn, lệ tuôn như mưa, gào khóc, không ít quan lại cũng bị cảm động, mắt mũi cay cay.

Khóe mắt Ngọc Hữu Đường đỏ ửng, cầm kiếm trở lại linh đường, nhẹ nhàng đặt kiếm về chỗ cũ, vái ba lạy, rồi cất bước đi ra ngoài...

Lưng vẫn thẳng tắp giống như thanh kiếm mới cầm trong tay.

Đám người chăm chú nhìn bóng lưng Thái tử điện hạ, nàng đi rất chậm, từng bậc từng bậc. Đột nhiên thân thể nàng lung lay, sau đó thẳng tắp ngã về phía trước, chỉ tích tắc nữa thì sẽ lăn xuống...

Đúng lúc đó thì được một đôi tay dài vững vàng tiếp được, rồi kéo nàng vào ngực, mọi người thở phào một hơi, chạy đến xem thì không ngờ người đó lại là...

Đỡ được nàng chính là Thủ phụ đại nhân của chúng ta.

Vừa nãy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Thái tử, không có ai chú ý tới hán.

Có thể hán vừa tới cũng có thể đã tới từ lâu.

Có điều việc này không quan trọng, quan trọng là, khi bị đám người vây xem, Thủ phụ đại nhân không chút để tâm, ôm ngang Thái tử điện hạ, mắt tràn đầy lo lắng bước nhanh ra phía cổng phủ...

Đám đại thần cũng vội vàng bày ra bộ dạng “Vô cùng quan tâm”*, lắc mông vui vẻ chạy tới, mới theo được vài bước, không ngờ lại bị một ánh mắt rét lạnh trừng trừng về.

* thực ra muốn đi theo hóng hớt :))

Đám người ngừng bước, ẹc, chúng ta vẫn nên tiếp tục trở về phụng viếng thôi.

= . . =

“Đại nhân, lần này Thái tử điện hạ ngắt xiu, có thể là vì Thẩm Dự đức bất ngờ qua đời mà thương tâm quá độ, cộng thêm ngày hôm nay lại dùng kiếm tổn rất nhiều khí lực...”

Trong mật thất Đông cung, nữ y quan đem một bát thuốc đưa cho Tạ Hù đồng thời giải thích.

Tiểu y quan thấy hần vẫn mang theo khuôn mặt ảm đạm chịu đựng, vô cùng lạnh lẽo, giọng ngày càng nhỏ: “Dẫn đến, hàn khí cơ thể tích tụ từ trước đến nay bộc phát toàn bộ... Nên mới thành như vậy...”

“Tiếp tục.” Tạ Hù cầm thìa khuấy khuấy cho thuốc nguội bớt, nói.

Y quan lập tức khôi phục giọng điệu, nói nhanh: “Kính xin đại nhân yên tâm, Thái tử điện hạ không có gì nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là về sau cần phải hảo hảo điều dưỡng, không thể để cảm lạnh nếu không rất dễ tái phát.” (sau này cơ, anh ấy chăm bạn Đường còn hơn cả chăm con :))

Mắt Tạ Hù không rời khỏi Ngọc Hữu Đường đang nằm trên giường nửa khấc, sắc mặt nghiêm túc: “Ta đã biết.”

Y quan thấy hần không cho mình lui, cũng không dám tùy tiện dời đi, đứng tại chỗ, tay chân luống cuống, không lâu sau, nàng cảm thấy ống tay áo bị kéo một cái, ngay lập tức đã bị Bích Đường lôi ra ngoài.

Ngọc Hữu Đường mắt nhắm nghiền nằm trên giường, bị Tạ Hù kéo chắn che kín mít, nhìn qua giống như đứa trẻ còn đang bọc tã ngủ rất ngon.

Tạ Hù yên lặng nhìn nàng, ngay cả thở cũng rất khẽ, chỉ sợ quấy nhiễu đến nàng.

Sau đó hần duỗi tay, dùng ngón tay xoa nhẹ má nàng, một lần lại một lần vô cùng nhẹ nhàng, có lẽ so với hơi thở còn khó phát hiện hơn.

“Tạ tiên sinh...” Thiếu nữ bên cạnh tỉnh tỉnh mê mê kêu một tiếng, giọng rất nhỏ, nhưng trong mật thất vô cùng yên tĩnh, Tạ Hù lại ngồi gần nên có thể nghe thấy.

Ngay lập tức, hần buông tay, nghiêng người sát lại.

Ngọc Hữu Đường nửa tỉnh nửa mê, tiếng như có như không, chặn bông bao phủ quanh người, kêu: “Lạnh...”

Tạ Hù nghe vậy, vội vã đứng dậy lôi trong tủ ra một cái chăn khác, lại cẩn thận che kín mít, dúi mép chắn vào bên người Ngọc Hữu Đường, không có một kẽ hở.

“Lạnh...” Mi tâm thiếu nữ nhú chặt, vẫn tiếp tục kêu lạnh.

Tạ Hù vô cùng lo lắng, lại vội vã mang thêm chăn đến đắp lên, kết quả đổi lấy một tiếng than nhẹ: “Nặng...”

Tạ Hù: “...”

Hần thực sự không biết chăm sóc bé gái mà _(: “∠”).....

Ngọc Hữu Đường vẫn vô thức kêu lạnh, Tạ Hù lại bận bịu lôi tay nhỏ từ trong đồng chắn ra, nắm nửa ngày, vẫn lạnh lẽo đánh yêu như cũ.

Không nghĩ ngợi nhiều, hần nhét tay nhỏ lại, ôm chặt cả Ngọc Hữu Đường lẫn chắn vào lòng, nàng nhỏ nhắn mặc dù bị nhiều chắn bao bọc như vậy mà vẫn nhỏ nhắn nhẹ tênh.

Tâm Tạ Hù như bị cái gì bóp chặt, mắt tràn đầy yêu thương.

Ngọc Hữu Đường bị hần ôm như đứa nhóc, không có ý thức, đầu nặng nề tựa vào vai hần.

Thiếu nữ bị ôm chặt hình như không thoải mái, ngo ngoáy, đầu cũng cựa quậy, theo bản năng tìm một tư thế thoải mái, cuối cùng sau một lúc sụt vào hõm cổ hần, còn nhẹ nhàng dụi dụi mấy cái.

Tạ Hù cứng đờ, hần chưa từng cùng Ngọc Hữu Đường thân mật đến như vậy.

Thiếu nữ hít vào thở ra khe khẽ, quai hàm như phi thủy, da dẻ mát lạnh nhưng mỗi lần thở vào cổ hần lại khiến hần như cảm thấy đang chìm trong đồng lửa.

Là một lão xử nam chưa bao giờ tiếp xúc với phái khác với khoảng cách gần như vậy, cảm thấy như bước vào một thế giới mới, thật sự là... quá ư là kích thích...

Tạ Hủ của mặt lần tâm đều như phát hỏa, hơi đẩy thiếu nữ ra một chút.

Ngọc Hữu Đường bị đẩy ra thì có vẻ khó chịu, hình như lại cảm thấy lạnh, cánh tay nhỏ trắng như ngọc đột nhiên duỗi ra, nháy mắt như xà quần lấy cổ Tạ Hủ, sau đó thì sắp cả người lại, đầu thì lại dúi vào cổ hần, cảm thấy thoải mái còn cọ cọ vài cái.

Chóp mũi thiếu nữ như có như không chà nhẹ qua vành tai hần, hành động này như đổ thêm dầu vào lửa, nháy mắt đốt cháy toàn thân Tạ Hủ, yết hầu hần lên xuống, như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, không dám ôm Ngọc Hữu Đường nữa, lại càng không dám chạm vào nàng.

Tạ Hủ cảnh cáo bản thân không thể nhìn nàng, nhìn chăm chăm vào một chỗ khác rồi đưa tay gỡ cánh tay vắt trên cổ mình xuống, nhét vào trong chăn. Động tác này làm Ngọc Hữu Đường hơi cử động, Tạ Hủ có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng... Môi non mềm của thiếu nữ, rõ ràng vừa mới... lướt nhẹ trên cổ hần, trên chọc tâm can hần...

Máu dồn hết lên não, bụng dưới lập tức có phản ứng, cảm giác khát lửa át hết tất cả các giác quan, cả người như đột ngột bị rút sạch nước, Tạ Hủ không tự chủ khẽ nuốt nước bọt, phát hiện bản thân từ lâu đã miệng khô lưỡi đắng, khó mà kiềm chế.

Hần đưa mắt nhìn Ngọc Hữu Đường, nàng bị quần thành cái kén trong đồng chăn, lông mi dày rậm như cánh bướm, tóc đen như mực bung ra lộn xộn vương trên vai hai người tựa như có thể che kín bọn họ lại...

Thật đẹp.

Mắt Tạ Hủ tối sầm, nhưng vẫn cực lực cố gắng kiềm chế bản thân, không dám động vào nàng dù chỉ một chút, dè dặt cẩn thận từng li từng tí đặt Ngọc Hữu Đường về chỗ cũ, nhưng không ngờ nàng lại nhú đôi mày thanh tú, liú ríu nói: “Sự phụ, lạnh...”

... Tia lý trí còn sót lại triệt để sụp đổ, mấy năm sớm chiều chung đụng, mấy tháng lưu luyến si mê rồi thành một cục, trong đầu nháy mắt trống rỗng. Tạ Hủ không cảm nhận được bất cứ điều gì nữa, điều duy nhất còn lưu lại, thứ duy nhất có thể thấy chính là thiếu nữ trước mắt...

Tạ Hủ vòng tay qua lưng Ngọc Hữu Đường, một lần nữa ôm thật chặt, hơi thở hần dần dần nặng nề, áp sát lại gần vành tai tinh xảo của thiếu nữ, giọng khàn khàn: “Nếu nàng không tình nguyện thì nói cho ta biết.”

Ngọc Hữu Đường tựa hồ không nghe thấy lại tựa như nghe thấy, môi nhỏ đỏ tươi hơi nhếch, còn chưa phát ra âm thanh đã bị Tạ Hủ, đã bị Tạ Hủ cúi đầu ngấm lấy, nhẹ nhàng liếm mát...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Edit + beta: Từ Linh

Môi thiếu nữ thơm ngọt, mềm mại vô lực, Tạ Hủ chỉ hơi dùng sức đã có thể dễ dàng tách môi nàng ra rồi xâm nhập vào, sau đó mút đầu lưỡi trơn mềm của nàng, lung tung lộn xộn, hần ngày càng động tình, ôm nàng càng chặt hơn, để Ngọc Hữu Đường gần hần hơn nữa.

Đây là lần thứ hai hần hôn nàng, không hề có kỹ xảo, chỉ bằng bản năng liếm bờ môi nàng, mút lưỡi nàng, càng nếm càng thấy ngon, Ngọc Hữu Đường hơi rên rĩ, mí mắt run run, hình như sắp tỉnh lại.

Tạ Hủ tất nhiên là không nhìn thấy, hần nhắm mắt tập trung vào nụ hôn, trong đầu không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Thiếu nữ đại khái là không thoải mái, đầu lưỡi hơi rút về phía trong, hần liền theo sát giữ chặt gáy nàng, ghim chặt nàng vào mình, không cho đầu lưỡi non mềm một đường lui, chóp mũi cọ vào nhau, hơi thở ướt át của thiếu nữ xông thẳng vào tâm hần, nóng rực chân thật, khiến tâm thần hần ngẩn ngơ.

“Ừm...” Ngọc Hữu Đường ngắt thờ, khó chịu kêu một tiếng, giờ tay đẩy mặt hần.

Tạ Hủ mất nhắm nghiền bỗng cảm thấy có một cái tay nhỏ đang đẩy mình, không thể làm gì khác đành cố gắng cưỡng ép chính mình, buông môi thiếu nữ ra, nhưng vẫn còn mâu thuẫn, ồ ồ thở gấp, không nỡ rời đi.

Hần yêu thương hôn hết lần này đến lần khác vào lòng bàn tay nhỏ vừa đặt trên mặt mình, rồi vòng nó sau cổ, như vậy có thể khiến nàng càng gần hần hơn. Sau đó hần há mắt, nhìn môi nhỏ của Ngọc Hữu Đường đã bị hần mút đến đỏ bừng lấp lánh ánh nước, giống như quả anh đào chín thơm ngon sau

con mura...

Yết hầu Tạ Hù lại lên xuống liên tục, vừa định vùi đầu găm tiếp, không ngờ bên tai vang lên: “Tạ tiên sinh...”

Hắn cứng đờ, nâng mắt, đối diện với đôi mắt đen tuyền của Ngọc Hữu Đường.

Nàng tỉnh rồi.

Tím nháy mắt muốn nhảy lên tận cổ.

Bị nàng bắt quả tang tại trận, mặt Tạ Hù đỏ lựng, không muốn để nàng nhìn thấy đáng vẻ khốn quẫn, nhanh chóng cúi đầu găm môi mềm.

Kết quả là lại bị tay nhỏ đẩy ra, hắn không dám đối diện với nàng, chỉ nghe thấy Ngọc Hữu Đường trong lòng hỏi: “Tạ tiên sinh, đang làm cái gì...”

Hơi thở nhọc lan phả vào chóp mũi hắn.

Bị hắn hôn quá lâu lại đang mang bệnh, giọng nàng hơi yếu ớt hơi thở rối loạn.

Nhăn mặt trách mắng đều mị hoặc.

Tạ Hù trầm luân, biết bản thân không còn đường lui, có vẻ suy nghĩ rất lung, hắn hơi nhắm mắt, dùng giọng nói áp a áp úng để nói ra lời giải thích ngay cả chính mình cũng không tin nổi uy hiếp: “Đừng từ chối ta, đây là... Chuyện nam nữ thứ hai...”

Nói xong lại ồ ồ thở dốc, ép tiến vào cái miệng nhỏ không phòng bị của Ngọc Hữu Đường...

“Ừm...”

Ký ức khi bị nàng từ chối bỗng chốc tuôn ra, lần này hắn không hề ôn nhu như lần trước, dùng sức thậm chí còn có chút thô lỗ găm cắn môi mềm, xoắn xuyết với đầu lưỡi nàng, không tha bất kì chỗ nào đào qua toàn bộ hàm răng, môi vẫn dán chặt lấy môi nàng.. Hai tay cũng ôm nàng chặt hơn, áp sát vào lồng ngực nhấp nhô đập loạn nhịp của hắn, tiếng rên rỉ vì bị ngạt của thiếu nữ chui vào lòng hắn, kích thích hắn muốn phát điên.

Bà vai Ngọc Hữu Đường lộ ra khỏi chăn, cổ áo đơn trước nay đều hơi rộng, Tạ Hù có vẻ không thỏa mãn với môi lưỡi của nàng, như đang phác họa, đầu lưỡi lướt qua lại cảm nàng trêu chọc thiếu nữ đến run rẩy. Hắn rời khỏi môi Ngọc Hữu Đường, vô sự tự thông, một đường men theo mút nhẹ gáy ngọc...

Cẩn thận tí mẩn, như trân bảo một tác cũng không tha, lưu lại vệt nước óng ánh cùng vài vết đỏ tươi...

Sau đó ngậm vành tai của nàng, nặng nề mút một cái, có thể rõ ràng cảm nhận được năm ngón tay Ngọc Hữu Đường trên cổ hắn hơi siết lại rồi sau đó cả người không nhịn được kịch liệt run rẩy...

“Tạ tiên sinh...” Ngọc Hữu Đường không thể làm gì khác ngoài dùng tay cố gắng bấm hắn, giống như không cảm thấy đau, Tạ Hù nhả nàng ra, một tay đặt nàng nằm xuống, tay kia giống như đang vỗ về, xoa xoa tay nàng, cảm xúc mềm mại, yêu đến không thể buông tay.

Sau khi Ngọc Hữu Đường nằm xuống, sợi tóc như tan chảy trải dài trên gối, còn có vài sợi dính trên môi nàng, khuôn mặt nho nhỏ, tóc đen như màn đêm, đôi môi đỏ sẫm như cháy máu, vì vừa bị hôn một cách thô bạo nên giờ nàng chỉ có thể nghiêng mặt thở dốc, Tạ Hù lẳng lặng ngắm nhìn nàng, tình cảm sâu nặng bỗng chốc ủa ra...

Nàng là bông hoa nhỏ hắn nuôi lớn, chỉ có hắn mới có thể có được nàng.

Tạ Hù nâng tay, thần thiên áp lại, vuốt tóc nàng, nàng ở trong mắt hắn vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như thế, hắn không dám mạnh mẽ áp chế nàng, không chế thân thể cùng sức lực, lại đi liếm vành tai nàng, hắn vẫn còn nhớ rõ ràng phản ứng của nàng, những thứ từng xem bắt đầu... Lúc đó vì quá xấu hổ, lại không coi đó là chuyện to tát chỉ đọc lướt qua ngữ nữ quý thuật... Kiến thức cấm kỵ bắt đầu tràn đầy trong đầu óc hắn, hắn hiểu được chỗ này là điểm mẫn cảm của nàng, tất nhiên còn cần phải chứng minh, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm vành tai nàng, từng chút từng chút một lúc nặng lúc nhẹ khẽ liếm mút...

Quả nhiên, khi hắn liếm mút, tay của thiếu nữ không kiềm được bầu vú vào vạt áo trước của hắn, sau một hồi siết chặt đầu ngón tay trở nên hơi trắng.

Cánh tay bị hắn nắm càng lúc càng nóng, Ngọc Hữu Đường hơi co người lại, thái dương lấm tấm mồ hôi: “Khó chịu...”

Hơi thở hỗn hển, Tạ Hù buông tha vành tai, nâng người lên, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng, người hắn cũng cực kỳ khó chịu, cả người như phát hỏa, cơ hồ khát đến muốn chết, hắn kéo hai ba cái đã tháo được vạt áo chính mình, lộ ra lồng ngực hoàn mỹ, rồi lại áp xuống, ở bên tai thiếu nữ nhả ra hai chữ: “Xin lỗi...”

Sai làm sao?

Hắn không dám nghĩ nhiều, ngón tay hơi run rẩy tháo dây buộc áo đơn của thiếu nữ, nàng ở trong cung đường bệnh cần thoải mái hít thở, chắc chắn sẽ không buộc ngực...

Thân thể non mềm nữ hài trẻ trung lộ ra không chút che giấu, tron nhẵn, thuần khiết đến mức thánh khiết.

Hầu kết lẩn lộn, bàn tay thô ráp chạm vào định vuốt ve, còn chưa kịp vuốt thì đã bị bàn tay nhỏ đè lại, yếu ớt đến nỗi không cảm nhận được nhưng Tạ Hủ vẫn thuận theo không cử động.

Ngọc Hữu Đường mơ mơ hồ hồ như đang nói mớ: “Tạ tiên sinh... Không được...”

Tạ Hủ lại kéo nàng vào ngực, thân thể trẻ trung dán chặt vào lồng ngực hoàn mỹ của hắn, lửa bùng lên, Tạ Hủ lại cắn tai nàng, vuốt ve sống lưng của nàng, tựa như trêu ghẹo khẽ gọi tên nàng: “Linh lan, linh lan...”

Giọng nói ôn nhu cực điểm, đủ để khiến băng tan chảy.

Ngọc Hữu Đường đang định nói, thì bất chợt cảm nhận được một bàn tay nóng rực linh hoạt tiến vào tiết khớp của mình, đầu ngón tay khẽ nhấn vào chỗ...

Nơi tư mật chưa bị xâm phạm bao giờ, nháy mắt máu dồn hết lên đầu, má đỏ rực, hơi giận dữ xấu hổ muốn lui về sau tránh khỏi tay hắn.

Nhưng không ngờ cái tay kia lại càng ép sát, nàng không thể kiềm chế, thân thể run rẩy, cảm nhận rõ ràng ngón tay ở nơi đó nhẹ nhàng xoa nắn, cơ thể cảm thấy ngứa ran mềm yếu vô lực, ngón tay kia cử động càng lúc càng nhanh xoa miết một điểm, nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu khô nóng, đến khi sắp hóa thành vũng nước thì chỗ đó không ngừng co rút nóng rực, không cách nào kiềm chế có một chút dịch chảy ra bên ngoài, ngón tay vẫn tiếp tục đâm thọc phát ra tiếng nước, nàng cầu xin: “Tạ tiên sinh, đừng...”

Bản thân cũng không ngờ được giọng nói quyến rũ tận xương.

Chủ nhân của bàn tay khẽ ngược nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm, hắn làm bộ không nghe thấy, tay cử động ngày càng nhanh, theo động tác của hắn lồng ngực nóng bỏng rắn chắc nhẹ chạm vào nàng, thân thể nàng mang hàn khí, không khí trong mật thất lại lạnh lẽo, động chạm như vậy chỉ càng làm nàng cảm thấy thoải mái, nàng bắt đầu có suy nghĩ hồ thẹn muốn chạm vào hắn nhiều hơn nữa...

Ngọc Hữu Đường hơi lắc đầu, mười ngón chân co quắp, nhắm mắt cố không nghĩ nữa, rồi bỗng dưng mở ra...

... Bởi vì Tạ Hủ đã cởi tiết khớp nàng ra rồi...

Nàng dùng hai tay cản lại, cản bản chả tổn chút sức nào, đối phương đã dễ dàng lôi kéo hai cánh tay của nàng quấn lấy cổ hắn, hắn giữ đầu nàng đặt lên lồng ngực rắn chắc của bản thân, cảm cọ cọ tóc nàng, gọi tên nàng giống như say rượu, say mê kêu khiến Ngọc Hữu Đường cực kỳ xấu hổ, chỉ đành giả vờ vô thức ôm hắn, chôn mặt ở cổ hắn khẽ rên rỉ, ngâm nga...

Nàng trần trụi ở trên giường, hai chân bị người kia nhẹ nhàng đẩy ra ra, mông cũng nhẹ nhàng được nâng lên cao, sau đó nàng lập tức cảm nhận được một vật cứng rắn nóng rực đang chống vào nơi non mềm nhất của nàng...

Vật kia đẩy mạnh một phát, cảm giác đau nhói khiến cả người nàng run rẩy, phía dưới co rút lại.

“Đừng... Đau...” Viên mắt nàng ửng hồng, mắt nhắm lại.

Bị nàng bóp chặt, nam nhân cúi người hôn cái trán đầm mồ hôi của nàng, cùng lúc hắn hơi đẩy vào sâu hơn...

Ngọc Hữu Đường bị đau muốn kêu ra tiếng, nam nhân ngay lập tức đã dùng môi chặn lấy môi nàng, nuốt tiếng kêu của nàng vào bụng, hắn nhẹ nhàng ngâm mút môi nàng, ngâm một chút, mút một chút rồi dịu dàng thả ra rồi lại ngâm vào, nàng gấp gáp hít thở, cảm giác đau phía dưới dần dịu đi, khi nàng còn chưa phản ứng lại, Tạ Hủ đã dùng tay nâng mông căng mịn lên cao hơn một chút, vật thô lớn trắng kiện kia một lần xuyên thủng, mạnh mẽ tiến vào nơi sâu nhất của nàng!

“Ô... Đau...” Đau nhức mãnh liệt tràn khắp cơ thể. Ngọc Hữu Đường đau đến rơi lệ, ngồi trên người hắn, dùng bàn tay nhỏ bé liều mạng muốn đẩy hắn ra ngoài.

Tạ Hủ không nghe thấy, tiện tay điều chỉnh tư thế của nàng, đặt nàng nằm xuống, trong lúc đó chỗ đó của hai người không chút rời ra, cử động khiến Ngọc Hữu Đường cực kỳ đau đớn, thít chặt chỗ đó của hắn... Đúng lúc đó, một giọt mồ hôi nóng hổi rơi xuống mi mắt nàng, nàng không khỏi giương mày, thấy vẻ mặt lạnh nhạt không vui vẻ bao giờ của hắn được thay thế bằng vẻ mặt ân cần này kiêu ngạo lại, ánh mắt hắn và nàng chạm phải nhau, hắn liền vội vã cực lực kiềm chế giãn mày, thu hồi vẻ mặt không kiên nhẫn, cúi người áp sát lại, dỗ dành: “Tốt rồi, đợi một chút liền tốt rồi.”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, có chút ngán ngẩm nghiêng đầu, vùi khuôn mặt nhỏ vào gối.

Tạ Hủ không đồng ý, xoay đầu nàng lại muốn nàng nhìn mình.

Ngọc Hữu Đường vẫn cố chấp xoay đầu ra chỗ khác.

Tạ Hủ cảm thấy thật dễ thương, lòng mềm nhũn, như chuồn chuồn lướt hôn khẽ lên chóp mũi nàng, tiện thể cũng xoa dịu cảm giác bị nàng ép chặt phía dưới. Thân thể xử nữ siết chặt, hắn phải cực kỳ kiềm chế nhẫn nại mới không lập tức bắn ra ngoài.

Hắn lại cúi đầu hôn khẽ mắt của nàng, liếm nước mắt của nàng, rồi chậm rãi rút ra, Ngọc Hữu Đường lần này lại không hề đẩy hắn, mà tay lại xiết thành quả đấm nhỏ nhét vào miệng, cố gắng đè nén tiếng rên như đau lại như đang vô cùng dễ chịu.

Nắm tay nhỏ bị Tạ Hủ hung hăng lấy ra, hấn lại từng chút một chống đỡ tiến vào, Ngọc Hữu Đường không kiềm được kêu lên, tay bị Tạ Hủ cài vào, mười ngón quăn quýt.

Cứ như vậy lại chậm rãi rút ra, từng chút từng chút, sau một hồi va chạm, chậm rãi, mạnh mẽ, ma sát trên chộc, thoáng chốc vách tường nơi tư mật đã nói lòng, dày vò đến khó chịu, mơ hồ đau rồi ngày càng thoải mái...

Một dòng nước nóng không tự chủ được ào ạt chảy ra, mặt Ngọc Hữu Đường nóng đến nỗi có thể luộc trứng, cố gắng che giấu, đầu gối không chủ động bị đẩy ra, vốn hai chân đang đặt bên người Tạ Hủ bởi vì hấn phủ người lên người nàng động tác quá lợi hại, khiến vật giữa hai chân tiến vào càng sâu, chèn vào càng chặt hơn.

“Còn khó chịu sao?” Đang yên đang lành, người kia đột nhiên dừng động tác lại, cẩn thận dịu dàng hỏi.

Nàng chưa đáp lời ngay, suy nghĩ một chút, lại dùng dưng vút ra ba cụm từ: “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ngụy quân tử, không biết xấu hổ.”

Kết quả lại khiến người kia khẽ cười một tiếng, tiếng cười cực kỳ trầm ấm, khiến lòng người ngứa ngáy.

Giống như nhận được sự đồng ý của người nào đó, Tạ Hủ nâng mông của nàng lên, dùng lực mạnh hơn, tốc độ cũng nhanh hơn, cánh hoa bị động tác rút ra của hấn mở ra bên ngoài một chút, rồi ngay lập tức bị hấn ra sức chọc vào mà lại khép lại.

Ngọc Hữu Đường như cái thuyền nhỏ trong cuồng phong bão táp, hai tay chỉ có thể tùy tiện nắm chặt đệm giường, đầu văng mắt hoa, vẻ yếu đuối khó mà che giấu, dịch lỏng giữa hai chân cũng theo động tác của hấn mà phát ra tiếng...

Đột nhiên, Tạ Hủ dùng sức giật chân ra, khiến khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp của nữ hài tử trở lại tầm mắt, hấn cúi người phủ kín thân thể nhỏ bé rồi dịu dàng hôn nàng, dưới thân vẫn tiếp tục ra sức rút ra~ đâm vào, Ngọc Hữu Đường cũng dần dần vong tình, hai tay ôm chặt hấn, hai cái chân dài trắng muốt như có ý thức nhẹ nhàng vòng lên quăn chặt quanh eo hấn...

Cảm nhận được sự đáp lại của nàng, Tạ hủ đâm vào sâu hơn, một cái lại một cái, đồng thời lại cúi đầu liếm mút đôi môi, cái lưỡi xảo trá của nàng, cắn cái cảm nhỏ, cái cổ tinh xảo, vành tai tròn bóng của nàng, ngay cả mí mắt, tất cả đều không buông tha.

Ngọc Hữu Đường cong người, vùi đầu vào lồng ngực hấn, cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ, giống như con mèo nhỏ trên chộc lòng người...

Nàng cuối cùng cũng đạt đến giới hạn, thân thể run rẩy, đuôi thẳng người, mắt nhắm chặt, nhưng vẫn bị ép tiếp nhận từng cơn sóng liên tiếp vừa đau đớn lại vừa khoan khoái xông tới...

Cuối cùng, người đột nhiên xui xẻo, một cơn sóng lớn khiến những suy nghĩ của nàng tan tã, tùy tiện đến đâu thì đến, nơi tư mật của nàng không thể kiềm chế co rút liên tục, nàng không mở mắt chỉ cảm thấy môi bị người che kín, nàng biết rõ rằng hấn là ai nhưng mết đến nỗi không còn sức để nâng mí mắt lên nữa, cũng không muốn nhìn, người kia lại nhanh chóng đưa đẩy trong người nàng thêm mấy lần rồi rút ra.

Thân thể bỗng cảm thấy trống rỗng, nàng cảm thấy lạnh lẽo muốn khép chân lại, còn chưa kịp khép thì có một luồng nhiệt phun lên bấp đùi.

Ngọc Hữu Đường: “... ..=!”

Tạ Hủ hít sâu một hơi, rồi chậm rãi thở ra, may mà mình đã xem qua thì khó mà quên, ngày ấy tùy tiện lật xem phải chương cảm ký vẫn còn nhớ được nội dung, hôm nay lần đầu thể hiện bản lĩnh mới có thể hành sự lưu loát, không bị mất mặt...

Hấn kéo chân, cánh tay dài kéo thiếu nữ vào trong lòng, rồi lấy chân che kín cơ thể trần trụi của hai người.

Hấn cảm nhận được Ngọc Hữu Đường vẫn đang không thể kiềm chế run rẩy, thở dài một hơi, tay ấm áp vòng ra sau lưng nàng, giống như đang dỗ dành đứa trẻ, vỗ nhẹ một hồi...

Môi hấn kề sát vàng trán đầy mồ hôi của nàng, rất lâu vẫn không xê dịch.

Ngọc Hữu Đường nửa tựa vào lồng ngực hấn, hai mắt nhắm như đang ngủ lại có vẻ như vẫn đang tỉnh.

Nửa tỉnh nửa mê, nàng nghe thấy trên đầu truyền đến giọng nói trầm thấp ôn nhu hỏi dò, so với vừa nãy hôn trán nàng còn dịu dàng hơn: “Linh Lan, gả cho sư phụ... Được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sau này ta không muốn tiếp tục học chuyện này nữa

Edit + beta: Từ Linh

Tạ Hù tỉnh dậy.

Ngay lập tức nhận ra trong lòng trống trơn, Ngọc Hữu Đường không còn nằm bên cạnh nữa rồi.

Từ trước đến nay hắn luôn luôn cảnh giác, ngủ rất nông, lần này có thiếu nữ nằm bên lại phá lệ ngủ rất sâu.

Đúng là một giấc ngủ hiếm có, hắn nghĩ vậy rồi ngồi dậy nhìn xung quanh, thấy bản thân vẫn đang ở trong mật thất, không có chuyện gì dị thường. vén chăn lên, bất ngờ thoáng thấy trên khăn trải giường có...

Đêm đầu tiên của thiếu nữ... Lạc hồng..

Vài điểm nho nhỏ, tựa như những cánh hoa xinh đẹp.

Máu Tạ Hù dồn hết lên não, mặt đỏ lừ, mười ngón xuyên vào tóc, vò đầu hai lần: cảm thú, ngay cả mình cũng không thể tha thứ cho chính mình...

Chỉ là không được bao lâu, cảm xúc vui mừng và phấn khích đã thay thế...

Thực muốn nhảy múa một vòng trong mật thất, múa trường kiếm thì càng tốt, sau đó tìm chỗ yên tĩnh không người rống lên, thế nhưng... Hắn tuổi đã lớn, hành xử lại luôn cẩn trọng vì vậy tuyệt đối không thể làm ra những hành động giống thiếu niên mới vào đời được.

Ngồi trên giường kiểm chế một hồi lâu, Tạ Hù mặc áo ngoài, cẩn thận buộc kỹ càng mới đẩy cửa ra khỏi mật thất.

“Đại nhân, ngài tỉnh rồi.” Vừa ra khỏi cửa thì nghe thấy giọng nói sang sảng của Bích Đường, thấy nàng chỉ vào mấy cung nữ, cười hóm hớ: “Các người mau vào thu dọn, thu dọn.”

Một hàng cung nữ mặt không cảm xúc chỉnh tề đi vào.

Đứng ở cửa, Tạ Hù cảm thấy giống như là bị người khác nhìn hết toàn bộ những gì mình đã làm, mặt đỏ bừng lên, không thể làm gì khác đành nghiêng đầu để giảm bớt cảm giác lúng túng, rồi bình thần hỏi: “Ừ, nàng đâu?”

Bích Đường tất nhiên biết rõ hắn hỏi ai, đáp: “Điện hạ ghét người bị dơ bẩn, đi tắm rửa rồi.”

Tạ Hù: “.....”

Một dao xuyên tâm, ghét người bị dơ bẩn... Bởi vì làm chuyện đó với hắn sao...

Bích Đường nói tiếp: “Nàng nói nếu ngài tỉnh thì để ta dẫn ngài đi gặp nàng.”

Nói xong nàng hướng về một phía đi tới.

“Ừ.” Hắn đáp lời, đi theo Bích Đường, trên đường bất giác vuốt vuốt ống tay áo nhăn nhúm, làm được một nửa thì thu tay về.

Người điên cuồng trên giường rõ ràng là hắn, vì sao bây giờ đột nhiên cảm thấy bản thân như cung nhân vừa bị Hoàng thượng bắt ngờ sùng hạnh đang chờ để được thấy thánh diện?

Trong khi cố gắng vớt hết những suy nghĩ hoang đường này đi, hắn đã được Bích Đường dẫn tới một gian phòng, chân sau vừa bước vào, Bích Đường lại vèo một cái lác người ra ngoài rồi cài cửa lại.

“... ..”

Trong phòng chỉ còn lại hai người, yên tĩnh đến lúng túng... Vô cùng lúng túng...

Chỉ có tiếng nước chảy ào ào, sau tấm bình phong mờ ảo hiện ra một bờ vai mềm mại.

Chủ nhân bờ vai rất lâu sau vẫn không lên tiếng.

Tạ Hù đoán chắc nàng nhất định là đang giận hắn, hắn bắt đầu thấy hối hận vì bản thân quá mức bông bột. Trong lòng mơ hồ đau, có chút cay đắng nhưng việc này vẫn nên có một kết thúc, không thể làm gì khác đành mở miệng trước, bình tĩnh gọi tên nàng: “Linh lan.”

Tên nàng.

“Tạ tiên sinh,“ nàng gọi lại hắn, trong màn hơi nước mờ lung đứng dậy trong thùng tắm: “Đến đây.”

Đến đây....

Đi qua!

Máu lại dồn hết lên đầu, Tạ Hủ gò má đỏ như tôm luộc, nhưng vẫn rất nghe lời, cất bước vòng qua bình phong đi tới.

Hắn đứng ở trước thùng tắm, không dám nhìn thẳng vào nàng, mi dày sụp xuống che khuất những cảm xúc hỗn loạn trong mắt, hỏi nàng: “.... Có đau không?”

Thân trên thiếu nữ lả lợ, không chút xấu hổ, nghiêm túc trả lời: “Rất đau, sau này không muốn tiếp tục học chuyện này nữa.”

Vẫn còn tưởng là đang học sao, hình như còn hơi giận nữa, Tạ Hủ trong lòng vừa khổ sở vừa ngọt ngào, lại có chút dờ khóc dờ cười.

Một lúc sau, trong lòng có chua xót, có đau lòng, có yêu thương, có tình thân, hắn tiến lên một bước, cách thùng tắm kéo nàng ôm vào trong ngực.

“.... Cô nương ngốc.”

Toàn bộ tâm lực* như vì phun ra ba chữ này mà tiêu hao hết, quần áo bị nước trên người Ngọc Hữu Đường thấm ướt, lồng ngực hắn như bị bỏng, đau đến nỗi khiến mũi hắn hơi chua xót, muốn rơi lệ, tim như muốn ngừng đập.

*tâm trí + sức lực

“Xin lỗi...” Hắn ở bên tai áy náy nói, hơi luống cuống: “Sư phụ thật sự yêu người...” (đến bao giờ mới xưng nàng đây @@)

Rõ ràng biết mình có thân phận ra sao, lại không thể khắc chế mà động tình...

Tâm không động thì sẽ không làm ra hành động mù quáng, không động sẽ không bị tổn thương. Tâm động thì làm ra hành động mù quáng, bị tổn thương đồng thời cảm nhận được nỗi khổ của nhân gian.

Không phải là lần đầu tiên thừa nhận cùng biểu lộ tâm ý nhưng khao khát được đáp lại lại nhiều hơn bất cứ lần nào.

Không chờ Ngọc Hữu Đường mở miệng, hắn lại ôn nhu nói: “Đừng để bị cảm lạnh, mặc quần áo vào đã.”

Sau đó đưa hai tay vòng qua nách Ngọc Hữu Đường đỡ nàng dậy rồi ôm ngang thiếu nữ ra khỏi thùng tắm, lấy khăn tắm vắt trên bình phong, quần kín người thiếu nữ rồi ôm vào trong ngực.

Thiếu nữ cũng không chống cự để hắn ôm, Tạ Hủ chống cằm ở trên mái tóc mềm mại như muốn xuyên vào lòng người của nàng.

Nếu thời gian có thể dừng lại lúc này thì thật tốt.

Một lát sau, Ngọc Hữu Đường trong lòng hắn phá vỡ bầu không khí trầm mặc, hỏi: “Tạ tiên sinh, trên người không cảm thấy khó chịu sao?”

“?”

“Sau khi ta tỉnh lại cảm thấy giữa hai chân dính nhom nhóp, rất khó chịu, nên lập tức đi tắm rửa, người không thấy khó chịu à?”

Đỏ mặt, “... Vẫn tốt, thế gia không so đo như người tu tiên.”

“Tạ tiên sinh, người tốt nhất vẫn nên đi tắm đi, ta cảm thấy người hơi bẩn.”

“... Được.”

= . . =

Ngày hôm sau, thượng triều.

Chúng thần bất ngờ phát hiện, bản mặt Thủ phụ đại nhân bình thường đều vô cùng lạnh lùng hôm nay lại mặt mày hồng hào khí phách phi dương.

Thậm chí còn phá lệ xưa, chủ động chào hỏi đồng liêu trong triều: “Thái Bảo đại nhân, sớm.”

Còn cười nhẹ nữa chứ, nụ cười này thực sự khiến người người chấn kinh!

Thái Bảo đại nhân thụ sủng nhược kinh thực sự không thể tin nổi, lắp bắp chào lại: “Tạ, Tạ đại nhân, chào buổi sáng!”

Còn chưa hết, trong buổi triều, mấy vị đại thần đứng gần còn bất ngờ thoáng thấy, Thủ phụ đại nhân vốn đang chăm chú nhìn Thái tử điện hạ nghe tấu, thì chẳng hiểu sao lại đột nhiên đỏ mặt, sau đó xoẹt một cái lại về như cũ.

Nhìn là biết, thái độ cực kỳ không tự nhiên nha.

Có kẻ tọc mạch hóng hót xung quanh một hồi, thì ra hôm qua sau khi Thủ phụ đại nhân đỡ Thái tử điện hạ trở về Đoan Bản cung thì ở lại qua đêm không thấy đi ra, sáng sớm hôm nay mới thấy hắn một thân y đức hôm qua vội vã về phủ...

Hừm_____

Thủ phụ đại nhân khá lắm, đúng là đại trượng phụ co được dãn được, trong lúc Thái tử còn đang đau khổ buồn rầu Thẩm Dự đức, thừa dịp lấy lòng an ủi rồi thẳng tiến...

Bây giờ e rằng Thái tử điện hạ đã □ rồi!

Thế là mấy ngày sau đó, ánh mắt đại thần thay phiên lưu chuyển trên người Thái tử và Thủ phụ trở nên đặc biệt vi diệu..

= . . =

Lại một đêm nào đó, ánh nến trên bàn lay động, Ngọc Hữu Đường rửa mặt xong xuôi, nương theo ánh nến, đưa tay lật sách.

Đột nhiên Bích Đường gõ cửa đi vào, bẩm báo: “Điện hạ, Tạ đại nhân tới.”

Ngọc Hữu Đường rời mắt sắc khỏi trang giấy: “Ừ, để hấn vào đi.”

Một lát sau, Tạ Hù đưa một cánh tay dài lên xốc rèm ngọc, hơi cúi đầu đi vào trong phòng, vóc người hấn cao nên khi bước vào thì vô ý thức tự động hơi cúi xuống.

Theo tiềm thức nhìn thiếu nữ đang chống tay trên bàn đọc sách, chân khoanh vào đặt trên ghế, hai bàn chân trắng muốt lộ ra ngoài, mười ngón chân ngọc cong cong, chắc do sắp đi ngủ nên phát quan đã được tháo ra, ba ngón sợi tóc đen như mực chảy dài, ánh nến vàng vàng chiếu lên như dẹt kim, phủ kín thân thể nhỏ nhắn của nàng.

Hấn tiến lại gần nàng, gọi: “Linh lan.”

Ngọc Hữu Đường biết là ai nên vẫn cầm đầu vào sách không ngẩng đầu, nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng bóng dáng hấn ngày càng sát lại gần, vừa ngẩng đầu muốn hỏi hấn đến có chuyện gì, cái miệng nhỏ còn chưa thốt ra được chữ nào thì đã bị môi hấn ép trở lại vào trong.

“Ừ...”

Hấn hôn rất thô lỗ, đầu lưỡi trơn trượt chen qua hàm răng, chui vào, quần quýt lấy đầu lưỡi của nàng, thô bạo mút, không quên vuốt ve phía dưới.

Ngọc Hữu Đường thở không ra hơi, ra sức đẩy hấn, nàng quá nhỏ nhắn so với hấn, sức lực cũng kém hơn rất nhiều, người kia không tốn sức chút nào đã có thể cầm tay nàng vòng qua sau lưng hấn.

Bị hấn hôn, Ngọc Hữu Đường cảm thấy đầu lưỡi mình sắp tan ra, ý thức dần trở nên mờ mịt.

Bàn tay sau đó liền len vào trong quần áo nàng, vuốt ve làn da trắng mịn, tỉ mỉ khắc họa xương quai xanh, hai quả đào mới nhú, nhẹ nhàng giữ eo nhỏ...

Ngọc Hữu Đường lúc này mới hồi hồn, dùng sức cắn vào môi hấn một cái, mùi máu tanh nhàn nhạt nháy mắt lan ra trong miệng hai người.

Tạ Hù ăn đau bụng nàng ra, chỉ bạc vương vấn, hấn không bận tâm liếm đi tơ máu trên môi.

Ngọc Hữu Đường gỡ bàn tay lớn còn đang nắm eo mình ra, nhú mày, khó chịu nói: “Phần này của chuyện nam nữ ta đã hiểu rồi, hơn nữa lần trước ta đã nói rồi, không muốn tiếp tục học nữa.”

“Ta biết,“ Tạ Hù đáp, vẫn đang thờ dốt, ánh mắt mờ mịt, rõ ràng đã thừa nhận, lại cắn lên vành tai nàng, chỗ này là nơi mẫn cảm của Ngọc Hữu Đường, bị hấn dùng lưỡi liếm cắn, nàng không chịu được run rẩy một trận...

“Học cái cũ để biết cái mới,“ Tạ Hù khàn giọng nói, kéo tiết khó nàng ra, cưỡng ép tay nàng tự sờ vào nơi ở giữa hai chân của nàng, rồi giờ bàn tay có những ngón tay đầy nước óng ánh đến trước mặt, hình chăm chú rồi nói: “Huống hồ, người cũng muốn ôn lại.”

Mặt Ngọc Hữu Đường đỏ ửng, vừa thẹn vừa giận, không nhìn hấn, vội vàng quanh co phủ nhận: “Ta không muốn mà... Như vậy đau.”

Tạ Hù nâng nàng lên, để hai chân nàng vòng trên hông hấn, ôm nàng dòi khỏi ghế, sau đó dịu dàng ném môi nàng một hồi rồi mới nói: “Đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ta cam nguyện quay lại tháng ngày bình lặng không

tranh đoạt

Edit + beta: Từ Linh

Tạ Hù đặt Ngọc Hữu Đường nằm trên sạp, sau đó cúi người áp xuống, nhưng không vội vã vào đề ngay mà nhẹ nhàng hôn lên gáy ngọc, đang hôn say đắm thì bên tai vang lên giọng của nàng.

Hắn và nàng rất gần nhau, gần như không một khe hở, vì vậy mà nghe rất rõ ràng.

Giọng Ngọc Hữu Đường phải nói là lạnh buốt đến tận xương: “Tạ Hù, ta không thích người như vậy.”

Tạ Hù hơi ngạc nhiên, dừng động tác nhưng không ngồi dậy, vẫn chôn mặt vào gáy nàng, cười một tiếng, hỏi: “Như thế nào?”

Giọng điệu ngả ngón chưa từng thấy.

Ngọc Hữu Đường quay mặt đi, không đáp lại.

Tạ Hù không thấy nàng đáp lại, hơi rầu rĩ, nhưng cũng không tiếp tục dây dưa, ngồi thẳng dậy rồi ôm nàng vào lòng, xoa xoa mi tâm đang nhú lại của nàng, hỏi: “Nàng vừa mới gọi ta là gì?”

Ngọc Hữu Đường vẫn nhũn mảy, miễn cưỡng phun ra ba chữ: “Quên mất rồi.”

“Nàng kêu ta là Tạ Hù, “Tạ Hù trả lời thay nàng, chân mày hơi nhướn lên nhìn qua thấy có vẻ đang rất cao hứng: “Giống như đang gọi phu quân, không giống như đang gọi sư phụ.”

Hết sức rõ ràng, xưng hô như vậy khiến Thủ phụ đại nhân rất hài lòng, hắn cọ nhẹ vào mặt Ngọc Hữu Đường, giọng nói tràn đầy ôn nhu dung túng: “Thôi, là ta không đúng, ngủ thôi.”

Sau đó cứ giữ nguyên như vậy mà nằm xuống, cánh tay ôm Ngọc Hữu Đường không nói lỏng chút nào.

Ngọc Hữu Đường ngộ ngộ một hồi: “Người ôm ta như vậy làm ta không thoải mái, không thể nào ngủ được.”

Nghe vậy, cánh tay dài ôm Ngọc Hữu Đường càng chặt hơn, hương thơm từ tóc của thiếu nữ chui vào lòng hắn: “Gọi ta như vừa nãy một lần nữa, ta sẽ buông tay.”

Hắn không kiềm lòng nổi đặt ra yêu cầu.

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, không cự quạ nữa, cuộn tròn nằm im thin thít trong lòng hắn, giống như con thú nhỏ vô cùng uất ức, không kêu một tiếng.

Vẫn bướng bỉnh như vậy, Tạ Hù nhớ lại rất nhiều hồi ức trước kia, lòng càng cảm thấy ấm áp, dần dần, hắn cũng khép mắt lại, chìm vào mộng..

Trong mộng là ngọn núi sau chùa đang mùa hoa đào nở rộ, như đám mây hồng trải dài trăm dặm.

Hắn đứng trước hành lang uốn khúc, lẳng lặng nhìn Ngọc Hữu Đường khi ấy mới mười bốn tuổi đang chạy như bay trên con đường đầy cánh đào để vào Đào Hoa Lâm, vạt áo nàng bay bay tựa như những cánh hoa đào mềm mại.

Đứng cách nàng không xa hắn có thể thấy nàng đang nhảy loi choi với với một cành hoa đang nở rộ, nàng cố gắng nhón chân vắt và lăm mới hái xuống được, nắm chặt trong tay yêu thích không buông, hít hít ngửi ngửi...

Trong mơ Tạ Hù vẫn có thể nhớ rất rõ ràng tâm tình hắn khi đó, từ khi hắn sinh ra trên vai đã gánh vác rất nhiều trọng trách, con đường trước mắt trắng đen lẫn lộn phủ đầy sương gai, hơi sơ sẩy đi sai một bước cũng có thể đánh mất tất cả.

Có lẽ vì thế, khi hắn nhìn thấy cảnh tượng ấy không hề cảm thấy đẹp đẽ mà chỉ cảm thấy cực kỳ chướng mắt.

Buổi chiều hôm đó hắn trong chút lưu tình bắt nàng vứt cành đào đó đi, dù là hoa đào hay cuộc sống tốt đẹp, chung quy lại hắn cũng không bao giờ có được.

Mà trong giấc mộng này hình như có chút thay đổi, hắn có thể thấy rõ ràng, sau khi hái được cành đào, Ngọc Hữu Đường thỏa mãn đi về thì đụng phải ánh mắt hắn, sau đó, tiểu cô nương này không hề có một tia sợ hãi chột dạ, chuyển hướng đi về phía hắn, đưa cành đào đến trước mặt hắn, cười nói: Tạ tiên sinh, tặng người.

Nhánh đào mơn mớn, rực rỡ muôn hoa.

Cành đào tươi đẹp này tựa như thiếu nữ mới lớn, thật giống người đang cầm nó.

Vì cơ địa, ngày xuân Tạ Hù rất dễ bị nổi mẩn, từ trước đến nay vẫn cực ghét hoa cỏ, nhưng vẫn không chút chần chừ đưa tay đón lấy cành hoa, đầu ngón tay vừa mới chạm vào cành đào thôi...

Đột nhiên, từ chỗ hấn chạm vào, cánh đào từ từ tan biến rồi đến cánh tay đang cầm cánh đào rồi cuối cùng ngay cả nàng cũng tan thành huyền ảnh, tất cả diễn ra trong nháy mắt...

Tim hấn đập loạn không ngừng, người lạnh buốt, vội vàng đưa tay bắt lấy, nhưng lại không bắt được gì.

“Linh Lan, Linh Lan...”

Bị Tạ Hủ ôm chặt vào lòng, Ngọc Hữu Đường vất vả lắm mới ngủ được thì bị tiếng kêu la làm tỉnh, nàng mở mắt, quay người lại, thấy Tạ Hủ thái dương đầm mồ hôi không ngừng kêu tên nàng.

Hấn giống như gặp phải ác mộng, lông mày nhíu chặt lại, nét mặt hoảng loạn, hai tay quơ quơ như muốn nắm lấy thứ gì đó.

Ngọc Hữu Đường giữ tay hấn lại, lớn tiếng gọi hấn: “Tạ tiên sinh!”

Tạ Hủ dần dần bình tĩnh lại, mi dày run nhẹ, chậm rãi mở mắt, ánh mắt mơ hồ mông lung rồi từ từ thanh minh lại cho mãi đến khi Ngọc Hữu Đường thấy khuôn mặt mình trong con ngươi hấn...

Ngay lập tức, tựa như bản năng, hấn càng dùng sức kéo nàng ôm vào trong ngực, có vẻ vẫn còn rất hoảng loạn, lầm bầm: “Cô nương ngọc, tuyệt đối không được rời khỏi sự phụ...”

Ngọc Hữu Đường trầm mặc nhìn chằm chằm hấn một lát, cup mắt, không trực tiếp đáp ứng hấn, chỉ hơi gật đầu trong lòng hấn.

Hơi thở hỗn loạn kinh hoàng của Tạ Hủ lúc này mới dần dần ổn định lại, thở phào một hơi, thỏa mãn nhắm mắt lại.

= . . =

Hôm sau, ngày nghỉ giữa tháng.

Đám đại thần không cần dậy sớm vào triều, Ngọc Hữu Đường đương nhiên càng không cần.

Khi nàng tỉnh lại đã là buổi trưa, Tạ Hủ đã rời đi từ sớm, nàng chỉ nhớ mang máng khi hấn dậy thì hôn nhẹ vào trán nàng một cái rồi mới rời đi.

Lúc Bích Đường bụng nước súc miệng tới, nàng ngâm một mồm nước, lúng búng hỏi: “Tạ đại nhân quay về các rồi à?”

Bích Đường đáp: “Đúng vậy,” nói xong thì đột nhiên ghé vào tai nàng hỏi nhỏ: “Điện hạ, có phải cảm thấy rất mệt không?”

Lúc Ngọc Hữu Đường lấy khăn lau mặt tiện thể gõ đầu nàng một cái: “Cả ngày nghĩ linh tinh cái gì vậy.”

Bích Đường vèo một cái rút đầu về: “Bây giờ tất cả mọi người trong cung đều nghĩ vậy, không phải mỗi mình ta.”

Ngọc Hữu Đường không để ý đến nàng, chỉ vùi đầu lau mặt, vô cùng bình tĩnh nói: “Thực ra từ trước đến giờ vẫn không có gì cả.”

Bích Đường không hiểu nàng nói gì, mặt đầy nghi ngờ, nhưng Ngọc Hữu Đường vẫn không để ý đến nàng, để cung nữ mặc thường phục xong thì bước ra ngoài, nói với nàng: “Hiếm khi có một ngày được nghỉ ngơi, đi Ngự Hoa Viên một chút.”

Ngọc Hữu Đường chưa đội phát quan, chỉ mới buộc tóc, quần áo cũng tùy tiện, một thân xanh thẫm.

Bước chân nàng luôn nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, như bước đi trên mây, nhẹ nhàng dập dòn, khiến lòng người rung động.

Nàng xuyên qua hành lang, dáng vẻ phong lưu vô bờ, trăm hoa đua nở.

Đám tiểu cung nữ đang bận rộn trong Ngự hoa viên si ngốc nhìn, chợt nhớ ra hấn và Thủ phụ đại nhân có gian tình long dương chi phích thì không khỏi vui buồn lẫn lộn, buồn vì nam tử hoàn mỹ đều đoạn tay áo, vui vì hai đám mây cao cao trên trời cuối cùng cũng đến với nhau rồi...

Ngọc Hữu Đường đương nhiên không biết, trong lòng không nghĩ ngợi gì đi thẳng một đường, gió lùa vào trong tay áo, tuy có lò sưởi nhưng vì hàn khí trong người nên vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Thời gian rảnh rỗi nhưng cũng không thể để lãng phí, nàng cầm thức ăn cho cá vung vẩy một phen. Chừng một khắc sau, hết thức ăn thì đứng nhìn trong làn nước biếc, mấy chục con cá chép găm vây đuôi vọt tới, tranh nhau đòi ăn.

Nàng lúc này mới cảm thấy hài lòng, đi về phía bậc thềm nơi hành lang thì thấy đối diện đã có một đám người đứng từ lâu đang nhìn sang bên này, là hoàng hậu nương nương và đám cung nhân của bà ta.

Mỗi khi nhìn thấy nữ nhân này, trong lòng nàng rất tự nhiên sinh ra cảm giác bài xích.

Vì vậy mà hứng thú dạo hoa viên bay mất tiêu một nửa.

Nhưng Ngọc Hữu Đường không hề thể hiện ra ngoài, nàng hơi cúi đầu, bày ra vẻ tôn kính.

Bích Đường đứng bên cạnh cũng vội vàng quỳ xuống hành lễ thỉnh an Hoàng hậu.

Hoàng hậu nương nương cho các nàng bình thân, giọng nói không phù hợp với độ tuổi, kiều mị treu người: “Thực sự là thần kỳ, ta hôm nay trước khi ra cửa nghĩ có khi hôm nay đến Ngự Hoa Viên thì sẽ có thể gặp Đường Nhi của ta đây, thế mà lại gặp thật.”

Ngọc Hữu Đường ngẩng đầu, lễ phép nở nụ cười với nàng.

Sau đó nàng lướt mắt thì phát hiện bên cạnh Hoàng hậu nương nương còn có một nam nhân che mặt...

Là một lão nhân, tóc hoa râm, tầm hơn sáu mươi tuổi, vẫn còn rất sắc sảo, ngũ quan cường tráng, có thể mờ hồ suy ra được thời trẻ rất khôi ngô anh tuấn, ánh mắt sắc sảo cũng đang đánh giá Ngọc Hữu Đường, hình như biết cái gì đó.

Liền sau đó đã nghe thấy Hoàng hậu nương nương nói với đám cung nhân đã lấy nước xong: “Các người đi trước đi, bốn cung và phụ thân muốn cùng Đường Nhi nói chút việc nhà.”

Mấy thủ vệ và cung nữ đi theo nghe vậy, vội vàng lùi ra xa hơn mười dặm.

Hóa ra là Quốc trưởng, Ngọc Hữu Đường đánh giá lão nhân đối diện, hóa ra đây chính là phụ thân của Hoàng hậu, chiến công hiển hách được phong là Quốc Tướng quân.

Nàng còn đang nghiêng ngẫm, không ngờ Hoàng hậu đột nhiên kéo tay nàng, đáy lòng nàng lập tức nảy sinh cảm giác chán ghét, nhưng ngoài mặt lại không hề có gì, liếc mắt nhìn xuống cánh tay mình, nơi móng tay vàng của nữ nhân kia đang đặt trên cổ tay nàng, thực sự quá chướng mắt.

Sau đó, Hoàng hậu nương nương tiếp tục kéo nàng vào trong đình nhỏ giữa hồ, vào trong đình thì mới dừng lại, ra lệnh: “Nào, cùng Bốn cung tâm sự một chút.”

Trong lúc đó, lão nhân kia vẫn trầm tĩnh nghiêm túc đi theo phía sau.

Đến nơi này, bốn phía không một bóng người, Ngọc Hữu Đường mới rút tay của mình về, thu vào trong tay áo, cảm xúc ghê tởm không từ nào có thể miêu tả hết được.

Hoàng hậu thấy thế, lấy tay áo che miệng cười cợt, cong môi hỏi nàng: “Người chán ghét ta?”

Không đợi nàng trả lời, Hoàng hậu nương nương đã tự động nói: “Người không nên chán ghét ta, ta tốt xấu cũng là di của người; huống chi, nếu không nhờ Bốn cung, người cùng mẹ người e là còn đang trong ruộng nhai rau dại đấy.”

Ngọc Hữu Đường chấp tay đi tới một bên đình, nhìn mặt hồ không gợn sóng, bình tĩnh nói: “Ta cam nguyện quay lại tháng ngày bình lặng không tranh đoạt.”

“Vậy cũng không có cách nào a,” Hoàng hậu nương nương dùng giọng nói kiều mị đến tận xương kể lại truyện xưa: “Ai bảo mẫu thân người bị hủy dung đây?”

Môi đỏ khẽ mở, thờ dài thương xót, nhìn cực kỳ điềm đạm đáng yêu: “Khiến ta phải thay nàng vào nơi thâm cung đáng sợ này.”

Ngọc Hữu Đường nắm lấy lan can, không quay đầu lại, ánh mắt xa xa: “Ta thì lại thấy hợp với người vô cùng.”

Hoàng hậu đi đến bên cạnh nàng, quần áo lay động như dải mây đầy màu sắc: “Hợp? Ha ha, chẳng lẽ người không biết ta đã không còn khả năng sinh con, quãng đời sau này của ta phải thế nào đây? Thấm thối lo sợ, bước trên băng mỏng cũng không thể hình dung.”

“Vậy thì thế nào,” Ngọc Hữu Đường quay đầu, không chút sợ hãi nhìn thẳng nàng: “Nguyên nhân khiến mẫu thân ta bị hủy dung, người cho rằng ta không biết? Nữ nhân ác độc lòng tham vô đáy, những thứ này đều là những gì người tự giành lấy.”

“Ha ha ha ha ha ha...” Hoàng hậu nương nương như nghe được chuyện gì rất buồn cười, cười ngặt nghẽo một lúc lâu thì đột nhiên ngừng lại, giọng lên bốp cậm Ngọc Hữu Đường, đồng tử mở lớn: “Người cho rằng bản thân người cao thượng đến mức nào? Còn không phải giống như ta là thể thân của kẻ khác hay sao, còn không phải đáng thương giống như ta không thể sinh được hài tử hay sao!”

Móng tay nàng bấm sâu vào cằm Ngọc Hữu Đường, Ngọc Hữu Đường lại như không có cảm giác gì, nét mặt bình tĩnh, trong mắt không hề có cảm xúc, vẫn thản nhiên nhìn thẳng vào nàng.

Giằng co như vậy một lúc lâu, lão nhân trầm mặc ở một bên mới bước lên vài bước, lấy tay Hoàng hậu ra, rồi trầm giọng khiển trách: “Hiển Dung, người rõ ràng biết được bản thân mình là di lại còn cùng tiểu bối cãi vã cái gì.”

Rồi nhìn Ngọc Hữu Đường, cười từ ái: “Linh Lan, mấy năm qua thực khổ cho người và mẹ người, ông ngoại xin lỗi các người.”

Ngọc Hữu Đường cười cười, nhưng giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Thực là xin lỗi, ta từ lúc ra đời chưa từng gặp người, càng không thừa nhận người là ông ngoại, kính xin trưởng gia chớ tự mình nói xằng.”

Nàng lại liếc nhìn Hoàng hậu nương nương, ánh mắt trong suốt thần nhiên: “Ta hôm nay đứng ở đây là vì muốn nói mẫu thân của ta cùng với các người không có bất cứ quan hệ gì.”

Sau đó cũng không thèm nhìn hai người đang đứng đó, đi thẳng ra ngoài.

Khurong Quốc trượng nhìn chăm chăm bóng lưng Ngọc Hữu Đường một lúc, nàng một thân thanh sam, thanh cao tao nhã, dáng người nhỏ nhắn gầy yếu nhưng lại có hơi thở lạnh nhạt, mạnh mẽ quật cường.

Đến tận khi nàng khuất khỏi tầm nhìn, lão nhân mới buông mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hoàng hậu quay đầu nhìn lão ta một cái, nhắc nhở: “Phụ thân, hôm nay đến đây, người lại nổi lên cái suy nghĩ thương tiếc gì vậy, giờ hàn gấm cũng muộn rồi, chẳng thà cứ như trước,” nàng ngừng một chút, hỏi: “Ngài đàm phán được với tiểu tử Tạ Hủ kia rồi sao?”

Khurong Quốc trượng chấp tay sau lưng, lạnh nhạt nói: “Đã đàm phán xong.”

Hoàng hậu nói: “Hắn vẫn còn dùng được, chuyện khó lúa lần này xử lý nhanh chóng gọn gàng không bị ai phát giác.”

Khurong Quốc trượng gật đầu, hỏi lại: “Phía Hoàng thượng có gì dị thường không?”

“Không có, còn đang bày vẽ tinh tâm thanh tu đấy, nửa năm rồi không thấy ra khỏi Cẩn Thân điện lần nào, cung nhân trong điện cũng báo không có gì dị thường.”

“Tốt...” Lão nhân khẽ thở dài, vuốt chòm râu hoa dâm, rồi bình tĩnh lặp lại: “Tốt.”

Hoàng hậu hỏi tiếp: “Quyết định lúc nào?”

“Tối nay.”

“Tối nay? Có phải sớm quá hay không?”

“Đã chuẩn bị lâu như vậy, Tạ Hủ cũng nói không còn sớm,” Quốc trượng nheo mắt lại: “Không phải vậy thì lão phu cũng sẽ không cố ý vào cung một chuyến để báo cho người.”

Tác giả có lời muốn nói: Sắp đến cao trào, mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Không được tổn thương nàng

Hoàng cung được bao phủ bởi ánh trăng trắng bạc, từng mảng sáng tối mập mờ ẩn hiện trông như hồ nước, cỏ cây hiện lên trong đêm, được ánh trăng chiếu vào trông giống như những dải san hô, còn cung nhân và hộ vệ bước trên con đường dài sỏi như cá trong hồ, bơi qua bơi lại.

Đêm nay cũng giống mọi ngày.

Yên tĩnh và bình đạm.

Tạ Hủ đứng bên tường thành, một thân huyền y, gió nhẹ thổi qua, áo choàng tung bay, bên hông đeo trường kiếm, đôi mắt trong đêm càng thêm thâm trầm, sắc mặt lạnh lùng vô cảm.

Bên cạnh hắn là một lão nhân cũng mang theo trường kiếm, toàn thân được che kín bởi giáp vàng, tuy tuổi cao nhưng lại có vẻ thần bí anh tuấn*.

*anh tuấn là chỉ người tài hoa, có tài năng trí tuệ hơn người nhé :)

Lão nhân ngắm nghía Hồ Phù trong tay, vô cùng hưng phấn nói: “Lão phu trước kia chưa bao giờ ngờ tới, tuổi xế chiều lại một lần nữa làm nên đại nghiệp.”

Tạ Hủ không đáp lại, cũng không nhìn lão ta mà nhìn chăm chăm về phía trước.

Lão nhân lại cười nói: “Hai mươi ngàn binh mã của người ở Nhuận Châu giờ đang canh giữ bốn phía Kiến Khang, bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào chiếm thành. Ta cũng đã di chuyển hai người ngàn Phiêu Kỳ, phía Hiến Dung còn có thêm năm nghìn cấm vệ, lại thêm môn sinh phân bố khắp nơi trong triều, cũng xem như vạn sự chu toàn,” Lão theo thói quen vuốt vuốt chòm râu hoa dâm: “Thù phụ đại nhân, lần bức vua thoái vị này, người và ta cũng đã

ẩn nhẫn nhiều năm. Chỉ mong người sau khi thuận lợi phục quốc, chớ quên chuyện đã đáp ứng lão phu.”

Tạ Hù trầm giọng: “Tất không quên.”

Dứt lời thì nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng một hồi, tựa như trong ngực chứa hàng ngàn sóng dữ.

Ngày này, thời khắc này, hắn đã đợi hơn ba mươi năm.

Hơn ba mươi năm nay, chưa một ngày nào hắn cảm thanh thản, là đứa trẻ mồ côi cuối cùng của hoàng tộc tiền triều, bắt đầu từ thời khắc đó hắn đã phải mang trên lưng trọng trách phục quốc, phải trải qua những quá trình rèn luyện cực khổ tàn khốc nhất, phải hoàn thành những thử thách khó khăn nhất, hứng chịu những hình phạt nặng nề để rồi khi kết thúc thì lập tức thay tên đổi họ, ngụy tạo thân thế, giả làm Trung thượng Trạng Nguyên Lang rồi vào triều làm quan, thận trọng từ lời nói đến việc làm, rốt cục cũng từng bước khuynh đảo triều chính một tay che trời...

Tất cả đều đúng theo kế hoạch đã định.

Chỉ là, hắn chưa bao giờ ngờ được lại...

Yêu Ngọc Hữu Đường.

Nhiều năm nay hắn một lòng phục quốc, không tạp niệm, chưa bao giờ ngờ tới đời này bản thân còn có thể có tình yêu.

Thế lực còn sót lại của tiền triều quá yếu ớt, chỉ dựa vào sức của mình hắn chắc chắn không thể nào thành công, mười mấy năm trước, Khương hoàng hậu giả mang thai bị hắn bắt ngờ năm được sơ hở, từ đó liền bắt đầu cấu kết với Khương gia. Muốn bồi dưỡng tiểu hoàng tử mới sinh thành con rồi để lung lạc triều chính, nào ngờ đứa trẻ này lại bị cầm bả sinh, thân thể quá mức suy nhược, năm ấy tám tuổi thì chết yếu ngoài cung...

Vốn tưởng rằng không còn một tia hy vọng nào, không ngờ Khương Tước gia đột nhiên tìm tới hắn, nói tiểu hoàng tử này còn một tỷ tỷ song sinh lưu lạc trong dân gian, thân thể khỏe mạnh, tướng mạo chín mười phần tương tự với Đại hoàng tử. Hướng hồ, Hoàng thượng lúc trước đã từng nói rằng hoàng tử sẽ ở trong sơn tự điều dưỡng, mấy năm sau dù quay về thì cũng rất ít người có thể nhớ rõ được diện mạo lúc nhỏ của hắn.

Khương Tước gia nghĩ hắn khi đó chức quan còn nhỏ, lại có một thân tài văn, vừa vặn che dấu tai mắt người khác, giao trọng trách bồi dưỡng thái tử giả cho hắn...

Thế là, vào một ngày mùa thu, hắn ở sơn tự tiếp nhận tiểu cô nương kia, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, không khỏi giật mình, quả thực rất giống với Ngọc Hữu Đường thật.

Hắn mang nàng vào sương phòng, thả xuống, hỏi nàng: “Người tên gì?”

Tiểu cô nương bày ra vẻ không sợ chết, mặt không cảm xúc đáp: “Linh Lan,” ngừng một chút, bổ sung: “Khương Linh Lan.”

Hắn chưa bao giờ nói chuyện với tiểu hài tử nhưng lại cảm thấy nàng không giống với những đứa trẻ khác, hơi có chút đáng vẻ ông cụ non, thật đáng yêu, muốn xoa xoa đầu nàng, nhưng vì không muốn phá vỡ hình tượng nghiêm sư sau này, đành phải giả bộ không quan tâm, hai tay buông hai bên người.

Lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nàng, thông báo: “Từ hôm nay người chính là Ngọc Hữu Đường, Đại hoàng tử Đại Lương.”

Nghĩ đến đây, Tạ Hù mở mắt, nói với Khương Quốc trượng đứng bên: “Sau khi bức vua thoái vị, ta chỉ có một yêu cầu.”

“Ha ha,” Lão nhân một thân Hoàng kim giáp cười vang, nói: “Nói đi, hóa ra Tạ đại nhân cũng có ham muốn dục vọng, ha ha.”

“Không được gây tổn thương cho Thái tử dù chỉ một chút,” Tạ Hù ngữ điệu nặng nề, kiên định ép bức không cho từ chối.

Khương Quốc trượng “Ồ” một tiếng, hỏi hắn: “Chỉ là một quân cờ, hà tất như vậy, chẳng lẽ... Người yêu nó?”

Tạ Hù không trả lời, mặt chìm trong bóng đêm, tựa như ngầm thừa nhận.

Lão nhân thấy thế, nở nụ cười trào phúng: “Từ xưa người làm việc lớn đều không bao giờ để tình cảm cản bước, người nên nhìn Đường Kim Thánh Thượng, chẳng phải là cũng bị tư tình nữ nhi che mờ hai mắt mới dẫn đến ngày hôm nay sao.”

Giọng Tạ Hù vững vàng, không hề bị dao động, cảnh cáo: “Người cứ làm cho tốt phận sự của mình là được.”

“Được rồi,” Quốc trượng xoa xoa bảo kiếm bên người: “Đứa nhỏ này tốt xấu cũng xem như là cháu gái của ta, trong người cũng có một nửa dòng máu của Khương gia, về tình về lý cũng không nên tổn thương nó...”

Chưa dứt lời thì thấy hướng Đông Nam kinh thành bắn pháo tín hiệu, sáng rực cả trời đêm.

Đây chính là tín hiệu tấn công.

Tạ Hù cũng nhìn tia sáng, khẽ mỉm cười, sắc mặt nghiêm nghị, tháo bội kiếm, lao về phía cửa thành.

Hắn muốn đi cùng mười vạn binh sĩ tiếp viện của mình.

Đạo quân này đến từ Nhuận Châu, thế nhân vốn chỉ nghĩ rằng đó là kho lúa của tiền triều, được mùa thì no ấm, không biết rằng nó cũng cũng là thế lực còn sót lại của tiền triều, mấy năm này vì mục đích phản Lương phục quốc mà cung cấp quân lương cuộn cuộn không ngừng cho các tướng sĩ.

Đủ lương đủ binh, dân tin cậy.

Đây chính là đạo lý đã khắc sâu vào thâm tâm bách tính.

Khurong Quốc trưởng cũng theo sau hắn, đi xuống tường thành, khi bước khỏi bậc đá cuối cùng, theo ánh trăng sáng, đại quân ngân giáp hàng lối chỉnh tề đập vào mắt hắn.

Lão nhân vui sướng nở nụ cười, hắn chinh chiến sa trường ngang dọc vì triều đình đã lâu, nhưng giờ khắc này, vẫn không thể kiềm chế được tâm tình kích động, kích động đến nổi tay đầy mồ hôi.

Tạ Hù nhìn cảnh tượng này, không nhanh không chậm đi lên phía trước, tiếp nhận dây cương từ một binh sĩ, sau đó xoay người lên ngựa.

Sau đó, một vị tướng quân đứng đầu đang ngồi an ổn trên yên ngựa, siết dây cương quay ngựa lại, hướng về binh sĩ hô to:

“Giết chết cầu tặc, phục non sông ta___!”

“Giết chết cầu tặc, phục non sông ta!”

Mọi người đồng thanh hô khẩu hiệu, đồng lòng nhất trí giờ cao ngọn đuốc, ý chí chiến đấu dâng cao, cơ hồ có thể nhuộm đỏ bầu trời.

Vị tướng quân kia lại xoay ngựa, cung kính nhìn Tạ Hù: “Điện hạ, tất cả đã chuẩn bị xong, có thể công thành.”

Không nghĩ ngợi, Tạ Hù gật đầu.

Lập tức, Khurong Quốc trưởng cũng xoay người lên ngựa, áo choàng đỏ tươi như hỏa diễm, kiêu ngạo hét lớn: “Tạ đại nhân, lão phu không đợi được nữa, mang binh áp thành, mở đường cho người!”

Khi được Tạ Hù gật đầu đáp ứng, hai vạn Phiêu Kỵ tựa như ngàn long ngàn ngựa uyển chuyển chạy như bay vào Kiến Khang, cực kỳ khí thế.

Có Khurong lão mở đường, đội quân của Tạ Hù một đường không trở ngại đến trước cửa cung, những gì có được từ những khóa huấn luyện giờ khắc này được phát huy toàn bộ. Nếu quan sát từ trên cao nhất định có thể thấy người ngựa chạy nhanh như bay tựa như dải ngân hà lấp lánh, trong phút chốc bao kín Hoàng thành rộng lớn không một kẽ hở.

Cùng lúc đó, Hoàng đế bệ hạ vẫn đang ở trong Cẩn Thân điện nhận được mật báo khẩn từ một thái giám.

Tiểu thái giám đầu đầy mồ hôi, viền mắt đỏ ửng, nói: “Bệ hạ, Khurong hoàng hậu dẫn theo năm ngàn cấm vệ quân đến ngoài điện, yêu cầu bệ hạ lập tức thoái vị.”

Trong ánh nến chập chờn, lão nhân đang nhắm kính không nhúc nhích, chỉ có rèm mi hơi lay động nhưng vẫn không mở mắt ra.

Hoàng thượng một thân thanh bào, trong lòng ôm một phát trần chuôi bằng ngọc, một tay vuốt phần lông trắng bị lộn xộn rồi tiếp tục thấp nhang, tụng kinh: “Tâm mà không an, thì làm được gì? Là người tu đạo, tuyệt đối thanh tịnh, không có ham muốn, tránh nặng tìm nhẹ, tuân thủ đạo lý, không được phạm lỗi, đoạn tuyệt dục vọng. Nếu vẫn còn muốn rượu thịt, quần áo lụa là, ham muốn quyền lực, tiền tài vàng ngọc. Tinh tâm mà ngấm, còn ham muốn gì...”

Nét mặt từ đầu tới cuối một vẻ thành kính, nói từ đầu đến cuối không chút ngập ngừng.

Giờ khắc này Tạ Hù cũng dẫn theo mười nghìn binh mã tiến vào hoàng cung, hắn thúc ngựa phi tới, nét mặt bình lặng, hàng ngũ phía sau cuộn cuộn vô tận, đều là những dũng sĩ thiện chiến, quyết đoán, không e ngại bất cứ điều gì mà hắn tự tay bồi dưỡng.

Tất cả đều đúng như kế hoạch, không cần lo lắng.

Vị tướng quân sóng vai với hắn chấp tay hô lớn: “Điện hạ, kính xin truyền lệnh.”

Năng suất của Tạ Hù quá khủng, mới chỉ trong một thời gian ngắn đã xông thẳng đến trung tâm hoàng cung, đám binh sĩ thấy vậy, sĩ khí càng tăng, hướng về phía đại điện.

Vị tướng quân kia tự cho là đúng, ngấm hiểu trong lòng, đang định ruổi ngựa rời đi, chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Điện hạ, ngài đang định đi đâu vậy?”

Tạ Hù một lần nữa chụp lấy bội kiếm bên hông, ngơ ngẩn nhìn về phía đông...

Động tĩnh trong cung lớn như vậy, nàng nhất định là đã biết rồi.

Chỉ sợ bây giờ nàng cũng đang bị nhốt trong cung, không biết nàng có hay không hoảng sợ, có hay không cảm hận hân.

Chỉ nghĩ thôi mà lòng đã đau như cắt, đau đến nỗi hân không nói nổi một lời, qua một lúc lâu, mới khẽ phun ra ba chữ: “Cung Thái tử.”

Lập tức, hân quát mạnh roi vào bụng ngựa, tuấn mã hí lên, lao thẳng về phía Đông cung..

Xé gió lao đi, tóc Tạ Hủ bay loạn..

Hân chỉ muốn thật nhanh, thật nhanh có thể nhìn thấy Ngọc Hữu Đường, trong cung Thái tử đều là người hân an bài, giờ khắc này nhất định nàng đang bị bọn họ cầm cố ở trong cung không thể động đậy, ngoài cung lại là tầng tầng trùng điệp cấm vệ quân của hoàng hậu.

Nàng nhỏ yếu như vậy, tính tình lại quật cường, nhất định sẽ phản kháng lại, không biết có bị xây xát chỗ nào không.

Gió mang theo bụi đất đập vào mắt Tạ Hủ, hân lại không dám nhắm mắt lại, khỏe mắt cay cay, mắt hơi ướt, viền mắt ửng đỏ.

Ngựa vừa mới phi qua hồ Tâm Nguyệt tĩnh mịch, là nơi lần đầu tiên lên lút gặp nhau, cũng là nơi hân tuyên bố hân thuộc về nàng..

Ngựa lại xuyên qua Ngự Hoa Viên, trước kia, thỉnh thoảng hân sẽ vào hậu cung lên lên bàn bạc với Hoàng hậu và Quốc trưởng, khi đi về nhiều lần bắt gặp nàng đứng trên cầu đá bên hồ, móc một túi thức ăn trong tay áo ra vung vẩy cho đám cá chép ăn, nàng cúi đầu nhìn đám cá màu sắc rực rỡ tung tăng đớp đớp, vẻ mặt ấm áp dịu dàng..

Từ trước đến nay chẳng biết tương tư, vừa biết tương tư, liền nếm khổ tương tư*.

*Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư. Trích Thiêm cung khúc-xuân tình.

Những khi đó hân sẽ nấu mình ở một nơi xa xa nhìn lại, giống như đang thưởng thức phong cảnh tuyệt mỹ, rồi lại lo lắng người trong phong cảnh sẽ phát hiện ra hân...

Siết chặt dây cương, ngựa đột ngột dừng chân, đội quân phía sau cũng dừng theo.

Cửa Đoan Bản cung gần trong gang tấc, Tạ Hủ vẩy áo choàng, nhẹ nhàng tung người xuống ngựa.

Một binh sĩ hỏi: “Điện hạ, vì sao không trực tiếp cưỡi ngựa xông vào?”

Tạ hủ đáp: “Không thể.”

Ngựa phi ồn ào, hân sợ sẽ quấy rầy Ngọc Hữu Đường.

Và lại, khi hân xuống ngựa thì sẽ thấp đi một chút, như vậy sẽ cách nàng gần hơn một chút.

Cửa điện đóng chặt, nhưng bên trong đèn đuốc sáng choang, một cung đình rộng lớn như vậy lại như đang lung lay đến sắp đổ, đơn độc trong màn đêm.

Lòng Tạ Hủ nhói nhói, không để ý cấm vệ quân canh cửa bất chuyện, mắt nhìn thẳng về phía trước, sải bước lên bậc đá cẩm thạch, tiến gần đến cửa điện..

Nếu lần này thuận lợi phục quốc, đăng cơ xưng đế, lấy tên của nàng và họ của hân rồi nhất định sẽ dùng nghi lễ long trọng nhất cưới nàng về làm thê tử.

Chân bước đến cửa điện, Tạ Hủ giờ tay chạm vào cửa gỗ tinh mỹ, muốn đẩy ra, nhưng rồi lại thả tay xuống.

Càng muốn nhìn thấy người, tiếng gõ cửa càng nhẹ, thậm chí là không dám gõ cửa, chỉ sợ kinh động đến người bên trong.

Một tiểu tướng đi theo nhắc nhở: “Điện hạ, sao lại ngậy người ra vậy, mau vào đi thôi.”

Cũng phải, nàng đang bị giam cầm ở bên trong.

Tạ Hủ đẩy mạnh, cửa mở toang, điều đầu tiên nhìn thấy chính là Ngọc Hữu Đường đang ngồi sau án xa xa, xung quanh người nàng là một đám cung nhân, mà nàng, nhỏ nhắn ngồi lọt thỏm ở giữa, đơn thuần yếu ớt, như ẩn như hiện.

Tạ Hủ bước đến trước vài bước, nhìn thấy nàng đang bưng một ly trà, sống lưng thẳng tắp, như ngọn cỏ lau ven dòng nước dữ, mềm yếu nhưng kiên cường.

Tạ Hủ thấy nàng như vậy, mắt cay cay, bốn phía dần dần trở nên mơ hồ, vô cùng đau lòng, vội vàng rào bước tiến đến, muốn đẩy đám người đang giám sát nàng ra, kéo nàng vào trong lòng.

Đám binh sĩ phía sau thấy thế, cũng nhanh nhẹn tiến lên, hình như là muốn lướt qua hân bắt sống Ngọc Hữu Đường.

Tạ Hủ thấy vậy, lửa giận xông lên đầu, lạnh lùng thét một tiếng, ra lệnh: “Không được tổn thương nàng!”

Đám binh sĩ vội vã dừng lại.

Chính lúc này, thiếu nữ gần trong gang tấc đột nhiên cong môi, nhướn mày, mắt đẹp sắc như tên, nhìn thẳng vào Tạ Hù.

Người sớm chiều ở chung mấy năm, vốn đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa vậy mà nháy mắt trở nên xa lạ.

Ngay lập tức, vài tên binh sĩ đồng loạt gác kiếm lên cổ Tạ Hù, sau đó, hắn thấy Ngọc Hữu Đường nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, nhìn hắn, thông dong từ từ biến thành giễu cợt, nói: “Phải là không được đả thương người, Tạ đại nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Quá khó, quá khó

Edit + beta: Từ Linh

Giọng nói của Ngọc Hữu Đường cũng trở nên vô cùng xa lạ, trầm ổn mang phong thái của bậc đế vương.

Nàng nhìn thẳng vào Tạ Hù, từ từ đứng dậy tiến đến chỗ hắn.

Từ đầu đến cuối, sống lưng vẫn luôn thẳng tắp kiên định.

Khuôn mặt thanh tú cùng tác phong thông dong không khác gì với bình thường...

Những điều này đều do Tạ Hù tự mình uốn nắn, từ khí chất, tư thái, thái độ nhã nhặn rồi đến cả phong thái thông dong.

Là tự làm tự chịu sao? Không, ngược lại Tạ Hù còn cảm thấy như có một niềm vui bất ngờ.

Một khắc trước lúc chưa nhìn thấy nàng trong lòng còn lo lắng không yên, nhưng bây giờ thì đã có thể an tâm rồi...

Hắn cũng không né tránh ánh mắt xa cách vạn dặm của thiếu nữ, không hề có một chút kháng cự dù đang bị đao kiếm sắc lạnh bao vây, vô cùng bình tĩnh.

Thái Sơn sụp mặt không biến sắc, Trường Giang đập thân vững như bàn, cũng là để chỉ như vậy mà thôi.

Ngọc Hữu Đường bước đến đối diện hắn, ngược mắt nhìn hắn một hồi, rồi quay sang nhìn đám binh sĩ đứng vây quanh hắn, nói: “Chẳng lẽ còn muốn cô ngừng đầu nhìn phản tặc?”

Tướng sĩ đứng bên cạnh nghe vậy vội vàng đề vai Tạ Hù, ép hắn quỳ xuống.

Tạ Hù vẫn đứng im không nhúc nhích, cương quyết đứng thẳng.

Ngọc Hữu Đường nhìn hắn, đánh giọng: “Quỳ xuống!”

Tạ Hù không hề nao núng: “Đời này ta sẽ không quỳ trước ngọc cầu nữa.”

Ngọc Hữu Đường “Ồ” một tiếng, lại nhìn tướng sĩ đứng cạnh hắn: “Thẩm Hiến, bắt hắn quỳ xuống.”

Vị tướng sĩ dung mạo hung tợn gờ bả lớp dịch dung trên mặt, lộ ra khuôn mặt tuần lãng, hắn cầm trường kiếm, dùng cán kiếm đập liên tục vào đầu gối Tạ Hù! Ra tay rất nặng, tiếng xương gãy kêu rắc rắc, Tạ Hù bị đau, khuỷu một chân xuống, tạo thành thế nửa quỳ, khi hắn đang cố gượng đứng lên thì một vòng binh sĩ đã giơ đao kiếm thương mác ngăn cản, ép hắn quỳ xuống.

Ngọc Hữu Đường lúc này mới thỏa mãn, buông mắt nhìn xuống đỉnh đầu hắn, hỏi: “Tạ đại nhân, thấy tư vị phục quốc thế nào?”

Tạ Hù không nhìn lại nàng, cũng không đáp lại. Dù bị ép buộc quỳ trên mặt đất nhưng vẫn có loại khí chất vững vàng tựa sơn.

Ngọc Hữu Đường cười nhạt, đang định nói tiếp thì bên ngoài có tiếng thái giám thông báo, Hoàng thượng muốn thượng triều.

Ngọc Hữu Đường đáp một tiếng, nuốt những từ ngữ thâm độc trở lại vào bụng, thu tay vào trong tay áo, dừng đứng liếc nhìn Tạ Hù đang quỳ trên mặt đất, nói: “Đưa hắn đến Phụng Thiên điện.”

Nàng nhìn đám cung nhân vừa mới vây quanh nàng: “Trói tất cả lại, giải đến Đại Lý tự, tùy ý tra thẩm.”

Một công công cúi người chấp tay cung kính hỏi: “VẬY còn cung nữ Bích Đường?”

Mắt Ngọc Hữu Đường tối lại: “Cũng bắt giam lại.”

= . . =

Nửa đêm thượng triều, lần đầu tiên có trong lịch sử.

Khi Ngọc Hữu Đường đến Phụng Thiên điện, có lẽ chuyện xảy ra quá mức bất ngờ, trong điện chỉ có lác đác mấy cung nhân.

Nàng ngược nhìn người ngồi trên long ý. Đầu đội Song long hí châu dực thiện quan, một thân hoàng bào, hai bên vai thêu nhật nguyệt, đúng là quần áo có sức ảnh hưởng rất lớn, lúc này hấn mặt như quan ngọc, trông rất sáng láng.

Lão nhân suy bại dần độn si mê tu đạo dường như chỉ là bọt nước.

Vẫn dáng vẻ lười biếng bất cần đời, nghiêng người ra sau dựa vào long ý, thấy Ngọc Hữu Đường đến cũng chẳng hề có ý tứ tiếp đón nhĩ tử, chỉ cười nói: “Trăm nửa đêm thượng triều, không biết có hay không làm phiền đến giấc mộng của Đường Nhi a.”

Ngọc Hữu Đường bước lên, làm thần lễ, nói: “Phụ hoàng cũng biết nhĩ thần tối nay ngủ không ngon, cần gì phải nói lời khách khí?”

“Ha ha,“ Hoàng thượng ngồi dậy, cười lớn: “Bên trăm sắp sửa có kịch hay, không biết bên Đường Nhi thế nào rồi?”

“Đương nhiên sẽ không núm chân phụ hoàng.”

Ngọc Hữu Đường nâng mắt, tâm ý tương thông cũng nở nụ cười.

Hai đôi mắt sắc đen như mực giống nhau như đúc.

... Từ xưa đến nay, huyết thống vĩnh viễn là sự ràng buộc vĩnh cửu thâm sâu nhất.

Ngọc Hữu Đường một lần nữa đi đến chỗ của mình, vén bào ngồi xuống.

Lúc này, đám đại thần cũng được thông cáo đang nối đuôi nhau đi vào, rất nhanh trong điện đã có thêm hai hàng người.

Hoàng đế bệ hạ bế quan gần một năm bỗng nhiên nửa đêm đòi thượng triều, nhất định là có chuyện gì khẩn yếu, bọn họ không dám sơ suất, vội vã thu thập vào cung.

Hoàng thượng bệ hạ lúc này tất nhiên là ngồi rất ngay ngắn, đôi mắt già hoạt liếc qua liếc lại nhìn đám người.

Đột nhiên ánh mắt hấn cố định trên một người, vô cùng gần gũi gọi: “Thái Bảo đại nhân a.”

Thái Bảo vốn dĩ là môn sinh của Tả Hủ, biết rõ tối nay hấn sẽ khỏi sự, không dám ngủ, ở trong thư phòng đợi kết quả. Mẹ ơi, hơn nửa đêm tự nhiên nhận được thông cáo Hoàng thượng nửa đêm muốn thượng triều, sợ đến nổi tè ra quần, đoán chắc Tả đại nhân đã thất bại... Vì vậy lại vội vàng đội mũ ô sa chạy vào cung.

Đến đây nhìn quanh, quả nhiên, Tả đại nhân cũng không có ở đây, xem ra không ổn rồi.

Hấn đang than thở, thình lình nghe thấy Hoàng thượng gọi, chân run lấy bầy, thấp thỏm tiến lên, nói: “Bệ hạ có việc gì giao phó?”

Hoàng thượng nói: “Trăm đã lâu không thấy ái khanh, gọi một tiếng cũng không được sao?”

Nói xong lại giả vờ hơi tức giận.

Thái Bảo bụm một phát quỳ xuống: “Bệ hạ, đừng nói một tiếng, ngài gọi hạ quan một vạn lần cũng được a!”

Hoàng thượng lại cười híp mắt đánh giá hấn, lại kinh ngạc nói: “A! Từ lúc trăm truyền lệnh vào triều đến giờ cũng chỉ mới được khoảng một nén nhang, Thái Bảo đại nhân thay triều phục nhanh thế, đầu tóc cũng vô cùng chỉnh tề không chút rối loạn. Bây giờ đã là giờ sừ* rồi, lẽ nào ái khanh vẫn chưa ngủ sao? Là... không ngủ được, hay đang chờ chuyện gì a?”

*1-3 giờ sáng

Thái Bảo nghe vậy, quỳ rạp trên đất, run lấy bầy: “Thần, thần là đang duyệt văn thư, duyệt, duyệt, duyệt đến mức quên cả thời gian.”

“Ồ _____” Hoàng thượng ý vị thâm trường đáp lại một tiếng, nhưng vẫn buông tha hấn, nói: “Ái khanh, đứng lên đi.”

Thái Bảo đại nhân vội vã nâng hốt tạ ân, lui về chỗ.

Mặt mũi trắng bệch.

Trong lúc đó, đám quan lại trong triều không ít người đang lén lút chỉnh đốn tóc tai rồi bời, phát quan nghiêng ngửa, y phục nhẵn nhụi.

Ngọc Hữu Đường ngồi phụ tòa phía trên, nhìn đám người lén lút như vậy trong lòng hiểu rõ cười cười, còn chưa kịp thu hồi nụ cười thì nghe thấy bên phải truyền đến tiếng uy nghiêm của Hoàng thượng: “Đường Nhi, phản tặc Tạ Hủ đâu?”

Phản tặc Tạ Hủ?

Chuyện gì vậy? Thủ phụ đại nhân sao lại là phản tặc, chúng nhân không biết chân tướng mắt chớp chớp mồm đớp đớp.

Ngọc Hữu Đường ngay lập tức đứng dậy, vái người, nói: “Đã được áp đến ngoài điện, chờ phụ hoàng xử trí.”

Nàng vừa dứt lời, trong triều vang lên tiếng hít khí liên tục...

Đám đại thần gần như đồng thời ngoáy ngoáy lỗ tai.

Cái mẹ gì vậy, lão tử không nghe lầm chứ, Thái tử điện hạ có thể nói chuyện?

Đêm nay quả thực quá ư là kích thích nha.

Hoàng thượng thấy thế thì lấy làm sung sướng, giải đáp: “Ngày đó lúc Thái tử chào đời, thần y đã từng nói nếu sau này điều dưỡng tốt thì rất có thể sẽ khôi phục, chúng ái khanh có gì mà phải kinh ngạc đến thế?”

Chúng nhân sững sờ.

Hoàng đế bệ hạ lại nhẹ như mây gió chuyển chủ đề: “Tạm thời không nhắc tới chuyện này, trước áp giải Khương hoàng hậu và Khương Quốc trượng lên điện đã.”

Hoàng hậu cùng Quốc trượng? Đây cũng là cái chuyện gì vậy?

Một đám không biết đầu đuôi chỉ cảm thấy chỉ số thông minh của bản thân thực không đủ dùng để mà nắm bắt tình hình... Không thể làm gì khác hơn là trầm mặc cố gắng bám sát tình tiết vở kịch mà hoàng thượng đào ra. (....)

Hoàng thượng vừa dứt lời, một hàng cấm vệ quân uy vũ áp giải Hoàng hậu nương nương y phục xộc xệch cùng Phụ Quốc tướng quân mặt xám như tro tàn vào trong điện.

Một thiếu niên cao lớn thân mặc quân nhung giáp vàng đi ở bên cạnh, hấn đội khôi giáp sí kim phượng, trên đỉnh hồng thạch, tay cầm búa, búa vàng sáng lấp lánh, tựa như một mặt trời nhỏ.

Vừa dừng lại, cấm vệ quân liền giơ chân đá hai người, mỗi người một cước, hai người quỳ rạp xuống, người mềm như bún, dường như cho đứng thì cũng không đứng nổi.

Đồng thời, vị thiếu niên kia tháo khôi giáp xuống, mặt mày khí vũ hiên ngang như vàng dương sáng, hiện rõ ràng trong tầm mắt chúng nhân, đám người định thần nhìn lại, hóa ra là Tề vương Nhị điện hạ.

Tề vương giao búa vàng cho một cấm vệ binh đứng bên, nhanh nhẹn quỳ gối, hành lễ: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng__”

Hoàng thượng gật đầu liên tục: “Tốt, Hữu Dương, hảo nhi tử, mau đứng lên.”

Tề vương lúc này mới đứng dậy, nhìn thoáng qua phụ tòa nơi Ngọc Hữu Đường đang ngồi, đúng lúc gặp đối phương cũng đang nhìn hắn, ánh mắt va vào nhau, đối phương cười nhẹ. Tề vương hừ nhẹ một tiếng khó mà nghe thấy, lập tức nghiêng mặt, không để ý đến nàng, đứng vào chỗ của quan thần.

Hoàng đế bệ hạ lại mở miệng, nhìn thẳng vào Ngọc Hữu Đường: “Đường Nhi, ta thấy chúng ái khanh phía dưới đều như lạc trong sương mù, trầm cũng lười nói, con thay trăm đem sự tình ngọn nguồn nói rõ ràng đi.”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, đứng dậy liếc liếc bộ mặt vô tội của lão nhân hoàng y, mồ hôi chảy đầy đầu, không ngờ nghỉ ngơi lâu như thế rồi mà vẫn lười như vậy a phụ thân đại nhân...

Thôi được, trong lòng thầm cười bất đắc dĩ rồi bình thân thuật lại: “Hoàng hậu Khương thị, Phụ Quốc tướng quân Khương Nghĩa cầu kết với phản tặc tiên triều Tạ Hủ, ý đồ mưu phản, may mà thánh thượng đã sớm đoán được, truyền lệnh bảo Nhị đệ âm thầm mang binh hồi kinh, ần nấp quanh Hoàng thành, chờ đám phản tặc hành động, hoàng tước tại hậu* vậy quét khiến chúng không kịp ứng phó... Đó là ngoài cung”

*bộ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẻ chờ sẵn phía sau

Lúc nàng kể lại, bầu không khí trong triều vô cùng yên tĩnh.

“Còn trong cung...” Ngọc Hữu Đường lại nhìn về phía đám người, ánh mắt khóa chặt vào một người: “Mời Trương Thân Chỉ Huy sứ bước ra nói rõ.”

Giờ khắc này, Khương hậu và Quốc trượng đang nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích bỗng nhiên giương mắt, hung tợn nhìn nam nhân trung niên cường tráng vừa bước ra khỏi hàng.

Nam nhân trung niên này bị mọi người chú ý nhưng sắc mặt không chút chấn động.

Ngọc Hữu Đường lại chậm rãi giới thiệu: “Trương đại nhân chính là mật thám bệ hạ cài vào trong đám nghịch tặc, hẳn từng đáp ứng cho Khương thị mượn năm ngàn cấm vệ quân để mưu phản, nhưng thực ra chỉ là để nguy trang...”

Nói tới đây, nam nhân trung niên hơi gật đầu, móc từ trong tay áo lớn ra một cái gì đó trông như thư tín, giao cho Ngọc Hữu Đường, nói: “Đây là mật chứng Khương thị và Khương Quốc trượng mưu phản, mong bệ hạ điều tra kỹ càng.”

“Ngươi...” Khương Quốc trượng trợn mắt, chỉ tay vào hắn, ngực phập phồng thò dòn, nửa chữ cũng không nói tiếp được.

Khương hậu buông mắt, môi đỏ đẹp khẽ cười gằn: “Đồ lừa đảo... Ha ha, tất cả đều là đồ lừa đảo...”

Hoàng thượng nghe nàng nói vậy, dùng một cái đứng phắt dậy, vạt áo vàng quét trên thảm đỏ, từ từ bước xuống, đứng trước mặt Hoàng hậu, cúi người ôn nhu vuốt tóc, tựa như cử chỉ thân mật giữa vợ chồng: “Hiển Dương a, chỉ sợ khắp thiên hạ cũng chỉ có mình ngươi không có tư cách nói câu này mà thôi...”

Hắn chỉnh lại những sợi tóc rối loạn rồi chậm chậm đưa tay chạm vào gò má nàng, dịu dàng vuốt ve, rồi sau đó bóp chặt cằm nàng, bắt nàng đối diện với hắn.

Ra tay rất nặng, khiến nữ nhân phải kêu lên.

Hoàng thượng neho mắt, khẽ cười nói: “Hiển Dương, ngươi thế mà lại lừa trăm hơn mười năm a.”

Đám đại thần vây xem ㄟ, sao đang từ quốc thù hận gia tự nhiên lại chuyển phát sang thành nữ nhi tình trường vậy hả???

Nhưng mà Hoàng thượng bệ hạ chỉ nói như thế rồi thôi, không kể rõ chuyện xưa của bản thân.

Hắn buông tay ra, than nhẹ một tiếng: “Ôi, trăm không muốn tuyệt tình quá, thế này đi, hủy bỏ hậu vị của Khương thị, thu hồi tước vị Khương Nghĩa, giáng xuống làm thường dân...”

Hắn dùng ánh mắt nhu hòa nhìn hai người mắt hờn nằm trên đất, bổ sung thêm: “Ngay trong hôm nay, lưu đầy đến biên cương, cả đời không được hồi kinh...”

Rồi lại thông thả nói tiếp: “Ta nói lưu đầy, ý là dùng hai chân mà đi nhé!”

Đám người âm thầm phun máu, thực quá thâm độc. Đường đến biên cương vốn dĩ đã xa xôi, dọc đường còn hiểm trở, lần đi đầy này, chỉ sợ không chết dọc đường thì đến nơi cũng ngã xuống nằm luôn không bao giờ dậy nữa.

Quá độc ác!

Rồi, Hoàng thượng lại nhìn đám người xung quanh, trầm ngâm: “Hử, chư vị ái khanh có bằng lòng nói giúp hai người bọn họ không?”

Không có không có! Tuyệt đối không có! Đám người lắc đầu như điên.

Chón quan trường vốn là như vậy, tường đồ mọi người đẩy, không có đi tới trở mặt giẫm thêm một cước đã là nhân từ rồi.

Hoàng thượng bệ hạ lúc này mới cười nhẹ thỏa mãn, quay người đi lên bậc, nhưng không trở lại long ý mà đi đến trước một màn che lộng lẫy hoa lệ...

Hắn nhẹ nhàng vén màn che tinh xảo tỉ mỉ màu sắc thanh nhã lên, rồi cẩn thận cầm một bàn tay...

Là một bàn tay của nữ nhân.

Móng tay không được bảo dưỡng tỉ mỉ, cổ tay cũng không đeo bất kỳ đồ trang sức vàng ngọc sang quý nào, thậm chí làn da còn không được mềm mại trắng mịn.

Thế mà đám đại thần nhìn thấy bệ hạ của mình như đang bảo hộ trân bảo vậy, cẩn thận diu chủ nhân bàn tay bước ra...

Cũng nghe được rõ ràng Hoàng đế ôn nhu gọi nàng: “Kiến Dung...”

Đến khi nữ nhân vén màn bước vào tầm mắt của mọi người, đám người lại không hện mà đồng thời hít vào, nữ nhân này phục sức theo chế độ của hoàng hậu, áo choàng minh hoàng, đầu đội tam long song phượng yển cư quan, đầu cài kim diệp điền hoa, có những viên châu nho nhỏ thả xuống.

Nàng mặc dù mang khăn che mặt, che khuất một nửa khuôn mặt, nhưng từ mũi trở lên rõ ràng giống hệt với phế hậu Khương thị!

Trong điện một mảnh trầm mặc, ai ai cũng ngơ ngác.

Đột nhiên, một câu “Nhi thần tham kiến mẫu hậu!” vang lên phá vỡ yên tĩnh, thanh âm rõ ràng có chút lạc đi... có thể nhận ra người mới nói câu này cũng vừa mới biết được sự tình, niềm vui đọng đầy, khổ tận cam lai, xúc động khôn nguôi...

Quá khó, quá khó, rõ ràng cực lực kiềm chế tình cảm, nhưng thực sự quá khó, không thể khống chế được, cũng không thể kiềm chế nổi.

.... Thời khắc này... Ta đã ẩn nhẫn chịu đựng đã rất lâu rồi...

Đám đại thần phía dưới nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói, là Thái tử điện hạ, thân thể mảnh khảnh đã nghiêm túc quỳ phủ trên mặt đất, đáng đáp tôn kính từ tận tâm.

Sau đó nàng chậm chậm ngẩng đầu lên, viên mắt đỏ ửng.

Trăm chuyển ngàn hồi, từ hiểm cảnh tìm được đường thoát, trong chớp mắt bá quan văn võ cuối cùng cũng rõ ràng, đồng loạt quỳ xuống!

Sau đó, cùng hô to, vang vọng cả Phụng Thiên điện, rất lâu không dứt...

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế ____”

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế ____ Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế ____”

Tác giả có lời muốn nói: Hey, hi mọi người, có một tiểu ngoại truyện giữa Hoàng đế với song nữ Khương gia hồi còn trẻ, ta sẽ không tách thành một chương riêng giúp mọi người tiết kiệm tiền*...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Khi đến nhiều gánh nặng, ra đi trong nhẹ nhàng

Khương phế hậu và Khương Nghĩa bị cấm vệ quân áp đi, Hoàng thượng bệ hạ tuyên bố hạ triều.

Ngọc Hữu Đường hơi bất ngờ nhưng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn đám triều thần đi ra ngoài, trên mặt năm mươi sắc thái.

Mãi đến khi trong điện không còn ai, Hoàng thượng mới đứng dậy khỏi long ý, mở miệng hỏi nàng: “Con nhất định là đang thắc mắc vì sao trẫm không áp Tạ Hù lên điện để xử lý, đúng không?”

Ngọc Hữu Đường nhìn hắn: “Phụ hoàng làm như vậy chắc chắn có đạo lý của chính mình.”

Hoàng đế bệ hạ nhướn mày: “Tạ Hù thu dưỡng con mấy năm, mặc dù mục đích không tốt, nhưng con bây giờ tốt xấu gì cũng là do hắn dốc lòng chỉ dạy. Cứ coi như hắn là ân sư đi, và lại dù gì cũng đã từng là trọng thần trong triều. Trẫm không muốn để hắn cũng như con mất mặt trước triều thần.”

Ngọc Hữu Đường cup mi: “Nhi thần và hắn đã không còn bất cứ quan hệ gì.”

“Ôi chao, tuyệt tình quá nha,” Hoàng thượng phát tay áo: “Cũng không biết là di truyền từ ai?”

Nét mặt Ngọc Hữu Đường hơi cứng lại, đáp: “Không từ ai cả, vốn dĩ đã như vậy.”

Hoàng thượng nhìn nàng một lát, nói: “Nếu con và hắn đã không còn bất cứ quan hệ gì, vậy chuyện Tạ Hù phản quốc giao tất cho con tự mình tra thăm đi,” hơi cười cười, tỏ vẻ hiểu rõ: “Có nhiều ân oán cá nhân, trẫm cũng lười nhúng tay, con thấy có được không?”

Ngọc Hữu Đường gật đầu: “Nhi thần chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng.”

“À, đúng rồi,” Hoàng đế dường như nhớ ra chuyện gì: “Lần này nhờ con điều tra ra căn cơ của phản binh, Đường Nhi muốn ban thưởng cái gì nà?”

“Muốn,” Ngọc Hữu Đường nhìn chằm chằm thêm đỏ dưới chân, rồi nhìn hắn một cái: “Khẩn cầu phụ hoàng đừng để hai người kia sống đến biên cương.”

“Chỉ như vậy?” Hoàng thượng vênh mặt hást hàm: “Cho dù con không nói, trẫm cũng sẽ làm như vậy.”

“Vậy thì nói lại, hi vọng phụ hoàng sau này có thể đối xử thật tốt với mẫu thân, những năm qua bà đã phải chịu nhiều khổ sở rồi.”

Hoàng thượng cúi đầu nhìn nàng, không nói gì, gật đầu kiên định.

Nàng cười cười, nói lời cáo từ: “Vây thần cáo lui trước.”

Ngọc Hữu Đường thu mắt, thông dong đi ra ngoài điện, khi nàng bước ra khỏi bậc cửa, thấy bầu trời đỏ như máu.

Trời sáng rồi.

Nàng lại cúi đầu nhìn xuống, thấy Tạ Hủ còn đang bị cầm y vệ áp ở phía dưới thềm đá, trong đầu nhớ lại một chút ký ức đã qua.

Mùa đông năm ngoái, đại lễ sắc phong, nàng một thân hào hoa phú quý y phục cẩn miện, cũng đứng ở chỗ này, còn Tạ Hủ thì quỳ ở dưới, y phục điểm sắc.

Bây giờ, không biết là cảnh còn người mất hay là vốn dĩ từ đầu đã là như vậy.

Ngọc Hữu Đường thở dài, lạnh lùng nói với cầm y vệ phía dưới: “Áp hẳn đến đại lao hình bộ, cô muốn đích thân thẩm vấn.”

Đám binh sĩ cung kính đáp lời, áp Tạ Hủ đi về phía đại lao hình bộ, từ đầu đến cuối, Tạ Hủ không hề ngẩng đầu nhìn Ngọc Hữu Đường.

Đoàn người rời đi rất nhanh, nháy mắt chỉ còn là một chấm đen phía xa xa.

Ngọc Hữu Đường tay vòng trước ngực, bình tĩnh nhìn theo, một lúc lâu mới rời mắt.

= . . =

Buổi chiều, nghỉ ngơi nửa ngày, Ngọc Hữu Đường nhận được một tờ giấy.

Là Sách công công mang từ Phụng Thiên điện đến, báo với nàng: “Đây là khẩu cung của Khương thị và Khương Nghĩa.”

Ngọc Hữu Đường sai cung nhân pha cho hẳn một ly trà, nói: “Ừ, để bản cung đọc qua.”

Sách công công nhanh nhẹn đưa cho Ngọc Hữu Đường, nói: “Khương thị và Khương Nghĩa do bị hạ tự thân tra thẩm, khẩu cung đều ghi trong đó, hai người bọn họ có vẻ nản lòng thoái chí, không hề phản kháng, khai báo toàn bộ.”

“Ừ, cô biết rồi,” Ngọc Hữu Đường đáp lại, ngón tay dài nhỏ trắng nõn mở tờ giấy ra, đọc qua một lượt, rồi gấp lại.

Sau đó ngẩng đầu lên, mắt đen như mực, hỏi: “Đã có những ai đọc rồi?”

Sách công công đáp: “Xin điện hạ yên tâm, chỉ có thánh thượng và điện hạ đọc qua.”

Ngọc Hữu Đường cẩn thận cất vào trong ngăn kéo rồi đứng dậy, hướng ra cửa nói với tiểu thái giám: “Chuẩn bị xe, cô muốn đi Hình bộ.”

Ngọc Hữu Đường bước lên liễn, cung nhân chậm rãi kéo xe đi về hướng Hình bộ.

Nàng không chút vội vã, một cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn theo một chiếc lá vàng rơi xuống người nàng, nàng đưa tay gỡ xuống, cầm trong tay ngắm nghía.

Lá vàng rơi đầy sân, khiến mùa thu cảm khái...

Tiết biến đổi liên tục, thế nhân có thể khác sao, nàng hơi ngửa đầu, nhắm mắt lại, nhớ lại tờ khẩu cung vừa này, nàng lúc trước vẫn không hiểu vì sao Khương gia muốn cầu kết với Tạ Hủ mưu phản, giờ thì đã hiểu rồi...

Thực ra bản thân nàng cũng là một nguyên nhân.

Khương Hiến Dung để đảm bảo hậu vị, dùng nàng để thế thân thái tử chết yểu, đưa nàng vào cung treo đầu dê bán thịt chó, nhưng nàng càng lớn sẽ càng phát triển, đám quan lại trong triều không biết một ngày nào đó tâm huyết dâng trào bắt ép nàng nạp phi, nếu như vậy thì còn có thể lừa gạt bao lâu được nữa, một khi nàng bị người khác phát hiện, hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Khi bắt đầu nói dối thì sẽ bắt đầu một vòng tuần hoàn ác tính, mãi mãi không ngừng, không có điểm dừng trong cái vòng tròn dối trá, đau đớn dai dẳng không dứt, cuối cùng không còn cơ hội để quay đầu.

Mà Khương gia ngầm che giấu đã nhiều năm, ngày ngày lo lắng đề phòng, thật sự vô cùng muốn thoát khỏi cái vòng tròn luân quần ấy.

Thêm nữa, Khương Nghĩa còn có một nhi tử, có thể coi là cậu Ngọc Hữu Đường, mẫu thân chưa bao giờ nói qua với nàng, người cậu này bị ngốc bẩm sinh, đã bốn mươi tuổi rồi nhưng tâm tính vẫn như đứa trẻ bốn tuổi. Ngày đó, Tạ Hủ đã đáp ứng với Khương Nghĩa, nếu hẳn phục quốc thành công, chắc chắn sẽ phong cho người cậu này một tước vị, đảm bảo hậu thế Khương gia bình an.

Khương Nghĩa cũng đã quá năm mươi, cả đời ngang dọc sa trường chìm nổi quan trường, rốt cục cũng chỉ có một nguyện vọng như vậy...

Nhưng, như thế thì sao, có những người... sống trong tình cảnh khôn quẩn cùng cực nhưng cũng không vì lợi ích của bản thân mà hãm hại người khác, vì vậy suy cho cùng, đám người kia thực sự quá ích kỷ, đáng thẹn.

Bao gồm cả...

Tạ Hủ.

Khi nghĩ đến cái tên quen thuộc này, suy nghĩ chững lại.

Ngọc Hữu Đường mở mắt, ánh mắt trong veo, hình bộ đã ở ngay trước mặt.

Nàng thả tay, chiếc lá được tự do, lượn trong không trung vài vòng rồi theo gió bay đi.

Liền dừng lại, Ngọc Hữu Đường vén bào xuống xe, đi vào đại lao hình bộ.

Trời vừa sáng Thượng thư Hình bộ nhận được thông báo Thái tử điện hạ muốn tới hình bộ thăm vấn phạm nhân, vì vậy ở đây đợi cả ngày, vừa thấy Ngọc Hữu Đường đến, vội vàng tiến lên cung nghênh, hỏi: “Điện hạ là đến thăm vấn phản tặc Tạ Hủ?”

“Phải,” Ngọc Hữu Đường vuốt phẳng nếp nhăn trên tay áo, nghiêm mặt nói: “Đưa cô đi gặp hắn.”

= . . =

Trong lao không thấy ánh mặt trời, luồng khí lạnh lẽo ẩm ướt bao trùm khắp nơi.

Ánh sáng yếu ớt, khiến nơi này có chút gì đó khiến người ta ngạt thở, tuyệt vọng.

Khi Ngọc Hữu Đường nhìn thấy Tạ Hủ, hắn đang ngồi sau cái bàn trong phòng giam, mặc áo tù, cổ tay và cổ chân bị xích lại, dây xích to như cái bát gắn chặt vào trong tường.

Tóc tai tán loạn, có chút chật vật nhưng tư thế ngồi vẫn thẳng tắp, khí độ trước kia vẫn không mấy hao tổn.

Hắn bình thần nhìn thẳng phía trước, nhìn như không phải trong lao ngục mà đang đánh Cao sơn lưu thủy, thanh sơn không nề ba ly rượu, cả ngày tiêu dao một vãn cò*.

*đây là một điển tích, có một khúc nhạc tên Cao sơn lưu thủy, ai muốn nghe thử, tìm hiểu thì google nhé.

Ngọc Hữu Đường đứng ở cửa nhìn hắn một lát rồi mới chậm rãi đi vào.

Thượng thư dẫn vài ngục tốt cao to nôi gót vào theo.

Ngọc Hữu Đường bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nói: “Một mình ta thăm tra là đủ, không cần đi theo.”

Thượng thư đại nhân lộ ra vẻ mặt khó xử: “Điện hạ, ngài ở một mình cùng phạm nhân hạ quan rất lo lắng a!”

Ngọc Hữu Đường đảo mắt nhìn Tạ Hủ một cái, nói: “Hắn bị xích thành như vậy, không thể cử động được đâu. Các người không cần phải lo lắng, thành thật đợi ngoài cửa là được,” “nàng nhìn hai ngục tốt canh giữ hai bên người Tạ Hủ: “Hai người các người cũng ra ngoài đi.”

“Chuyện này...” Thượng thư rất bối rối.

Ngọc Hữu Đường ngày càng lạnh lùng: “Đi ra ngoài! Còn muốn cô nhắc lại đến bao giờ?”

Thượng thư sợ hãi, cười khổ vẫy hai ngục tốt ra, hai người kia nghe lệnh đi ra.

Bên trong nhất thời có chút vắng vẻ, Ngọc Hữu Đường đi tới ngồi đối diện với Tạ Hủ.

Từ đầu đến cuối, Tạ Hủ không nhìn nàng một lần nào.

Ngọc Hữu Đường cảm ẩm sứ trên bàn rót một ly trà, đưa tới trước mặt hắn, gọi hắn: “Tạ đại nhân, uống chút trà đi.”

Cuối cùng ánh mắt Tạ Hủ cũng chuyển đến trên mặt Ngọc Hữu Đường, nhưng không hề động vào ly trà kia.

Ngọc Hữu Đường cũng tự rót cho mình một chén, thổi lá trà, nói: “Cô hôm nay đến, cũng không hẳn là để tra hỏi, chỉ là muốn nói rõ ràng một chuyện với người.”

Tạ Hủ nghe vậy, mở miệng phát ra giọng nói của người đã lâu chưa uống nước, khô khốc nói: “Chuyện gì?”

Ngọc Hữu Đường nhấp một ngụm, đặt chén sứ xuống, nói: “Ta vẫn luôn biết rõ tình cảm của người dành cho ta.”

Ánh mắt tối tăm của Tạ Hủ dần dần sáng lên, như ánh trăng in trên mặt nước.

Ngọc Hữu Đường không nhìn thẳng vào mặt hắn, chậm rãi nói: “Lúc trước ta bảo không hiểu chuyện nam nữ, thực ra là nói dối...”

“Thực ra, ta hiểu rất rõ,” Ngọc Hữu Đường ngừng một lát, nhìn thẳng vào Tạ Hủ: “Ngươi và ta thân phận quá khác biệt, không bao giờ có khả năng. Ta trước giả ngu cũng chỉ là muốn ngươi biết khó mà lui, không ngờ ngươi lại vẫn khăng khăng như vậy, ta không biết nên làm gì, xin lỗi.”

Dường như câu xin lỗi này có gì đó buồn cười, Tạ Hủ cười khẽ, trầm mặc một hồi lâu, hắn mở miệng hỏi nàng: “Nếu như vậy, nàng có từng động tâm với ta dù chỉ một chút?”

Giọng của hắn rất khẽ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi tan tác vậy, như đã dùng hết toàn bộ tâm lực, nam nhân mạnh mẽ kiên cường dĩ vãng trước kia đã biến mất, có vẻ đối với hắn, một câu trả lời cũng đã quá xa xỉ.

“Chưa từng,” gần như bằng bản năng, không chút suy nghĩ, Ngọc Hữu Đường cực nhanh đáp lại.

Rồi lập tức, trầm giọng lặp lại lần nữa, như để tăng thêm độ chân thực: “Chưa từng.”

Ngọc Hữu Đường uống một hơi cạn sạch ly trà, nói thêm: “Còn đêm đó, chỉ đơn giản là để trả ân dạy dỗ của ngươi đối với ta mấy năm qua...”

Căn phòng chìm trong bầu không khí gượng gạo, chỉ có ánh nến nhảy múa phản chiếu trên tường.

Không biết qua bao lâu, Ngọc Hữu Đường lại mở miệng: “Sự phụ.”

Tạ Hủ đang nhắm mắt ngưng thần, rèm mi bỗng rung rung.

“Đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy,” Ngọc Hữu Đường đứng dậy, tay áo phất qua góc bàn, giọng nàng lẫn vào khí tức lạnh lẽo âm u của phòng giam, nghe vô cùng u lạnh: “Từ nay về sau, ngươi và ta, ân đoạn nghĩa tuyệt, cắt đứt tình thầy trò, không ai nợ ai.”

Ngọc Hữu Đường đặt giấy bút lên trên bàn, đẩy đến trước mặt hắn, nói: “Là tự tay bản cung viết, liệt kê tất cả các tội trạng của ngươi, ngươi đọc qua đi, nếu không có ý kiến thì ký tên nhận tội, Tạ đại nhân.”

Những gì viết trên giấy, Tạ Hủ không hề xem qua, không chút chần chờ, cầm bút chấm mực, cổ tay tuy bị xích nhưng không hề có chút khó khăn, ký xong ấn dấu tay xuống.

“Tạ đại nhân đúng là phóng khoáng,” Ngọc Hữu Đường nhìn hắn một chút, thu hồi những thứ trên bàn, bước ra cửa vẫy vẫy tay gọi Hình bộ Thượng thư.

Thượng thư vội vã ngoáy đuôi xông tới, Ngọc Hữu Đường đưa khẩu cung ghi tội trạng cho hắn: “Phạm nhân đã nhận tội, lát nữa đến xin ý chỉ của bệ hạ đi.”

Thượng thư đại nhân nhân cơ hội nịnh nọt tăng bốc: “Ai cha, Thái tử điện hạ hiệu suất không khiếp quá nà, mới có một khắc mà đã có thể bắt phạm nhân ký tên rồi!”

Ngọc Hữu Đường không thêm bận tâm đến lời tăng bốc của hắn, sắc mặt trước sau như một, lạnh lẽo, không đáp lời, chấp tay sau lưng rồi đi.

= . . =

Hôm sau, phế hậu Khương thị cùng Phụ Quốc tướng quân tiền nhiệm Khương Nghĩa theo ý chỉ, lưu đây.

Trước khi đi, hai người bọn họ còn bị nhốt trong xe tù, dắt ra phố thị chúng.

Bách tính Kiến Khang tuôn ra như suối đứng hai bên đường vây xem, ai ai cũng ghét ác như thù, xe tù mới đi được mấy dặm đường mà trên thân hai người ngồi bên trong đã phủ đầy trứng ung, rau thối, vô cùng thê thảm.

Ngọc Hữu Đường một thân thương phục, đứng một mình trên tường thành.

Gió khẽ thổi qua, vạt áo lay động, nhẹ nhàng nhảy múa.

Ánh mắt ngưng tụ nhìn theo xe tù, đến tận khi rời khỏi Kiến Khang một đoạn nàng mới vung ống tay áo, không chút lưu luyến quay đầu rồi đi.

= . . =

Hoàng đế bệ hạ một lần nữa trở về nắm quyền, vì vậy mà Ngọc Hữu Đường có rất nhiều thời gian rảnh.

Nàng hôm nay dậy rất sớm, lay lắt trong đình viện rất lâu, thưởng cá, trêu chim, rồi lại quay về phòng.

Không cần vào triều buổi sáng nữa, tựa hồ có chút trống vắng tẻ nhạt.

Nàng ngồi phát ngốc trong phòng một lúc, bỗng nhiên có tiểu thái giám đến thông báo, có tiểu lại ở hình bộ đến tìm, nói Tạ Hủ còn vài việc liên quan đến chuyện mưu phản muốn nói với Thái tử điện hạ.

Ngọc Hữu Đường nói: Ta đã biết.

Sau đó đội phát quan, vội vàng chạy đến đại lao hình bộ.

Ngọc Hữu Đường đi thẳng đến phòng giam Tạ Hủ, tay chân hắn vẫn bị xích như trước, dáng vẻ sa sút tinh thần chán nản.

Cai ngục mở khóa cho Ngọc Hữu Đường vào, đội nàng vào trong thì lại nghiêm cẩn không tiếng động đứng ngoài canh gác.

Ngọc Hữu Đường không đến gần hắn, tựa vào cửa nói: “Tạ đại nhân còn có chuyện gì cần nói với bản cung?”

Tạ Hủ đứng dậy, xích chân kêu loảng xoảng, hắn bình thân nói: “Thực ra cũng không có gì, chỉ là muốn đưa cho điện hạ một thứ.”

Ngọc Hữu Đường cũng không dựa cửa nữa, đứng thẳng dậy, nhìn hắn, lạnh nhạt: “Cứ việc nói thẳng.”

Tạ Hủ tay bám vào tường, đi tới bàn đặt ở góc phòng giam, giọng nặng nề: “Mặc dù còn chưa có hình phạt được đưa ra cho ta, nhưng tội mưu phản khó mà không chết, khi đến nhiều gánh nặng, ra đi trong nhẹ nhàng*, vì vậy ta không muốn mang thứ gì theo...”

*trọng lý lai, khinh lý khứ

Trong khi nói, hắn di chuyển nặng nhọc một cách dị thường, Ngọc Hữu Đường không bận tâm, chỉ cho là xích chân quá nặng.

Hắn chống một tay lên bàn, giọng càng lúc càng nặng nề, “Có một vật lại quá nặng, nghĩ rất lung, có lẽ tốt hơn là nên trả lại...” Ngừng một lát: “Điện hạ.”

“Cái gì?” Ngọc Hữu Đường nhìn hắn, nhanh chóng hỏi lại.

Tạ Hủ đứng không vững, dường như phải dùng hết sức lực để đưa cánh tay còn lại lên mặt bàn, rồi nhẹ nhàng mở tay ra...

Hắn đột nhiên ho dữ dội, mặt đỏ bừng rồi nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Ngọc Hữu Đường biến sắc, giọng có phần run rẩy: “Người tự uống thuốc độc sao?”

Hắn không đáp lời, sợ rằng chẳng còn sức để mà nói nữa, đột ngột ho ra một ngụm máu đen.

Hắn gian nan thu tay về, Ngọc Hữu Đường lúc này mới thấy được thứ hắn đặt lên bàn, thứ hắn nói muốn trả lại cho nàng...

Trên bàn có một chiếc khay áo màu vàng*.

*đã từng đăng kèm ảnh

Ngày đó ở măn đình trong hồ sen, hắn từng đưa cho nàng một nửa, nửa còn lại hắn lúc nào cũng mang theo người, trân trọng gìn giữ như bảo vật.

Cuối cùng, cuối cùng cũng có thể trả lại rồi.

Từ giờ không liên quan, không ân oán.

Hắn đã nói, hắn đến thế gian này kèm theo quá nhiều gánh nặng, không muốn lúc đi thì lại vương vấn điều gì.

Khi đến nhiều gánh nặng, ra đi trong nhẹ nhàng.

Hắn nâng mắt nhìn Ngọc Hữu Đường, môi cậu lên cười nhẹ, vết máu vương trên môi vô cùng chói mắt.

Còn chưa kịp thu hồi nụ cười, tay hắn cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa, ngã xuống.

“Tạ tiên sinh___”

Thiếu nữ kêu lên, bi thương hoảng hốt, vang vọng trong phòng giam.

Tìm Ngọc Hữu Đường đập loạn, mắt đỏ ừng.

Quên hết mọi thứ, vọt tới trước mặt Tạ Hủ, nâng hắn dậy, hơi thở hắn suy yếu, Ngọc Hữu Đường run rẩy đưa tay lên bắt mạch hắn, mạch đập hỗn loạn, cả người như không hề có sinh lực.

Ngọc Hữu Đường quỳ gối nâng hắn dậy, ôm nửa người hắn vào trong lòng. Hắn không còn sức nâng đầu dậy, nặng nề vô lực, Ngọc Hữu Đường phải cố gắng nín lại mới không gục xuống.

Tạ Hủ dựa vào người nàng, thở ngày càng yếu. Mắt hắn từ khép lại rồi phải cố gắng lắm mới mở được ra, nhìn Ngọc Hữu Đường nước mắt tràn mi. Hắn ho khan không ngừng, nói đứt quãng: “Đời này, chỉ cần... muốn dân trăm họ an ổn... là đã đủ rồi...”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, lòng vô cùng đau đớn, nước mắt rơi tí tách, nàng nghẹn ngào, gần như phát điên hướng về đám cai ngục đang vô cùng lúng túng đứng ngoài cửa, quát lớn: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh tháo xiềng xích ra! Nhanh đi gọi thái y! Nhanh lên___!”

Cai ngục nghe vậy, vội vã bỏ vào, run rẩy lấy bầy tìm chìa khóa, rồi run rẩy lấy bầy tháo xiềng xích, Ngọc Hữu Đường cảm thấy Tạ Hù lịm dần, ôm chặt hần hơn, một giọt nước mắt long lanh rơi xuống mặt hần: “Đừng chết... xin ngươi... xin ngươi...”

Ngay lập tức, người trong lòng hơi động dậy.

Nàng còn chưa kịp định hình, một cái tay rất nhanh giờ lên, năm ngón tay bóp chặt cổ nàng.

Tất cả diễn ra trong nháy mắt.

Bị bóp cổ, Ngọc Hữu Đường đau không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể vẫy tay loạn xa, nỗ lực thoát ra.

Nhưng mà chủ nhân cánh tay quá khỏe, gãy dựa như vậy chỉ như muỗi đốt mà thôi.

Hần nhanh chóng đứng dậy, nhấc nàng khỏi mặt đất, ghim nàng trước người, cũng cường chế không cho nàng gãy dựa nữa, lực tay trên cổ không chút suy giảm.

Rồi, một giọng nói quen thuộc trầm thấp vang lên bên tai Ngọc Hữu Đường, chứa ba phần châm biếm:

“Ta đương nhiên, sẽ không chết.”

Sau đó bình tĩnh buông lời đe dọa: “Thả ta đi, nếu không Thái tử điện hạ của các ngươi chắc chắn chỉ còn đường chết.”

Tác giả có lời muốn nói: Đến đây, đến đây, ta chỉ là một gốc rau chần vớt, tha hồ giẫm giẫm giẫm~~~~~

Editor múa rìu qua mắt thợ:

“Chưa từng,” gần như bằng bản năng, không chút suy nghĩ, Ngọc Hữu Đường cực nhanh đáp lại.

Rồi lập tức trầm trọng lặp lại lần nữa, như để tăng thêm độ chân thực: “Chưa từng.”

Ngọc Hữu Đường uống một hơi cạn sạch ly trà, nói thêm: “Còn đêm đó, chỉ đơn giản là để trả ân dạy dỗ của ngươi đối với ta mấy năm qua...”

Không biết mọi người có nhận ra bạn Đường chốt dạ không :)))? Giống như anh Hù ấy, có lần cũng nói không thèm nghĩ rồi đến lúc nhận ra thì cố gắng giả vờ bình tĩnh bằng cách uống một hơi hết cả ly trà :)). Ai không nhận ra thì mình nghĩ nếu có thời gian thì nên ngâm cứu lại một chút, thực ra xuyên suốt cả tác phẩm, tác giả dẫn rất liên mạch, và như mình đã nói trước ở cái chương nào ấy (bảo mọi người phải nhớ cái câu sau này dù có chuyện gì xảy ra thì mong ngươi cũng... ấy), nếu mọi người để ý một chút thì có thể nhận ra, tất cả đã diễn ra từ rất lâu rồi

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tất cả mọi thứ rồi cuối cùng cũng sẽ trở về với cát bụi

Ngọc Hữu Đường ngừng gãy dựa, tình trạng bây giờ giống như thất cổ, càng gãy dựa nhiều thì chết càng nhanh.

Nàng cảm thấy như đang dần chìm xuống một đầm nước sâu, không thể thở nổi.

Mọi thứ xung quanh bắt đầu mờ dần, nàng nghe loáng thoáng được tiếng cầu xin đầy lo sợ của đám cai ngục, đồng thời cảm thấy Tạ Hù đang lao nhanh ra ngoài.

Dần dần, bốn phía hết thảy như chìm dưới đáy nước, đau đớn, ngạt thở giằng xé bao trùm lấy tiếng kêu của nàng.

Mà năm ngón tay trên cổ vẫn siết chặt như trước không chút lưu tình.

Người kẻ cận với cái chết thường sẽ nhớ lại rất nhiều chuyện, ký ức lướt nhanh như ánh sáng, nàng nhớ cái tay này đã từng dịu dàng xoa má nàng, tuy nhiều vết chai nhưng khi chạm vào không hề cảm thấy thô ráp... Nàng nhớ tới chuyện ở thú uyển, khi nàng cam chịu chờ chết, cũng cánh tay này đã cứu nàng, gấp gáp mạnh mẽ...

Nàng lại nhớ về chín năm trước, không biết một đám người từ đâu vọt vào phòng, bắt nàng, cho vào bao, ném lên xe ngựa, nhưng ngay lập tức đã được cứu ra ngoài...

Không như bây giờ, cả thế giới đều bị bao trùm bởi bóng đêm.

Như một cái phòng giam vậy.

Hắn lao nhanh ra ngoài, một lát sau, bên ngoài mặt trời vẫn tỏa sáng rực rỡ, gió nhẹ lướt qua gò má Ngọc Hữu Đường khiến nước mắt trên má nhanh chóng bị thổi khô.

Nhất định là đã ra ngoài rồi.

Khi đó, Tạ Hủ kéo cái bao vải trùm trên nàng ra, cũng là cảm giác như vậy, có ánh sáng, có gió nhẹ.

Chỉ là hôm nay, cánh tay từng mang ánh sáng đến cho nàng đang muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Ha ha.

Ngọc Hữu Đường trong lòng cười khế, trên miệng cũng cười tự giễu.

Nàng giả vờ giấy dựa, khó khăn vùng vẫy tay áo. Rất nhanh, từ trong tay áo rơi ra một thanh tiểu chủy* sắc bén, nàng nhanh chóng xoay tay, liềm linh đờ lấy, rồi nhanh chóng nắm chắc, dùng hết phần khí lực còn sót lại, đâm mạnh vào người sau lưng..

*ảnh ở dưới

Nhưng tay lập tức bị bắt lại!

Tiểu chủy cũng lập tức bị đoạt đi.

Cánh tay bóp cổ nàng cuối cùng cũng lỏng ra một chút.

Giống như người sắp chết đuối cuối cùng cũng ngoi lên được mặt nước, Ngọc Hữu Đường há miệng thở dốc.

Nhưng tức khắc, lưỡi dao dùng để xoay chuyển thế cục đã được đặt trên chính cổ nàng.

“Ngu ngốc,“ người phía sau bình phẩm, kéo nàng lên, ghé vào tai nàng buông lời cợt nhả, hơi thở nóng hổi phun vào tai nàng: “Thật nhẫn tâm a, Linh Lan.”

Lưỡi dao sắc bén kề vào cổ, nhưng được chống chế rất tốt, chưa gây thương tích..

Ngọc Hữu Đường thở gấp, cười khế, yếu ớt đáp lại: “Đều là học từ người a.”

Sắc mặt Tạ Hủ ngưng trọng, không nhìn nàng nữa, quét mắt nhìn tầng tầng lớp lớp cấm vệ binh vây xung quanh nhà lao, ra lệnh: “Tất cả lui về phía sau, buông vũ khí, phải một xe ngựa đến, yểm trợ ta xuất cung, nếu có một ai manh động bước lên một bước hoặc ngừng cuồng chạy đi thông báo, thì cứ chờ mà nhặt xác Thái tử điện hạ của các người đi.”

Nói xong, lưỡi dao trong tay cửa một đường lên cổ Ngọc Hữu Đường, máu bắt đầu rỉ ra.

Cấm vệ quân thấy thế, vô cùng hoảng sợ, trường thương trong tay rơi loảng xoảng xuống đất.

Ngọc Hữu Đường lại không hề tránh né, nói chậm: “Giết ta đi..”

Giọng nàng nhẹ như gió thoảng: “Dù sao tâm nguyện đời này của ta đã được thực hiện, sống hay chết, cũng chẳng khác gì?”

Nàng nói như vậy rồi tự cử động, kề sát cái cổ mảnh khảnh vào lưỡi dao.

Tạ Hủ vội vàng thu tay lại nhưng không kịp, lưỡi dao cắt một đường sâu hơn, máu uốn lượn chảy xuôi vào trong cổ áo.

Nàng bị hấn kim kẹp trong ngực, yếu đuối nhu nhược, như một con rối.

Lúc này, giọng nói gằn giữ pha chút chế giễu, yếu hèn khó phân của Tạ Hủ vang bên tai nàng: “Người cho rằng ta không biết người đang muốn kéo dài thời gian sao?”

Ngọc Hữu Đường cứng người, sau đó lẳng lặng nở nụ cười.

“Người làm vậy chỉ càng khiến đám thuộc hạ của người càng thêm thất hồn lạc phách mà thôi,“ Tạ Hủ giữ đầu nàng, bắt nàng nhìn thẳng về phía trước: “Gắng mà yên phận, yểm trợ ta xuất cung, xe ngựa đến rồi.”

Tiếng vó ngựa cộp cộp, xe ngựa đã đến rất gần đại lao hình bộ.

Ngựa hí vang một tiếng, bụi đất tung tóe, tiểu lại đánh xe run lập cập nói: “Tạ, Tạ đại nhân! Xe đã đến rồi, ngài dừng, đừng giết Thái tử điện hạ mà...”

“Vén rèm xe lên.” Tạ Hù ra lệnh, giọng lạnh như băng.

Trong xe không có mai phục, nhưng Tạ Hù không hề có một tia lơ là, dao kề trên cổ Ngọc Hữu Đường không xê dịch mấy mảy.

Hắn cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, vừa kèm Ngọc Hữu Đường vừa chú ý hai bên bước lên xe ngựa, sau đó thuận tiện kéo rèm xe xuống, trong buồng xe một mảnh tối đen, không thấy ánh mặt trời.

Xe ngựa kín bưng, người bên ngoài không nhìn được bên trong, dù muốn đánh lén sau lưng cũng không dám manh động.

Tạ Hù ngồi trong xe nói vọng ra bên ngoài, không chút hoang mang: “Đao vẫn còn kề trên cổ Thái tử, khuyên chư vị tốt nhất là đừng đi theo.”

Hắn lại nói: “Đánh xe.”

Tuần mã hí vang, bánh xe lăn như bay.

Tạ Hù ngồi xuống, để Ngọc Hữu Đường ngồi lên đùi, nhốt chặt trong lòng, xác nhận nàng tứ chi không thể động đậy được mới nhắc dao ra.

Ngọc Hữu Đường lại giả dụa, cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn.

Lưỡi dao lần nữa được đặt lên cổ, chế trụ được hành động của nàng, giọng Tạ Hù lạnh tanh như sông băng: “Cho rằng ra không dám giết ngươi sao?”

Ngọc Hữu Đường liếc hắn, vết thương trên cổ vẫn đang rỉ máu, nhưng nét mặt vô cùng bình tĩnh: “Ngươi không nỡ.”

Vô cùng tự tin.

Hai người đối mặt một lúc lâu, Tạ Hù cuối cùng lại buông dao găm ra, bắt đắc dĩ thừa nhận: “Ta quả thật không nỡ.”

Hắn tựa như yêu thương miết nhẹ vào vết thương của Ngọc Hữu Đường, vết thương đã ngừng chảy máu lại vỡ ra, máu tươi lại bắt đầu rỉ.

Tạ Hù mở miệng, lạnh buốt như băng sương: “Nhưng vết thương của ngươi lại khiến ta thấy vô cùng hài lòng.”

Tạ Hù cầm trong tay tiểu chùy tinh xảo, vung vẩy trước mặt nàng: “Đây là quà sinh nhật ta tặng ngươi năm mười tuổi.”

Ngọc Hữu Đường nhìn thẳng vào mắt hắn, không chút sợ hãi, nói: “Người trả khuy áo lại cho ta, ta tất nhiên cũng phải trả thứ này lại cho ngươi, không đúng sao?”

Tạ Hù nghe vậy, nhìn thẳng vào vào đôi mắt sắc xảo của nàng, muốn nhìn thấu tâm can nàng, cuối cùng lại than nhẹ một tiếng, tay ghì gáy nàng, kéo nàng vào trong ngực, mặt nàng áp vào ngực hắn.

“Đi cùng ta đi.”

Lòng ngực hắn phập phồng, giọng như sấm rền, vô cùng điềm tĩnh.

“Không thể,” Ngọc Hữu Đường lập tức từ chối, môi nàng kề sát lòng ngực hắn, khó khăn mở miệng: “Chúng ta không thể có khả năng.”

Nàng như đang kể lại một chuyện không liên quan đến mình, nhàn nhạt không gợn sóng: “Khi đó ngươi lợi dụng mẫu thân uy hiếp ta, cấu kết với người ta cầm hận nhất lừa gạt ta, thân phận của ta và ngươi, tất cả, đều là trò ngai. Có lẽ ngươi không nhận ra giữa chúng ta từ lâu đã mọc lên một ngọn núi cao sừng sừng khó mà vượt qua. Hơn nữa, mẫu thân đã cực khổ nửa đời, vừa mới trải qua những ngày tháng hạnh phúc chưa được bao lâu, sao ta có thể vô trách nhiệm mà bỏ đi.”

“Ta vẫn luôn cố gắng trốn tránh tình cảm của ngươi, vốn nghĩ rằng lòng đã vững như sắt đá, không ngờ khi ở trong lao, khoảnh khắc thấy ngươi ngã xuống, kiên trì bao lâu nay của ta nháy mắt tan rã.”

“Ngươi từng hỏi ta có từng động tâm không, ta bây giờ nói thật với ngươi, ta cũng yêu ngươi.”

“Nhưng chúng ta căn bản vốn không thể nào.”

“Ta thả ngươi đi, sau này đừng quay lại nữa.”

Có thể nhận thấy rõ ràng vòng tay ôm chặt lấy mình đang dần dần lỏng ra, Ngọc Hữu Đường ló đầu ra khỏi lòng hắn. Ngược mắt nhìn Tạ Hù, tại vì hắn cao hơn nàng rất nhiều, ngửa đầu lên cũng chỉ có thấy cái cằm kiên định của hắn, nàng cố hết sức rướn cổ lên vì vậy vết thương lại vỡ ra một lần nữa, máu lại chảy.

Ngọc Hữu Đường như không thấy đau, hôn nhanh một cái lên cái cằm lún phún râu không còn nhẵn nhụi như trước của Tạ Hù.

Nụ hôn này như chuồn chuồn lướt nước, như bướm bướm vờn hoa, lại như cái ôm ngày đó nàng đáp lại hắn. Sau hậu viện, đom đóm rập rờn, trong bầu

không khí lãng mạn, hân vụng về thô lộ với nàng.

Có lẽ nàng yêu hắn từ lúc đó, bởi vì hắn không hề che giấu nhịp tim đập loạn, hoặc bởi vì, trong ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt đỏ bừng của hắn quá mức đáng yêu, khiến lòng nàng rung động.

Hoặc có lẽ nàng cũng đã yêu hắn, từ trước đó rất lâu rồi.

Nhưng mà không thể.

Không thể bỏ mặc tất cả, không thể chỉ nghĩ cho mỗi bản thân.

Không thể tiến lên thì chỉ có thể từ bỏ.

“Quên ta đi, ta cũng sẽ quên chàng.” Nàng nói.

Xe ngựa chạy như bay, ngày càng đến gần cửa cung.

Thủ vệ Hoàng thành ngăn xa ngựa lại, nhìn về mặt khăn trang của tiểu lại đánh xe, hung tợn hỏi: “Trong xe là ai?”

Ngọc Hữu Đường không để tiểu lại mở miệng, xóc màn xe lên, để lộ nửa mặt, vết thương khâu sau màn xe, nghiêm nghị nói: “Là bản cung, xuất cung vì hành, xử lý vài vấn đề liên quan vụ mưu phản, không muốn lộ ra.”

Tiểu quan binh thấy là nàng, lập tức quỳ xuống bái xá rồi vội vàng sai người mở cổng.

Ngọc Hữu Đường nhìn tiểu lại đánh xe, cả người cứng nhắc, nói: “Còn không mau đi.”

Tiểu lại nghe vậy, không dám chần chờ, chỉ lo Thái tử điện hạ gặp nạn, quát roi, đánh xe ra khỏi cung.

“Chạy về phía Tê Hà sơn!”

Tảng đá trong lòng Ngọc Hữu Đường rơi xuống, nàng buông màn che, một lần nữa ra lệnh.

Tiểu lại cho là Thái tử điện hạ bị uy hiếp, không dám trái lệnh.

Xe ngựa tiếp tục chạy, Ngọc Hữu Đường và Tạ Hủ ngồi đối mặt với nhau, từ đầu đến cuối không hề động chạm, cũng không ai hé lời.

Trong buồng xe một mảnh vắng lặng.

Ngọc Hữu Đường tính toán thời gian, lại nhắc màn xe lên nhìn ra ngoài, xe ngựa đã đến lưng chừng núi, nhà dân thưa thớt, mới chớm thu rừng phong còn chưa chuyển màu.

Nàng lại vén màn che trước xe, giờ chùy thủ nện xuống đánh ngắt tiểu lại đang tập trung đánh xe.

Chuỗi động tác diễn ra liền mạch tựa hồ đã được trù định rõ ràng, nháy mắt đạt được mục đích.

Ngọc Hữu Đường một tay bám chặt xà xe, một tay giữ dây cương khống chế ngựa, tiểu lại kia cũng dựa vào bên chân nàng. Một quá đi, nàng căn bản không điều khiển nổi, gió thổi mảnh khiến tóc tấp vào mặt nàng, tiếng nàng gào thét lẫn vào gió núi: “Tạ tiên sinh, còn không mau giúp ta ghìm ngựa lại___”

Tạ Hủ nghe vậy mới sực tỉnh, cứng nhắc điều khiển thân hình không động đậy hồi lâu, nghiêng người tiếp nhận dây cương trong tay nàng.

Hắn khỏe hơn nàng rất nhiều, rất nhanh đã ghìm được ngựa lại.

“Được rồi,“ thiếu nữ nhảy khỏi xe ngựa, kéo tiểu lại ngã xi xuống dưới, sau đó phúi phúi áo bào đầy bụi bặm, nàng nhìn “Đừng xuống xe, quan binh chắc sắp đuổi tới rồi, người nhanh đi đi.”

Gió thổi khiến áo khoác nàng lay động, nàng chấp tay giống như nam tử bình thường, cười nói: “Tái kiến.”

Tạ Hủ muốn nhìn nàng thêm vài lần, nhưng nàng lại không cho hắn xuống xe, thùng xe hơi thấp, hắn hơi cong người ngoái ra nhìn nàng.

Hắn nói đời này sẽ không bao giờ quỳ trước ngọc cầu một lần nữa, nhưng hắn cam tâm tình nguyện vì thiếu nữ trước mặt mà khom lưng.

Là tại vì mùa thu sao, gió thổi qua, mũi hắn có chút chua xót.

Tạ Hủ biết bản thân vẫn luôn nghiêm khắc với nàng, không bao giờ nói cười tùy tiện. Nhưng giờ khắc này, hắn thực sự rất muốn cười với nàng chứ không phải là rơi lệ.

Hắn xoay người ngồi lại xe ngựa: “Giá___”

Những năm tháng chỉ khí hùng tâm, yêu hận gút mắc tan vào trong gió, vĩnh viễn không trở lại, nhưng dù vậy chúng cũng đã từng thật sự tồn tại. Gió thổi lá rơi, hoa trôi theo nước, tất cả mọi thứ rồi cũng sẽ trở về với cát bụi.

Vó ngựa tung bay, Tê Hà son một lần nữa chìm trong thế lương.

= . . =

Nửa canh giờ sau, Cẩm y vệ tìm thấy Thái tử điện hạ và tiểu lại đi cùng ngắt xiêu giữa sườn núi Tê Hà.

Khi Ngọc Hữu Đường tỉnh lại, Hoàng thượng và mẫu thân đang trông coi ở bên giường nàng, mẫu thân thấy nàng tỉnh, ôm chặt nàng vào lòng, nước mắt tuôn rơi: “May mà con không sao...”

Hoàng thượng thở ra một hơi, rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm.

Ngọc Hữu Đường trong lòng mẫu thân, vành mắt đỏ ửng, nàng vỗ nhẹ lưng bà, thăm thẳm: “Con không sao, không sao rồi, đừng lo lắng...”

= . . =

Nửa tháng sau, Hoàng đế vẫn nắm quyền, nói rằng Thái tử điện hạ vẫn cần phải học tập nhiều.

Một ngày nào đó, khi đang nghe giảng, Ngọc Hữu Đường vừa uể oải lật sách, vừa nhìn quan viên trước mặt lải nhải liên miên, cảm thấy vô cùng khát nước.

Nàng liền khua khua chén sứ, cả lợ phát phơ nói: “Bích Đường a, rót ra bán cung chút trà nà.”

Một cung nữ xa lạ vội vàng tiến đến, có chút không tự nhiên đáp lại: “Điện hạ... Cung nữ Bích Đường đang trong nhà lao chờ xử phạt, từ giờ về sau nô tỳ sẽ theo sau hầu hạ điện hạ.”

“Ừ,” Ngọc Hữu Đường có chút ngần ngại gật đầu, rồi nhanh chóng tỉnh táo lại, đưa chén cho cung nữ kia: “Vậy người đi lấy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Trong trời như ánh trăng

Hi Hòa năm thứ ba sáu, mùa thu.

Vàng trắng mọc khí thu hiu hắt, manh áo là lạnh ngắt chưa thay.*

*Trích bản dịch của Trần Trọng Kim Hán việt: Quế phách sơ sinh thu lộ vi, khinh la dĩ bạc vị canh y_ Trích Thu dạ khúc.

Nháy mắt một năm đã qua, Thái tử điện hạ đã tròn mười tám.

Tuổi đã lớn mà vẫn còn là độc thân a. Vì vậy, đám đại thần trong triều lại bắt đầu triển khai kế hoạch thúc cưới, hầu như mỗi buổi triều, Hoàng thượng bệ hạ đều phải chịu trận, nghe bọn họ tẩy não một phen, nhưng hần từ đầu đến cuối chỉ cười cười, đến khi đám người nói văng bọt mép ngừng lại thì lại bày ra như vừa mới tỉnh giấc chiêm bao, ngơ ngẩn kêu một tiếng rồi nói: “Ồi cha, trầm tu đạo lâu quá nên có chút di chứng, vừa mới xuất hồn ngao du tứ hải, các ái khanh vừa mới nói cái gì ấy nhờ”, đám người đứng dưới học máu mồm.

Cứ cả lợ phát phơ như vậy từ đầu đến cuối!

Thế là tin đồn Thái tử điện hạ là đoạn tay áo, không gần nữ sắc lại bắt đầu tung bay khắp mọi nẻo đường.

Ngọc Hữu Đường cũng nghe được một ít tin đồn, trong đó hiển nhiên không thể thiếu cái tên quen thuộc kia.

Phiên bản được truyền bá rộng rãi nhất trong cung là... Tiền nhiệm Thủ phụ Tà Hù mưu phản khiến Thái tử điện hạ rất thương tâm, mất niềm tin vào tình ái.

Được rồi, ánh mắt của quần chúng đúng là sáng như tuyết vậy á.

Ngọc Hữu Đường ngồi trong đình, tự rót cho mình một ly trà, ánh trăng bao trùm, trà đắng có xen lẫn một ít vị ngọt.

Tà Hù.

Đã một năm không nhìn thấy hán rồi.

Hoàng thượng hạ lệnh tìm hán một năm nhưng đều không có kết quả. Trong thiên hạ, đâu đâu cũng là đất của vua, mà lại có thể trốn lâu như vậy mà không bị phát hiện, đúng là quá lợi hại rồi.

Ngồi đối diện nàng, Hoàng hậu nương nương thấy nàng ngẩn ngơ hồi lâu, lên tiếng gọi: “Hữu Đường.”

Ngọc Hữu Đường lúc này mới hồi hồn, cười nói: “Mẫu hậu, làm sao vậy?”

Hoàng hậu nói: “Con vẫn cứ ngầm gọi ta là mẫu thân đi, tiếng mẫu hậu này, nghe một năm rồi mà vẫn không quen nổi.”

Ngọc Hữu Đường mỉm cười: “Được, mẫu thân.”

Hoàng hậu lúc này mới cảm thấy thoải mái, hỏi nàng: “Đông cung bị cha ngươi thay máu, đổi đến một đám người, có quen không?”

Ngọc Hữu Đường miết miệng chén một lát rồi mới gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

Hoàng hậu nhìn nàng trong chốc lát, đứa nhỏ này đã mười tám rồi, càng ngày càng thuận mắt nhưng khí tức giữa hai đầu lông mày vẫn không thay đổi chút nào, y như nam tử.

Nàng thở dài, nói: “Cung nữ tên Bích Đường trước bên cạnh con bây giờ vẫn đang bị giam trong đại lao. Ta biết con nhớ nàng, một năm nay âm thầm sai người để mắt. Dù sao nàng bị giam cũng lâu rồi, nếu con đã bỏ qua những chuyện kia, còn muốn nàng trở về thì để nàng về đi.”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, im lặng một lúc lâu. Gió thổi qua, mùi quế phảng phất, nàng mới đáp: “Vâng.”

Nàng cúi đầu nhìn ly trà trong tay, chẳng biết từ lúc nào, một bông hoa quế đã rơi vào trong chén, Ngọc Hữu Đường muốn nhặt nó ra nhưng rồi lại thu tay lại, nhìn hoa quế vàng nhạt trôi nổi, nàng chén uống cạn.

Đến chiều, Ngọc Hữu Đường tự mình đến đại lao hình bộ, nói muốn đón Bích Đường hồi cung.

Thượng thư đại nhân vội vã vỗ mông ngựa, nói: “Đấy__ ai cũng nói điện hạ là cái này cái kia, nhưng hạ quan tuyệt đối không tin, bởi vì hạ quan tận mắt nhìn thấy điện hạ đối xử với tiểu cung nữ này thế nào trong một năm nay, thật không hiểu đám người kia nghĩ cái gì trong đầu, điện hạ của chúng ta đúng là nam tử hán trăm phần trăm mà!”

Ngọc Hữu Đường không thèm để ý đến Thượng thư đại nhân lẻo đẻo theo sau luôn mồm lái nhái, bước nhanh đến trước phòng giam Bích Đường.

Phòng giam này so với những phòng khác phải nói tốt hơn không ít, có giường có bàn, có tủ quần áo, nền sáng lung linh, còn có cả bồn, giống hệt một cái phòng ngủ nhỏ.

Khi Ngọc Hữu Đường đến, Bích Đường đang tựa ở bên giường, chăm chú thêu hoa.

Ngọc Hữu Đường ho hai tiếng, gõ gõ song cửa.

Bích Đường nghe tiếng, ngước mắt, vừa thấy là nàng, vọt đến song cửa, mặt áp vào khe hở giữa hai cái song: “Điện hạ, ngài lại đến thăm ta à!”

Mỗi lần nhìn thấy nàng, trong lòng Ngọc Hữu Đường đều cảm thấy vui vẻ, nhưng mặt mũi vẫn nghiêm túc, nói: “Ừ, cô đến rồi. Thu xếp một chút rồi theo ta hồi cung.”

Bích Đường mất chữ A mồm chữ O đứng đực ra.

Nhưng ngay lập tức tỉnh táo lại, nhảy nhót trong phòng một hồi: “Yê yê yê! Cuối cùng cũng có thể ra ngoài!”

Nàng lại chỉ chỉ vào cái bồn: “Điện hạ ngài biết không! nô tỳ đã tôi luyện được tuyệt kỹ có thể đi ngoài trước mặt đám cai ngục mà mặt không hề biến sắc rồi đó!”

“Đừng nháo nữa, đi thôi.” Ngọc Hữu Đường thấy nàng như vậy, lắc đầu bật cười.

Thế là, Bích Đường lại trở về cung thái tử, một lần nữa trở thành cung nữ thiếp thân của Ngọc Hữu Đường.

Sáng sớm hôm sau, Bích Đường chải đầu cho nàng, tay nghề rất tốt, tóc đen dài mượt như thác nước, thẳng tuột. Ngọc Hữu Đường nhìn chằm chằm thiếu nữ quen thuộc đang cầm lược chải tóc cho nàng trong gương, giống như buổi sáng một năm trước.

Mọi thứ, dường như quay trở lại những tháng ngày trước kia.

Trong gương, nhìn Bích Đường gom tóc búi lên đỉnh đầu, Ngọc Hữu Đường hỏi băng quơ: “Bích Đường, ngươi và Tạ tiên sinh còn liên lạc không?”

Lời nói ra rồi mới thấy có bao nhiêu ngu ngốc.

Bích Đường lại không tỏ vẻ gì, nhìn lại Ngọc Hữu Đường trong gương, đáp lại: “Không có, nô tỳ vẫn luôn bị giam trong lao, thật sự không biết ngài ấy ở chỗ nào hết á. Nhưng mà điện hạ cứ yên tâm, Tạ đại nhân rất lợi hại, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Ngọc Hữu Đường hỏi nàng: “Ngươi và hắn, đều là người tiền triều sao?”

Bích Đường lắc đầu, búi tóc nàng thành một khối, dùng trâm ngọc cố định: “Không, Tạ đại nhân có ân với nô tỳ, nô tỳ chỉ báo đáp lại.”

“Ừ.” Ngọc Hữu Đường hờ hững đáp lời.

Bích Đường lại vô tư thừa nhận: “Trước ta đúng là được Tạ đại nhân xếp vào điện để làm gián điệp, tất cả những gì liên quan đến điện hạ, Tạ đại nhân đều biết.”

“Ừm...” Ngọc Hữu Đường đồng tình đáp một tiếng, nhưng lại lập tức lắc đầu: “Không, hắn cũng không biết được tất cả. Hồi đó ta mỗi ngày đều qua lại với ba người Hàn lâm, thông qua bọn họ trao đổi tin tức với phụ hoàng, nhưng các người không hề hay biết.”

Bích Đường cười khanh khách: “Ha ha, ngài ấy làm sao mà biết được, khi đó Tạ đại nhân hoàn toàn biến thành người khác luôn, ngày ngày ngoài theo đuổi điện hạ thì chỉ còn ghen tuông. Cho nên mới nói, tư tình nữ nhi dễ khiến người ta mờ mắt, vẫn là điện hạ nắm đằng chuôi a.”

Ngọc Hữu Đường nhìn nàng cười hớn hở, tiếng cười như xuất phát từ tận tâm can, không chút giả tạo, dường như nhớ lại chuyện đó thật sự khiến nàng rất vui vẻ.

Ngọc Hữu Đường cũng muốn cười theo nhưng không biết vì sao không thể nào cười nổi.

Bích Đường lại chải đầu cho nàng, khiến nàng sinh ảo giác, cho rằng đã trở về ngày trước.

Nhưng sự thật, chỉ là về ngoài mà mà thôi, tất cả mọi thứ đã không thể như trước được nữa rồi.

= . . =

Sau giờ ngo hàng ngày, Ngọc Hữu Đường đều đến Điện dược cục để y quan xem xét tình trạng sức khỏe.

Hoàng thượng và mẫu thân hoàn toàn nghiêm cấm nàng dùng thuốc ức chế phát dục, đồng thời bắt nàng ngày ngày đến Điện dược cục để tìm cách khôi phục lại như trước.

Hôm nay Hoàng thượng bệ hạ chắc là rảnh rồi nên cũng đến ngồi cạnh hóng hớt... mỗi tháng hắn đều dành ra một ngày đến giám sát xem bệnh.

Cục lang lại bắt mạch cho Ngọc Hữu Đường, nhìn nhìn lưỡi, “Ồ” một tiếng đầy hoang mang.

Hoàng đế bệ hạ hỏi: “Sao sao, hàn khí trong người đã bớt được chút nào chưa?”

Cục lang chấp tay nói: “Bệ hạ, vi thần và Cục thừa đã thảo luận nhiều ngày nay, thử không ít phương thuốc, uống thuốc, châm cứu đều đã thử qua, nhưng hàn khí trong người Thái tử điện hạ giảm đi rất ít...”

“Hử?” Hoàng đế bệ hạ ngắt lời hắn, đứng dậy: “Đã một năm rồi mà vẫn không giảm?”

Giọng âm trầm lạnh lẽo, Cục lang lập tức quỳ sụp xuống: “Bệ hạ, không phải không giảm, mà là giảm rất ít, có lẽ do quanh năm suốt tháng uống thuốc nên hàn khí tích tụ quá nhiều. Thánh thượng xin đừng sốt ruột, hạ quan sẽ nỗ lực tìm kiếm những phương thuốc loại bỏ hàn khí khác!”

Nói xong liên tục dập đầu.

Có thể nhận ra Hoàng thượng bệ hạ đã nghe lí do thoái thác qua loa này rất nhiều rồi nên không thèm nghe nữa, quay sang Sách công công đứng cạnh, nói: “Tiểu Sách, đưa trẫm đến Thái Y viện nhìn xem có danh y không, xem ra Điện dược cục cũng đã đến lúc thay máu rồi.”

Ngọc Hữu Đường nhú mày nhìn hắn: “Phụ hoàng không cần tức giận, nhi thần đã quen dùng thân phận nam nhi này rồi, đối với chuyện sinh con các thứ thì càng không có hứng thú, người cũng đừng cưỡng bách bọn họ nữa, cứ để thế này là được rồi.”

“Không được!” Nghe vậy, Hoàng thượng trợn mắt, càng giận hơn: “Nói như thế nào thì con cũng là nữ nhi! Mẹ con đã chịu khổ nhiều như vậy rồi, trẫm hồ thẹn với hai người, không muốn con cũng phải khổ nữa.”

Nghe thế, Ngọc Hữu Đường im luôn, không nói gì nữa.

Ai, không giống, thật sự không giống mà. Phụ hoàng a, người phải biết, không phải nữ tử nào cũng đều thích giúp chồng dạy con nha...

Thấy Thái tử điện hạ cũng không thể giúp mình, Cục lang hoảng hốt lại dập đầu một trận: “Khẩn cầu bệ hạ cho thần thêm một cơ hội!”

“Đã cho các người cơ hội cả trăm lần rồi,” Hoàng thượng bệ hạ nhú mày, mặt đầy ghét bỏ. Hắn vỗ lưng Sách công công, chém đinh chặt sắt: “Lĩnh chi đi Thái Y viện, tìm mấy ngự y lợi hại hơn về đây!”

Hôm sau, Ngọc Hữu Đường đi Điện được cục, phát hiện từ trong ra ngoài, ngay cả mấy nữ quan thường tắm nhắm cũng không thấy đâu.

Hoàng đế lão cha quả nhiên tàn nhẫn a.

Nàng đưa tay cho lão nhân tóc trắng toát, râu cũng trắng toát mới đến Điện cục bắt mạch, cười khò.

= . . =

Mấy ngày sau, mưa thu tí tách.

Học xong, Ngọc Hữu Đường lại không mang ô, nên đành tránh mưa ở hành lang cổ bên cạnh hồ nhỏ của Lăng Yên các, chờ cung nhân mang ô đến.

Mây đen che trời, hoàng cung chìm trong màn hơi.

Bích Đường run rẩy lấy bầy xoa xoa tay, hỏi nàng: “Điện hạ, lạnh không?”

Ngọc Hữu Đường có hàn khí trong người, tất nhiên cũng lạnh, nhưng vẫn giả bộ: “Bình thường.”

Gió thu mang theo mùi quế cũng bị mưa đánh tan tã, mùi cỏ hoa phảng phất, Ngọc Hữu Đường không kìm được rung mình một cái, bị Bích Đường bắt được, cười chế giễu chọc ghẹo: “Rõ ràng cũng lạnh, còn mạnh mẽ!”

Nàng lại nói: “Điện hạ, ngài còn một cái áo khoác vẫn để ở Lăng Yên các, để ta đi lấy, ngài đứng ở đây chờ một chút.”

Như thế chẳng phải bị ướt sao, Ngọc Hữu Đường định cản nàng, nhưng mới đó nàng đã lao ra ngoài chạy về phía Lăng Yên các mất rồi.

Nàng thở dài một hơi, chống cằm ngồi đợi.

Một khắc trôi qua, Ngọc Hữu Đường trông thấy trong màn mưa bụi mông lung có một bóng dáng cao lớn.

Đất trời bỗng nhiên trở nên an tĩnh, không nghe tiếng mưa, chỉ còn tiếng lách tách những giọt nước rơi xuống từ ban công.

Dáng người kia cao lớn, một thân bạch y, ống tay áo bay bay. Hắn cầm một cái dù màu xanh, đi dọc theo đường mòn, chậm rãi đến gần.

Ngọc Hữu Đường nghĩ là cung nhân đưa ô đến, nhưng nhìn kỹ lại thì thấy trang phục không đúng.

Làm người ta mừng hụt, nàng tiếp tục lười nhác tựa vào lan can, nhưng mắt vẫn không dời khỏi bóng dáng trong màn mưa.

Người cầm dù ngày càng đến gần, cuối cùng thì dừng lại ngay trước hành lang.

Hắn cụp ô, giữ nước mưa, từ đầu đến cuối không hề ngừng đầu, Ngọc Hữu Đường tất nhiên là không nhìn thấy mặt hắn.

Hóa ra bạch y bên ngoài cũng không phải là áo ngoài mà là y bào.

Chắc là y quan của Thái Y viện, Ngọc Hữu Đường đoán thầm, y quan kia chậm chậm ngừng đầu, hai người chạm mắt.

Trong trẻo như ánh trăng, không vướng chút bụi trần.

Cũng không biết có phải hương quế quá nồng hay không, Ngọc Hữu Đường nhìn người này tự dung lại nhớ đến câu thơ đó.

Nàng cũng tiếp xúc không ít nam tử tư cốt miến chẻ vụn mà người trước mắt lại có thể thể hiện hết “Kính hồng nhất miết*” “Kính vi thiên nhân”^.

*Kính hồng nhất miết (thành ngữ): ý muốn nói có người hoặc đồ vật, chỉ cần liếc nhìn một cái, là đủ để người ta khắc ghi ấn tượng mãnh liệt, sâu sắc. (từ tuyetphong.blogspot)

^(*) Kính vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế. (từ cesia's blog)

Không phải do tướng mạo mà là do khí độ.

Hùng tăng vẫn mặc hư nhược cốt, phúc hữu thi thư khí tự hoa*.

*Đại khái là: Đọc nhiều sách vở, trên người tự nhiên sẽ tự sinh ra thư khí.

Có người dùng vẽ ngoài kinh phách, có người dùng khí chất nhiếp hồn.

Người này rõ ràng là loại thứ hai.

Hắn nhìn thấy Ngọc Hữu Đường, có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng lễ tiết vẫn chu toàn, vái chào, nói: “Hạ quan tham kiến Thái tử điện hạ.”

Ngọc Hữu Đường thu ánh mắt lại, không đứng dậy, chỉ nói: “Miễn lễ.”

Trong lòng cảm thấy khó hiểu, bản thân chưa gặp qua người này, tại sao hắn có thể nhận ra được mình.

Thanh niên kia cũng không nói nhiều, chỉ xòe ô ra, đến gần nàng, sau đó quay dù ra phía ngoài, vừa cài cán ô vào lan can gần Ngọc Hữu Đường, vừa nói: “Gió buốt mưa lạnh, điện hạ thể hân, không nên để cảm lạnh.”

Giọng hắn âm áp nhuần nhả, chữ chữ như ngọc, giống như điện mạo của hắn.

Sau đó, hắn lui về chỗ cũ, im lặng đứng thẳng, nhìn màn mưa rơi.

Không chút quá phận.

Ngọc Hữu Đường nhìn nhìn cái ô được bung ra bên người, nếu nàng đoán không sai, đây chắc là để giúp nàng chắn gió.

Lúc này, Bích Đường đã quay trở lại, nàng ôm áo khoác chạy chậm tới, thoáng nhìn thấy người đứng trước hành lang, liền đứng lại hành lễ: “Nô tỳ bái kiến Liễu đại nhân.”

Thanh niên chỉ nói không cần đa lễ.

Bích Đường lại bước lên sàn gỗ, chạy lịch bạch, tóc dính đầy nước mưa, nhanh chóng nhưng rất cẩn giúp Ngọc Hữu Đường mặc áo khoác.

Trong lúc đó, Ngọc Hữu Đường thì thầm hỏi: “Ai đây, sao trước giờ chưa từng gặp?”

Bích Đường ngạc nhiên: “Điện hạ không biết hả, đây là Cục thừa mại của Điện được cục á.”

“...” Ngọc Hữu Đường không nói gì, nàng thực sự không biết, mấy ngày nay bắt mạch cho nàng đều là một ông lão râu tóc trắng phơ à.

Bích Đường buộc dây áo, phổ cập kiến thức cho nàng: “Cục thừa đại nhân là một trong đám Thái y trẻ tuổi mới được chọn đến, tuy còn trẻ nhưng phương diện y thuật còn cao minh hơn nhiều so với mấy lão thái y, am hiểu quan đạo, thánh thượng tán thưởng lên đặc biệt điều hắn đến chăm sóc thân thể cho ngài đó.”

“Ồ.” Thì ra là vậy.

Bích Đường quả không hổ danh sắc nữ lắm mồm nhiều chuyện nhất đám cung nữ: “Điện hạ, nô tỳ nói với ngài nha. Đám tiểu cung nữ trong cung chúng ta vừa mới nghe thấy có nam nhân mới đến dung mạo tuấn tú, điên hết cả rồi!”

Ngọc Hữu Đường không thêm để ý nàng luyên thuyên, chỉ hỏi: “Người vừa mới gọi hắn là Liễu đại nhân?”

“Vâng, nô tỳ đã điều tra được hết thông tin của hắn rồi,” Bích Đường cười đắc ý: “Hắn gọi là Liễu Nghiên.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đừng giả bộ

Sau đó, Ngọc Hữu Đường không hỏi Bích Đường gì nữa, ngồi xuống nhìn nhìn.

Mà y quan tên Liễu Nghiên kia, từ đầu đến cuối vẫn lẳng lặng đứng ở trước hành lang.

Ba người trầm mặc một hồi lâu, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách cùng tiếng gió thổi đều đều.

Một lúc sau, cung nhân mang ô cuối cùng cũng tới, Ngọc Hữu Đường nhìn tiểu thái giám khẽ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng rút cây dù chắn gió bên người ra, cầm tới bên cạnh Liễu Nghiên.

Nàng ngược mắt nhìn hắn: “Liễu đại nhân, cảm ơn ô của người.”

Liễu Nghiên buông mắt, nhận ô từ tay nàng: “Là bổn phận của vi thần, điện hạ không cần nói cảm ơn.”

Ngọc Hữu Đường nhìn chằm chằm hắn, nói băng quơ: “Trong cung hình như rất hiếm người có vóc người như Liễu đại nhân a.”

Nàng không chớp mắt, quan sát sắc mặt của Liễu Nghiên.

Không ngờ sau khi nghe vậy, hần căn bản không chút bối rối, chỉ nhả nhận nói: “Nếu điện hạ có tâm nguyện muốn cao hơn, hạ quan có một phương thức châm cứu cổ truyền, điện hạ có thể thử xem.”

“Nhưng mà phải đợi đến khi loại bỏ được hết hàn khí ra khỏi người mới được,” giọng hần rất êm tai, vẫn không hề quá phận: “Vả lại, điện hạ thật ra là nữ tử, mà nữ tử bình thường vóc người thường nhỏ nhắn, không cần làm điều thừa.”

Ngọc Hữu Đường: “...”

Bản cung không phải là đồ kị với chiều cao của người có được không?

Nàng phát tay một cái, nói: “Không cần.”

Sau đó nàng không nhìn Liễu Nghiên nữa, bước xuống bậc thang, Bích Đường bung ô theo sát phía sau.

Bước chậm trong màn mưa, không khí ẩm thấp hắt vào mặt. Bích Đường cầm ô, hai người dùng chung một cái vì vậy đứng rất gần nhau.

Bích Đường không kiềm chế nổi thì thầm hỏi: “Điện hạ, ngài đang nghi ngờ Liễu đại nhân là Tà đại nhân giả trang?”

Ngọc Hữu Đường không gật đầu, nhưng cũng không phản bác, xem ra là ngầm đồng ý.

Bích Đường hỏi: “Vì sao á?”

Ngọc Hữu Đường nhướn mày: “Bởi vì vóc dáng thật sự rất giống.”

Bích Đường gãi gãi đầu: “Cả thiên hạ cũng đâu phải chỉ có một mình Tà đại nhân là nam tử có vóc dáng cao lớn đâu, mà Liễu Nghiên từ diện mạo, khí chất, phong độ đến tác phong làm việc đều hoàn toàn trái ngược với Tà đại nhân mà. Tà đại nhân khiến người khác cảm thấy cao lãnh, không thân thiện, nhưng Liễu đại nhân thì lại rất hòa nhã, như câu thơ nào ấy nhỉ, à, phiến phiến công tử, ôn nhuận như ngọc.”

Ngọc Hữu Đường cười cười: “Đọc sai rồi.”

Bích Đường lại cười hớn hơ chọc ghẹo: “Khà khà khà, Thái tử điện hạ chẳng lẽ là đang nhớ Tà đại nhân?”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, khịt khịt mũi, mùi hương quế thấm vào tâm tỳ, sau đó mới quay sang liếc liếc Bích Đường, lắc lắc đầu: “Không, cô chỉ tò mò hần trốn ở đâu.”

= . . =

Hôm sau, trong cung thái tử, Ngọc Hữu Đường gặp lại Liễu Nghiên.

Lúc đó Ngọc Hữu Đường đang ở trong phòng mình đọc sách, hôm nay nàng được nghỉ, không phải đi học, rất nhàn rỗi.

Có thái giám đến bẩm báo Liễu Cục thừa đã tới.

Nàng hơi hạ sách xuống, ngược về phía cửa. Vừa vặn, Liễu Nghiên cũng đi đến ngoài cửa, hần rất cao, nhưng khi xóc rèm ngọc đi vào lại không hề cúi đầu, mà vẫn thẳng người đi đến.

Ngọc Hữu Đường thu ánh mắt, khác hoàn toàn với người kia.

Liễu Nghiên được tiểu thái giám dẫn đến đối diện trước bàn Ngọc Hữu Đường, đang định chấp tay làm lễ thì Ngọc Hữu Đường đã mở miệng trước: “Không cần đa lễ.”

“Nói đi, đến chỗ bản cung có việc gì?” Nàng chậm rì rì gấp sách lại, rồi lại ngược nhìn Liễu Nghiên.

Cử chỉ lười nhác nhưng không hề có một tia không kiên nhẫn.

Liễu Nghiên ôn hòa cười cười, thu tay lại, nói: “Nhận được ý chỉ của thánh thượng, sau này mỗi ngày vi thần đều sẽ đến bắt mạch cho điện hạ.”

Không hề nhìn ra chỗ nào để mà chê trách, giống như Bích Đường nói, khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc.

Ngọc Hữu Đường mũi khịt khịt: “Ồ, Cục lang trước không phải vẫn khỏe mạnh sao, vì sao đột nhiên lại đổi thành người?”

Liễu Nghiên đáp: “Hạ quan cũng không biết.”

Bên cạnh Liễu Nghiên còn có một tên tiểu nội trẻ tuổi bụng bàn thuốc mồm bô bô nói ra chân tướng: “Cục lang đại nhân nói với tiểu nhân, Hoàng thượng cảm thấy điện hạ mỗi ngày đều đến nhìn nhìn một lão giả, sợ là càng không có hứng khám bệnh, uống thuốc. Vì vậy cố tình yêu cầu Cục lang của chúng ta điều một nam tử nhìn đẹp trai một tí đến chăm sóc tình trạng sức khỏe cho điện hạ, tâm tình điện hạ tốt hơn thì càng thuận lợi hồi phục!”

Nghe vậy, đầu Ngọc Hữu Đường tuôn ra mấy vạch hắc tuyến: “... Bỏn cung cũng cảm thấy có lí.”

Nàng hơi lúng túng nhìn qua Liễu Nghiên, không ngờ lại thấy người kia như không nghe thấy mấy lời này, chỉ bưng bát thuốc trong cái bàn trên tay của tiểu nội, cẩn thận đặt xuống mặt bàn, rồi ngồi xuống, nói: “Thuốc còn nóng, để nguội một lát, bây giờ để vi thần bắt mạch cho điện hạ.”

Tiểu nội vội vàng lấy cái gối bắt mạch đặt lên trên bàn trước mặt Liễu Nghiên.

Chuẩn bị xong tất cả, Liễu Nghiên nghiêng đầu nhìn tiểu nội sử, ôn hòa nói: “Ngươi đi ra ngoài trước đi.”

“Dạ?” Tiểu nội hoang mang.

Liễu Nghiên nhẹ nhàng nói: “Thái tử điện hạ mặc dù đóng giả nam tử, nhưng thực chất lại là nữ tử, da thịt không thể để lộ ra ngoài. Ngươi một tên nam tử lại đứng ở bên nhìn, là đại bất kính.”

Tiểu nội sử nghe xong, đang định đi ra ngoài thì lại cảm thấy có gì đó có sai sai, quay đầu lại nhướn mày: “Chờ chút, Liễu đại nhân, ngài cũng là nam tử a!”

“Ta là thầy thuốc, không cần bận tâm đến mấy tiểu tiết này.”

Tiểu nội sử: “Ta cũng là thầy thuốc a, hơn nữa trước đây Cục lang đại nhân đều để chúng ta đứng bên nhìn học hỏi mà...”

Liễu Nghiên vẫn giữ nụ cười ôn nhã trên môi: “Ta thì không.”

Tiểu nội sử: “Vì sao ạ?”

Liễu Nghiên: “Sẽ ảnh hưởng đến sự tập trung của ta.”

Tiểu nội sử giờ hai ngón tay lên trời, thề thốt: “Liễu sư phụ, ngài có thể yên tâm bắt mạch chẩn bệnh, tiểu nhân tuyệt đối không rên một chữ, không gây ra một tiếng động nào!”

Liễu Nghiên: “Nhưng ngươi vẫn thờ ra hít vào.”

Tiểu nội sử cầm nín: “...”

Cuối cùng, tiểu nội sử ừ ừ, chán nản đi ra ngoài.

Ngọc Hữu Đường thấy tiểu nội thị ừ ừ cúi đầu biến mất ngoài cửa, rồi mới nhìn Liễu Nghiên hỏi: “Ngươi hình như không thích người ngoài quấy rầy ngươi xem chẩn?”

Nàng vừa nói vừa vén cổ tay áo lên, lộ ra cả cánh tay trắng trẻo. Sau đó duỗi tay ra, đặt cổ tay lên gối.

Nước chảy mây trôi, rõ ràng đã làm rất nhiều lần.

“Vâng,” Liễu Nghiên cup mắt, đặt ba ngón tay lên cổ tay Ngọc Hữu Đường: “Thói quen nhiều năm.”

“Ồ?” Ngọc Hữu Đường ra vẻ nghi hoặc, hỏi hẩn: “Bây giờ bản cung trò chuyện với ngươi, chẳng phải cũng là đang quấy rầy ngươi?”

Liễu Nghiên cũng không phủ nhận, nét mặt nghiêm túc, dường như đang chuyên tâm cảm nhận nhịp đập nơi ngón tay: “Có chút.”

Ngọc Hữu Đường ngậm miệng, nhìn hẩn chăm chăm.

Bởi vì ngồi đối diện, nên tay hai người nên tay hai người thẳng nhau. Năm ngón tay Ngọc Hữu Đường thả lỏng hơi cong cong, đầu ngón tay trùng hợp chạm vào cổ tay của Liễu Nghiên.

Nàng im lặng nhìn Liễu Nghiên, Liễu Nghiên thì hơi híp mắt, cảm nhận mạch đập.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, chỉ có huân hương lượn lờ xung quanh...

Một lát sau, gió thổi qua song cửa, bóng trúc lay động, Liễu Nghiên thu tay, cầm bút viết nhanh, đưa ra kết quả chẩn đoán: “Mạch đập chậm.”

Mạch đập chậm chậm, một hơi ba nhịp, chính là hàn chứng.

“Điện hạ bình thường rất hay cảm thấy vô lực?”

“Ừ.”

“Hư hàn.” Liễu Nghiên mực nhớ kỹ, nhắc lại.

Hắn chỉ nói vài từ những trên tờ giấy trước mặt đã chỉ chút chữ, Ngọc Hữu Đường hơi nghiêng người đến xem, chữ thảo, bút ý không câu thúc, nói liền liền miên. ((: chữ xấu quá ấy mà)

Nhìn thì chắc là thể chữ thảo, nhưng không hề nhìn ra bút tích trước kia.

Quả nhiên làm thầy thuốc đều thích viết để không ai hiểu được, Ngọc Hữu Đường đưa tay chống cằm.

Tay kia vẫn không thu về, vẫn đặt ở chỗ cũ. Liễu Nghiên nhìn vài lần, đợi một lúc, xác định nàng không hề có ý tứ thu tay về, mới cẩn thận kéo tay áo nàng lại, nói: “Sau khi bắt mạch nên kéo tay áo xuống, hàn khí đều từng chút một tích tụ lại, không thể coi thường tiểu tiết. Hơn nữa, điện hạ mặc quần áo cũng cần chú ý giữ ấm, chớ có tham lạnh ghét nóng, tùy tiện làm.”

Ngọc Hữu Đường vẫn nhìn hắn chăm chăm, nhưng không mở miệng đáp lời.

Liễu Nghiên ngầm cho là nàng đồng ý, không nói thêm, đưa chén thuốc đặt bên lại gần, cảm nhận nhiệt độ rồi mới đưa cho Ngọc Hữu Đường: “Điện hạ, uống thuốc đi.”

Ngọc Hữu Đường nhận bát, như không có vị giác, ngẩng đầu một hơi uống cạn chén thuốc lớn.

Trong khi đó, mắt vẫn không rời khỏi người Liễu Nghiên, nàng đưa bát không lại, Liễu Nghiên cầm lấy đặt trên bàn nhỏ vừa nãy.

Thanh niên Cục thừa vừa mới nói “Điện hạ nghỉ ngơi đi, vi thần xin cáo lui” liền đứng dậy rời đi.

Nhưng vừa mới nhôm dậy, đã bị Ngọc Hữu Đường cầm tay giữ lại, nàng cách vài áo, giữ chặt tay hắn.

Liễu Nghiên dừng động tác.

Ngọc Hữu Đường đột nhiên cười cười, mở miệng: “Một năm không gặp, ngươi thực sự ngày càng đông dài.”

Liễu Nghiên tuy bị nàng kéo lại nhưng dáng người, thần thái, giọng điệu không chút dao động, vẫn ôn hòa không hề quá phận: “Hạ quan chưa từng gặp điện hạ.”

“Đừng giả bộ, “Năm ngón tay Ngọc Hữu Đường nắm cổ tay hắn, nói: “Vui lắm sao?”

Liễu Nghiên nghe vậy, vẻ ôn hòa trong mắt lập tức biến mất, trở nên lạnh lùng, giống như biến thành người khác: “Ngươi làm sao mà nhận ra?”

Năm ngón tay trắng trẻo nắm nhẹ cổ tay hắn, nói: “Bởi vì ta sờ thấy mạch của ngươi.”

Nam nhân trong mắt nàng, cứng người.

Ngọc Hữu Đường buông tay, vòng qua bàn đến cạnh hắn, vén tay áo hắn lên, rồi giải thích đầu ra đây: “Ngươi hóa trang rất tốt, gần như không hề có sơ hở.”

Nam nhân không hề tránh né, thuận theo động tác của nàng.

Ngọc Hữu Đường cầm tay hắn, đặt lên bàn, dùng hai ngón tay đặt lên cổ tay hắn, vừa xem mạch vừa nói: “Quả nhiên. Ngươi ở trước mặt ta, xa cách hữu lễ, khoa trương khiêm tốn, lời nói không hề sơ suất, biểu hiện lại càng không chệch vào đâu được, hoàn toàn như một người khác, “nàng đột ngột đổi giọng: “Nhưng vậy thì sao, một người dù có thay đổi bề ngoài, giọng nói, khí chất, thần thái, hành vi, tính cách, nhưng trái tim... thì khó mà thay đổi, nó sẽ không nói dối.”

Ngọc Hữu Đường cầm tay hắn đặt lên cổ tay hắn, để hắn tự bắt mạch, “Chính ngươi cũng biết rõ, khi bắt mạch kiêng kỵ nhất điều gì, chính là tâm không tĩnh. Ngươi vừa nãy ngươi bắt mạch cho ta, ngón tay ta vừa vận chạm vào cổ tay ngươi, rõ ràng có thể cảm nhận được mạch đập của ngươi. Khi đứng trước ta, mạch ngươi sẽ nhanh hơn, hơn nữa càng lúc càng nhanh, hoặc có lẽ chính ngươi cũng không tự ý thức được...”

Nàng không nói tiếp, cầm tay hắn đặt lên ngực trái của hắn... Cũng không rõ đã qua bao lâu, gió nhẹ thổi, khóm trúc lại lay động, nàng mới khẽ hỏi: “Bây giờ, ngươi đã cảm thấy chưa? Tạ tiên sinh.”

Ngọc Hữu Đường gọi tên hắn.

Tác giả có lời muốn nói: bình luận càng ngày càng ít, lúc nào cũng cảm thấy không có ai đọc văn này nữa, lúc nào mới có thể lại cảm nhận lại cảm giác hạnh phúc lớn lao khi thấy [bình luận dào dạt liền miên] đây!

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Trên đời, điều quý giá nhất là có một người để yêu thương, sau đó chính là có thể yêu thương nhau

Ngọc Hữu Đường buông tay Tạ Hủ ra, mặc nó buông xuống, rồi quay về chỗ của mình, ngồi xuống, không nhìn hấn: “Lá gan người cũng to thật, lại dám trồn ngay dưới mắt Hoàng đế.”

Liễu Nghiên, à không, Tạ Hủ đến gần Ngọc Hữu Đường, đứng cạnh nàng, không đáp lời mà chỉ giơ tay lên xoa đầu nàng, nói: “Nàng lớn rồi.”

Ngọc Hữu Đường kéo tay hấn ra, vẫn không thèm nhìn hấn: “Không cần người nói ta cũng biết.” (có ai cảm thấy bạn Đường dỗi anh Hủ vì ở ngay bên cạnh mà không thèm nói, làm bạn Đường lo lắng không nà ỉ? Nhưng cũng chẳng biết được, bạn Đường khó hiểu lắm :))

Tạ Hủ bật cười, rồi bưng bàn thuốc lên, nói: “Điện hạ, vì thần không thể ở lâu, đi trước.”

Nói xong, quay người đi luôn.

Lúc hấn quay đi, Ngọc Hữu Đường mới ngược lên nhìn bóng lưng hấn, nàng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng. (chắc muốn hỏi về làm gì :))

Đêm đó, Bích Đường mang một quyển sách từ Điện dược cục về, đưa cho Ngọc Hữu Đường: “Điện hạ, Liễu Cục thừa bảo nô tỳ mang về cho ngài.”

Ngọc Hữu Đường nhận sách, mở ra nhìn, là một ít phương pháp điều dưỡng và phương thuốc, chữ khá nhỏ vuông vắn, rất dễ nhìn.

Ngọc Hữu Đường xem lướt qua một lượt, người viết sách phân thành bốn mục lớn: quần áo ẩm thực, thuốc Đông y tâm bổ, cách thức sinh hoạt, huyết vị ôn cứu.

Hơn nữa, mỗi mục viết cực kỳ tường tận, giống hệt một quyển sách y chuyên viết về cách điều dưỡng cung hân.

Ví dụ như mục ẩm thực đi, từng món ăn được chế biến từ nguyên liệu lạnh đều bị liệt kê ghi chú là kiêng kỵ. Mà món ăn có nguyên liệu ấm cũng hề bỏ sót, còn viết cả cách chế biến, phối hợp thế nào để ngon nhất nữa.

Bích Đường thấy Ngọc Hữu Đường đọc đến gần ra, cũng tiến lại gần nhòm ngòm, không khỏi tắc lưỡi thán phục: “Oa oa, Liễu đại nhân còn hiểu nữ nhân hơn cả nữ nhân a! Quả nhiên là lương y tận tâm a!”

Ngọc Hữu Đường nghe nàng nói vậy, không nhịn được cười khế. Rồi đóng sách lại, đưa cho Bích Đường, nói: “Người đem đi sao từng phần, đưa cho từng Điện cục, để bọn họ dựa theo mà làm.”

Bích Đường giơ hai ngón tay, lắc qua lắc lại, cười hớn hở: “Khà khà, Liễu đại nhân đã tự mình sao ra rồi đưa đến từng Điện cục rồi, điện hạ ngài không cần làm điều thừa.”

“Ừm...”

Ngọc Hữu Đường ừm một tiếng, rồi chậm chạp kéo sách về, nương theo ánh nến, mở ra, đọc chăm chú.

Qua hồi lâu, đến tận khi Bích Đường ngồi bên cạnh chờ sai vặt ngập ngừng ngập ngừng dài không biết bao nhiêu lần, nàng mới mở miệng gọi Bích Đường.

Bích Đường giật mình một cái tỉnh lại: “Điện hạ, gì vậy?”

Ngọc Hữu Đường chỉ vào trên trang giấy: “Chỗ này viết, động tât sinh dương. Cô cũng cảm thấy dạo này ngồi nhiều quá, cần phải hoạt động nhiều hơn, nhưng mà suốt ngày đi dạo ngự hoa viên thì rất nhàm chán.”

Bích Đường không chút nghĩ ngợi: “Có gì mà khó nghĩ, thời gian rảnh của điện hạ không nhiều, mà ngài lại thích kiếm pháp. Không bằng gọi Thảm Dụ đức tới luyện kiếm, vừa có thể rèn luyện thân thể, vừa có thể bồi dưỡng tình cảm với cấp dưới, lại còn có thể luyện kiếm, đúng là một mũi tên trúng ba con chim a.”

“Ý hay.” Ngọc Hữu Đường tán đồng.

= . . =

Sáng sớm hôm sau, Thảm Hiến theo lời ước hẹn của Thái tử, đem bội kiếm tới sân chính Đông cung.

Hấn một thân xanh thẫm, mày kiếm mắt sáng, vạt áo bay bay. Nhìn không hề giống quan viên mà giống như một vị thiếu hiệp giang hồ. Trời vừa sáng Ngọc Hữu Đường đã ở trong đình chờ hấn, nàng ngồi trên ghế đá, nhìn thanh niên đi tới, theo bản năng liếc mắt về đám cung nữ đứng gần, quả nhiên không ngoài dự liệu, đổ rạp một mảnh.

Ngọc Hữu Đường nâng chén, nhấp một ngụm, ở phương diện lôi kéo lòng người Đông cung, Thái tử điện hạ của chúng ta cũng có thủ đoạn riêng nha.

Thẩm Hiên đến gần, Ngọc Hữu Đường đứng dậy, cầm trường kiếm trên bàn tròn, lăng vũ về phía hấn.

Kiểm nàng chưa ra khỏi vỏ, nhưng vỏ kiếm màu sắc đẹp đẽ dị thường, vì vậy

Khi Thẩm Hiên còn đang bị chói mắt bởi ánh kiếm, nàng cười lớn, mắt đen tuyền sắc sảo: “Duệ Xung huynh, tiếp chiêu ____”

Thẩm Hiên thiện kiếm, phản ứng cực nhanh.

Trong chớp mắt, không chút chần chừ, hấn đã rút bội kiếm bên hông, chặn được chiêu thức của nàng, hai người rất nhanh quấn lấy nhau.

Sáng tựa ánh dương, vàng nguyệt tị, tím quang thẳng cả những sao trời*.

Trích bản dịch của Viên Thu-Viễn Minh. Hán Việt: Bạch quang nạp Nhật Nguyệt, Từ khí bài Đấu Ngu-Trích Lý đô úy cổ kiếm (Bạch Cự Dị).

Sương sớm lượn lờ nhàn nhạt.

Ánh sáng mờ lung, có thể lờ mờ thấy một kiếm phi, một kiếm đỡ.

Có vài phần “Hoa trăm sắc dần dần làm mất người ta mê đắm, cỏ thấp chỉ mới ngập gót chân ngửa*“.

*Trích từ bản dịch trong Giang Sơn Mỹ Sắc. Hán Việt: Loạn hoa tiệp dục mê nhân nhãn, thiên thảo tài năng không mã đề-Trích Tiền đường Hồ Xuân Hành (Bạch Cự Dị)

Đứng trong đám cung nhân vỗ tay khen hay, Bích Đường hứng thú dào dạt, hưng phấn cổ vũ: “Điện hạ, đánh, đánh hấn! Điện hạ tất thắng, tất thắng!

La hét một hồi thì tự nhiên cảm thấy lạnh buốt.

Rõ ràng nhiệt huyết sôi trào a, sao tự nhiên lạnh thế, nàng quay đầu lại nhìn, phát hiện bên người từ bao giờ đã xuất hiện một dáng người cao lớn, trong màn sương mỏng, như núi ngọc đứng thẳng..

Nàng nhìn nhìn một lát, nói: “Ày, hóa ra là Liễu đại nhân, ta còn tưởng là ai.”

Đúng, cái bóng dáng cao lớn đó chính là tân Cục thừa Liễu đại nhân của chúng ta.

Hấn đang bung một bát thuốc, đứng quan sát Thái tử điện hạ và Thẩm Hiên đấu kiếm, bởi vì đứng chênh so với Bích Đường nên Bích Đường không thấy được nét mặt của hấn.

Liễu đại nhân rõ ràng nghe thấy Bích Đường gọi hấn, nhưng không đáp lời.

Bích Đường lại thấy người sang bắt quàng làm họ: “Liễu đại nhân, đến đưa thuốc cho điện hạ à.”

Liễu đại nhân bấy giờ mới mở miệng, giọng mặc dù nhuần nhả điềm đạm, nhưng không biết vì sao khi nghe lại thấy có chút cố gắng kiềm nén: “Ừ, gọi điện hạ về uống thuốc.”

Bích Đường cảm thấy vị Liễu đại nhân này mất quá thật kém quá, quá sát phong cảnh, chỉ nói: “Chờ chút đi, ngài không thấy Thái tử điện hạ và Thẩm đại nhân đang đấu kiếm đến hưng phấn à!”

Liễu đại nhân vẫn như ông lão, giọng điệu lạnh lùng không cho phép người khác phản đối: “Đi gọi, thuốc nguội rồi lại phải hâm lại.”

Bích Đường nghe vậy, mắt từ trên hai người đang múa kiếm quay trở lại trên người nam nhân, thấy hấn vẫn nhìn chăm chăm phía trước, trong lòng sáng tỏ, không kiềm chế nổi, cảm khái: “Đại nhân, ngài vừa mới vào cung, chắc còn chưa biết, điện hạ của chúng ta, nàng.. đã đến thời điểm tìm lang quân như ý rồi! Như ngài nói, thuốc nguội thì còn có thể hâm nóng, nhưng nếu cắt ngang điện hạ chúng ta và thanh niên tuấn kiệt như Thẩm đại nhân bởi đường tình cảm, nhờ sau này không còn cơ hội thì phải làm sao??”

Không chờ Liễu đại nhân mở miệng, nàng còn nhận luôn việc ngoài phận sự: “Thuốc nguội, nô tỳ đi hâm, đại nhân đừng ngại, đi nghỉ trước đi.”

Nói xong, Bích Đường có vẻ không nghe thấy Liễu đại nhân hít sâu một hơi, đặt chén thuốc xuống, xoay người rồi đi.

Nàng cũng không bận tâm, lại quay về đội ngũ quan sát viên, hớn hờ găm rú.

= . . =

Giờ hội, trăng treo trên thành đồng.

Trăng khuyết lơ lửng trên trời cao, như tiểu cô nương e thẹn che gò má, rồi lại hiếu kì lộ ra con mắt long lanh.

Nước trong róc rách, gió thu hương quế.

Đồng cung một mảnh an bình.

Buổi sáng mùa kiểng quá hăng, nên đến tối Ngọc Hữu Đường cảm thấy khá mệt, mới đọc sách được hai khắc đã bắt đầu ngáp.

Bích Đường nói với nàng: “Điện hạ, nếu mệt quá thì nghỉ sớm chút đi.”

“Ừ,” Ngọc Hữu Đường gật đầu, nhưng lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nói: “Trong sách Tà tiên sinh còn viết mỗi đêm trước khi đi ngủ, phải nhớ ngâm chân.”

Lần này đến phiên Bích Đường nghỉ hoặc: “Tà tiên sinh nào cơ?”

Ngọc Hữu Đường gõ gõ cái đầu thiếu não của nàng, nói: “Còn Tà tiên sinh nào nữa, lần trước chúng ta đánh cược, Liễu Nghiên có phải là Tà tiên sinh không, rõ ràng là bản cung thắng.”

Nói xong, Ngọc Hữu Đường cười hà hà, xòe tay ra: “Năm lạng bạc, đưa đây.”

“Thật hả?!” Bích Đường lúc này mới phản ứng lại, ngoáy ngoáy lỗ tai, sợ nghe nhầm, xác nhận lại: “Không phải chứ?!”

“Đương nhiên là thật,” Ngọc Hữu Đường nhíu mày: “Năm lạng bạc mà thôi, có cần phải đau khổ như thế không?”

“Chao ôi, điện hạ, năm lạng bạc không phải là vấn đề, vấn đề là...” Bích Đường nhanh chóng nhớ lại một màn sáng nay, không nói nên lời, trong lòng thâm phun ba chữ:

... Mẹ cái X.... ..

Ngọc Hữu Đường thấy đáng vẻ đau đớn tràn đầy hối hận của nàng, lại nhớ bổng lộc mỗi tháng nàng kiểng cũng không dễ dàng gì, quyết định tha cho nàng, vì thế nặng nề nói: “Thôi quên đi, năm lạng bạc cô không cần nữa, mau mau đi lấy nước ngâm chân.”

Bích Đường lúc này mới như con rùa, bước chân phù phiếm đi ra khỏi phòng.

= . . =

Bích Đường chậm rì rì lấy nước nóng, bung thùng gỗ, trên đường trở về phòng, biết bản thân XXX ra cái chuyện ngu xuẩn, phải nghĩ biện pháp làm sao để tiêu trừ lửa giận của Tà tiên sinh đây...

Nàng đang đi, thì thoáng thấy một tiểu nội của Điện được cục đang đi tới.

Thấy đường vắng rồi.

Trong nháy mắt lướt qua nhau, nàng tóm chặt lấy ống tay của tiểu nội.

Tiểu nội thị thấy là đại hồng nhân bên cạnh Thái tử điện hạ, vội vàng chân chó, nói: “Bích Đường cô cô, gọi tiểu nhân có chuyện gì? Xin cứ việc phân phó!”

Bích Đường ho một tiếng, làm mặt lạnh: “Liều đại nhân nghỉ ngơi rồi?”

“Chưa ạ, Liều sư phụ lo lắng thân thể Thái tử, đề phòng điện hạ dùng thuốc mới không thoải mái, mỗi ngày đều trực ở Điện được cục đến rất khuya!”

Bích Đường lập tức cười nham hiểm: “Tốt, tốt, tốt...”

Sau đó, Bích Đường bụng đầy ý xấu, khiến Thái tử điện hạ của chúng ta ở trong phòng nghênh đón một vị khách không mời mà đến ____

Tà Hù.

Hay phải nói là, Liễu Nghiên mà Tà Hù đóng giả.

Dáng người cao lớn, khí chất hoàn mỹ, nhưng lại bê một cái thùng gỗ con con, trông đến là hài.

Thế mà Ngọc Hữu Đường lại không để ý lắm, chỉ cảm thấy lạ vì tối muộn rồi mà hân còn đến.

Lại thêm bóng ma tâm lý trước đây, nàng đặt sách xuống, cảnh giác nhìn người mới đến, cảnh giác dịch về sau dựa vào lưng ghế, rồi cảnh giác hỏi: “Muộn vậy rồi còn tới làm cái gì?”

Tà Hù làm như không thấy một loạt hành vi đề phòng của nàng, chậm rãi đến bên ghế, khom người thả thùng gỗ xuống, rồi đứng thẳng dậy, nói: “Hầu hạ điện hạ rửa chân.”

Ngọc Hữu Đường vội vàng rút hai bàn chân nhỏ lên ghế, giấu vào vạt áo, nhìn trước ngó sau, nhíu mày hỏi: “Bích Đường đâu?”

Tạ Hù đáp: “Nàng đến tìm vi thần, nói mót quá, chắc phải giải quyết lâu, sợ chậm trễ điện hạ nghỉ ngơi, tìm vi thần đến thay nàng.”

Thái dương Ngọc Hữu Đường giật giật, sớm biết thế thì con lâu mới nói cho nàng, khác trước mới biết Liễu Nghiên là Tạ Hù, khác sau đã đem chủ bán luôn rồi.

Nếu đã như vậy, Ngọc Hữu Đường mỉm cười bất đắc dĩ, nói: “Không cần người hầu hạ, cô tự làm được rồi.”

Vừa nói xong liền giơ tay giặt khăn bỏ trong tay Tạ Hù.

Tạ Hù há có thể để nàng đòi khách thành chủ dễ dàng như vậy, giơ tay lên cao, Ngọc Hữu Đường chụp không khí. Huống chi, nàng còn đang ngồi, đứng còn chả đến nửa là.

Ngọc Hữu Đường cũng lười đứng dậy, nghĩ dù có đứng dậy thì người này cũng giờ cao hơn, tóm lại chả được cái gì. Thôi vậy, nghĩ nhanh, lạnh lùng mở miệng: “Tạ Hù, người lúc nào cũng ép buộc người khác làm chuyện người ta ghét.”

Tạ Hù khẽ buông hàng mi, cũng không lập tức đáp lời nàng. Ngồi xồm xuống, lấy tay thử nhiệt độ của nước trong thùng, rồi bình thần hỏi ngược lại: “Vậy cuối cùng nàng muốn làm sao?”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, nhớ lại rất nhiều chuyện, có những điều nàng muốn, những điều nàng không muốn, rồi lại không rõ người trước mặt hỏi cái gì trong số đó, nhất thời không nói được gì.

Tạ Hù lại lấy từ trong tay áo rộng ra một túi vải, rồi lấy từ trong túi vải ra gì đó rồi rắc vào trong thùng...

Ánh mắt Ngọc Hữu Đường bị một đám xanh xanh vàng vàng nổi trên mặt nước hấp dẫn, là một đám cánh hoa.

Tạ Hù dùng mười ngón tay sạch sẽ thon dài khuấy nước, không ngừng đầu, giảng giải: “Ngải thảo và hồng hoa, cường gân hoạt huyết, mỗi ngày khi ngâm chân thì thả vào một ít, có ích khu hàn.”

Hắn cúi người, Ngọc Hữu Đường nhìn chằm chằm tấm lưng rộng của hắn, im lặng rất lâu.

Tạ Hù lại hỏi, âm thanh có phần nghiêm túc quen thuộc: “Nhớ chưa?”

“Ừm.” Ngọc Hữu Đường hoàn hồn, lúng túng đáp một tiếng: người này vẫn giống y trước kia, khi dạy cái gì nhất định phải đáp lại mới bằng lòng.

Sau đó, Tạ Hù ngẩng đầu lên, Ngọc Hữu Đường đang nhìn chằm chằm hắn, thấy hắn đột nhiên ngẩng đầu, vội vàng chuyển tầm mắt, bên tai vang lên giọng nói bình thản của hắn: “Lần này ta không ép nàng.”

Giọng như đang giận, lại như đang dỗ dành: “Tự mình đuổi chân ra nào.”

Lại khó chịu nữa thì xem ra quá hẹp hòi rồi, thôi cứ coi như hạ nhân đang rửa chân cho mình đi.....= #

Ngọc Hữu Đường nghĩ vậy, hơi dịch chân ra, mũi chân chui ra khỏi vạt áo, sau đó bày ra dáng vẻ hào phóng: thả hẳn hai chân xuống, lòng bàn chân đặt trên mép thùng gỗ, thấy chết không sờn: “Rửa đi!”

Tạ Hù thùy chung vẫn không hề quá phận, từ từ cời hai cái vớ trắng như tuyết trên chân của Ngọc Hữu Đường ra, lộ ra đôi chân nhỏ nhắn gần giống màu tất, bình tĩnh nói: “Bây giờ thật ngoan, nhớ đi tất, trước đây lúc ở trong phòng lúc nào cũng để chân trần.”

“Bị bức thành thói quen, nhớ cũng là tất nhiên.” Ngọc Hữu Đường thuận miệng đáp lời.

Tạ Hù lại lấy từ trong tay áo ra một cái túi thơm nhỏ màu đỏ đưa cho Ngọc Hữu Đường: “Lá ngải mùi không dễ ngửi, nếu nàng không thích thì ngửi túi thơm này đi.”

Ngọc Hữu Đường cảm lấy, nhìn nhìn, rồi ngẩng ra, là túi thơm thêu tiểu bánh ú năm ngoái nàng tặng cho Tạ Hù... Nàng đưa lên mũi ngửi ngửi, đã qua một năm, mùi bay đi không ít...

Tạ Hù vẫn luôn ngồi xồm trên mặt đất, chân không hề dịch chuyển, như không hề biết mỏi, cũng không khiến người khác cảm thấy thấp kém.

Hắn cẩn thận đặt hai bàn chân nhỏ vào nước ấm, thùng khá sâu, nước ngập quá mắt cá chân, Ngọc Hữu Đường cũng cảm nhận được luồng nhiệt xông lên từ bàn chân, lan tỏa khắp người.

“Nóng không?” Hắn hỏi, dáng vẻ cực kỳ quan tâm.

Ngọc Hữu Đường đáp: “Bình thường.”

Tạ Hù lúc này mới cảm khăn bỏ thấm ướt nước, lau chân cho thiếu nữ, hơn mười năm không thấy mặt trời, giấu trong vớ giày, giống như măng non vậy, trắng nõn chói mắt, xúc cảm mềm mại. Tạ Hù không dám nặng tay, nhẹ nhàng lấy nước vẩy lên dùng khăn lau lau; rửa trong chốc lát, hắn bỏ khăn ra, một tay giữ mắt cá chân nàng, một tay xoa bóp huyết vị ở lòng bàn chân, vẫn không dám dùng lực quá mạnh.

Tuần tự bấm vào các huyệt trong lòng bàn chân nàng, vừa bấm vừa giảng giải:

“Chỗ này là huyệt Dũng Tuyền.”

“Tam âm giao.”

“Túc tam lý.”

“...”

Ngọc Hữu Đường thấy đau, khẽ kêu: “Đau au au au.”

“Lực đã nhẹ nhất rồi, nếu nhẹ quá thì không có tác dụng.” Tạ Hủ ngừng tay, thả mắt cá chân nàng ra, đặt hai chân vào trong thùng, rồi thu tay về, vắt khô khăn, lau tay rồi dặn dò: “Mấy huyệt vì ta vừa dạy nàng không được quên, mỗi đêm rửa chân đều phải bấm một lần.”

“Ngọc Hữu Đường nhìn chăm chăm hai cái chân ngâm trong nước, không biết đang nghĩ cái gì, không đáp lại hắn.

Tạ Hủ không được đáp lại, cao giọng: “Nhớ chưa?”

“... Rồi.”

Nàng bĩu môi, sau đó nhìn Tạ Hủ đang thả ống tay áo ra, băng quơ hỏi: “Tạ tiên sinh, chân ta to như vậy có phải rất xấu không?”

Tạ Hủ dừng tay, nhíu mày: “Sao bỗng dưng hỏi vậy?”

Ngọc Hữu Đường ngo ngoáy mười ngón chân trắng mịn dưới nước, gợn sóng lăn tăn, nàng nói: “Ta từ nhỏ đã được nuôi dạy như nam tử, khi các cô nương khác kim liên tam thôn*, thì ta đang tập võ múa kiếm. Thình thoảng vô tình thấy chân Bích Đường, thì lại nhìn xuống chân mình, cảm thấy nó lớn lên thật xấu à.”

tục bó chân, góm chết đi được, bonus cho những ai không biết hai cái ảnh nhóc, mãi yêu :, ahiuhiu.

Tạ Hủ nghe nàng nói vậy, mặc tay áo vẫn chưa được buông hết, hắn ngồi xỏm một lúc lâu nhưng khi đứng dậy vẫn vững tựa như sơn, buông mắt nhìn đỉnh đầu thiếu nữ, nói: “Ta chưa từng sờ qua chân của nữ tử khác.”

Ánh mắt hắn rơi trên hai bàn chân ngọc bên trong thùng: “Vì vậy chân người khác dài ngắn ra sao, ta cũng không biết...”

Hắn nghiêm túc hỏi nàng: “Cần ta đi nhìn chân của những cô nương khác rồi trở lại cho nàng nhận xét không?”

“Không cần.” Ngọc Hữu Đường tròn trắng mắt, lập tức ngăn cản.

Tạ Hủ nghe vậy, không nói chữ nào, giờ tay xoa đầu Ngọc Hữu Đường, ôn nhu trong mắt như muốn tràn cả ra ngoài.

Lần đầu tiên gặp nhau, hắn đã muốn xoa xoa đầu nàng, nhưng vì để giữ hình tượng nghiêm sư, nhiều năm trôi qua hắn chưa từng bao giờ làm vậy; đến khi hắn nghĩ có thể thì hiện thực lại không cho phép hắn...

Trên đời, điều quý giá nhất là có một người để yêu thương, sau đó chính là là có thể yêu thương nhau.

Bây giờ, hắn trở về, đã sẵn sàng háo hảo đối tốt với nàng...

Nàng từng là ái đồ của hắn, bây giờ là tiểu cô nương của hắn.

*Tam thôn kim liên nhé

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cô không nhận hối lộ

Ngọc Hữu Đường chậm chạp đi tắt, rồi lại co chân lên ghế, mỗi khi ở một mình nàng đều ngồi kiểu này, thu mình thành một nhúm.

Tạ Hủ không tỏ vẻ gì, dường như đã quá quen.

Hắn thấy thiếu nữ lại cảm sách lật lật, thì nói: “Ta đi trước.”

“Ừ.” Ngọc Hữu Đường đáp một tiếng, mắt vẫn dính trên trang giấy, không thèm nhìn hấn.

Tạ Hù cũng không nói gì thêm, khom người nâng thùng gỗ lên, xoay người đi về phía cửa, đi được mấy bước, từ phía sau vang lên giọng nói không mặn không nhạt: “Tạ tiên sinh, không có gì để nói sao?”

Tạ Hù đặt thùng gỗ xuống, quay ngoặt trở lại, vẩy vạt áo ngồi đối diện nàng, hỏi: “Nói cái gì?”

Ngọc Hữu Đường gấp sách lại, bày ra dáng vẻ nghiêm túc: “Chuyện trước kia, chuyện một năm trước, có một số chuyện dù sao ngươi cũng nên biết.”

Nàng nhìn hấn, mắt đen tuyền, ngũ quan xinh xắn trong ánh nền càng thêm xinh đẹp.

Tạ Hù nâng mắt nhìn nàng: “Nói đi.”

Ngọc Hữu Đường ngồi thẳng người, nói: “Có rất nhiều chuyện, hứa với ta, dù thế nào cũng không được buồn, dù sao tất cả cũng đã qua rồi.”

Tạ Hù gật đầu, mặt không biến sắc, hời hợt nói lời tâm tình: “Không có chuyện gì có thể so sánh được với chuyện không thể nhìn thấy nàng, chỉ như vậy mới khiến ta không vui.” (tỏ tình :))

“...Ồ, vậy ta bắt đầu nói đây.”

Ngọc Hữu Đường rót trà cho hai người, tiếng nước róc rách xen lẫn trong giọng nàng: “Khoảng năm tháng sau đại lễ sắc phong, phụ hoàng triệu kiến ta, khi đó ta thực sự rất kinh ngạc không biết hấn làm sao mà biết được ta thực ra là nữ tử. Sau đó hấn ngầm triệu kiến ta thêm hai lần nữa, lần đầu là nói cho ta biết thân thế của ngươi, lần sau là hỏi ta có bằng lòng hợp tác cùng hấn không.”

“Hấn đã sớm biết được thân phận của ngươi,” Ngọc Hữu Đường đưa một chén cho Tạ Hù: “Hình như ngay từ khi ngươi còn nhỏ thì đã biết rồi. Tiền đề trước kia rất hời hợt không để tâm đến tàn dư tiền triều. Nhưng sau khi hấn lên ngôi, liền bắt đầu ngầm nghiêm tra di dân tiền triều, chắc khi ấy, hấn cũng đã biết đến sự tồn tại của ngươi.”

Ngọc Hữu Đường nâng chén hóp một ngụm nhỏ, lại chậm rãi kể tiếp: “Có thể là do thú tính bùng phát hoặc có lẽ là biến thái từ trước, hấn không vạch trần tất cả, cũng không đuổi tận giết tuyệt. Mà lại lựa chọn âm thầm giám sát ngươi, nhìn ngươi từ từ lớn lên, sau đó nhìn xem ngươi có thể làm được những gì...”

Ngọc Hữu Đường nói tới đây, không kìm được liếc mắt nhìn Tạ Hù, để xem phản ứng của hấn, không ngờ hấn căn bản chả có phản ứng gì, vẫn tỉnh như mặt nước phẳng lặng.

Phản ứng duy nhất chắc có lẽ là, thấy Ngọc Hữu Đường đột nhiên dừng lại, hấn ngược lên nhìn nàng nhắc nhở hai chữ: “Tiếp tục.”

Vì vậy Ngọc Hữu Đường lại tiếp tục: “Hấn thấy ngươi ba tuổi làm bách thơ, năm tuổi thuần kiếm pháp, thuận lợi thông qua kỳ thi mùa xuân, đến khi gặp ngươi trong kỳ thi đình trên đại điện, theo lời của hấn, hấn khi ấy có cảm giác như nhi tử mình đã trưởng thành, thành công. Tuy hấn không hề làm gì cả, chỉ lẳng lặng âm thầm nhìn coi rất lâu.”

“...” Ngọc Hữu Đường cuối cùng cũng thấy thái dương Tạ Hù giật giật, khoe môi câu lên: “Thế nhưng hấn lại muốn tiếp tục thử thách ngươi, lần đầu tiên trong quá khứ Trạng Nguyên Lang là ngươi lại không được trọng dụng, bị điều đến một địa phương nhỏ như Tấn Dương làm quan. Không ngờ được một năm sau, ngươi lại dùng 'một khúc lữ địch' danh tiếng vang xa khiến triều đình kinh hãi, khi đó hấn cực kỳ phấn khích xúc động, lần thứ hai triệu hồi ngươi về kinh thành...”

“Nói thật, hơn mười năm này, hấn chưa bao giờ chán ghét ngươi, trái lại còn vô cùng thương thức.”

Ngọc Hữu Đường nói đến đây, tình thế xoay chuyển: “Mãi đến khi ngươi lên lút hại chết Tam hoàng tử. Tuy chuyện này cũng do Nhị hoàng tử nhúng tay, nhưng hấn cuối cùng cũng nhận ra bản thân đã đắc ý quá lâu, từ khi đó thì bắt đầu kiêng kỵ sự tồn tại của ngươi, hấn biết khi hấn quan sát ngươi thì ngươi cũng đang quan sát hấn. Vì vậy, hấn liền giả bộ chán chường, si mê tu đạo không màng triều chính, vì muốn ngươi sớm một chút lộ đuôi cáo để báo thù cho tiểu nhi tử...”

Tạ Hù dường như không muốn nghe nữa, lảng sang chuyện khác, hỏi: “Vậy sao hấn biết nàng không phải là Đại hoàng tử ban đầu?”

“Ha ha, hỏi rất hay,” Ngọc Hữu Đường thoải mái cười hai tiếng, trả lời hấn: “Hoàng thượng ngay lần đầu tiên gặp ta, thì đã biết rồi.”

“Ta ở trong chùa khổ học đáng về khí chất của Đại hoàng tử tròn tám năm, kết quả hấn chỉ liếc một cái liền nhận ra.”

“Ta cũng rất tò mò sao hấn phát hiện được, hấn nói cho ta biết, khi Đại hoàng tử còn nhỏ, thỉnh thoảng hai cha con sẽ lên lút gặp nhau, hấn cũng sẽ viết đề nói chuyện với hấn, khi hấn viết thường có một thói quen là, ngón út sẽ chìa ra ngoài không cụp vào. Khi ấy, Đại hoàng tử thấy, cũng học theo, hấn thấy thế thì rất vui, cùng hấn ước định bí mật, sau này ở trước mặt hấn viết chữ thì cứ viết như vậy, nhưng trước mặt người ngoài thì không... Bởi vì cách viết như vậy chỉ được dùng để lấy lòng một mình lão cha thôi. Thế là từ đó về sau, mỗi khi hai người gặp riêng, sẽ cứ thế mà viết; nhưng nếu có người ngoài thì lại như bình thường.” (có vẻ đáng yêu :))

“Vì vậy mà cả Khương hoàng hậu và ngươi đều không biết chuyện này, ta tự nhiên cũng không biết, cho nên, ngay lần tiên gặp hấn liền lộ chân tướng, nhưng hấn lại nổi thú tính không vạch trần ta, chỉ lẳng lặng quan sát...”

“Rồi sau đó, hần truyền tin hỏi chuyện của mẫu thân ta, ta liền đưa tín vật của mẫu thân trả lại cho hần, hần mới giật mình tỉnh ngộ.”

“Mấy ngày sau, hần lại gửi mật thư tới hỏi ta, có bằng lòng hợp tác với hần không, hần nói ta hận Khương hậu, hần hận người, vừa hận người và Khương đảng lại cùng một phe, vậy không phải ta với hần là nữ nhi với phụ thân cùng chung chí hướng tâm ý tương thông sao... Đừng trách ta dùng từ tục tằn, trong thư hần cũng viết y như vậy, nhìn hần thì có vẻ cả lo phát phơ, nhưng thực ra thì lại thông tuệ hơn bất cứ ai.”

Nói tới đây, Ngọc Hữu Đường cười khẽ một tiếng: “Aizz, lão hồ ly, không biết mẫu thân ta yêu hần ở chỗ nào...”

“Thời thời khắc khắc đều tính toán, biết rõ các người uy hiếp, liền lấy 'sau này sẽ chiếu cố mẫu thân ta thật tốt, đưa nàng lên hậu vị' để dụ dỗ ta, hần nói hần phải ở trong cung đóng vai hôn quân, hành động bất tiện, để ta sai người thay xà đòi cột tận diệt kho lúa Nhuận Châu, lúc nói, mấy lời này còn làm ra vẻ đáng thương, thực khiến người ta không chịu được...”

Ngọc Hữu Đường uống cạn ly trà xanh, nâng mắt nhìn Tạ Hư: “Chuyện tiếp theo, chắc người cũng tự đoán ra được, Thẩm Hiến già chết, dịch dung lên vào trong quần áo chính, đổi trắng thay đen, ta sẽ không nói tiếp nữa.”

Tạ Hư hơi gật đầu, cũng hớp một ngụm trà: “Đúng như nàng nói, ngoại trừ những chuyện liên quan đến ta, thì những chuyện còn lại ta hầu như đều đã đoán được.”

Ngọc Hữu Đường hơi nghiêng về phía Tạ Hư: “Còn gì muốn hỏi không?”

Nam nhân phun ra một chữ: “Có.”

Mắt Ngọc Hữu Đường cong cong như vầng trăng: “Ta cũng muốn hỏi, không thì như vậy đi, trao đổi, ta hỏi một, người hỏi một.”

“Được.” Tạ Hư lập tức đồng ý.

“Người trước đi.”

“Những gì nàng nói với ta một năm trước ở trên xe ngựa, bây giờ thì sao?”

Ngọc Hữu Đường tất nhiên biết hần hỏi chuyện gì, nhưng vẫn giả ngu: “Nói cái gì?”

“Nói những lời từ tận đáy lòng với ta.”

“...” Ngọc Hữu Đường im lặng không lên tiếng.

“Tạm cho là nàng ngầm thừa nhận.” Tạ Hư mặc dù ngữ điệu bình thản, nhưng đáy mắt lóe lên ý cười, sau đó đứng dậy.

“Người đi rồi, chuyện ta muốn biết thì hỏi ai đây.”

“Nàng vừa hỏi 'nói cái gì' rồi.”

Ngọc Hữu Đường giật mình tỉnh ngộ, rồi gãi đầu: “Á, đúng... Không được, câu kia không tính.”

Tạ Hư rất kiên nhẫn, lại ngồi xuống, nhìn nàng: “Được rồi, cho nàng hỏi thêm một câu nữa là được.”

Ngọc Hữu Đường đột nhiên hạ giọng, dường như vô cùng thần bí hỏi: “Nhanh nói thật cho ta biết, người lại cải danh đổi họ hỏi cung, rốt cục là có âm mưu gì?” (ôi, mọi người ơi, mình phục mình quá, đây, chương trước mình đã bảo là 'chắc là muốn hỏi về làm gì' mà, ôi, chết thôi, thung thung quá)

Tạ Hư mặt không biến sắc, điềm đạm đáp: “Cười nàng.”

“Làm gì cơ...” Ngọc Hữu Đường đang ngả về phía trước, dựng tai để chờ nghe đáp án kinh thiên động địa, không ngờ hần trả lời như vậy, như bị sét đánh thu đầu về, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lập tức ứ đến đỏ bừng.

Tạ Hư đứng dậy, nét mặt và ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, chỉ tiện tay xoa xoa đầu nàng: “Lại hỏi một câu nữa, thật không biết tuân thủ quy tắc.”

Hần nói: “Ta đi đây.”

Rồi lập tức quay đầu rời khỏi phòng, dọc đường còn không quên mang cái thùng ngâm chân bị bỏ rơi trong góc hồi lâu...

(thùng ngâm chân: xem ra lão tử sắp đột kích vị trí của khăn thơm, túi thơm, tương lai có khi lại trở thành đệ nhất tín vật đưa tình cũng nên, ahaha)

= . . =

Hai tháng sau đó, Ngọc Hữu Đường không lúc nào là không tuân theo một cách nghiêm ngặt những gì mà Tạ Hư viết trong sách để điều dưỡng thân thể.

Cho dù nàng không muốn, mỗi ngày đều có một đôi mắt nghiêm khắc lạnh thấu xương nhìn chằm chằm ở đằng sau a...

Thật khiến con người ta sợ hãi!

Nhưng mà dần dần, đôi mắt của chủ nhân nó khi đến xem mạch, càng ngày càng dịu dàng.

Mãi đến một ngày, hần nhìn Ngọc Hữu Đường một lượt từ đầu đến chân, vui mừng hiếm thấy, gật đầu: “Quả thực tốt hơn rất nhiều rồi.”

Đúng vậy, hàn độc trong người Ngọc Hữu Đường đã bị loại trừ hơn nửa, thêm một thời gian nữa là có thể hoàn toàn trở lại bình thường.

Hoàng đế khi nhận được tin, không chút nghi ngờ, mặt rồng vô cùng phấn khởi, lập tức trọng thưởng cho Liễu Thừa cực mới đến...

Năm trăm lượng hoàng kim.

Hôm sau, Ngọc Hữu Đường tỉnh dậy, tỉnh tỉnh mê mê bò xuống giường, bỗng nhiên thoáng thấy trên bàn trang điểm của mình có một đồng thời vàng rực rỡ sáng lấp lánh, tưởng vẫn còn đang mơ, lão đảo bò lại lên giường, bị Bích Đường lôi trở lại: “Điện hạ sao vừa mới dậy đã đòi về giường?”

Ngọc Hữu Đường bấy giờ mới hoàn toàn tỉnh táo, chỉ vào một đồng vàng đang lờ lờ sáng: “Đây là cái gì?”

Bích Đường: “Đây là Tà đại nhân đưa cho điện hạ a.”

Ngọc Hữu Đường nhú mày: “Thói tục tần gì đây, cô không nhận hồi lộ.”

Bích Đường còn nhú mày còn sâu hơn cả nàng: “Điện hạ thật không biết hay giả vờ không biết? Đây là chuyện nam tử đích thực làm với một cô nương đó, điện hạ ngài có hiểu không! Tà đại nhân thế này là biểu đạt, sau này những gì Tà đại nhân kiếm được đều sẽ đưa cho điện hạ hưởng dụng, tuyệt đối không giấu tiền riêng!”

“Đem trả cho hần.” Ngọc Hữu Đường ngồi trước bàn trang điểm, không thèm cho đồng vàng một ánh mắt.

“Điện hạ!” Bích Đường mếu máo: “Đây là Tà đại nhân cố ý bảo nô tỳ đưa tới, người lại bảo nô tỳ đem trả lại, nô tỳ có tấm lòng chân thật đứng ở giữa biết phải làm sao huhuhuhu...”

Ngọc Hữu Đường cảm lược ngọc, liếc nhìn đồng thời vàng xếp ngay ngắn, dừng dừng nói: “Ngươi nói Tà tiên sinh đưa tất cả tiền cho ta, nhưng ta chỉ nhìn thấy vàng phụ hoàng thưởng cho hần.”

Bích Đường há hốc mồm: “Hử?”

Ngọc Hữu Đường đặt lược xuống, ngón cái và ngón trỏ chà xát, nói: “Còn bóng lộc đâu...”

Bích Đường đúng là được mở mắt một phen: Hoa chà*, điện hạ quả thực quá tinh!

*Nguyên gốc là 花擦: Một lời than hay nguyên rửa đơn giản, sau khi được phổ biến trên cộng đồng mạng nó đã dần dần trở thành một từ diễn tả cảm xúc, tức giận, không hề mong muốn và bất lực. (chắc = với mẹ kiếp của việt)

Hôm sau, Bích Đường lại giao một quyển sổ đến tận tay Ngọc Hữu Đường, nói: “Đây là tất tần tật chi phí tiêu dùng của Tà đại nhân sau khi hồi cung, ngài ấy bảo ta mang về cho ngài nhìn.”

Ngọc Hữu Đường nhật nhều “ừm” một tiếng, mở ra nhòm vào, tất cả bổng lộc của Tà Hủ đều dùng để mua mấy thứ đồ chơi dân gian cho nàng, cùng với mấy nguyên liệu đặc biệt không có trong cung, dược liệu các thứ, mỗi khoản tiền đã dùng đều được ghi lại vô cùng kỹ càng, cẩn thận đến khủng khiếp, chính xác đến từng văn.

Bích Đường đứng ở một bên nhìn, không nhịn được bùng mặt: “Thiên a, thiên a, Tà đại nhân thực sự là...”

Nghĩ nửa ngày cũng không tìm được từ để nói tiếp.

“... Không ngờ đến cả mồm miệng lạnh lợi như ta cũng phải nghèo từ!” Nàng nói.

Ngọc Hữu Đường: “...”

= . . =

Lại một tháng nữa trôi qua, Hoàng thượng nhận được thông báo từ Điện dược cực, hàn độc trong người Thái tử điện hạ đã được loại trừ gần hết, trong vòng hai tháng nữa, có thể sẽ bắt đầu có kinh nguyệt.

Sau khi Hoàng thượng biết được, vừa vui xong lập tức đau khổ gặm rú.

Tiết đã tới đầu đông, ngày lạnh như thế, khuê nữ của trẫm lại chọn đúng thời điểm này có đại sự, hoàng cung lạnh lẽo này không biết có ảnh hưởng đến thân thể hay không đây.

Đào thiếu chủ Đào Viêm mới được lên level hoàng thượng vào cung thượng thảo chuyện làm ăn với Hoàng thượng, nghe ngóng được Hoàng đế lão niên* có chút buồn phiền, lập tức chạy tới Cẩn Thận điện, nói bản thân ở Quảng Lăng gần Tây Hồ có một tòa nhà lớn, trong nhà có phòng ấm vô cùng toẹt vời. (R.I.P anh rồi :'))

*60-70 tuổi

Hoàng đế bệ hạ nói: Trong cung trăm cũng có à.”

Đào Viêm vô cùng tự tin: “Phòng ấm của thần không phải như vậy, dưới nền đất của căn phòng kia còn có than phòng. Mỗi khi đến mùa đông, nhà vi thần sẽ mua than điều từ Tây Lương về đốt cả ngày, khiến căn phòng bên trên vô cùng ấm áp, tựa như mùa xuân vậy á...”

Hoàng đế bệ hạ: “Chà chà, đời sống của Đào khanh phải nói là quá khủng nà, trăm ở trong cung, hàng năm cũng chỉ có hơn trăm thanh than tiến cống thôi, xem ra, Đào khanh sống còn sướng hơn trăm nhiều lắm nhò?”

“Không hề!” Đào Viêm vội vàng chấp tay: “Thần lần này vào cung chính là để biếu than tặng bệ hạ!”

Hoàng đế bệ hạ gật gật đầu: “Ừ, nếu đã biếu than, ái khanh buồn bán đã nhiều năm, chắc cũng biết đạo lý đã làm là làm đến cùng, hay cái gì đại loại thế ấy... Không bằng cũng làm cho trăm thêm mấy cái phòng ấm luôn nha?”

Đào Viêm lặng lẽ nuốt máu về: “Vi thần xin nghe ý chỉ của thánh thượng.”

Hoàng đế vỗ vỗ lưng thanh niên: “Được, vậy mùa đông năm nay Thái tử điện hạ đến ở chỗ ngươi.”

Đào Viêm cúi đầu, âm thầm nghĩ rằng: lần này Thái tử điện hạ đến Dương Châu, lão tử nhất định phải tạo hiệu ứng quần chúng, nhân cơ hội kiếm bộn tiền!

Hoàng đế bệ hạ lại chậm chạp bổ sung: “Nhớ kỹ không được để lộ nha, phải cố gắng hầu hạ Thái tử điện hạ thật tốt, biết không?”

Nghe xong, Đào Viêm tuyệt vọng nhắm mắt: “Vâng bệ hạ, không thành vấn đề bệ hạ TaT.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Lão nam nhân

Khi đoàn xe Thái tử điện hạ rời khỏi Hoàng thành, kinh đô đã có tuyết rơi.

Hoàng thượng và rất nhiều đại thần trong triều đến cửa cung tống biệt, chúng thần đều đưa mắt ngóng theo, hai mắt đỏ ừng..

Khoan đã, các ngươi sẽ không tưởng rằng vì mọi người không nỡ rời xa Thái tử đấy chứ, mới không phải, đây không phải những giọt nước mắt vì không nỡ chia ly mà là những giọt nước mắt xúc động khôn nguôi à nha. Oa oa, mùa đông năm nay Thái tử điện hạ không ở trong cung mà đến Dương Châu trú đông, cũng đồng nghĩa năm nay không cần chuẩn bị than để hồi lộ Thái tử điện hạ a, như vậy thì sẽ tiết kiệm được rất rất rất là nhiều tiền đó, oa oa!

Đám đại gia hóa nhĩ như vậy rồi dùng cả hai tay múa máy vẫy chào tạm biệt đoàn xe của Thái tử điện hạ...

Mà trong lúc đó, Ngọc Hữu Đường đang ở trong xe ngựa kín mít, tất nhiên không biết bên ngoài có chuyện gì.

Trong buồng xe, lông thú trắng như tuyết phủ kín, Ngọc Hữu Đường cũng khoác một cái áo màu trắng, da nàng vốn đã trắng, vì vậy mà gần như hòa làm một cái buồng xe luôn.

Xe đi cực chậm, không hề thấy xóc nảy.

Ngọc Hữu Đường cảm một lò sưởi nhỏ, hai tay đút vào ống tay áo, hầu như chẳng làm gì, chỉ phải há mồm chờ Bích Đường múc từng muỗng súp đặc đút vào mồm là xong....

Sống thế này... thực quá là sung sướng!

Ngọc Hữu Đường hơi nghiêng đầu vén rèm xe lên, bên ngoài, khắp nơi là tuyết, khiến mọi vật đều như đang buồn bã, u ám, tuyết rơi như sợi bông, nàng không nhìn được vầy Bích Đường tới cùng xem: “Nè nè, tuyết rơi kia.”

Bích Đường vội đặt bát xuống, thò người qua nhìn, vì để nàng nhìn rõ hơn, Ngọc Hữu Đường đẩy cửa rộng ra một chút.

Bích Đường nức nở: “Thật là đẹp a.”

“Đẹp nhờ.” Ngọc Hữu Đường cũng lại gần, hai cái đầu nhỏ chen chúc bên cửa sổ, hai đôi mắt phản chiếu ánh tuyết sáng lấp lánh.

Rốt cuộc vẫn là tiểu cô nương, dù nhìn thấy tuyết bao nhiêu lần rồi mà mãi vẫn không hết hưng phấn.

“Khụ...” Một tiếng ho vang lên không đúng lúc, nối tiếp là một câu nhắc nhở lạnh lạnh: “Đừng xem nữa, tuyết rơi trời lạnh, cẩn thận kéo bị ốm”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, quay đầu lại, đụng trúng Tạ Hủ đang cau mày.

Bích Đường thấy sắc mặt hần như vậy, vội vàng rút đầu về, nhặt cái kẹp gấp than, tiếp tục gấp than bỏ vào lò.

Hiện giờ Tạ Hủ có thân phận là thầy thuốc riêng của Thái tử điện hạ, vì vậy Hoàng thượng bề hạ đặc biệt yêu cầu hần theo tới Dương Châu, một tác không rời, chăm sóc kiểm giám sát thân thể Thái tử, cho nên cũng có đặc quyền, ngồi cùng xe ngựa với Ngọc Hữu Đường.

Sau khi lên xe, cũng chỉ lên tiếng chào Ngọc Hữu Đường một câu, rồi từ đó nửa chữ cũng không nhà nữa, một đường im thin thít đọc y thư.

Bây giờ đột nhiên mở miệng, vừa mở miệng thì chính là ra lệnh cưỡng ép.

Ngọc Hữu Đường tất nhiên là cực kỳ khó chịu, không chấp nhận: “Ngô Việt một năm cũng không có được mấy trận tuyết, xem thêm một lúc cũng không có vấn đề gì đâu.”

Tạ Hủ không nói gì, đột nhiên đứng dậy. Trần xe quá thấp, hần đành phải cúi người xuống, nhưng vóc người hần cao lớn, tay dài chân dài, không cần mất quá nhiều công sức, vươn một cánh tay qua Ngọc Hữu Đường, đóng cửa xe lại.

Làm xong, hần lại về chỗ cũ, cầm sách, động tác phải nói là nước chảy mây trôi, cực kỳ tự tại.

Đã qua một năm rồi, không ngờ hần vẫn như vậy, cái cảm giác uất ức quen thuộc kia lại trỗi dậy, Ngọc Hữu Đường thu ánh mắt từ trên người Tạ Hủ về, nhìn sang Bích Đường, hỏi nàng: “Bích Đường, ngươi bao tuổi?”

Bích Đường chả hiểu gì, nhưng vẫn gãi đầu một cái rồi đáp lại: “Cùng tuổi với điện hạ.”

Ngọc Hữu Đường “À” một tiếng: “Cô cũng mới mười tám, nhiều nhất cũng chỉ ngắm tuyết được mười tám năm, ai như lão nam nhân đã hơn ba mươi, người lão tâm cũng lão, đương nhiên sẽ không có sở thích như những người trẻ tuổi chúng ta rồi.”

Nàng trầm giọng ngâm một câu thơ trợ hứng: “Tất diêm không trung sai khả nghĩ, vị nhược liễu như nhân phong khôi...”*

*đại khái là: tuyết rơi trắng xóa giống như lấy muối ném lên không trung, lại giống như những bông liễu bay theo gió.

Bích Đường biết nàng đang giễu cợt ai, lại không dám đắc tội song phương, đành phải giả ngu, chỉ chỉ mặt mình, hỏi: “Điện hạ đang nói chuyện với nô tỳ hở?”

Ngọc Hữu Đường “Ừ”, đuôi mắt như có như không đảo qua chỗ Tạ Hủ, thấy nam nhân này dáng dấp như không hề nghe thấy mình nói gì, không hề rời mắt khỏi trang sách nửa phần, sắc mặt vẫn tĩnh lặng như đáy giếng cổ.

Vì vậy, nàng cũng không nói nữa, tiếp tục âm ức.

= . . =

Kiến Khang và Quảng Lăng cách nhau cũng không xa, xe đi chừng một ngày đã thuận lợi tới đích.

Lúc đến nơi, trời đã về đêm, cửa Đào phủ treo đèn lồng xịn, trong phủ đèn đuốc sáng choang, mấy ngày nay Đào thiếu chủ ngày nào cũng dậy từ sáng sớm ngồi chờ Thái tử điện hạ đại giá quang lâm, ngóng trông cả ngày, đợi mãi đợi mãi cuối cùng cũng thấy bóng dáng đoàn xe của Thái tử.

Chờ phu xe dừng ngựa lại, hần vội vã chạy ra đón, đứng ở trước cái xe ngựa hào nhoáng nhất, duỗi hai tay, làm tốt công tác chuẩn bị chờ đỡ Thái tử xuống xe.

Màn xe từ từ vén lên, Đào Viêm bày ra vẻ mặt vô cùng hưng phấn: “Điện...”

Chữ “hạ” còn chưa được nói ra, người đầu tiên xuống xe chính là một người cao lớn, mỹ nam tử xưa nay chưa thấy bao giờ.

Ngũ quan hần tao nhã như ngọc, nhưng mặt mũi lại lạnh tựa như băng.

Hần nhìn quanh bốn phía, cuối cùng khi chạm mắt với Đào Viêm thì hừ hừ thực thực liếc qua tư thế giờ hai tay như đang chuẩn bị ôm ấp ai của hần, khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, xoay người lại, đứng im tại chỗ.

Đào Viêm ngượng ngùng thu tay lại: “...”

Người tiếp theo nhô người ra khỏi xe chính là Thái tử điện hạ, thế nhưng Đào Viêm không hề có cơ hội tiến lên nghênh đón lấy lòng được: bởi vì vị nam

tử thân hình cao lớn khi nãy đang đứng chắn trước mặt hắn, đây cũng không nổi...

Thái tử chậm rì rì chui ra từ sau rèm, đang muốn nhảy xuống xe thì hắn đưa tay dài ra chụp, ôm ngang Thái tử xuống, Thái tử chưa kịp phản ứng lại đã đứng vững trên mặt đất rồi.

Tất cả diễn ra trong nháy mắt.

Mọi người làm bộ như không thấy, lơ đãng theo sau Thái tử điện hạ vào trong phủ.

Tuyết đã ngừng rơi, mặt đất giống như được phủ một lớp lụa trắng mỏng, đạp lên có tiếng xoàn xoạt khe khẽ.

Từ khi bị cưỡng ép ôm xuống xe, Thái tử vẫn cau mày không vui, rào bước về phía trước. Tên nam nhân kia thì thông thả theo sau, đi được một đoạn, hắn hơi nghiêng về phía trước, như thường lệ nhắc nhở: “Điện hạ, tuyết trơn, cẩn thận một chút.”

Thái tử điện hạ không thèm trả lời, mày càng nhíu chặt hơn, nhưng chân đã bước chậm lại không ít.

Đào Viêm ở bên trợn mắt há mồm nhìn...

Một trên mặt không kiên nhẫn ghét bỏ, nhưng đều lắng nghe đặt trong lòng; một biểu hiện nhẹ như mây khói, nhưng lại ham muốn độc chiếm vô cùng dữ dội, quan tâm khắp nơi.

Phượng thức ở chung quá ư là kỳ dị!

= . . =

Sau đó, đương nhiên Ngọc Hữu Đường được an bài ở trong phòng ấm, nơi này quả y như lời Đào Viêm, khác hẳn so với thời tiết bên ngoài, ấm áp như xuân, thậm chí chỉ cần cử động nhiều một chút thì sẽ đổ mồ hôi.

Ngọc Hữu Đường ngồi trong phòng, Bích Đường vừa hầu hạ tắm rửa ngâm chân xong thì lập tức leo lên giường nhỏ lăn ra ngủ.

Bích Đường biết nàng đi đường mệt nhọc, không dám có động tĩnh quá lớn, rón ra rón rén nhắc thùng ngâm chân, đẩy cửa ra ngoài đổ nước.

Vừa đẩy cửa ra liền thấy một bóng người cao ráo, đang đứng chấp tay.

Một thân sáng bảo, ở trong tuyết, có mấy phần đáng đáp tiên nhân.

Hắn xoay người lại, là một khuôn mặt thanh thanh dục tú, là Tà tiên sinh trong dáng vẻ Liễu đại nhân.

Nàng hướng Tà Hù xuyt một cái, khẽ khàng nói: “Điện hạ đã nghỉ rồi, đại nhân có gì muốn nói thì cứ nói với nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ truyền lại y hệt!”

Tà Hù nói: “Không có chuyện gì.”

Thanh sắc lành lạnh, tựa như lẫn cả tuyết.

Hắn lại nói: “Căn phòng này mặc dù ấm áp, nhưng người nửa đêm cũng đừng quên đắp ý nàng, nếu Thái tử đạp chân ra thì nhớ thay nàng đắp lại.”

Khi hắn nói những lời này, không dùng giọng của “Liễu đại nhân” mà dùng giọng thật của mình, trầm thấp lạnh vô cùng, nhưng lại dùng khuôn mặt ấm áp hòa nhã của “Liễu đại nhân”...

Bích Đường trơ mắt nhìn hắn, cảm thấy khó ở, cực kỳ không khỏe...

Vì vậy, tiểu nha đầu này nửa ngày cũng không nhả nổi một chữ, chỉ có thể liên tục gật đầu.

= . . =

Tuyết rơi cả một đêm.

Cả thành Quảng Lăng như được bao phủ bởi chiếc áo bạc, trời băng đất tuyết.

Thái tử điện hạ vì đêm qua ngủ sớm nên sáng nay dậy rất sớm. Nàng rửa mặt xong thì thông thả đến cửa sổ, mở tung.

Không khí mát lạnh nháy mắt đánh ụp lên tất cả các giác quan của nàng, sau một lát, nàng mới có thể thích ứng được với quang cảnh trước mắt...

Tất cả đều có một màu trắng xóa, vô cùng tinh khiết.

Trong tầm nhìn, ngay trước cửa sổ là một vườn hồng mai tươi đẹp, tuyết đọng đầy trên cành khiến chúng bị trĩu xuống.

Nàng thò tay ra ngoài, chạm vào cành cây, tuyết rơi xuống, cành cây nhỏ lập tức về lại như cũ.

Làm xong, nàng hài lòng đập hai tay vào nhau, đang định đóng cửa lại, thì thấy cách đó không xa có một người đang đứng, như ngọc trong tuyết, đang nhìn bên này.

Ngọc Hữu Đường ngừng động tác, nhìn nhìn, hóa ra là Tạ Hù.

Cũng không biết hắn đã đứng bao lâu, nhìn bao lâu.

Đối phương chắc cũng nhận ra được Ngọc Hữu Đường đã nhìn thấy hắn, không đứng đó nữa mà không nhanh không chậm đập lên nền tuyết tiến đến, đi qua một vườn Hồng Mai, hắn chỉ cúi người né qua, không hề đẩy những cành hoa chắn đường.

Dọc đường, không hề khiến một đoá hoa kinh động.

Cuối cùng, hắn dừng lại trước cửa sổ, đứng đối diện với Ngọc Hữu Đường, hôm nay hắn cũng đeo chụp tai làm từ da cáo, một đám lông bù xù hai bên gò má khiến khuôn mặt vốn lạnh lùng cứng nhắc có thêm mấy phần đáng yêu.

Tương tư nhất dạ mai hoa phát, hốt đáo song tiền nghi thị quân*.

*Trích từ bài Hữu sở tư (Lư Đường). Dịch nghĩa: Một đêm nhớ nhau mai nở hoa, trước cửa sổ trông thấy lại ngỡ là nàng.

**Tác giả tự mình phiên dịch: Ta nhớ nhưng người ta ái mộ, nhớ cả một đêm, ngoài cửa sổ hoa mai nở rộ, một cảnh duỗi phía ngoài cửa sổ, khiến ta giật mình thăng thốt, còn tưởng rằng là người kia đến.

Ngọc Hữu Đường đột nhiên nhớ đến câu thơ này.

Tại sao tự nhiên lại nhớ đến câu thơ tình mong nhớ người thương này chứ! Phút chốc, nàng phi thường cáu bẳn, lập tức chụp tay lên cửa sổ, muốn đóng cửa sổ lại.

Nhưng lập tức bị Tạ Hù ngăn cản, giọng hắn lạnh lạnh, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Không phải thích ngắm tuyết sao, sao tự nhiên lại muốn đóng cửa sổ.”

Ngọc Hữu Đường nhìn qua chỗ khác, rất nhanh chọn được từ ngữ thích hợp: “Bởi vì trong tuyết có một người đáng ghét, một con chuột thói phá hoại.”

Tạ Hù vờ như không nghe thấy nàng nói gì: “Đi thôi, đi Tây Hồ xem tuyết.”

“Cô không muốn đi.”

Hắn vẫn tự mình lược đi câu phản đối của Ngọc Hữu Đường, rất kiên nhẫn trưng cầu ý kiến: “Là muốn ta ôm nàng ra từ cửa sổ hay là muốn ta đẩy cửa vào ôm nàng ra?”

“...” Ngọc Hữu Đường không nói gì, phản kháng lui về sau một bước nhỏ.

Tạ Hù thấy thế, vẫn không vui không giận, chỉ lấy cái chụp tai từ trên đầu xuống, duỗi hai tay, nhanh chóng nhẹ nhàng chụp lên đầu Ngọc Hữu Đường... Chộp mất, hai tai cảm nhận được ấm áp, tim Ngọc Hữu Đường đập loạn nhịp, đối diện với ánh mắt lẳng động của nam nhân đứng ngoài cửa sổ: “Coi như theo lão nam nhân đi hưởng thụ mùi vị tuổi trẻ có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Ta chỉ cần người khác phải thích ứng với cách làm của ta

Edit + beta: Từ Linh

Ngọc Hữu Đường thở dài, cuối cùng vẫn đáp ứng: “Được.”

Nàng giờ tay, định tháo chụp tai ra trả lại cho hắn, tay vừa mới chạm vào liền cảm nhận được một đám lông xù xù ấm áp sờ rất thích, cứ thế một hồi, cuối cùng không tháo nữa.

Tạ Hù đứng ngoài cửa sổ nhìn, trong mắt đầy ôn nhu..

Một lát sau, hắn giờ tay, bế Ngọc Hữu Đường ra từ cửa sổ. Hắn không lập tức thả nàng xuống đất mà bế nàng như đứa nhóc vậy, ôm eo nàng, để nàng bám vào bả vai hắn*.

*không phải bé công chúa

Khí nóng phọt lên đầu, Ngọc Hữu Đường tiện tay véo cổ hần, tức điên: “Thả ta xuống.”

Tạ Hù nghe lời, thả nàng xuống, nói: “Chỉ có ôm như vậy, nàng mới có thể cao bằng ta.”

“...” Ngọc Hữu Đường cảm thấy chiều cao của mình bị sỉ nhục, vặn hỏi: “Cần cao như vậy để làm gì, hay là thấy chướng mắt?”

Tạ Hù cup mắt nhìn búi tóc trên đỉnh đầu nàng, gờ tay ra: “Tuyệt tron, cầm tay ta.”

Ngọc Hữu Đường vênh mặt quay sang chỗ khác: “Ta cũng không phải không tự đi được, ai cần người cầm tay...”

Tạ Hù nói: “Không bắt nàng cầm tay ta,“ hần lại cầm ống tay áo của tay kia lên, hỏi nàng: “Cầm cái này, có được không?”

Ngọc Hữu Đường nhìn nhìn rồi lại quay sang chỗ khác, mãi không động đậy.

Tạ Hù nghiêng người, giữ cầm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hần: “Linh Lan, ta đã rất nhẫn nại rồi.”

Khi hần nói, hơi thở lượn lờ như sương, giống như tuyết đang thờ dài.

Sau đó, không chờ Ngọc Hữu Đường đáp lại, hần dùng một tay vác nàng lên, đặt trên vai, cái tư thế này chẳng hề thoải mái tẹo nào, bụng Ngọc Hữu Đường tì vào vai hần, vô cùng khó chịu.

Hần không nhanh không chậm nói lời uy hiếp: “Cho nàng ba lựa chọn, một, vác thế này; hai, bé ngang*; ba, để ta công.”

*bé công túa :)

Ngọc Hữu Đường đâm bùm bụp vào lưng hần, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tạ Hù, người nói tiếng người có được không? Sao không để cô tự đi hả?”

Tạ Hù bị nàng đâm như điên nhưng vẫn chẳng xi nhê gì, bình thần giải thích: “Mặt đất tron tạm thời không xét đến. Nhưng tuyết phủ sắp ngập cả mắt cá chân, hần từ chân lên, nàng còn đang phải điều dưỡng, những chi tiết nhỏ này không thể coi thường.”

Ngọc Hữu Đường: “Vậy người cũng không được ép buộc ta!”

Tạ Hù nghe vậy, đổi từ vác sang ôm, để Ngọc Hữu Đường ở trong ngực cao bằng mình: “Rốt cuộc nàng khó chịu cái gì?”

“Ta rất đáng ghét sao?” Hần dùng ngón tay cái vuốt nhẹ má nàng, hỏi.

Ngọc Hữu Đường nói: “Ta không ghét người, ta là ghét bị ép buộc.”

“Ta đã cho nàng ba lựa chọn.”

“Nhưng ta muốn tự mình đi.”

“Không được.”

“Người cảm thấy người làm như vậy, chính là tốt với ta? Người quá lắm, Tạ Hù. Cái gì mà bảo vệ, rõ ràng là ép buộc, người lúc nào cũng như vậy, mười năm, mười năm qua người không hề thay đổi chút nào, người cho rằng người đúng sao?” Ánh mắt bức người nhìn thẳng vào hần, Ngọc Hữu Đường đột nhiên cười nhạt: “Ha ha, ngược lại thì có, người vừa tự đại vừa ngông cuồng, luôn tự cho mình đúng. Để ta nói cho người biết, người tự cho mình bảo vệ không chút sơ suất, nhưng thực tế chính là để tự thỏa mãn chính bản thân người mà thôi. Những điều người làm, sẽ chỉ khiến người khác cảm thấy phiền, cực kỳ ngọt ngào. Người tự vấn lòng đi, người có từng để tâm đến cảm thụ của người khác bao giờ chưa?”

Tạ Hù rất chuyên chú nghe, nghe xong cũng không có vẻ đặc biệt, chậm rãi mở miệng.

Hần cách Ngọc Hữu Đường quá gần, giọng nói trầm thấp như lẫn gió tuyết, lạnh lẽo vang vang, qua chụp tai, tí nữa thì làm Ngọc Hữu Đường choáng váng:

“Ta lớn hơn nàng mười mấy tuổi, những năm này cũng không phải sống vô ích, ta tự nhiên biết rõ hơn nàng, như thế nào với nàng mới là tốt nhất.”

“Ta không cần phải để tâm suy nghĩ của người khác, ta chỉ cần người khác phải tự thích ứng với cách làm của ta.”

“Mười năm, nàng còn không thích ứng, không sao.”

“Còn có hai mươi năm, ba mươi năm, cả đời, để mà thích ứng.”

Nói những câu này, hần ôm Ngọc Hữu Đường chặt hơn, thiếu nữ nhỏ nhắn trong lòng lập tức giãy dụa, nhưng bị hần kìm kẹp, cùng nhau đi vào không gian phũ phàng tuyết trắng.

Hồng y nam tử ôm bạch y thiếu nữ đi nhanh, xuyên qua một rừng hoa mai đỏ rực, tuyết rơi tung tóe, làm mờ mắt mọi người.

Tất cả hạ nhân, nha hoàn quét tuyết trong đình viện ở Đào phủ đều dừng mọi việc lại, nhìn chăm chăm không chớp mắt cảnh tượng này rất lâu...

Cho đến tận khi hai người biến mất khỏi cửa lớn phủ đệ.

= . . =

Tây Hồ, Tiểu Bạch tháp.

Khi tiên đế còn trẻ đã từng du thuyền đến Dương Châu, khi đến đây đột nhiên hứng trí đưa ra đề xuất nên xây ở đây một tòa Bạch tháp. Hẳn chẳng qua chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, ai ngờ Dương Châu phủ thượng đi cùng---- tổ phụ Đào Viêm nghe lại đề trong lòng, vị thanh niên buồn muối này thức trắng cả đêm, suốt đêm chỉ đạo xây nên tòa tháp mà tiên đế nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, tiên đế đẩy cửa sổ, kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch tháp mờ mờ trong rừng, đại hỉ, không khỏi khen ngợi: “Người Dương Châu buồn muối phú giáp thiên hạ, quả thực danh bất hư truyền.”

Hôm nay, nơi Ngọc Hữu Đường bị Tạ Hủ ôm vào chính là chỗ này.

Tháp xây rất tinh xảo, trên cùng có một căn phòng, bốn phía đều là cửa gỗ hình tròn, đóng chặt, không có chút gió lọt.

Tạ Hủ đi dọc theo cầu thang cẩm thạch, mãi đến tận khi đến nơi mới để Ngọc Hữu Đường xuống.

Nàng trước sau vẫn cau mày, sau khi được đặt xuống, đang định phui phui tay áo nhăn nhúm, thì tay đã bị Tạ Hủ nắm chặt, vững vàng áp bao bọc...

Hắn kéo nàng đi tới bên tường, kéo thanh cài cửa, đẩy hai cánh cửa nửa hình tròn ra.

Trong nháy mắt, gió thoảng mang theo tuyết đọng trên ngọn cây, cuốn vào bên ngoài, từng bông như những cánh hoa lê rơi rơi, rơi lên vai, lên tóc hai người, tức khắc tan ra, không còn tăm hơi.

Ngọc Hữu Đường muốn giẫy khỏi tay Tạ Hủ, thế là bị nắm chặt hơn, hắn đứng bên cạnh nàng khẽ khuyên bảo: “Đừng để tức giận cô phụ khung cảnh này.”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, xoay đầu nhìn hắn, khi hắn nói, cũng không có quay đầu nhìn nàng mà nhìn ra bên ngoài, sắc mặt ôn hòa dịu dàng.

Ngọc Hữu Đường cũng nhìn theo ánh mắt hắn, ngẩn người...

Đứng ở đây, quang cảnh Tây Hồ thu hết vào trong mắt.

Mặt hồ đóng thành băng, quanh co khúc khuỷu, kiêu diễm trải dài... Ngũ đình cầu, Điếu Ngư Đài* trên nền tuyết, tuyết đọng dày trên mái cong cong, trong hồ lại có hai câu cầu, điêu khắc nguyệt vân... Mà rừng cây đã từng xanh ngắt xung quanh bờ hồ giờ đây tuyết phủ trắng xóa, như ngọc Quỳnh Chi phát ra ánh sáng dịu dịu, gió thổi, tuyết trên cành bay bay như những cánh hoa trong gió...

*chỗ câu cá

“Đẹp không?” Tạ Hủ đột nhiên hỏi.

Ngọc Hữu Đường thu ánh mắt, nhàn nhạt đánh giá: “Cũng được.”

Tạ Hủ nhìn nàng, chỉ có thể nhìn thấy trường mâu đen tuyền dưới hàng mi dày, trên mặt không thấy có chút cảm xúc hay rung động gì.

Hắn chuyển từ nắm sang chụp, mười ngón đan xen, rồi giờ lên bên môi, hôn mu bàn tay nàng, nói: “Nếu nàng thích, sau này mỗi mùa đông đều dẫn nàng đến xem.”

Thái dương Ngọc Hữu Đường giật một cái, thừa dịp hắn lơ là, rút phắt tay về, duỗi tay mấy cái: “Tạ tiên sinh, uống ta còn tôn trọng gọi người một tiếng tiên sinh, ngài có chút tự trọng nào không?”

Tạ Hủ: “Vậy thì nàng có thể gọi hắn tên ta, hoặc gọi Trọng Dung.”

Ngọc Hữu Đường: “Ta không muốn gọi vậy.”

“Nàng thực sự thích gọi là Tạ tiên sinh, thì ta cũng không ngăn cản.”

“...Mặt quá dày...”

Chữ “rời” còn chưa ra khỏi miệng, Tạ Hủ đã cúi xuống gần cái miệng nhỏ, nụ hôn này không hề có chút thô bạo cưỡng ép, chỉ mút ngậm cánh môi hồng thiếu nữ, lưỡi không hề xâm nhập tẹo nào, bao ôn nhu, tôn trọng cùng thương yêu.

Trong đầu Ngọc Hữu Đường trống rỗng, nhất thời quên đẩy hấn ra.

Tạ Hủ dường như sợ nữ hài phản kháng, thế là nhẹ nhàng nắm lấy hai tay Ngọc Hữu Đường. Sau đó tiến lên một chút, hai người dựa sát vào nhau, hôn lâu khiến hơi thở Ngọc Hữu Đường từ từ biến đổi, lông mi nam nhân hơi chạm vào mặt nàng*, xúc cảm chân thực mãnh liệt... Rồi, Tạ Hủ không kìm kẹn tay nàng nữa, cũng buông môi nàng ra.

*hôn nhau mà lông mi chạm vào mặt được hả các bạn =.,=? Ai từng trải nói nghe với :v. Không có kinh nghiệm edit mấy cảnh này thật khó quá :v. Nhân tiện, PR luôn, chương 45 hình như là chương H (thấy tác giả để chữ đỏ rồi khóa lại chữ cũng chưa đọc thử, hóng ghê :v)

Hấn đứng thẳng người, tay đặt trên đầu Ngọc Hữu Đường, nói: “Xem qua tuyết, cũng hôn qua tiểu cô nương.”

“Quả thực trẻ ra không ít.” Trong giọng khó nén ý cười.

Ngọc Hữu Đường: “...”

Tạ Hủ buông tay trên đầu Ngọc Hữu Đường xuống, nói: “Đi thôi.” Sau đó chấp tay đi về phía cửa phòng.

Đi được mấy bước, sắp đến cửa rồi nhưng vẫn không thấy thiếu nữ đuổi theo, hấn dừng lại quay đầu nhìn.

Thì thấy dáng người Ngọc Hữu Đường đơn độc trong màn sương mờ ảo, bên ngoài sáng chung, nhưng sắc mặt thiếu nữ âm trầm khó chịu.

Tạ Hủ thấy vậy, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, bước nhanh quay lại, hỏi nàng: “Làm sao vậy?”

Ngọc Hữu Đường thế nhưng lại đẩy hấn ra, mạnh khùng khiếp, Tạ Hủ chưa chuẩn bị, lao đảo lùi về sau một bước, Ngọc Hữu Đường lúc này mới nhìn thẳng về phía trước, đi thẳng về phía cửa.

Nàng đi rất kỳ quặc, mỗi bước tựa hồ như rất gian nan.

Đột nhiên, nàng không đi nữa, lông mày xoắn chặt, sắc mặt đại biến, nháy mắt xám trắng như cảnh khô, sau đó nàng ôm bụng, ngồi xồm xuống đất.

Tạ Hủ rất lo lắng, nhanh chân chạy đến ngồi xồm xuống cùng, bắt mạch cho nàng, thiếu nữ lại thò hai tay cạy tay hấn ra.

Hai má đỏ rực như lửa.

Tạ Hủ thấy nàng như vậy, trong lòng cũng hiểu đại khái---- đứa nhỏ này.... chắc là có kinh nguyệt rồi...

Tác giả có lời muốn nói: nữ chủ chương sau trải qua đau bụng kinh ...

Ta không bị đau bụng kinh nên không biết cảm giác đó như thế nào, có chút vướng mắc... Trước, viết mấy lời này: Chúc các bạn gái đọc truyện, kinh nguyệt mãi mãi bình thường, không đau bụng kinh! Tháng tháng thoải mái!!

Cảnh Tây Hồ tuyết đỏ, là người Dương Châu, viết cảnh cổ hương, cảm giác thật không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Theo ta là được

Ngọc Hữu Đường chưa bao giờ trải qua đau đớn cỡ này, lực phủ ngũ tạng như đang xoắn hết vào nhau, vô cùng khó chịu...

Nàng từ nhỏ đến lớn bị thương không hề ít, thậm chí bị kiếm đâm vào tận xương, nhưng tất cả đều không thể so với bây giờ. Cảm giác đau đớn bao phủ toàn thân, ép nàng phải cuộn mình ngồi xồm xuống, nhưng như vậy cũng không hề giảm bớt chút nào, mới một chút mà những giọt mồ hôi to như hạt đậu đã phủ đầy trán.

Nàng chưa bao giờ sợ đau đớn đến nỗi muốn chết, nhưng đau thế này, khiến nàng tự nhiên sinh ra ý nghĩ “Ngoài cái chết ra thì không còn cách nào khác“...

Thực sự rất đau.

Trước mắt Ngọc Hữu Đường trở nên mơ hồ, không phải vì khóc, mà vì quá đau nên không thể nhìn rõ được nữa, nàng biết Tạ Hủ ở bên đang nói gì đó, nhưng một chữ cũng không nghe được, nàng rất muốn làm gì đó, hận không thể khóc thành tiếng, nhưng cơn đau như bóp chặt họng nàng, không thể phát ra âm thanh.

Nàng cảm nhận được Tạ Hù đang muốn đỡ nàng lên, nhưng nàng không biết làm sao tự đứng lại có cái cảm giác xấu hổ thẹn thùng, không muốn để hân nhìn thấy bộ dạng này của mình, vì vậy liên tục kháng cự sự giúp đỡ của hân.

Hoa mắt chóng mặt, bụng quặn đau như có tảng đá lớn đè lên người, người run rẩy không thể kìm được.

Cuối cùng, trước mắt đột ngột từ đen thui thành một mảnh sáng chói, tri giác dần dần biến mất, mọi thứ như ngừng lại...

Bịch.

Là tiếng người nàng tiếp xúc với mặt đất.

Ngọc Hữu Đường hôn mê bất tỉnh.

*Thật là đau như vậy luôn hả? Hay là tác giả phóng đại thế =.,=?

= . . =

Chờ đến khi nàng có lại nhận thức thì đã tựa ở trong lồng ngực Tạ Hù rồi.

Nàng hi vọng đến khi mình tỉnh lại thì đỡ hơn một chút, đáng tiếc nàng ngất xỉu một hồi, bụng vẫn đau như vậy không giảm mấy may.

Nàng cố gắng mở mắt, mồ hôi chảy khiến lông mi như dính vào nhau, nàng phát hiện mình đã trở lại Đào phủ, hạ nhân bao quanh mặt đầy hoảng sợ.

Ngực Tạ Hù phập phồng kịch liệt, bên tai vang lên tiếng tim hân đập thình thịch, hân đang nói chuyện với hạ nhân, rõ ràng đang rất lo lắng, thế mà vẫn giả vờ không có chuyện gì:

“Người đi đun nước nóng.”

“Trong phòng ta có một ít ích mẫu với táo đỏ, người đi lấy thêm một ít gừng đỏ với nước uống.”

“Người đi được phòng Đào phủ lấy một ít xuyên ô và thảo ô đến đây, giã nát, thêm một ít mật ong nữa.”

“Chuẩn bị ba cái lò sưởi.”

“...”

Hân chỉ huy từng người, giọng lạnh lẽo nghiêm nghị: “Còn chần chờ gì nữa, nhanh chân lên!”

Giọng nói của hân đã có chút tức giận, thực sự là hiếm thấy a Tạ tiên sinh nhạt nhẽo à, Ngọc Hữu Đường tự nhiên lại nhớ đến lần trước Bích Đường nói “Ngài ấy thực sự còn hiền nữ nhân hơn cả nữ nhân...”, liền bật cười, khoe miệng nói giương lên, một cơn sóng đau nhức lập tức bao phủ toàn thân, nàng đau đến nhắm mắt, thân thể cứng ngắc.

Tạ Hù cảm thấy nàng khê nhúc nhích, ôm nàng chặt hơn, chân càng bước nhanh hơn về phía phòng ấm.

Khi đi tất nhiên sẽ lắc lư, Ngọc Hữu Đường vui đầu vào trong ngực hân, cổ họng có chút khó chịu, chỉ đành một nước bọt, cố gắng loại bỏ cảm giác khó chịu này.

Đi được một đoạn, Ngọc Hữu Đường không nhịn nổi nữa, ộc một cái ói đầy người Tạ Hù.

Tạ Hù biết nhưng chân không hề chậm lại, còn không hề giật mình chút nào. Chỉ hơi thả lỏng tay, đưa tay giữ khuôn mặt Ngọc Hữu Đường, tránh cho nàng chạm phải những thứ kia.

Ngọc Hữu Đường đau không mở nổi mắt, buồn bã rì rầm “Xin lỗi...”

Tạ Hù dùng ngón cái dịu dàng lau dịch bắn còn dính trên môi nàng, vô cùng dịu dàng nói 'không sao'... Hân muốn nói thêm gì đó để an ủi nàng, rồi lại cảm thấy giờ khắc này nói cái gì cũng không có tác dụng, cuối cùng cũng không mở miệng, một cước đạp tung cửa phòng ấm.

Tạ Hù giúp Ngọc Hữu Đường cởi áo khoác lông, sau đó cẩn thận nhét nàng vào trong chăn, khi đắp chăn ngẫu nhiên chạm vào mu bàn tay nàng, lạnh buốt như băng, hân nắm bàn tay nhỏ một lát rồi mới đặt nó trở lại trong chăn.

Lòng nhói từng đợt, giọng Tạ Hù có phần run rẩy: “Lạnh không?”

Ngọc Hữu Đường cắn môi đến trắng bệch, yếu ớt gật đầu.

Tạ Hù cởi áo ngoài bị Ngọc Hữu Đường ới lên ra, sau đó vội vã lôi từ trong ngăn kéo ra một hộp gỗ nhỏ, mở cách một cái lỗ to, một hàng ngân châm sáng loáng đập vào mắt, to nhỏ khác nhau, sắp xếp chỉnh tề, thái độ cừu âm.

Tạ Hủ đốt nến, cầm trên tay, vội vã cầm hộp châm đến bên giường.

Hắn nhỏ vài giọt nến lên trên ghế rồi cầm nến lên, rồi xốc chắn Ngọc Hữu Đường ra, cời tắt của nạng, cuốn ống quần nạng lên tận bắp đùi.

Tất cả đều làm song song, không lãng phí một chút thời gian nào.

Hắn tìm ba huyệt vị, hơi nóng châm rồi cầm xuống.

Tạ Hủ một tay cầm châm, một tay lau mồ hôi trên trán thiếu nữ, vén tóc cho nạng, trong khi đó, châm đã được cầm vào đúng huyệt vị.

Tam âm giao, địa cơ huyệt, huyệt hải huyệt.

Làm xong, thái dương Tạ Hủ cũng lấm lấm mồ hôi, chậm rãi thở ra một hơi, nhưng không chút thả lỏng, đối tư thế nằm Ngọc Hữu Đường sang nằm ngửa, sau đó xoa xoa tay cho nóng, nói: “Thất lễ.”

Rồi đặt tay lên bụng thiếu nữ mạnh nhẹ xoa bóp, cách một tầng vải cũng không tính là thất lễ, nhưng đến lúc này vẫn mở miệng nói một câu như vậy. Hắn chinh phục, đầu tiên là xoa bóp trên dưới khoảng trăm lần rồi chuyển sang trái phải...

Lúc này, hạ nhân chuẩn bị thuốc và nước nóng đã đến ngoài cửa, gõ cửa phòng, nói: “Liều đại nhân, những thứ ngài cần đều đã chuẩn bị xong.”

Tạ Hủ không dừng tay, đổi sang xoa bóp theo hình tròn, cảm nhận được bụng thiếu nữ dần dần nóng lên, nhàn nhạt đáp: “Ừ, vào đi.”

Hạ nhân trong lòng nóng vội, rón rén đẩy cửa đi vào, đem mấy thứ tìm được cẩn thận đặt ở bàn tròn đầu giường Thái tử.

“Làm phiền, các người ra ngoài trước đi.” Tạ Hủ đảo nhanh nhìn mấy thứ này, thấy không ít, liền nói lời cảm tạ. (cảm ơn của anh với người ngoài chính là làm phiền, ok, I'm fine)

Rõ ràng là nói cảm ơn, nhưng sắc mặt vô cùng nghiêm nghị, đám hạ nhân không dám nhìn lâu, vội vã rón ra rón rén lui ra ngoài.

Trong phòng khôi phục bầu không khí yên ắng, Tạ Hủ nhìn thiếu nữ đang cắn chặt môi không nói một lời, cau mày, dịu dàng hỏi: “Có đỡ hơn chút nào không?”

Ngọc Hữu Đường “Ừ” một tiếng mơ hồ.

Nghe vậy, sắc mặt âm trầm của Tạ Hủ mới sáng lên một tí, xoa tròn khoảng trăm lần thì dừng lại, đưa tay bụng chén gỗ bên cạnh lên, bên trong là xuyên ô và thảo ô già nhuyễn, cho thêm mật ong, tỏa ra chút vị ngọt.

Không chút chần chờ, hắn vén áo thiếu nữ lên, nhìn bụng nạng, mảng da đã bị hắn xoa bóp đến ửng hồng.

Đây là trạng thái tốt nhất khi xoa bóp đúng cách.

Hắn hỏi: “Đau ở đâu?”

Ngọc Hữu Đường rì rầm “... Chỗ nào cũng đau...”

Tạ Hủ không hỏi nữa, nhúng hai ngón tay vào bát, tỉ mỉ thoa thuốc lên bụng thiếu nữ, không để sót chỗ nào, sau đó lấy cuộn vải trắng trong thùng thuốc ra, đỡ Ngọc Hữu Đường ngồi dậy, rồi dịu dàng quấn quanh bụng nạng hai vòng, quấn không chặt lắm, nhưng đủ để cố định thuốc, để phòng chảy lung tung. Làm xong, hắn lại giúp Ngọc Hữu Đường nằm xuống, rút ngân châm trên chân nạng ra, cẩn thận kéo ống quần xuống, đi tắt cho nạng, rồi lấy ba lọ sưỡi tinh xào trên bàn, đặt một cái ở lòng bàn chân nạng, một cái ở bụng, một cái thì kéo hai tay nạng rồi đặt vào lòng bàn tay...

Làm xong tất cả, Tạ Hủ kéo chắn lên tận cổ, chỉ để mỗi cái mặt, dếm chắn kĩ càng, không có kẽ hở.

Tất cả hành động của nam nhân đều trôi chảy có thứ tự, không chút rối loạn, chưa từng lãng phí nửa khắc thời gian, dường như hắn đã thấy trước rồi chuẩn bị từ lâu lắm rồi.

Thấy khuôn mặt thiếu nữ từ từ có chút hồng hào, nhịp tim của Tạ Hủ mới dần dần trở về bình thường, hắn từ chậu nước bên cạnh, lấy ra một cái khăn nóng, nhẹ nhàng lau má, lau trán, mắt, chóp mũi, bờ môi cho thiếu nữ, không để sót chỗ nào, lau xong một lượt, hỏi Ngọc Hữu Đường hai mắt nhắm nghiền: “Còn đau không?”

“Đỡ hơn một chút rồi...” Ngọc Hữu Đường yếu ớt trả lời.

Tạ Hủ thở dài, đứa nhỏ này đến mười tám mới có quý thủy, quá khác thường, chỉ sợ sau này sẽ tiếp tục thế này, rất khó thay đổi, chỉ có thể cố hết sức làm giảm đi mà thôi...

Tạ Hủ bụng chén nước gừng đỏ có pha đường, dùng thìa sứ ngoáy hai lần, hỏi nạng: “Muốn uống nước không?”

Ngọc Hữu Đường hơi lắc đầu, một bộ không có sức lực, mệt mỏi đến không muốn mở miệng.

Tạ Hù quên cả đặt bát xuống, chỉ nhìn thiếu nữ đến xuất thần, lòng đau xót. Lâu sau, hắn mới nói ngập ngừng nói: “Đều là ta không tốt, để nàng chịu khổ nhiều như vậy.”

Ngọc Hữu Đường không phản ứng, cầm rứt vào trong chăn.

Tạ Hù thấy thế, đưa tay giúp nàng nói lòng mép chăn, rồi cẩn thận dèm lại, nói: “Ngủ một chút đi.”

Ngọc Hữu Đường đáp: “Đau không ngủ được...”

Lập tức Tạ Hù liều mạng tìm kiếm trong đầu phần “Làm thế nào để dỗ người trong lòng đi ngủ”, một lát nhớ ra, liền nói: “Có cần ta kể chuyện xưa cho nàng ngủ không?”

Thái dương Ngọc Hữu Đường giật giật: “...”

Tạ Hù cho rằng nàng ngẫm đồng ý, đặt bát nước gừng trong tay xuống, tay vỗ nhẹ trên chăn, giống như đang dỗ đứa nhỏ vậy, chậm chậm mở miệng: “Ta trước giờ luôn đọc chính thư, chưa từng xem qua cái gì gì như tranh vẽ sách tranh gì đó, cũng chỉ có thể kể mấy chuyện khi ta còn nhỏ thôi...”

Sau đó, Tạ Hù quả thực kể rất nhiều chuyện khi hắn còn nhỏ, hồi ức tràn về, ngữ điệu đậm nhạt xa xăm, như từ khúc uẩn chuyển... Cũng không biết nói bao nhiêu lâu, đến mãi tận khi hắn nhìn thấy nền vừa thấp để hơ chàm sắp chảy hết...

Hắn mới ngừng lại, nhìn Ngọc Hữu Đường, mi tâm thiếu nữ đã không còn nhú chặt nữa, hàng mi không động đậy, hơi thở bình ổn, hắn là đã ngủ thiếp đi.

Tạ Hù nhìn ngon nền lay động, khề khàng kể phần kết: “Ta không có kỷ ức về cha mẹ, bọn họ ở đâu, ta không hề biết. Trường bối trong tộc từng nói với ta là bọn họ đã sớm qua đời, để ta một lòng chuyên tâm phục quốc, không phân tâm những chuyện khác...”

“Khi đó, ta cũng nghe theo.”

“Rồi sau đó, nỗ lực nhiều như vậy, rồi lại thất bại,“ hắn nở nụ cười tự giễu: “Kỳ thực ta cũng không phải không cam lòng, ngược lại, lại như trút được gánh nặng, cha mẹ không ở thế gian, đã tâm cũng tự tiêu vong.”

Nói tới đây, hắn muốn sờ khuôn mặt thiếu nữ, nhưng khi sắp chạm vào lại thu tay về, sợ quá nhiều khiến nàng tỉnh dậy.

Hắn chăm chú nhìn nàng:

“Đối với ta, trên cõi đời này không có ai quan trọng hơn nàng.”

Kết thúc chuyện xưa, Tạ Hù nói câu này xong, tắt nến, đứng dậy, khề đẩy cửa ra ngoài.

Trong phòng, Ngọc Hữu Đường nghe tiếng cửa đóng rất khẽ, hàng mi khẽ run rẩy, chậm chậm mở mắt, sau đó lại nhắm lại...

Không biết là do trong phòng quá ấm, hay trong chăn quá mức thoải mái, Ngọc Hữu Đường nặng nề chìm vào giấc mộng.

Trong mộng, nàng đứng ở một con đường xa lạ, chưa từng đặt chân, ngựa xe như nước, người đi đường như con thoi.

Tuy rằng ở địa phương xa lạ, có chút hoảng sợ, nhưng bụng nàng không đau nữa, khôi phục trạng thái bình thường, như vậy ngược lại cũng không tệ.

Nàng hơi đói, xuyên qua đoàn người, tìm được một cửa tiệm ăn vặt.

Trong cửa tiệm tiếng người huyên náo, có một cái bàn có rất nhiều người tụ quanh, rất là náo nhiệt. Ngọc Hữu Đường hiếu kỳ, cũng đi tới, thấy một bé trai sống lưng thẳng tắp, ngồi trên băng ghế dài.

Tuổi thanh bé còn rất nhỏ, dáng người thấp bé, chỉ lộ từ gáy trở lên trên mặt bàn, còn lại đều bị bàn che khuất.

Tiểu nam hài ăn mặc đẹp đẽ, khuôn mặt sáng sủa, mắt đen như màn đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh như bánh bao vừa ra lò vậy, nhưng nét mặt lại không hợp với tuổi tác, ra vẻ ông cụ non.

Một hầu bàn đứng ở bên cạnh hắn, cười miễn cưỡng nói: “Tiểu thiếu gia, nhìn ngài ăn mặc cũng không giống hài tử nhà nghèo, sao lại đến tiệm chúng ta ăn quýt vậy! Chúng ta làm ăn nhỏ, kiếm chút lời cũng không dễ dàng gì a.”

Nghe vậy, Ngọc Hữu Đường nhìn mặt bàn, chén nhỏ trước mặt đứa bé kia trông tròn, sạch sẽ sáng bóng.

Nàng lại nhìn đứa bé kia, sống lưng thẳng tắp, mím môi, mi tâm nhú chặt, không hé ra một tiếng.

Người qua đường phụ họa, cười: “Đoán chừng là tiểu thiếu gia nhà ai giận lấy, bỏ nhà ra đi, đói bụng nên đến đây ăn quýt rồi, hahaha!”

“Nói thật, đứa nhỏ này lớn lên nhìn thật đẹp mắt!”

Chường quỹ ra vẻ tốt bụng: “Tiểu thiếu gia, một bộ quần áo của ngài cũng đủ để bồi bữa cơm này, không bằng cởi áo ngoài ra đưa thúc thúc là được

rồi.”

Đám dân chúng vây quanh lại cười vang một trận.

Đứa bé kia nhú mồm càng chặt, nhặt nhẻo mở miệng: “Ta chỉ là tạm thời không mang tiền, ta sẽ chờ ở chỗ này, đến khi người trong nhà mang tiền đến trả.”

Chường quỹ cười đến nổi mắt như biến thành đường chỉ: “Ha ha ha, đứa nhỏ này nói thực dễ nghe, tiệm chúng ta buổi tối phải đóng cửa a, người trong nhà nhà người nếu không đến, lâu làm sao bây giờ? Không bằng cời áo ngoài gắn nợ cho ta là được rồi...”

Hắn liếc mắt ra hiệu cho hầu bàn, hầu bàn vội vã nghiêng người, muốn cưỡng ép cời áo ngoài đứa bé kia ra, nam hài giãy dụa nhưng sức lực sao có thể so với nam tử trưởng thành, một hồi đã bị kẹp cứng không thể động đậy!

Ngọc Hữu Đường nhìn không nổi nữa, ngăn bọn họ lại, nói: “Ta đến thay thằng bé trả tiền.”

Đồng tử đen huyền của nam hài nhìn qua, long lanh ngấn lệ.

Ngọc Hữu Đường lấy từ trong tay áo ra một thỏi bạc, nàng cũng không biết tại sao trong tay áo mình lại có tiền, nhưng mà, kệ nó đi.

Nàng quăng ngân lượng lên trên bàn, tài đại khí thô* nói: “Không cần trả lại.”

*ra vẻ lắm tiền nhiều của, vênh mặt nhìn đời

Chường quỹ và hầu bàn lập tức thả nam hài ra, chạy đến bên người Ngọc Hữu Đường, luôn mồm gọi đại gia đại gia, cúi người gật đầu lia lịa.

Ngọc Hữu Đường không để ý đến bọn họ, đi thẳng qua đám người quần chúng, muốn ôm đứa bé kia lên, lại bị đứa bé dùng cánh tay mềm trắng hồng ngăn cản, dáng người hắn nhỏ nhắn, má phúng phính, mập mập trắng trẻo, Ngọc Hữu Đường nhìn chăm chăm, cảm thấy thực là đáng yêu.

Đứa bé kia nhìn nàng chốc lát, phạch một cái quay sang chỗ khác, mím môi nói: “Ta sẽ trả lại cho người.”

Ngọc Hữu Đường nói: “Được,“ nàng lại không nhịn được hỏi: “Nhóc tên là gì?”

Đứa bé kia không trả lời, chấp tay ra sau, như bẻ trên, chậm chạp đi ra cửa.

Ngọc Hữu Đường lo lắng đứa bé nhà giàu như vậy sẽ bị lừa gạt, cũng nhanh theo ra ngoài, đi theo sau hắn cười hỏi: “Tiểu tử, về nhà à?”

Tiểu tử trong miệng không quay đầu lại, cũng không gật đầu, một bộ dáng không nghe thấy nàng hỏi.

Hắn vẫn chấp tay đằng sau, bước chân vững vàng, Ngọc Hữu Đường nhìn dáng người nhỏ xíu, cảm giác mình sắp bị manh* đến chảy máu rồi.

*dễ thương

“Tiểu tử, bao tuổi hả?” Ngọc Hữu Đường hỏi thẳng bé.

Tiểu nam hài vẫn không để ý đến nàng.

“Này này, nhà nhóc ở đâu thế?”

“...”

“Người gì cũng không nói, có phải là định quỵt tiền ta đúng không?” Ngọc Hữu Đường nhìn cái đầu tròn tròn, nín cười, giả vờ lạnh lùng, kích thẳng bé.

Tiểu nam hài nghe vậy, quả nhiên dừng bước, xoay người lại, mặt vẫn ra vẻ ông cụ non, cố gắng ngửa đầu lên nhìn Ngọc Hữu Đường, từ tốn nói: “Bốn tuổi.”

Hắn đưa mắt nhìn về phía đông: “Thành đông.”

Tiểu nam hài quay lại, mắt tròn đen láy nhìn thẳng Ngọc Hữu Đường, nói tiếp: “Ta tên Tạ Hù.”

Thằng bé dừng một chút, cực kỳ nghiêm túc nói: “Người không cần lo lắng, theo ta là được, ta nhất định sẽ đem tiền, trả lại cho người.”

Tác giả có lời muốn nói: “Mẹ ơi, chính mình viết mà cũng sắp bị manh đến chảy máu

Thấy Tạ Hù lúc nhỏ mạnh như vậy, mà các người vẫn nhẫn tâm xem chùa a? Nhân tính ở đâu!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm; bắt lai nguyệt tín, ngô bồi chi hạnh

Khi Ngọc Hữu Đường tỉnh lại, trời đã tối mịt, trong phòng chỉ thấp một ngọn đèn nhỏ.

Bích Đường đứng ở đầu giường nàng, thấy nàng mở mắt, lập tức cười híp mắt gọi: “Điện hạ.”

Ngọc Hữu Đường cố hết sức ngược mắt nhìn nàng, muốn chống người ngồi dậy, Bích Đường thấy vậy vội lấy gối lót, mới động dậy một chút Ngọc Hữu Đường cảm thấy phía dưới người chảy ra dịch nóng thấm ướt y phục...

Nàng biết đó là gì, mặt xuất hiện vết hồng, may là trong phòng không sáng lắm, nếu không thì thực quá... mất mặt.

Bích Đường lại không hiểu, sau khi lấy gối lót lưng cho điện hạ nhà mình xong, xoẹt một cái rút từ trong túi vải bên cạnh ra mấy dải băng vải, tay cầm vung vẩy, vẩy qua vẩy lại trước mặt Ngọc Hữu Đường, giới thiệu: “Điện hạ, đây là băng kinh nguyệt.”

Nàng lấy ra một cái màu trắng: “Đây là loại bình thường, bên trong nhét bông vớ tro, khả năng thấm hút siêu mạnh. Loại này không có đặc điểm gì, không thêu hoa, cũng không có mùi thơm, chắc điện hạ sẽ không thích,” Bích Đường lại đưa ra mấy cái khác: “Cái này thêu hoa mai, rất đẹp, cái này thêu trúc tử, rất thanh nhã. Đúng rồi, còn có loại có mùi thơm, xông hương hoa, điện hạ, ngài xem nè, cái này hương hoa hồng, cái này hương hoa nhài, điện hạ thích loại nào a...”

Ngọc Hữu Đường nhìn mấy cái băng kinh nguyệt lơ lửng vung vẩy trước mặt, bên tai Bích Đường lải nhải không ngừng, mặt ngày càng đỏ, sao lại phiền phức như vậy, sao tự nhiên lại xấu hổ thế này, tại sao ta lại là nữ tử, tại sao!?!?

Nàng đưa nắm tay lên miệng, khẽ ho hai tiếng, liếc qua, nói: “Sao lắm loại quá vậy, chọn cái bình thường nhất đi.”

“Điện hạ quả nhiên là đại nữ tử không câu nệ tiểu tiết!” Bích Đường cười lấy lòng: “Cần nô tỳ dạy điện hạ mang thế nào không?”

Ngọc Hữu Đường trầm mặc, một lát sau miễn cưỡng gật đầu.

Bích Đường cười híp mắt: “Điện hạ là Tà đại nhân ôm trở về, Tà đại nhân sợ thất lễ, không dám giúp ngài tẩy rửa thân thể, tìm cách làm dịu con đau luôn, vì vậy đã gọi nô tỳ tới. Chắc bây giờ phía dưới điện hạ rất khó chịu đi, trước tiên phiền điện hạ tắm rửa thay y phục mới, sau đó, nô tỳ sẽ dạy điện hạ cách mang băng kinh nguyệt!”

Ngọc Hữu Đường: “... Ừm, cô biết rồi...” (-//////^//////-)

Hôm sau, Ngọc Hữu Đường chèn cái kia... băng kinh nguyệt ấy! Có một vật chèn giữa hai chân, đi đứng rất không thuận tiện, khi nàng đi vào phòng lớn dùng đồ ăn sáng, đám hạ nhân mắt sáng lấp lánh có thần chăm chăm nhìn nàng bước vào cửa, ẹc, thường ngày phong thái phiến phiến đi đứng như mây, Thái tử điện hạ hôm nay xem ra... hành động có chút không thuận tiện nha!

Ừm, chuẩn, Thái tử điện hạ của chúng ta đang rất cố gắng, chậm rì rì đi vào thiện đường, hai chân cứng ngắc, vạn phần gian khổ...

Đào Viêm vội vàng rời chỗ cung nghênh nàng, giữa chừng thì hơi nhú mày hỏi thân thiết: “Điện hạ, ngài làm sao vậy! Đi đứng không thoải mái sao?”

Ngọc Hữu Đường nhìn qua, khoát tay nhẹ giọng nói: “Không có gì.”

Trong lòng: Băng kinh nguyệt cái mẹ cá thối nhà người!

Sau khi Ngọc Hữu Đường ngồi xuống ghế, chỗ đó lại trào ra một đợt, nàng nghiêng răng nhắm mắt, “Cạch” gãy đôi một cái đĩa.

Hạ nhân đứng hầu bên cạnh nàng thấy vậy, yên lặng dịch người ra xa.

Hôm nay Thái tử điện hạ hình như rất nguy hiểm rất cáu kỉnh a, trên mặt viết đầy “Muốn sống chó lại gần”.

Nhưng mà một lát sau, có một vị không sợ chết đi tới thiện đường, hần lững thững bước qua bậc cửa, nhìn thẳng phía Thái tử rồi đi tới, đến cái ghế gần như dựa sát vào Ngọc Hữu Đường, vẩy áo ngồi xuống.

Nhìn qua không hề có gì không thích hợp, quả nhiên quân tử như phong, hào hiệp thông dong a ____

Một đám hầu gái si mê tâm hoa nộ phóng, đỡ trán cười ngất. (cười cái gì vậy =.,=?)

Đứng bên cạnh, Đào thiếu chủ tự mình múc cháo cho Thái tử điện hạ liếc xéo, cười lạnh lưng: “Liều đại nhân, chào buổi sáng”

Tạ Hủ cười nhẹ: “Đào thiếu chủ, sớm.”

Đào thiếu chủ chỉ vào cái ghế gỗ đàn nạm vàng đặt bên cạnh Thái tử điện hạ, chớp chớp mắt: “Liều đại nhân, đây là chỗ của ta.”

Nói xong, thiếu chủ trẻ tuổi búng ngón tay cái tách.

Lập tức, một hàng hạ nhân đứng sau Đào Viêm trợ thanh tán đồng, bè theo: “Đây là chỗ ngồi của thiếu chủ chủ chủ chủ chủ ử ử...”

Nghe qua rất có khí thế?

Ngọc Hữu Đường không nói gì, chỉ im lặng ăn điểm tâm.

Tạ Hủ đưa tay tự rót cho mình một ly trà dương xuân, hương trà thoang thoang, hần ngược lên nhìn Đào thiếu chủ: “Đào thiếu chủ, thánh thượng có ý lệnh cho tại hạ, một tác không rời Thái tử điện hạ, thiếu chủ đây là đang ép buộc tại hạ kháng chỉ?”

Đào Viêm hai tay bùng chao táo đỏ, đi tới bên người Ngọc Hữu Đường, cũng chính là đằng sau ghế tựa mà Tạ Hủ đang ngồi. Hần cẩn thận đặt chao lên bàn tròn, chỉ vào ghế dựa: “Nhưng đây lại là ghế dựa cho riêng ta, người xem, chỗ này còn khắc tên của ta nữa.”

“Còn khắc cả thiếu chủ tên chữ chữ chữ chữ chữ ử ử ử...” Hạ nhân lại hòa âm phối khí.

Trán Tạ Hủ nổi gân xanh, hần nhìn vào chỗ Đào Viêm chỉ vào ghế dựa, quả thực khắc một chữ “Viêm”.

Lập tức, hần đứng dậy, chuyển ghế dựa đến chỗ khác, rồi kéo một cái ghế gỗ bình thường, sau đó, quay về phía cái ghế gỗ đàn nạm vàng bày ra tư thế mời: “Đào thiếu chủ, xin mời.”

Nói xong lại đặt mông ngồi xuống, lù lù bất động, chỗ nào ư, tất nhiên là ngồi xuống cái ghế như dính sát vào Ngọc Hữu Đường rồi.

Đào thiếu chủ nghiêng răng kèn kẹt, “Soạt” một cái đi về phía cái ghế chuyên dụng của mình, ngồi xuống bên cạnh Tạ Hủ, cười khinh bỉ: “Ha ha, Liều đại nhân cũng thật là hữu lễ a.”

“Liều đại nhân cũng thật là hữu lễ a a a a a a a a...” Bên trong phòng vang vọng một mảnh...

Đào thiếu chủ gào lên: “.... Bảo các người phụ họa à? Thiếu não hả????!!”

Bộ chúng phía sau tới tấp che miệng cấm khẩu.

Tạ Hủ áp chế sắc mặt xanh đen, rót một ly trà cho hần, khước một gương lên: “Tức giận hại thân, Đào thiếu chủ kính xin hạ hỏa.”

Đào thiếu chủ quay đầu, cúi đầu bóc hai quả trứng vịt muối, đến khi bóc xong cầm quả trứng, trong lòng đau khổ.

... Vốn định tiếp cận lấy lòng Thái tử điện hạ, để nàng nói vài câu trước mặt Hoàng thượng, sang năm đồ dùng cần thiết trong cung đều giao cho Đào gia chuẩn bị, kết quả tự nhiên lời đầu ra một tên Liều y quan, đừng nói là thân thiết, mẹ kiếp, ăn một bữa cơm để thấy sang bắt quàng làm họ cũng éo có, có được không? TaT

= . . =

Buổi chiều, bởi vì Tạ Hủ giao phó, cộng thêm bụng còn hơi hơi đau, Ngọc Hữu Đường rất nghe lời không có ra ngoài chạy loạn, ngoan ngoãn ở trong phòng âm luyện chữ.

Hơn nữa, băng kinh nguyệt chèn giữa hai chân, hành động rất bất tiện!”

Nghĩ đến đây, Ngọc Hữu Đường đặt bút xuống, ngửa mặt lên trời thở dài, chao ôi than ôi trời ôi! Thực sự càng ngày càng không muốn là nữ tử, bút lông sói chọc mạnh vào nghiên mực, đợi đi no mực, lại cầm bút viết lên giấy tuyên, nét chữ cứng cáp cuồng thảo:

“Than ôi! Biết khi nào có thể cởi thứ này để tận hưởng---ta nguyện lạnh chết còn sướng hơn!”

“Thiên đạo nếu có luân hồi, kiếp sau muốn làm nam nhi!”

“Đời người lắm niềm vui, mang thứ này thì có gì mà vui?”

“Nữ nhân từ bé đã thế này, chắc đã hi sinh từ lâu.”

“Kinh nguyệt như dao như kéo, đâm người ta đến già.”

“Nghề nghiệp tình thông, bị hủy bởi thiếu chuyên tâm; nữ nhân ở đời, bị hủy bởi kinh nguyệt.”

“Tiết thanh minh mưa rơi lất phất, quỳ thủy khiến người ta muốn đoạn hồn.”

“Lớn tiếng thở than che nước mắt, đau thương nữ nhi nhiều gian khổ!”

“...”

Hết tờ này đến tờ khác, giấy bay như tuyết rơi, bay khắp trời.

Bích Đường đứng bên trông nom, thái dương đầy mồ hôi, đây là oán niệm cường đại cỡ nào a...

Nàng ngăn cản Thái tử điện hạ đang ngoáy bút viết như điên, bày ra bộ dạng “Đồng cảm sâu sắc” điên cuồng gật đầu, nói: “Điện hạ, đừng như vậy, nô tỳ hiểu nỗi khổ của ngài, nô tỳ hiểu mà...”

Khoảng nửa canh giờ sau, Ngọc Hữu Đường viết đến mệt mỏi, nằm bò ra ngủ trên bàn.

Khi Bích Đường đi lấy chăn mỏng đắp cho nàng, phía cửa vang lên tiếng 'cốc, cốc', vì vậy, tiểu nha hoàn khề chân đi đến mở cửa, thấy người đến là Tạ Hủ, vội vàng giơ ngón tay trở lên môi "xuyt" một tiếng.

Tạ Hủ hiểu là Ngọc Hữu Đường đang nghỉ ngơi, bước chân cũng nhẹ đi vài phần, vừa bước qua bậc cửa đã thấy nền phòng đầy giấy trắng vút lung tung.

Bích Đường cười miễn cưỡng: “A ha, điện hạ chắc là đang luyện thư pháp đấy?”

Tạ Hủ nghe vậy, khom lưng nhẹ nhàng nhặt lên một tờ, nhìn kỹ chữ trước, ừm, bút lực chắc nịch, lưu loát trôi chảy, dụng ý xuyên suốt, sau đó mới xem đến nội dung: “

“Mẫu áo chàng xanh xanh, lòng thiếp nhớ man mác; nhưng đến tháng sau, không mong gặp lại.”*

*chính là tên chương, tác giả chôm quách nhiều thơ thần vào chương này, nên mình không tìm nguồn và trích vào nữa.

Tạ Hủ ghen lòi, có chút không tin nổi hỏi: “... Nàng cả buổi trưa toàn viết những thứ này?”

Bích Đường lại miễn cưỡng gật đầu: “Vâng ạ, điện hạ chưa thực sự quen làm nữ tử, thực sự là rất... nôn nóng.”

Tạ Hủ dừng dừng quãng ra vài chữ: “Nữ nhi mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy, không cần quá để ý.”

Chắc là ngủ không sâu, lại có tính cảnh giác, lỡ tai Ngọc Hữu Đường khề động, ngẩng đầu lên.

Nàng hãy còn buồn ngủ, nhìn hai người phía cửa, ngáp một cái, hỏi: “Hình như nghe thấy các ngươì nhắc đến cô, có chuyện gì?”

Tạ Hủ đưa trà táo gừng cho Bích Đường, sau đó nhặt mấy tờ giấy kia lên, đi tới trước bàn, sắp xếp ngay ngắn, nhàn nhạt đánh giá: “Viết không tệ.”

Ngọc Hữu Đường chống má, tâm tình lạnh lẽo, không quá để tâm đến lời khen của hắn, chỉ “Ừ.”

Tạ Hủ lại đánh giá kỹ hơn: “Ta nhớ trước kia nàng không giỏi viết chữ thảo, lần này viết phong khoáng no đủ, cuối cùng cũng có thể cho người nhìn rồi.”

Ngọc Hữu Đường vẫn không quan tâm hắn là khen hay là trào phúng, chỉ hỏi: “Tạ đại thần y, quỳ thủy đến bao giờ mới hết vậy?”

Tạ Hủ trả lời: “Đây là lần đầu của nàng, lại lâu như vậy mới có, ta cũng không cách nào đoán chính xác được. Nếu dựa trên tình hình tốt nhất, thì ba đến năm ngày nữa là hết.”

“Có thật không?” Ngọc Hữu Đường nghi ngờ hỏi.

“Ừ,” Tạ Hủ tiếp trà gừng táo ích mẫu trong tay Bích Đường, chạm vào bát kiểm tra nhiệt độ rồi mới nói: “Nước đường đỏ uống được rồi.”

“Vẫn còn phải uống a?” Trong mắt Thái tử điện hạ rõ ràng có chút bi thương.

Tạ Hủ khuyên bảo: “Đương nhiên phải uống, nếu những ngày thường nàng chăm chỉ điều dưỡng thân thể, thì sau này mỗi tháng lúc quỳ thủy đến sẽ đỡ hơn rất nhiều, sẽ không đau bụng, cũng không kéo dài nữa.”

Ngọc Hữu Đường cảm bát nhỏ trong tay hắn, múc từng thìa nước ngọt đưa vào miệng.

Trong mắt Tạ Hủ chỉ có thiếu nữ, từ từ nổi lên ý cười: “Uống từ từ.”

Ngọc Hữu Đường nuốt thìa cuối cùng, tò mò hỏi: “Có cách nào để tháng sau không có nữa không?”

Mặt Tạ Hủ tối sầm, chém đinh chặt sắt nói: “Không có.”

Sau đó, hắn bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, sắc mặt thay đổi, nói: “Không, có, hơn nữa có thể để nàng không chịu nổi khổ kinh nguyệt một thời gian.” (ahhhi, 9 tháng lẻ 10 ngày :>)

Ngọc Hữu Đường mở to mắt: “Cách gì?”

Tạ Hù xoa xoa đầu nàng, dịu dàng nói: “Sau này nàng sẽ biết.”

= . . =

Kiến Khang, bên trong Hoàng cung, Cẩn Thân điện.

Hoàng đế bệ hạ đang thương nghị quốc sự với tân nhiệm Thủ phụ, nhận từ Sách công công mật thư đưa tới từ Quảng Lăng..

Trong thư viết “Bệ hạ, không phụ nỗ lực của mọi người, Thái tử điện hạ đã có kinh nguyệt rồi...”

Hoàng đế bệ hạ đọc xong, vô cùng phấn khởi, liên tục kêu một tràng ‘tốt’.

Tân nhiệm Thủ phụ chấp tay vái, cười hỏi: “Không biết bệ hạ là đang khen chuyện gì tốt?”

Hoàng đế bệ hạ thu hồi nụ cười, gấp thư bỏ vào bao, nói: “Không có gì, ái khanh lui xuống trước đi.”

Thủ phụ đại nhân trẻ tuổi vòng tay, hành lễ nói: “Vâng, vì thần xin cáo lui.”

Sau đó, hần xoay người, đi về hướng cửa điện.”

Hoàng thượng đột nhiên gọi hần lại, nói: “Niệm Lễ a, cha ngươi gần đây thế nào?”

Thủ phụ trẻ tuổi quay lại, hướng về phía lão hoàng đế, nói: “Làm phiền bệ hạ quan tâm, gia phụ vô cùng khỏe mạnh.”

“Vậy thì tốt,” Hoàng đế bệ hạ lại bày ra nụ cười ôn hòa: “Sau khi lão Phương trí sĩ, trĩu chưa từng gặp lại, bây giờ cảm thấy khá là nhưng nhớ a.”

Thanh niên ôn thanh nói: “Vi thần chắc chắn sẽ thay bệ hạ truyền đạt đến gia phụ.”

“Được,” lão hoàng đế gật gù: “Cha ngươi năm đó khi mới làm Thủ phụ, tuổi còn lớn hơn ngươi bây giờ. Đúng là, hồ phụ không sinh khuyến tử, trò giỏi hơn thầy. Hãy làm cho thật tốt nhé, Niệm Lễ.”

Thanh niên vòng tay: “Vi thần xin nghe bệ hạ giáo huấn.”

“Ừ, ngươi lui xuống trước đi.”

Thủ phụ trẻ tuổi lại hành lễ cáo biệt, rồi rời khỏi Cẩn Thân điện.

Đêm đó, tân nhiệm Thủ phụ gọi vài ám vệ tới, phân phó: “Lập tức khởi hành tới Đào phủ Dương Châu, bản quan thực muốn xem, Thái tử điện hạ đến cùng ở đó làm những gì?”

Hần dựa lưng vào ghế, uy nghiêm đáng sợ, hỏi: “Lần trước sai các ngươi đi điều tra Đông cung, đoạn thời gian trước Thái tử dùng thuốc gì, đã có gì tiến triển?”

Một ám vệ quỳ phủ trên đất: “Bắt được một tên tiểu nội sử của Điện Dược cục, mềm không được cứng không xong, trước sau chỉ nói Thái tử thân thể yếu ớt, điều dưỡng mà thôi.”

“Ừ, tiếp tục tra,” Phương Niệm Lễ hạ chỉ thị, neho mắt lại: “Còn tên tiểu nội sử kia, các ngươi cũng đừng tra hỏi gì nữa cho tốn công, tìm cái hồ nào đấy ném đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thù lao

Rất đau buồn khi phải nói rằng, lần kinh nguyệt đầu tiên của Thái tử điện hạ chúng ta kéo dài sắp sì nửa tháng... mới kết thúc.

Ngọc Hữu Đường sắp hồng đến nơi rồi, trong nửa tháng này, ngày nào cũng dờ chừng ép hỏi Tạ Hù “Sao hôm nay bản cung vẫn còn xuất huyết????”
“Cô vẫn còn phải đeo băng kinh nguyệt đây này!!!!”

Tạ Hù: “Ừ.”

Ngọc Hữu Đường: “Ngươi là nam nhân, sao mà cảm nhận được, thật sự thật sự thật sự rất khó chịu, ngươi thử kẹp thử gì giữa háng mà coi!”

Tạ Hù nhàn nhạt: “Ta vốn cũng có.”

Ngọc Hữu Đường: “... Của ngươi không to như vậy!”

Tạ Hù: “... ..”

Mỗi ngày, Tạ Hù đều trở thành nơi phát tiết của thiếu nữ, những khi như vậy hẳn chỉ có thể hứng chịu, trấn an nằng, “Nàng dùng thuốc lâu quá, đến mười tám tuổi mới có nên lần đầu tiên có chút dị thường cũng là hiện tượng bình thường, sau này nếu chú ý điều dưỡng thì sẽ dần dần tốt hơn...”

Đại khái như vậy mười ngày, Ngọc Hữu Đường bắt đầu gọi Tạ Hù là “Tên lừa đảo”, “Lang băm”, mỗi khi thấy Tạ Hù biểu cảm đều như thế này ____
“__,”

Tạ Hù mặt không biến sắc cũng không oán thán gì, vẫn chăm chỉ châm cứu, xoa bóp, rịt thuốc, chuẩn bị nước gừng táo đỏ, đồ ăn thức uống đều đặn đến tận nhà bếp kiểm tra, mỗi ngày đều có một núi băng lượn vòng khắp nhà bếp, xem toàn bộ quá trình nấu ăn, khiến các đầu bếp Đào gia rung mình không ngớt, ngay cả thái rau cũng không dám dùng thái ra tiếng...

Cuối cùng, thời gian không phụ lòng người, vào một buổi chiều đẹp trời, Bích Đường đến phòng báo tin cho Tạ Hù..

Điện hạ đã hơn nửa ngày không chảy máu, kinh nguyệt hẳn là đã hết rồi.

Tạ Hù thờ phào một hơi, nâng mắt nhìn Bích Đường: “Ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Trong quãng thời gian này hẳn cơ hồ chưa từng ngã lưng, tập trung cao độ chú ý tình trạng thân thể Ngọc Hữu Đường, bây giờ tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, mới cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Bích Đường ân cần bày chăn gối cho hắn, nói: “Điện hạ đang rất cao hứng, đại nhân ngài không đi nhìn nàng một cái sao?”

“Thôi, “Tạ Hù uống một ngụm trà: “Mấy ngày gần đây mỗi lần nàng thấy ta đều không cao hứng.”

Bích Đường cười hóm hờ: “Cũng được, Tạ đại nhân nhanh nghỉ ngơi đi.”

Tạ Hù ừm một tiếng, gấp từng quyển y thư đang đặt trên bàn lại, cẩn thận xếp ngay ngắn vào trong gương, rồi phân phó: “Trở lại chăm nom điện hạ nhà ngươi đi.”

Bích Đường cũng không nán ná thêm, bước ra phía cửa, trước khi đóng cửa, đột nhiên ló đầu vào, nói khẽ: “Tạ đại nhân, điện hạ bảo ta thay nàng cảm ơn ngài.”

Tạ Hù nghe vậy, đang đi về giường liền đứng sững lại.

Bích Đường nói tiếp: “Điện hạ kỳ thực vẫn nhìn vào mắt đặt ở trong lòng, nói quãng thời gian này ngài cực khổ rồi.”

Tạ Hù bình thản “Ừ” khẽ một tiếng, “Ta biết rồi.”

“Đại nhân nghỉ đi, nô tỳ đi trước.” Khép cửa cẩn thận, trong phòng yên tĩnh mờ tối.

Tạ Hù thở dài một hơi, không về giường nữa, mà quay người đi tới đứng cạnh án, chống tay lên mặt bàn.

...Thôi xong, một tia buồn ngủ cũng không có.

Cứ như vậy, Tạ tiên sinh của chúng ta ở trong phòng ngẩn ngơ một hồi, rồi nhẹ nhàng cầm kiếm trên kệ đặt kiếm lên, bắt đầu... Múa kiếm trong phòng...

Vừa múa kiếm vừa chém chân nền trong phòng thành những lát mỏng như cánh ve...

Ôi, không ở địa bàn của mình, thật không thoải mái, không thể chém bàn, không thể đập ghế, cũng không có chỗ để mà phát tiết tâm tình...

Ngày hôm sau, hạ nhân Đào phủ đến dọn dẹp phòng, khi nhặt từng mảnh nền bên cạnh giá nền, dùng ánh mắt thương hại nhìn nam nhân đang vắt khăn rửa mặt, người này có bị bệnh gì không. (có, anh ấy bị bệnh manh, ôi con tỳm tôi ㄟ_ㄟ)

Đồng thời thở dài một tiếng: Ôi, Liều đại nhân thân là thầy thuốc, lại không thể tự chữa cho mình, đáng thương thay!

= . . =

Đến khi Ngọc Hữu Đường gặp Tạ Hù đã là bữa sáng ngày hôm sau, lúc đó nàng ngồi trong đình đang chuyên tâm ăn đến phưỡn bụng, ôm lò sưởi tắm nắng, giống y một con mèo con lười biếng.

Nàng có ý chọn chỗ gần phòng Tạ Hù, quả nhiên, không lâu sau, liền thấy Tạ Hù đẩy cửa ra ngoài.

Hắn hôm nay mặc áo khoác màu trắng bạc, trong đình có gió nhẹ, tay áo hắn bay bay giống như mây, nhàn nhả thanh cao, không vương bụi trần.

Ngọc Hữu Đường thấy hắn đến gần, mắt híp mắt lại lên tiếng chào hỏi trong nắng sớm: “Liều đại nhân, sớm a.”

Nàng khi ở ngoài đều gọi hắn như thế, thỉnh thoảng mới lên lút gọi hắn là Tạ tiên sinh.

Phản ứng đầu tiên của Tạ Hủ chính là nghiêng mặt đi, hắn hôm qua bởi vì quá mức vui sướng mà mất ngủ, lăn lộn trên giường hắn một đêm. Nhưng lại nghĩ nhất định là Bích Đường đã trở lại bẩm báo cho nàng rằng hắn đã đi sớm đi ngủ rồi... Vì vậy, sáng hôm nay hắn cố tình không dậy ăn sáng, làm bộ ngủ thẳng đến giờ mới tỉnh, kết quả, vừa mới ra khỏi phòng đã trùng hợp gặp Ngọc Hữu Đường, sợ nàng nhìn ra vẻ mặt mệt mỏi nên...

Khoan đã, hắn bỗng nhiên nhớ ra, hắn đã dịch dung rồi mà, dùng mặt nạ da giả, căn bản không thể nhìn ra được quảng thâm với khí sắc mệt mỏi được.

Nghĩ đến đây, Tạ Hủ lập tức tự tin rạng ngời, phóng khoáng nhìn thẳng Ngọc Hữu Đường, chào hỏi lại: “Thái tử điện hạ, sớm.”

Hắn bước nhanh đến bên người nàng, theo thói quen xóc tay áo thiếu nữ lên, bắt mạch, chẩn đoán: “Tốt lắm rồi.”

Ngọc Hữu Đường đổi từ ngời sang nằm nghiêng: “Cô cũng cảm thấy tốt lắm rồi.”

Nàng lại nói: “Người ngồi xuống đi.” Da thịt thiếu nữ trong ánh nắng như trong suốt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vào trong tuyết.

Tạ Hủ thuận theo ngồi xuống, ngồi gần sát lại Ngọc Hữu Đường thêm mấy phần.

Ngọc Hữu Đường hỏi: “Đêm qua ngủ thế nào?”

Tạ Hủ mặt không biểu cảm, thản nhiên nói xạo: “Một giấc đến sáng.”

Ánh mặt trời chiếu đến trên mặt Ngọc Hữu Đường, nàng nói: “Hôm qua bảo Bích Đường tiện đường nói với người, nhưng suy nghĩ kỹ lại, thì tự mình nói thì có thành ý hơn.”

“Cảm tạ.” Nàng cười ầm ập.

Trong mắt Tạ Hủ in khuôn mặt nữ hài, hắn hơi hoảng hốt nói: “Nàng gọi ta như vậy cũng không sai.”

“Hả?”

Nam nhân hốt hoảng vừa mới kéo hồn về: “Không có gì,” hắn nói thêm: “Đều là ta nên làm.”

Nét mặt hắn trong trẻo nghiêm túc, nhưng đôi mắt lại không thể che giấu được tình cảm, như gió xuân ầm ập thổi qua khiến mặt hồ gợn sóng.

Trong khi rõ ràng gió đông đang thổi, Ngọc Hữu Đường đang gác chân trên ghế nằm, đổi sang tư thế quỳ, tư thế này khiến nàng và Tạ Hủ càng gần nhau hơn...

Một lát sau, nàng vươn người, ngẩng đầu lên, đột nhiên đặt lên má nam nhân một nụ hôn.

Tạ Hủ lập tức dờ ra.

“Ha ha,” Thái tử trẻ tuổi thấy hắn như vậy, cười thành tiếng, sau đó thấp giọng bình thản nói khẽ: “Thù lao.”

Trong lòng nàng vẫn còn vương mắc, khó mà gỡ bỏ, vì vậy tâm vẫn có chút đề phòng, luôn luôn kháng cự tình cảm của người trước mắt.

Nhưng mọi việc đã quá, biến thành cát bụi, lại tận mắt chứng kiến hắn đối với mình như vật, sao có thể làm bộ làm tịch được nữa đây?

Nàng không cầu điều gì khác, chỉ cầu không phụ lòng nhau, năm tháng như sông, không nên để phí hoài thời gian một cách vô ích.

Nàng vẫn nhìn hắn, thu hết tất cả tâm tình hắn vào trong mắt, ngượng ngùng lại giả vờ thản nhiên, xúc động lại giả vờ bình tĩnh, hưng phấn lại giả vờ như không có gì, rõ ràng một bụng đầy thi ca, tài hoa hơn người, nhưng cứ khi ở trước mặt mình lại trở nên vụng về ngốc nghếch...

Nàng a, đúng là không có cách nào để có thể chống lại cái người thâm tình lại khá ái như vậy mà...

Ngọc Hữu Đường thấy nam nhân vẫn dờ ra như cũ, quơ quơ tay trước mặt hắn, “Này này.”

Cái tay nhỏ quơ loạn bị Tạ Hủ bắt lại, hắn nhủ mảy: “Đừng làm phiền ta.”

Ngọc Hữu Đường lại nằm xuống, nhưng không rút tay về, để mặc hắn nắm: “Đang nghĩ gì vậy?”

Hắn nhủ mảy, cố lựa ra từ ngữ thích hợp: “Làm dịu, dư vị.”

“Khoa trương đến vậy cơ á?”

Tạ Hủ không lập tức đáp lại nàng, chỉ đối diện nàng trong chốc lát. Sau đó, nam nhân buông tay nàng ra, ngồi ngay ngắn, chấp tay làm lễ, trịnh trọng nói: “Tạ điện hạ trọng thưởng.”

“Ha ha ha __” Ngọc Hữu Đường lại cười sảng khoái, Tạ Hủ nhìn nàng, đứa nhỏ này hình như chưa bao giờ che miệng cười duyên thì phải, mỗi lần cười, đều không có chút nữ tính nào, phóng khoáng y như nam tử, nhưng dù có thế nào, sâu thẳm trong lòng hắn, chỉ có tiểu cô nương này mới dậy lên nhu tình.

Hắn lại nắm tay nàng, nắm thật chắc, giống như mãi mãi sẽ không nở mà buông tay.

= . . =

Một đêm ngon giấc.

Tạ Hủ cho rằng mình sẽ lại sướng quá mà mất ngủ, nhưng dường như có được sự cho phép gì đó, hắn ngủ rất ngon, rất sâu.

Sáng hôm sau, hắn đến quán bán đồ ăn sáng nổi tiếng nhất Quảng Lăng __ Dã xuân trà, xách về một đồng điểm tâm sáng, đựng trong hộp thức ăn hoa văn trạm trổ tinh xảo, yên lặng đợi ở ngoài cửa phòng ẩm, chờ Bích Đường bụng chậu rửa mặt ra thì có nghĩa là nàng đã tỉnh rồi.

Quán trà này có rất nhiều loại điểm tâm, vì không biết nàng thích loại nào, hắn liền mua tất cả.

Không bao lâu sao, Bích Đường quả thật bụng chậu đồng ra, khi nàng nhìn thấy Tạ Hủ, kinh ngạc nói: “Tạ, à không, Liễu đại nhân, sao ngài lại ở đây?”

Tạ Hủ giờ hộp đến trước mặt nàng, thanh bằng nói: “Tùy tiện mua điểm tâm sáng cho điện hạ thử,“ hắn ngừng một chút, không nhanh không chậm đi đến cửa phòng: “Toàn dùng đồ ăn sáng của Đào phủ, cũng nên ăn thử món nổi tiếng của địa phương.”

Bích Đường vịn vẹo lông mày: “Đại nhân, ngài đối với Thái tử điện hạ thực là quá tốt, khiến nô tỳ ước ao tìm được một tướng công, có tài năng phẩm hạnh tốt như đại nhân, còn những tên nam nhân khác quả đúng là cận bã.”

Lời này lấy được lòng của Tạ Hủ, vẻ mặt cứng nhắc tươi lên mấy phần, nhưng không tiếp tục đề tài này nữa, hắn hỏi: “Thái tử điện hạ đã thức chưa?”

Bích Đường nói: “Đương nhiên tỉnh rồi,“ tiểu nhân dành ra một bàn tay đang bụng chậu, bày ra thế mời: “Đại nhân, xin mời ngài __”

Tạ Hủ đẩy cửa đang khép hờ ra, vừa bước vào, liền nhìn thấy Ngọc Hữu Đường vừa rửa mặt xong, đang thả tay áo xuống.

Người kia thấy hắn, ánh mắt trong veo có hơi lẩn tránh, “Hôm nay dậy đúng là hơi sớm.”

Tạ Hủ đáp lời, đi tới phía bàn tròn, mở nắp hộp, lấy đĩa đặt lên bàn, hắn quay lưng về phía Ngọc Hữu Đường, Ngọc Hữu Đường cũng không biết hắn đang làm gì, hiếu kỳ đi tới xem __

Bàn nhỏ trong phòng, đã bày đầy thức ăn.

Nam nhân kiên nhẫn giới thiệu từng món: “Thang bao gạch cua*, đại chử kiện ti, thủy tinh hào nhục, phi thủy thiêu mai, ôi điện, giải phần tử đầu, thiên tăng du cao,...*”

*chả biết là mấy món gì, thôi thì chắc phần lớn cũng không ai quan tâm nên mình không kèm ảnh tắt mà chỉ dẫn ảnh thang bao gạch cua để tí nữa mọi người dễ hình dung

Ngọc Hữu Đường nhìn mà thờ dài.

Tạ Hủ nói: “Nhân lúc còn nóng mà ăn đi.”

Ngọc Hữu Đường cũng không ngại ngần ngồi xuống, nhìn một bàn điểm tâm sáng thơm ngon dụ người: “Nhiều như vậy, ta làm sao ăn hết được? Quá lãng phí lương thực rồi.”

Tạ Hủ đưa một chén nước ấm đang bốc hơi đến tay nàng, nói: “Mỗi loại ta đều mua một phần nhỏ, nếu nàng không ăn hết, thừa lại để ta. Uống một ngụm nước nhuận vị.”

Ngọc Hữu Đường múc một muỗng canh mộc nhĩ trắng đưa vào miệng, mắt đen nghi hoặc liếc hắn, nuốt canh nói: “Sao ngươi không ăn cùng với ta?”

Tạ Hủ lại lấy đĩa thang bao gạch cua đưa cho nàng: “Không sao, ta nhìn nàng ăn.”

Hắn dặn dò: “Cái này nóng, cẩn thận một chút.”

Ngọc Hữu Đường cup mắt nhìn thang bao gạch cua, vỏ ngoài trắng sáng như tuyết, mỏng đến nỗi nhìn thấu thịt tôm cua heo ở bên trong ần ần hiện hiện, động vào có thể cảm nhận được nước dùng đầy bên trong.

Vì vậy cũng không dám cảm có lên, cúi đầu cắn một miếng nhỏ, hút một cái, dòng nước ấm lập tức tràn đầy trong khoang miệng, thấm vào môi lưỡi... Nhưng lập tức, thay vào đó là vị cay nóng kích thích đầu lưỡi.

“Nóng nóng nóng...” Chữ mơ hồ, cái miệng nhỏ của Ngọc Hữu Đường không dám ngập lại, bởi vậy nói chuyện mồm miệng cũng không rõ.

Tạ Hủ ngồi bên cạnh, thấy viên mắt Ngọc Hữu Đường bị cay đến đỏ hồng, lòng không khỏi mềm nhũn, lấy ấm sứ tự rót cho mình một ly trà nguội, rồi tự mình uống, ngậm trong miệng, không nuốt xuống. Nghiêng người qua, chạm môi thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Nước trà từ từ truyền qua, cảm giác cay nóng dần dần bớt, Ngọc Hữu Đường bị Tạ Hủ dùng phương pháp “giải nhiệt” suông sẽ như vậy, mặt đỏ bừng, sau khi nuốt hết nước trà, nàng muốn dịch người ra chút để thoát khỏi đôi môi của nam nhân.

Đại khái là cảm nhận được nàng tránh né, Tạ Hủ nhanh hơn đè gáy nàng lại, không cho phép nàng dịch ra sau nửa phần.

“Đừng nhúc nhích...” Giọng nam khàn khàn trầm thấp như lông vũ cộ nhẹ xương sống, đầu lưỡi trơn trượt chen vào giữa hai bờ môi nàng.

“U.” Ngọc Hữu Đường bị chặn hết đường lui.

Lưỡi Tạ Hủ vẫn còn sót vị trà, hần chuyên tâm hôn môi, liếm bờ môi Ngọc Hữu Đường, đầu lưỡi cũng không buông tha nàng, dây dưa không dứt.

Nàng trốn, hần lại xông tới, làm cho nàng không có chỗ nào để trốn.

Hai tay Ngọc Hữu Đường vốn chống trên ngực hần, dần dần mềm mại, Tạ Hủ nhận ra nàng tiếp nhận, hôn càng sâu, bàn tay lớn nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng..

Tay còn lại không tiếp tục giữ gáy nàng, chuyển xuống nắm eo, không hề mất quá nhiều sức liền bế bổng thiếu nữ nhỏ bé lên, đặt lên chân mình.

Tạ Hủ vẫn hôn liên tục, hần rất lâu chưa động tĩnh, bụng dưới sớm đã như lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ.

Hần lại không muốn quá mức lỗ mãng khiến nàng mất hứng, vẫn nhẹ nhàng dụ dỗ cái lưỡi rụt rè cùng mình mê muội. Trong khi đó, cánh tay vòng ôm Ngọc Hữu Đường càng chặt, không có kẽ hở áp sát lên người mình.

Người Ngọc Hữu Đường cứng đờ, tuy mùa đông nhưng quần áo không dày, nàng có thể cảm thấy hung vật phía thân dưới của nam nhân đang dựng thẳng đứng..

Nhớ tới đau đớn lần trước, nàng rất bình tĩnh dịch ra sau một chút.

Tạ Hủ lại tiếp tục kéo nàng, một lần nữa đưa nàng dán trở về.

Nam nhân hôn nhẹ chóp mũi nàng, lại hôn trán nàng một cái, rồi mới buông ra, lẳng lặng ngắm nhìn tiểu cô nương trong lòng, hỏi nàng: “Còn sợ ta?”

Ngọc Hữu Đường không lên tiếng.

Tạ Hủ cố cường chế những thứ đang dâng lên, xoa xoa đầu nàng, áy náy nói: “Lần trước... Xin lỗi,” hần nghiêng đầu, áp trán vào trán thiếu nữ, tựa như vỗ về, lại tựa như cam kết: “Sau này sẽ không cưỡng ép nàng nữa...”

Dứt lời, hần ôm Ngọc Hữu Đường đứng dậy, định ôm nàng về ghế tiếp tục ăn sáng.

Mu bàn tay bị chặn lại, ngăn cản hành động của hần.

Giọng nói trong trẻo của nữ hài trong lòng vang lên: “Tạ tiên sinh,” nàng gọi hần, ôn hòa hỏi: “Người lại muốn lên giường để hoan ái hả?”

Lời này như mũi lửa, lửa bốc cuộn cuộn, mặt Tạ Hủ lập tức hồng đến mang tai.

Ngữ khí nam nhân có chút không tự nhiên: “Ta... nói sẽ không ép buộc nữa, nếu nàng không nguyện, ta cũng không...”

Ngọc Hữu Đường ngắt lời hần: “Ta không phải không đồng ý, chỉ là...”

Tạ Hủ: “?”

Thiếu nữ giương môi nở nụ cười, đột ngột nói: “Lần này ta muốn ở bên trên.”

Tạ Hù: “.”

= . . =

Ánh mặt trời chiếu qua song cửa sổ, thời gian vẫn chậm rãi trôi.

Trong phòng một mảnh an bình, nếu chúng ta chuyển tầm mắt, có thể thấy sau màn che dày thêu chỉ vàng phía giường, có một thiếu nữ, vai áo trễ xuống ngồi quỳ gối trên giường, trên người nàng chỉ có độc một áo đơn trắng như tuyết, tóc đen buông thả như tơ nhện vương khắp người, vương trên đệm, trên thân nam nhân, toát lên vẻ đẹp mê mị...

Quả thật nàng ngồi có hơi giống ngồi quỳ, nhưng không phải trên ván giường, mà trên một nam tử thân hình cao lớn, hần như tấm thớt mặc người làm thịt chà đạp, không hề cử động, chỉ yên lặng nhìn thiếu nữ ngồi lên hần, mặt giả vờ lạnh lùng nghiêm túc nhưng trên má rõ ràng có một vết đỏ khả nghi...

Thực sự là cảnh tượng kiều diễm vô hạn a, dĩ nhiên là vậy, nếu bỏ qua đoạn đối thoại của hai người trên giường__

“Ta cần nghiên cứu một chút,” thiếu nữ giơ một ngón tay: “Thôi quên đi, cũng không có gì cần nghiên cứu, dựa theo hồi ức là được rồi.”

Nam nhân không thể chịu được nhắm nghiền mắt lại.

“Đêm đó, đầu tiên là chàng cởi quần áo ta ra...” Nói như vậy, mười ngón tay trắng nõn mềm mại đã lần đến dây nút thắt trước ngực nam nhân, nàng kéo nhẹ, nút thắt đã được tháo...

Hầu kết nam nhân lẫn lộn, thân thể lại bắt đầu có phản ứng.

Sau đó, hần nghe thấy nữ hài đánh giá rồi cảm thán: “Cởi dễ như vậy, chẳng trách dân gian rất nhiều hái hoa tặc dễ dàng đắc thủ, cần phải cải tiến y phục ngay lập tức.”

Tạ Hù cảm giác hôm nay mình không đứng được nữa rồi.

Ngọc Hữu Đường cuối cùng cũng kéo vạt áo ra, lưu loát kéo toang hai vạt áo của Tạ Hù, lồng ngực tinh trắng của nam nhân lọt vào mắt, đường nét trên bụng gần như hoàn mỹ.

Tay nhỏ đặt lên trên ngực, buồn bã cảm thán: “Chắc chắn, ngực so với ta còn lớn hơn.”

Tạ Hù: “.” Lông rầu rĩ, cảm giác không muốn tiếp tục nữa.

Nếu thiếu nữ lại như thế xuống phía dưới, sợ rằng bản thân sẽ bắt lực cả đời mất...

Tạ Hù không thể chịu được nữa, đè tay Ngọc Hữu Đường, muốn đảo người đổi bị động thành chủ động, nhưng lại bị đẩy lại nằm xuống gối.

Ngọc Hữu Đường rạp người, áp sát vào hần, vành tai và tóc mai như chạm vào nhau, trầm giọng nói: “Chàng rõ ràng đã đáp ứng ta, không được đổi ý.”

Thiếu nữ nằm trên người hần, ngực mềm cách tầng vải khê chà xát lồng ngực hần, hơi thở ấm áp phả vào gò má hần, tất cả những điều này như dây tơ quấn quanh lòng hần, Tạ Hù bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành cố gắng kiềm chế, đồng ý: “Được, ta không đổi ý...”

Ngọc Hữu Đường nằm trên người hần, bắt đầu bất chước đêm đó của Tạ Hù, nàng cũng hôn môi hôn cổ hần, hơi thở như lông vũ vờ nhẹ, liếm cắn, hôn liên tục, hơi thở thiếu nữ cũng bắt đầu dồn dập...

Sau đó, nàng không tiếp tục học theo hần cắn vành tai, mà vẫn dừng ở trên cổ hần, nhẹ nhàng ngậm hầu kết hần, mút mút__

Đứa nhỏ này!

Tạ Hù cứng người, cảm giác sung sướng khiến hần tê liệt, ngực hần phập phồng kịch liệt, vừa khoan khoái vừa đầy dọa nhắm chặt mắt, thờ dốt liên tục.

Dư vị khoan khoái diễn ra trong ngắn ngủi, Tạ Hù lại ngó ra, Ngọc Hữu Đường đã gạt tiết khó hần ra, rờ rạt thò tay do thám...

Bước cuối cùng lại làm y đức hần đêm đó.

Quả báo sao? Tạ Hù bi thương.

Ngón tay hơi lạnh, chọc vào đầu vật cứng, Ngọc Hữu Đường nhú mày nói: “Lần trước không nhìn kỹ, thứ này chính là dương ~ cụ? Giống như cây nấm,” nàng như phát hiện vùng đất mới, nhìn chăm chăm, lại dùng đầu ngón tay gãi một cái, đột nhiên cười: “Hahaha, cái đầu tròn tròn chơi thật thích lại còn có thể gặt lên gặt xuống...”

Nàng còn chưa nói xong, trời đất quay cuồng, hai cổ tay mảnh khảnh trắng ngần của nàng đã bị Tạ Hù dùng một tay giam giữ trên đầu, không thể cử

động. Nam nhân mở miệng, âm sắc khàn khàn trầm thấp vô cùng khó nhin: “Xin lỗi, ta vì ước rồi.”

Sau đó, lập tức hành động, cúi đầu xuống hôn, hung hăng chen vào miệng nàng, như cuồng phong bão cát, liếm mút hôn hít khiến nàng ngâm nga liên tục, hân hoi ngửa lên, gặm mút vành tai nàng, như trân bảo nuốt vào nhả ra. Cùng lúc đó, bàn tay cũng không rảnh rỗi, kéo vạt áo, vuốt ve da thịt trắng mềm như tơ lụa của thiếu nữ, hai gò tuyết hơi gồ lên, trượt xuống eo nhỏ, rồi đến bắp đùi, thân thể nàng vẫn giống như một đóa hoa nhỏ non nớt, hân không dám quá mức thô bạo, nhẹ nhàng đâm vào...

Dịu dàng âu yếm, mang theo mười phần yêu thương kèm thêm khiêu khích, thân thể Ngọc Hữu Đường vốn cứng ngắt như băng dần dần tan ra, mềm nhũn, nàng cảm thấy chỗ đó sắp hóa thành vũng mật đến nơi...

Tay Tạ Hủ dạo chơi giữa hai chân nàng, chân dài cũng chen giữa, không cho Ngọc Hữu Đường cơ hội khép lại, ngón tay hân vẽ về một chỗ...

Không biết là vì tiểu cô nương hồi hộp, hay vẫn còn đang phản kháng, nơi này vẫn chưa đủ độ ẩm ướt.

Suy tư một chút, Tạ Hủ quỳ thẳng người, kéo hai cái đùi non mềm đến trên đầu gối mình, cỡi tiết khô nàng ra, sau đó siết mông nàng rồi nâng lên, thiếu nữ vì động tình, nhụy hoa tươi non tròn ướt thu vào trong mắt, mắt Tạ Hủ tối sầm lại, lập tức đặt môi lên, liếm nhẹ.

Ngọc Hữu Đường cảm thấy hân bất thành linh, dùng miệng... Máu dồn hết lên não, chân nhỏ trắng mềm lập tức quấy đạp như tiểu ngư mắc cạn trên bờ, không gãy dựa được bao lâu, Tạ Hủ liền giữ chặt chân nàng, không cho nàng nhúc nhích.

Hân liếm mạnh hơn, đầu lưỡi tách hai bờ ra, chui vào, răng cũng khê cắn cánh hoa nhỏ, như hoa đào nở rộ.

Người Ngọc Hữu Đường run rẩy không ngừng, cảm thấy khác hân khi bị chọc vào rút ra, cả người bị kích thích, run rẩy không ngừng, toàn bộ sức lực như bị rút sạch, chỉ có thể tiếp nhận cái cảm giác vừa khó chịu, lại vô cùng khoan khoái từ chỗ đó, chiếm đoạt toàn bộ suy nghĩ của nàng...

Như có như không, nam nhân lại liếm cánh hoa nàng, dịu dàng vô vàn, dần dần, Ngọc Hữu Đường không thể kiềm chế được nữa, một lượng dịch lỏng phun ra không ngừng, nhiều hơn rất nhiều so với lúc trước, càng thêm cảm giác khoan khoái...

Phiêu phiêu dục tiên* chỉ đến như thế.

*nhẹ nhàng muốn lên tiên

“Là Thái tử cao quý, thân thể lại bị chàng bốn cột như vậy...” Ngọc Hữu Đường kéo chăn qua, che gò má đỏ bừng vì vừa mới đạt cao trào.

Đôi môi ẩm ướt của Tạ Hủ buông tha nàng, trở về tư thế trước kia, chậm rãi đẩy vật to cứng vào, không ngoài dự liệu vô cùng dễ vào.

Tạ Hủ nằm rạp trên người nàng, cách một tầng chăn nàng đang dùng để che hai gò má, kiên nhẫn giải thích: “Cũng không phải là bốn cột, cũng như một loại thú vui khuê phòng thôi,” hân rút ra thật chậm: “Nếu không làm vậy, lúc ta đi vào, nàng nhất định sẽ rất đau.”

Hân không hoảng không loạn lại đâm vào lần nữa, rồi lại rút ra, bình tĩnh hỏi: “Nắm?”

Lại kéo ra, chọc vào: “Chơi vui?”

“Tên lừa đảo?”

“Lang băm?”

Ngữ điệu rõ ràng như đang hả giận, nhưng động tác không hề dồn dập, chỉ nghe tiếng nước dâm mị vang lên có nhịp điệu.

Nơi riêng tư bị chậm chạp cọ xát như vậy, Ngọc Hữu Đường không thể kìm nén phát ra tiếng rên rỉ yếu đuối từ dưới chân, khiến lòng người ngửa ngáy, nàng bất mãn kháng nghị: “Tên lừa đảo, còn nói để ta ở trên... Ừ...”

Tạ Hủ không nói gì, vẫn nhịp nhàng đâm chọc, thông thả nhẹ nhàng, mỗi lần đâm vào tận sâu, nơi tư mật của nữ hài bị hân cưỡng ép, nuốt hết thứ to lớn trắng kiện.

Hân lắng nghe Ngọc Hữu Đường bất mãn, hạ ~ thân không quên động, một chữ đựng một cái, biểu thị một loại uy nghiêm, theo đó âm thanh phát ra liên tục.

Hân cúi người mút nụ hoa còn chưa thành thực, biến nó từ hồng nhạt thành hồng đậm.

Tạ Hủ nhớ ngày đó Ngọc Hữu Đường đứng giữa rừng đào, tiểu cô nương thực như hoa đào, tiểu cô nương của hân...

Nghĩ đến đây, hân đẩy nhanh tốc độ.

Người Ngọc Hữu Đường như ngọn cỏ theo gió lay động lay động kịch liệt, hai cái chân nhỏ mềm mại như không xương quấn quanh eo hân, chống đỡ nam nhân đang thúc mạnh, vật thô cứng tốc độ càng nhanh, càng lúc càng sâu, thâm nhập huyết nhục, thông thả biến gấp gấp, ôn nhu biến mạnh mẽ, hung ác đâm chọc giữa hai chân.

Ngọc Hữu Đường cố không chế tiếng ngâm nga, xen lẫn vào cơ hồ còn có tiếng nước nổ, thần trí càng lúc càng mờ mịt, tứ chi như không còn cảm giác, tất cả các giác quan như tập trung hết vào giữa hai chân, tập trung vào nụ hôn, từng cái xoa nắn của nam nhân, chỗ nào cũng vô cùng nhạy cảm, như in lại dấu ấn, cả đời khó quên...

Ngọc Hữu Đường nhắm hai mắt, cảm thụ dòng nhiệt cuộn cuộn bắn vào trong, người run rẩy co rút kịch liệt, cùng lúc đó, gió xuân cuối cùng cũng đến, rừng cây hoa lê, cánh hoa bay lượn trong gió...

= . . =

Sau mỗi lần cá nước vui vậy, người lại cảm thấy vô cùng uể oải, đặc biệt là thân thể Ngọc Hữu Đường vừa mới điều dưỡng, lại vẫn còn là thiếu nữ mảnh mai.

Nàng ngay cả mắt cũng không muốn mở, chân cũng lười khép lại, phá quán tử phá suất*, để Tạ Hủ tùy ý dùng khăn ẩm thay nàng lau rửa cẩn thận bắp đùi.

*nghĩa đen: binh sát thì chẳng cần giữ làm gì. Chắc tương tự như: Cá chết rách lưới. Chuyện gì xảy ra rồi thì kemeno đề :v

Chỉ vô lực lằm bằm, oán giận: “Chàng đã đồng ý với ta...”

Nàng nghe thấy tiếng cười thỏa mãn của nam nhân, lẫn với tiếng vắt khăn, “Lần sau đi.”

Hắn lại sắp lại gần thiếu nữ, lấy chân đắp kín nàng, nói: “Dù sao cũng nên cho ta một ít cơ hội để chứng minh.”

“Chứng minh cái gì?”

“Lần trước nàng nói ta người lão tâm cũng lão, ta thừa nhận, tuổi cũng nhiều, rất nhiều đã tâm chí khí, đều chẳng muốn thực hiện nữa,” Tạ Hủ vén vài sợi tóc rối của nàng sau tai, rồi nghiêng người cắn cắn vành tai nàng một hồi, trêu chọc thiếu nữ nằm trong chăn đến run rẩy, hắn chậm chậm nói: “Vì vậy muốn chứng minh lão nam nhân thân còn chưa già, vẫn còn đủ thời gian để bù cho tâm lão.”

Đúng là đồ thù dai!

Ngọc Hữu Đường không thèm để ý hắn nữa, phạch một cái kéo chăn che mặt, y như cái kén.

Tác giả có lời muốn nói: Ấy dà! Ta tự ý viết khẩu giao, không biết có cô nương nào không thể tiếp nhận được không.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lễ nào nàng còn muốn làm hoàng đế?

Chung nam sườn núi thẳm, tuyết phủ bập bênh mây. Rừng sáng làn mưa tạnh, thành hôm nay khí lạnh đầy*.

*Nguồn: Đường thi tuyển dịch, NXB Thuận Hóa, 1997. Thơ: Chung nam vọng tuyết dư.

Tháng chạp rét đậm, không khí trong thành tựa hồ có thể kết thành băng, các đại thần khi vào triều đều đeo chụp tai da cáo chống lạnh, còn Hoàng đế bệ hạ để thể hiện mình ở đẳng cấp khác với quần chúng, đeo chụp tai bằng da cáo tuyết.

Thế là, mỗi buổi triều, lão đại đầu lông trắng mềm mại cùng một đám thần tử xếp hàng chỉnh tề đầu lông xám mềm mại, trở thành cảnh tượng thường thấy của Phụng Thiên điện.

Trong mắt dân chúng, năm mới sắp đến; trong mắt các vị đại thần, thời đại mới sắp mở ra.

Bởi vì nhi tử Phụng Thủ phụ trước kia thành công ngồi vào vị trí trước đây của cha hắn.

Đám vây cánh trước đây như phượng hoàng huy hoàng lộng lẫy, lại niết bàn sống lại sao?

Rất nhiều nguyên lão trong triều nhìn về thanh niên trẻ tuổi mới hơn hai mươi đang đứng đầu hàng, một thân hồng y thêu hạc, khuôn mặt ôn hòa nhã nhặn như ngọc thạch. Tuổi trẻ lại hào hoa phong nhã, đã trở thành Thủ phụ trẻ nhất Đại Lương ____

Thật không biết từng là Thủ phụ trẻ tuổi nhất, Tạ đại nhân sẽ có cảm tưởng thế nào đây?

Đáng tiếc là, từng là Thủ phụ trẻ tuổi nhất, Tạ đại nhân của chúng ta chẳng có cảm tưởng gì sất, hử giờ đây đã sa đoạ, một lòng vì Thái tử điện hạ của mình mà thôi, giờ khắc này, hắn đang cùng Ngọc Hữu Đường tay trong tay đi lang thang trong con phố nhỏ ở Quảng Lăng trong nắng ấm.

“Tạ Hù, có một chuyện, ta vẫn luôn muốn nói ra.” Ngọc Hữu Đường cầm bánh bao cắn một miếng.

Tạ Hù hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ngọc Hữu Đường hà ra hơi sương: “Liên quan đến đoạn thời gian riêng tư này.” (Lúc abcxzyz :'))

“” Tạ Hù vừa nghe thấy vậy, cup mi che đi mắt đen, hai tai đỏ bừng, nhưng nét mặt vẫn rất trấn định, vẫn rất bình tĩnh hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngọc Hữu Đường đáp: “Sau này, chàng sẽ vẫn dịch dung thành Liễu đại nhân ở cùng với ta sao, ta cảm thấy ta bắt đầu quen với vẻ ngoài 'Liễu đại nhân' rồi, 'Tạ tiên sinh' dài ngắn ra sao, ta sắp quên đến nơi. Với lại lúc làm chuyện nam nữ, ta biết chàng là Tạ Hù, nhưng mặt lại là của người khác,“ nàng dùng một chút tìm tòi: “Cảm giác, rất quý dị..” (đợt này chắc chắn abcxzyz rất nhiều, nhưng tác giả chỉ tả có 1 lần, mọi người có buồn không? Riêng mình, mình rất buồn :V)

Tạ Hù mặt tối sầm lại: “Tạm thời chỉ có thể như vậy.”

Ngọc Hữu Đường vỗ vỗ lưng hắn, bày ra bộ dáng thấu hiểu, an ủi: “Ừm, đòi người nhiều khó khăn, ta cũng không lột trần chàng”

= . . =

Năm mới đến.

Hai tư tháng chạp, quét dọn nhà cửa.

Ngày hôm đó, trong hoàng cung, cung nhân và thái giám bắt đầu quét dọn từng cung điện, lấy các thứ ra lau chùi, chấn gối rèm cửa cũng tháo xuống để đem giặt, vẩy nước quét sàn, quét mạng nhện, khơi thông cống rãnh. Mọi nơi đều vui vẻ tống vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ để đón năm mới.

Ngày hôm đó, Ngọc Hữu Đường cũng rời Dương Châu, lên xe ngựa trở về kinh thành.

Khởi hành từ sáng sớm lúc đến đã tối khuya, nàng ngồi liền tới Đoan Bản cung, ánh nến vàng lấp lánh chiếu ra từ cửa sổ trong điện, cung điện to lớn bình thường vẫn luôn tối tăm, bây giờ sáng sủa ấm áp như một chiếc đèn lồng.

Nàng vịn tay Tạ Hù, bước xuống xe, khẽ nói: “Ta đã từng rất ghét nơi này, hiện tại ta lại thuộc về nơi này.”

Tạ Hù nói: "Cái chính là xem ai là người ở bên nàng.”

Đúng là đồ nói mà không biết ngượng, cũng chỉ có người này mới có thể dùng giọng điệu thần nhiên mà nói như vậy thôi.

Ngọc Hữu Đường cười mỉm, nhất định phải chọc ngoáy hắn: “Đừng quên, chàng chính là người khiến ta chán ghét.”

Tạ Hù không nói gì.

Bọn họ bước lên thềm đá, thái giám xếp hàng đứng hai bên đến tận cửa cung, Ngọc Hữu Đường mỉm cười, bước qua bậc cửa, khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, không khỏi ngẩn người.

Một người thân mặc hoàng bào đang ngồi dựa lưng trên ghế thái sư uống trà, tùy tiện bừa bãi lại kiêu ngạo, không phải Hoàng thượng thì còn là ai?

Cách án nhỏ chính là Tề vương đã lâu không gặp, nhị hoàng tử Ngọc Hữu Dương, hắn một thân đồ tươi, kim quan vấn tóc, càng lớn, ngũ quan càng thêm thâm thúy tuấn lãng, hai người họ đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ...

Mất lại chuyển về trên người Hoàng đế, đứng sau hắn là một nam thanh niên trên người là quan bào nhất phẩm, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú ôn nhã, hắn là người đầu tiên chú ý đến đoàn người Ngọc Hữu Đường.

Cùng lúc đó, nội giám bên cạnh cũng cao giọng bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng đế bệ hạ, Tề vương điện hạ, Thủ phụ đại nhân, Thái tử điện hạ hồi cung_____”

Ba người đồng thời nhìn về phía này.

Ngọc Hữu Đường vội quỳ xuống thăm dò, quỳ lạy hành đại lễ, cất cao giọng: “Nhị thân khấu kiến phụ hoàng_____”

Bích Đường và Tạ Hù đứng lẫn trong đám cung nhân, lẻo đẻo theo sau hành lễ.

Hoàng thượng bệ hạ vội đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Ngọc Hữu Đường, dùng hai tay nâng nàng dậy, nói :“Trời ơi, Đường Nhi mới đi chơi từ Dương Châu về, đường xá xóc nảy. Chưa chi đã hành lễ thế này, phụ hoàng đau lòng quá, còn không mau đứng dậy!”

Ngọc Hữu Đường thuận theo đứng dậy, phúi bụi bám trên áo lông trắng.

Tề vương cũng đứng dậy, chấp tay: “Hoàng huynh, có khỏe không.”

Ngọc Hữu Đường hơi gật đầu, cười nhẹ: “Nhị đệ, đã lâu không gặp.”

Nàng nhìn Tề vương, nam hài đã đến tuổi liền lớn nhanh như thổi, năm ngoái còn chưa cao bằng mình, mới đó đã cao hơn nàng nửa cái đầu, ánh mắt giống y mẫu phi hần, mắt hạnh, trắng đen rõ ràng, sáng rõ trong trẻo.

Hoàng đế bệ hạ híp mắt cười cười, vỗ vai hai người: “Năm mới, con cái đều trở về bên người trăm, thật tốt.”

Lão nhân lại kéo thanh niên tướng mạo ôn hòa phía sau tới, chỉ chỉ hần hỏi Ngọc Hữu Đường: “Đường Nhị, đến nhìn xem ai đây nào?”

Ngọc Hữu Đường mỉm cười: “Không phải đồng môn của nhi thân khi còn ở Quốc Tử Giám sao.”

Hoàng đế bệ hạ vỗ tay cười hóm hờ: “Ha ha ha, đúng vậy a.”

Ngọc Hữu Đường từ khi còn ở Dương Châu đã nghe được tin tức về tân nhiệm Thủ phụ, nói thật, nàng khi đó còn kinh ngạc một phen, chưa từng ngờ tới vị trí Thủ phụ đề trống đã lâu này cuối cùng lại rơi xuống hậu nhân Phưong gia.

Khi Phưong Thủ phụ trí sĩ, một đồng đại thân rời khỏi Nội các, nhưng nhi tử Phưong Thủ phụ Phưong Niệm Lễ lại không có động tĩnh gì, rất ngoan cường ở lại Hàn Lâm. Khi đó, Ngọc Hữu Đường vẫn luôn sai người theo dõi hần, một thời gian dài không thấy có gì dị thường, cũng đã từng xem qua sách vở công văn hần biên soạn, rất bình thường, không hề giống người có tài cán nổi bật. Rồi sau đó, nàng bận bịu lo vụ kho lúa tiền triều, đối phó phản tặc, có quá nhiều thứ phải để ý, giám thị Phưong Niệm Lễ không còn gắt gao như trước. Kết quả mới mấy năm, kẻ này lại trở thành tân Thủ phụ quang minh chính đại đường hoàng đứng trước mặt mình. (·) giấu cmn tài, còn mình thì ế có cái mọe gì để mà che với giấu :()

Đi một kinh dịch Phưong Thủ phụ, lại mọc lên một Phưong Thủ phụ con, Ngọc Hữu Đường trong lòng rất không vui.

Thật không biết Hoàng thượng đang suy tính cái gì, trong núi không hổ, lại thả hổ vào rừng.

Mấy ngày trước khi hồi cung, Đông cung truyền tới mật thư, trong thư nói có một tiểu nội sử đột nhiên rơi xuống nước mất mạng, nghe là biết sao có thể đơn giản như vậy được, cộng thêm nhị hoàng tử lại hồi cung.

Xem ra, lần này đi Dương Châu dưỡng bệnh, chẳng qua chỉ là trời quang trước giông bão...

“Hạ quan bá kiến Thái tử điện hạ.” Phưong Niệm Lễ hành thần lễ, cắt ngang tâm tư hỗn loạn của Ngọc Hữu Đường.

Ngọc Hữu Đường câu môi, nói trái với lòng mình: “Niệm Lễ huynh không cần đa lễ, huynh và ta là bạn thâm giao cùng trường, ngày đó giám quốc, phụ thân huynh giúp ta quản lý xử trí quốc sự một thời gian, sau này huynh phụ tá phụ hoàng, kính xin vì hần phân ưu.”

Hoàng đế bệ hạ nghe vậy, mắt cong cong, tiến lên trước vỗ vai mỗi người một cái, cười cười: “Được được được, đều là những đứa bé ngoan, ba người các người quan hệ tốt, cùng nhau giúp trăm phân ưu ahahaha!”

Ngọc Hữu Đường thấy hần diễn sâu khó phân thật giả, khoe miệng gằn gặt, mãi một lúc sau mới về bình thường, cười nhạt, nhìn về phía hai người kia.

Tề vương cũng cười gượng gạo, mặt cứng đờ nhìn sang.

Ngoại trừ Hoàng đế bệ hạ cười đến mắt híp lại thành đường chỉ ra, thì những người còn lại đều “Nhìn nhau cười nhưng trong lòng muốn ới”.

= . . =

Cuối cùng cũng tiến được ba người hư tình giả ý đi, Ngọc Hữu Đường tê liệt quay về ngồi vào ghế, khiến cung nhân lui hết, chỉ chừa lại mình Tạ Hù.

Nàng phiền muộn tự rót cho mình một ly trà: “Kiểu này chẳng phải rõ ràng là đáng Nhị hoàng tử muốn quay về đối nghịch với cô đây mà.”

Nàng nện bàn: “Không muốn a a a, cô mới được sướng mấy ngày thôi mà.”

Tạ Hù đặt tay lên bàn, kéo nắm tay nhỏ đang nện bàn vào lòng bàn tay mình: “Không sao, như vậy cũng tốt.”

Ngọc Hữu Đường ngược mắt nhìn hần: “Chỗ nào tốt?”

Tạ Hù nói: “Chỗ nào không tốt, lẽ nào nàng còn muốn làm Hoàng đế?”

Ngọc Hữu Đường hóp một ngụm trà nhuận giọng: “Không được sao.”

Tạ Hù cười xùy một tiếng rất khó nghe thấy: “Nàng?”

Ngọc Hữu Đường đặt mạnh cái chén lên bàn, nheo mắt nói: “Làm sao, chính ta Hoàng Thái tử đương triều Đại Lương tự tay bắt được người với bè lũ phản tặc.”

“Ta không phải là phù nhận năng lực của nàng,” Tạ Hù lấy cái chén nàng đang bóp chặt ra: “Chỉ là, nàng muốn lấy thân phận nào để xưng đế, nam tử hay là nữ tử? Nếu vẫn giả nam, sẽ phát sinh rất nhiều chuyện phiền toái, nạp phi, sinh con, cần lừa gạt giấu giếm rất nhiều chuyện, rất dễ để lộ sơ hở.”

“Nếu lấy thân phận nữ tử xưng đế, từ xưa đến nay chưa từng có nữ đế, nàng nhất định phải hứng chịu chê trách chỉ trích từ đám thần tử, bách tính bất mãn, trình độ của đám người này, lúc nàng giả cầm đã từng nếm trải.”

“Huống chi, phụ hoàng nàng chỉ sợ cũng không đồng ý để nàng kế vị, ngay từ chuyện Phương Niệm Lễ lên làm Thủ phụ, hấn đã bắt đầu áp chế nàng rồi, cũng không phải là vị sợ bị chiếm quyền, mà là trên cương vị phụ thân, hy vọng chỉ cần dùng một số phương pháp mềm dẻo, để nhắc nhở nữ nhi mình tự biết khó mà lui, không nên tranh cường háo thắng, mưu toan thay thế vị trí của nam nhân.”

Ngọc Hữu Đường nghiêm túc lắng nghe, chống cằm: “Vậy ta nên đi nơi nào đây, nếu ta không làm Thái tử, mẫu hậu sẽ thế nào? Nếu ta không làm Thái tử, ai sẽ làm, lão Nhị sao? Vậy những cố gắng của ta từ trước đến giờ để làm cái gì?”

Tạ Hủ giờ tay xoa xoa đầu nàng: “Mặc kệ điện hạ chọn con đường nào, ta đều sẽ trung tâm tận lực.”

“Ngừng, nói hay nhỉ.” Ngọc Hữu Đường lẩm bẩm tức giận, nhưng thực ra trong lòng ngọt ngào muốn chết.

Trong cung Thái tử một mảnh an bình tốt đẹp, còn bên ngoài tuyết rơi lất phất.

Những bông tuyết hoàn mỹ rơi rơi trong màn đêm, rơi vào đèn lồng, tan chảy...

Nhị hoàng tử và Phương Niệm Lễ, hai thiếu niên hồng y kẻ vai đi trong màn đêm.

Bỗng có một người tiếp nhận ô giấy dầu cung nhân đưa tới, bung ô, bên trên tán ô có hình hai con cá chép đang cùng nhau bơi lội, tao nhã nhậm.

Ô rất lớn, thừa sức che phủ hai người khỏi những bông tuyết rơi.

Thanh niên cầm ô hà ra sương trắng: “Điện hạ, tuyết lại rơi rồi.”

Thiếu niên còn lại xoa xoa tay, bông tuyết theo gió thổi bám vào mày kiếm nháy mắt tan ra: “Niệm Lễ, năm nay mùa đông thật dài, tuyết rơi nhiều quá.”

Phương Niệm Lễ ôn hòa nói: “Ngại gì tuyết rơi, khi tuyết rơi thần tất vì điện hạ bung dù.” (:)), à há, biết rồi nhá

Tề vương mặt mày cong cong nở nụ cười, hiếm khi thấy thanh niên từ trước đến giờ luôn nóng nảy hấp tấp lại có biểu hiện trẻ con như vậy: “Bản vương từ trước đến giờ chưa từng sợ qua cái gì, dù gió tuyết có lớn hơn nữa, trong mắt bản vương cũng chỉ là cái gì...”

Hắn thông thả nhả chữ đọc lên một câu thơ: “Giống như gió xuân bắt nạt ta, đem qua thời gian mấy cảnh hoa.*”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhà nì

Tết đến, không khí vui mừng bao trùm khắp nơi, người người cảm tử hoa phục; sáng sớm mừng một tháng chạp Hoàng đế bệ hạ đến Kê Minh Tự thắp hương, khi hồi cung tự tay viết mấy chữ “Phúc”, sai người đưa tới các cung; ngày mười năm, mười sáu, triệu ngự tiền đại thần, quan tã hữu đến Cẩn Thân điện; ngày hai sáu, hai bảy triệu chư vương, các đại học sĩ Hàn Lâm đến Phụng Thiên điện, ban thưởng chữ 'phúc'.

Khi được ban thưởng chữ "Phúc", Thân vương, Quận vương, ngự tiền đại thần đều lần lượt đến quỳ trước án thư của Hoàng thượng, tiếp nhận chữ Hoàng thượng tự thân viết, rồi dập đầu tạ ơn, sau đó theo đuôi thái giám đi ra ngoài.

Ngoại trừ ban thưởng chữ “Phúc”, còn có ban thưởng chữ “Thọ”, với cả mấy câu bốn chữ cát tường như “Nghỉ xuân nghìn tường”, “Một năm an khang” các loại, những chữ này chỉ có đại thần thân cận mới có phúc hưởng, phải nói là vinh dự vô vàn.

Thái Bảo đại nhân đã ra làm quan được hai tư năm, thế là năm nay ngoài chữ “Phúc” còn được thưởng thêm “nhị thập tứ”, hấn vô cùng phấn khởi đem treo giữa nhà, rồi gọi là “hai tư phúc đường”, Hoàng đế biết được, lòng tâm vui vẻ, ban thưởng hậu hĩnh.

Năm cũ sắp qua, Tạ Hủ dậy thật sớm, muốn ở bên Ngọc Hữu Đường ngày cuối cùng trong năm.

Khi hấn đi bộ từ Điện Dược cục đến Đoan Bản cung, thì thấy được cảnh tượng__

Sáng sớm, một người một thân rực rỡ, trên người hồng y viền lông trắng, đang đứng nghiêng người trên thang trúc, nàng một tay cầm đèn lồng đỏ thắm, tay còn lại bám vào thang, đang đuối tay với lên cửa điện, cố gắng treo đèn lồng.

“Điện hạ, ngài cẩn thận một tí.”

“Điện hạ, vẫn nên để nô tài làm đi!”

Phía dưới mấy cung nhân thấp thòm giữ thang, căng thẳng đến nỗi mồ hôi đầm đìa, mắt ngân ngấn lệ, mà người bên trên không chút hoang mang nhìn xuống, nở nụ cười còn đẹp hơn cả hoa mai: “Chớ sợ, cô bám rất chắc.”

Tạ Hù ngược lên ước lượng độ cao, ít nhất còn cao gấp đôi hẳn, nhất thời nổi giận, vọt tới dưới thang, có chút bức mình trách cứ: “Điện hạ, thân thể người yếu, chuyện nguy hiểm như vậy, giao cho hạ nhân làm là được rồi.”

Ngọc Hữu Đường nghe hẳn nói vậy, nhưng bỏ ngoài tai, cứng đầu nhón chân lên...

Tạ Hù căng thẳng lo lắng.

Thái tử điện hạ chơi một hồi, nửa ung dung nửa khó khăn treo đèn lồng lên, rồi mới thông thả leo xuống, hai chân nhỏ đặt lên mặt đất.

Lúc này tâm Tạ tiên sinh chúng ta mới bình ổn trở lại.

Ngọc Hữu Đường phui phui tay áo thêu chỉ vàng, mắt đầy ý cười như mặt trời ấm áp giữa trời đông: “Không hề gì, trước đây ở trong chùa, cũng thường hay treo đèn lồng mà.”

___ Chỉ là khi đó, không phải leo thang, mà là chàng đứng trên ghế, bế ta lên cao.

Trong lời nói của nàng còn ẩn giấu một ít tình cảm khó mà diễn tả bằng lời, nhưng Tạ Hù lập tức hiểu được, bộ dạng muốn trách mắng của nam nhân nháy mắt tiêu tan, lại nhã nhặn ngoan ngoãn lễ độ theo Ngọc Hữu Đường trở về cung.

Có lẽ là tâm tình tốt, hoặc điều dưỡng tốt gì đó, thân thể Ngọc Hữu Đường đã hoàn toàn khôi phục vô cùng khỏe mạnh, sau lần kinh thứ hai, Tạ Hù bắt mạch cho nàng, mạch tượng rất bình thường.

Theo lý mà nói, không cần tiếp tục điều dưỡng tỉ mỉ cẩn thận như trước, bắt đầu có thể hoạt động một số hành vi tự do phóng khoáng, tỷ như không cần uống nước cây ích mẫu, lại tỷ như thỉnh thoảng có thể tìm Thẩm Hiến đến luyện kiếm chẳng hạn, nhưng mà Tạ Hù không cho phép, chỉ cần nhắc đến thì mặt mày liền xum xía.

Hôm nay có cái việc nhỏ như con thỏ là treo đèn lồng thôi mà đã hẳn đã bày ra bản mặt như thế rồi, Ngọc Hữu Đường thực sự không chịu nổi nữa, chấp tay đi ở phía trước, oán giận hỏi: “Lẽ nào sau khi có quý thủy, ta sẽ không thể sống như nam tử bình thường nữa à?”

Tạ Hù đáp: “Nàng vẫn nên tiếp tục chú ý an dưỡng, nếu không bệnh sẽ lại tái phát.”

“Lúc trước chàng nói là đã loại hết hàn khí rồi mà.” Ngọc Hữu Đường nhú mày.

Tạ Hù không nhanh không chậm nói: “Chỉ là phần ngoài mà thôi, nàng dùng thuốc nhiều năm, bệnh căn có thể vẫn chưa trị hết.”

Ngọc Hữu Đường vung tay áo: “Khi đó chàng không nói thế này, chàng nói đã khỏi hẳn!”

Tạ Hù ôn nhu xoa xoa đầu nàng: “Vì vậy ta mới bị nàng gọi là lang băm.”

Ngọc Hữu Đường: “.”

= . . =

Kỳ thực, Tạ Hù như vậy là vì có nỗi niềm khó nói, nửa tháng trước khi hồi cung, hẳn lại bắt mạch cho Ngọc Hữu Đường thêm lần nữa___

Văng lai lưu lợi, như bàn tẩu châu, ứng chỉ viên hoạt...*

*Mạch đập đều đặn, giật giật gì gì đó =. =

Hình như là hi mạch.

Một khắc đó, tim Tạ Hù đập loạn, tí nữa thì hồi hộp bỏ mình, nhưng trong chốc lát đã bình ổn lại, nhưng rồi lập tức lại nảy sinh rất nhiều cảm xúc hỗn loạn, xuyên qua hết thảy tâm trí cùng trái tim hẳn, mừng đến phát điên, rồi lại xấu hổ không chịu nổi, tiểu cô nương tự mình nuôi lớn có thai, lại là con của chính hẳn, lại thêm một lý do để nàng là của hẳn. (Sao dịch câu này thấy cẩu huyết quá cha mẹ ơi ๖_๖)

Hẳn thực sự muốn lập tức chia sẻ cùng Ngọc Hữu Đường, nhưng bỗng nhiên nhớ tới cô nương này mỗi lần đến tháng đều đau khổ muốn chết, vì vậy đối với hẳn mà nói, đây chính là một tin tốt, nhưng đối với Ngọc Hữu Đường mà nói, chỉ sợ là tin dữ đi.

Thế là lão nam nhân nhanh chóng ổn định nỗi lòng, kiềm chế những thổ lộ sắp xé tan cuống họng để thoát ra.

Hắn cup mắt ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ trong ánh nến, quyết tâm đè nén tất cả, giữ kín bí mật, chờ thêm một thời gian, thông thả lại

thong thả, rồi mới nói cho nàng biết.

Có điều, hậu quả của việc che giấu chính là, hần bắt đầu điên cuồng bổ sung kiến thức dưỡng thai, muốn biết tất cả hành tung hoạt động của Ngọc Hữu Đường, muốn tiêu diệt bất cứ tình huống bất lợi đối với thai nhi, ở phương diện ăn uống thì càng thêm nỗ lực, mỗi ngày ở phòng bếp, một đám cung nữ, ngự trù mặt đầy vẻ sùng kính vây xem Cục thừa đại nhân thanh tú tuần nhả trong màn khói dầu, tay cầm muôi nêm nếm, mồ hôi đổ như mưa, chuẩn bị com nước cho Thái tử điện hạ.

Bích Đường tất nhiên là cũng biết, bởi vì tình hình khách quan ngăn trở, Tạ Hủ không thể lúc nào cũng ở bên Thái tử điện hạ, chỉ có thể ủy thác cho Bích Đường thời thời khắc khắc giám sát. Khi Bích Đường biết được, như bị sét đánh mãi là không bình tĩnh nổi, nhưng vì tố chất nghề nghiệp, nàng rất nhanh nhập tâm vui đầu vào chăm sóc quản lý Thái tử điện hạ, ngoài những điều Tạ tiên sinh bảo nàng để ý không cho Ngọc Hữu Đường làm, thì còn phải báo cáo chi tiết sinh hoạt hàng ngày của Thái tử, ngay cả chi tiết nhỏ khi ăn uống cũng phải báo. (Đang tưởng tượng về mặt nghiêm túc của bạn Bích Đường khi báo cáo bạn Đường sắc canh, hắt xì hơi khi ăn cơm, hôm nay ăn nhiều hơn hôm qua một miếng... :), còn anh Hủ thì chăm chú lắng nghe :), hài vl)

Thần kinh hai người thời thời khắc khắc đều căng như dây đàn, chỉ lo Ngọc Hữu Đường bất cẩn, tổn thương thai khí.

Đặc biệt là, sáng nay Bích Đường mót quá, nhịn không nổi nữa mới đi giải quyết, vừa mới đi một cái, thì Tạ Hủ đã thấy Ngọc Hữu Đường treo lên cao như vậy để treo đèn lồng, quả thực muốn điên...

Đương nhiên, Thái tử điện hạ của chúng ta tất nhiên cũng có thể cảm nhận được thái độ khẩn trương quá mức của người bên cạnh, điều này khiến nàng cực kỳ khó chịu, nàng đã từng nói với Bích Đường như thế này: “Người bây giờ sao lại giống hệt Tạ tiên sinh vậy ha.”

Bích Đường chỉ có thể khổ não pha trò: “Gần mực thì đen, a ha ha ha...”

May mà câu trả lời này vẫn thỏa mãn được Thái tử điện hạ, thuận lợi qua ải, lẫn lộn đến tận giao thừa.

= . . =

Đêm giao thừa, bốn phía trong cung treo đèn kết hoa, không khí vui mừng tràn ngập.

Trước mắt toàn món ngon, yến tiệc sum vầy khiến người người cao hứng, thế mà Ngọc Hữu Đường lại cảm thấy rất mệt mỏi, không biết là vì uống mấy ly rượu chúc, tửu lực không đủ hay là vì bình thường bị Tạ Hủ nuông chiều quen rồi nên dễ dàng mệt mỏi, cuối cùng, tai chỉ còn nghe thấy mơ hồ tiếng hoàng thân quốc thích ăn uống linh đình, càng lúc càng mệt, nàng không thể làm gì khác hơn là dụi dụi mắt, tùy tiện bịa ra cái cớ ra hoa viên hứng gió để thanh tỉnh.

Bích Đường vội vã đuổi theo chủ tử nhà mình, giúp nàng khoác một cái áo choàng lông cáo.

Nàng đã bị dưỡng thành thói quen được quan tâm như vậy nên chỉ hơi nhú mảy, sau đó khôi phục sắc mặt, chậm rì rì đi xuyên qua hoa viên, đi về phía Đông cung.

Đêm giao thừa không hề có một tẹo không khí nặng nề lạnh giá, kinh đô đèn đuốc sáng rực chiếu sáng nửa bầu trời.

Tạ Hủ ở trong cục dự yến, chỉ nhớ đến thân thể Ngọc Hữu Đường, nghĩ đứa nhỏ này trong yến tiệc nhất định là sẽ uống rượu, ngày càng sốt ruột, thấy cung nhân thái giám trong yến tiệc huyền não có chút lơ là liền lập tức thoát thân, định tìm cơ hội len lút gặp Bích Đường, dặn dò nàng phải lưu tâm Thái tử điện hạ, chớ có để nàng uống nhiều đến say.

Những bước chân sốt ruột đầy lo lắng của hần như nhịp tim hần vậy, các cung nữ tiến đến chào hỏi, hần cũng không thèm quan tâm, bỏ hết tất cả.

Một quay về, một đi đến, không ngờ lại chạm nhau.

Dựa vào ánh đèn trong hoa viên có thể thấy rõ ràng nét mặt hai bên, song phương đều ngẩn ra.

Ngọc Hữu Đường không đi tiếp, chỉ đứng tại chỗ chờ hần đi qua, tâm ý tương thông, Tạ Hủ cất bước đến gần.

Ngọc Hữu Đường liếc nhìn đôi mắt thâm trầm của hần, xoay người, nhìn về phía xa xa, nói một câu: “Lại một năm nữa trôi qua.”

Tạ Hủ cúi đầu nhìn chằm chằm nàng, cái trán cao, chóp mũi thanh tú: “Ừ, bằng này năm ngoái, không có ở bên cạnh nàng.”

Ngọc Hữu Đường khẽ mỉm cười: “Cuối năm, cần gì phải thương tâm chuyện đã qua.”

Tạ Hủ cũng theo nàng nở nụ cười, tuy không cười thành tiếng, nhưng lại có cảm giác ấm áp vô thanh thắng hữu thanh, hần nhả chữ rõ ràng, chậm rãi cam kết: “Sau này, mỗi năm, ta đều sẽ ở bên cạnh nàng.”

Bùm_____

Cách đó không xa, những tia lửa màu vàng nở rộ trên bầu trời đêm.

“Ôa ôa, bắn pháo hoa rồi!” Cung nữ và thái giám bật lỗ tai, vui vẻ kêu to chạy ngang qua, bọn họ chăm chú chạy đi xem pháo hoa, không chú ý thấy hai vị quý nhân không nhúc nhích đứng trong vườn.

Bùm bùm bùm__

Liền một loạt pháo hoa, bầu trời đêm rực rỡ, pháo hoa như bông hoa xinh đẹp nở rộ, một phát lại một phát, bay lên trời, trong những đám mây đen xì, nhanh chóng lớn lên, thoáng chốc đã nở ra một đóa, một đóa, lại một đóa hoa rực rỡ, như sợi tơ vàng tinh mỹ, cánh hoa bay bay lấp lánh... Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở, cung đình trong màn đêm, sáng như ban ngày...

Tạ Hù hỏi nàng: “Có đẹp không?”

Ngọc Hữu Đường nhìn như say như mê: “Đẹp lắm.”

“Có phải bây giờ rất vui không?”

“Ừm!”

Tạ Hù nhìn pháo hoa trong mắt nàng, dường như muốn để đối phương nghe rõ hơn một chút, nghiêng người sang, nói: “Vậy thì nhân tiện báo cho nàng biết một chuyện.”

“Hử?”

“Điện hạ sợ rằng, đã có thai...”

“Cái gì?!”

Thế là, Tạ tiên sinh của chúng ta có một mắt trái đen thui làm quà tết.

Mà ở một nơi khác trong hoàng cung, Tề vương điện hạ và Thủ phụ đại nhân tân nhiệm Phương Niệm Lễ cũng sóng vai đứng trong tiểu đình giữa hồ ngắm pháo hoa.

Bọn họ đứng rất gần nơi bắn pháo hoa, đèn hoa rực rỡ, rơi như mưa, vài ánh lửa tàn bay vào trong đình.

Tề vương điện hạ hưng phấn, giơ tay ra bắt, lại bắt hụt, lắc đầu cười nói: “Pháo hoa, đẹp thì đẹp thật, tiếc là như phù dung sớm nở tối tàn, biến mất quá nhanh.”

Phương Niệm Lễ không đồng tình với hắn, uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, nói: “Điện hạ nói lời này sai rồi, khói hoa sau khi nở, quả thực tàn lụi rất nhanh, nhưng trong phút chốc đã tỏa sáng. Người ở đời, cam nguyện bùng cháy rồi hóa tro, bất nguyện mục nát với bùn đất.”

= . . =

Mấy ngày tết, triều đình nghỉ lễ.

Ngọc Hữu Đường căn bản không có thời gian rảnh rỗi để mà hưởng thụ, giống như sắp lâm đại địch vậy, mỗi ngày đi đi lại lại trong cung, tự nhiên nhận được tin dữ có thai, nàng ngay cả cửa cũng không dám ra ngoài, có thần tử đến chúc tết cũng khó chịu, tóm lại, thành người khác rồi.

Tạ Hù sợ nàng luẩn quẩn trong lòng, lại vương ca trực ở Điện Dược cục, hành động bất tiện, chỉ đành dặn Bích Đường ngày đêm theo sát nàng, canh giữ bên cạnh, khuyên giải: “Điện hạ a, ngài đừng như vậy nữa, vì hải tử trong bụng, cũng nên loại trừ lo lắng, giảm bớt căng thẳng, duy trì tâm tình sung sướng a.”

Ngọc Hữu Đường ngồi lại vào ghế tựa: “Người nói, bản cung làm sao duy trì tâm tình sung sướng?” Nàng giận dữ chỉ một ngón tay vào cái bụng còn chưa biến hóa: “Cô là Thái tử, cái bụng càng lúc càng lớn, nghe hay quá nhỉ?”

“... Rồi sẽ có biện pháp.”

Ngọc Hữu Đường nhỏ vào, nỗ lực ổn định tâm tình: “Không còn cách nào nữa, chỉ có thể như thế này. Bích Đường, mang bút đến đây.”

Bây giờ đầu năm trôi qua, đám đại thần lục tục nói đầu nhau đi làm, sau khi nghỉ lễ xong Hoàng đế bệ hạ cũng bắt đầu hiến thân cho quốc sự.

Từ cuối năm trước, vùng duyên hải Đông Nam giặc Oa* hết sức càn quấy, liên tục tấn công, quấy rầy bình dân bách tính.

*người Oa, người lùn, cách gọi người Nhật của Trung Quốc thời xưa (bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỉ XIV-XVI)

Vì đám rác rưởi này, Hoàng đế bệ hạ rất ư là đau đầu, đau từ cuối năm trước đến tận năm nay.

Hôm nay, một tướng lĩnh bất sống được một tên cướp biển mang về cung, giao cho Hoàng đế bệ hạ, để hắn tự thân thăm vấn.

Hỏi nửa ngày, tuy có dịch quan hiểu được tiếng Oa, nhưng tiểu giặc Oa này không biết là cố ý hay là do trình độ ngôn ngữ kém, lái nhái một hồi, cuối cùng vẫn không hiểu.

Mà từ trước đến nay, Hoàng đế bệ hạ đã nghe thì khó mà quên, kiên trì nghe nghe, liền thuận tiện ghi nhớ mấy câu từ thú vị của người Oa.

Xế chiều hôm đó, Hoàng đế bệ hạ trở về chốn riêng tư, Sách công công liền thần thần bí bí móc từ trong tay áo ra một phong mật thư, đưa cho hần, nói tin này đến từ Đông cung, Thái tử tự tay viết.

Hoàng đế bệ hạ tùy tiện là lười liếm, xé phong thư lấy thư ra.

Nội dung bên trên: “Phụ hoàng, nhi thần có tin vui, là thật.”

Kí tên, Ngọc Hữu Đường, còn kèm thêm cả ấn tỳ thái tử tinh xảo hồng chói lọi.

Hoàng đế bệ hạ phun trà, mắt lờ ra tí thì rút: “Nà nỉ?!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cái cốc thứ ba hy sinh

Edit + beta: Từ Linh

Hoàng đế bệ hạ muốn lập tức vọt đến Đoan Bản cung, nhưng không thể, làm Đế Vương hần buộc phải thời thời khắc khắc duy trì phong độ và sự bình tĩnh, vì vậy hần chỉ có thể lạnh nhạt nghiêng đầu, quay sang Sách công công bảo: “Tiểu Sách tử, khởi giá đến Đoan Bản cung.”

Mặc dù giận đến sắp nổ đầu rồi!

Lão nhân ngồi liền đi chậm rì rì như rùa tới cung thái tử, hần không thêm ưu nhã đáp lên lưng hoạn quan để xuống, mà trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhảy phắt xuống đất, sau đó chạy nước kiệu* phóng tới cửa điện...

*nước kiệu: chạy với tốc độ chậm, hay nói cách khác là đi như chạy. Gấp lắm rồi nhưng vẫn phải cố giữ hình tượng =), đáng yêu quá.

“Hoàng thượng giá__ đảo...”

Tiểu thái giám đứng đầu hàng phụ trách thông báo, còn chưa thông báo xong thì một bóng dáng màu vàng đã lách qua cửa rồi, đành phải đột ngột giảm thanh, ịu xiu nuốt lại vào bụng.

Nhưng Ngọc Hữu Đường ở trong điện vẫn nghe thấy, nàng vội vã bỏ quyển sách trong tay xuống, rào bước như chạy đến trước cửa điện, khoảnh khắc trước khi Hoàng thượng bước qua bậc cửa đã quỳ gối trên mặt đất.

Tiền phát chế nhân* mới là chính đạo.

*đánh đòn phủ đầu, ra tay trước để chiếm ưu thế, hành động trước để kiểm chế đối phương.

Thế là Hoàng đế bệ hạ của chúng ta, khi bước qua cửa, cảnh đầu tiên nhìn thấy chính là: nhi tử mình đang mang thai (...), ặc nhầm, nữ nhi cúi đầu quỳ gối trên sàn gỗ lạnh lẽo, áo lông choàng ngoài, nhìn qua thật nhỏ nhắn yếu ớt, đầm đìa đáng yêu...

Tâm hơi đau, thân là cha, Hoàng đế bệ hạ bùng bùng lửa giận lập tức hóa thành một vũng nước xuân, vốn đang u ám lập tức chuyển thành trời quang nắng ráo, hần vội vàng tiến lên hai bước, muốn đỡ Ngọc Hữu Đường đang quỳ trên sàn lên: “Đường Nhi, con đừng quỳ, mau đứng lên.”

Ngọc Hữu Đường vẫn không đứng dậy, vẫn duy trì tư thế, lắc lắc đầu: “Nhi thần có tội, phụ hoàng nếu vẫn còn giận nhi thần, nhi thần tuyệt đối không đứng lên.”

“Không giận con, không giận con...” Hoàng thượng bệ hạ đau lòng còn không kịp, “Đứng dậy, trẫm còn chưa nói câu nào cơ mà, con chưa chi đã quỳ rồi, trẫm lần này đến không phải là muốn trách con, con mau mau đứng dậy!”

Ngọc Hữu Đường không tiếp tục chống cự, để Hoàng thượng nâng dậy, ngược mắt lên, một đôi mắt trong veo như nước, nhìn Hoàng đế bệ hạ, nói: “Nhi thần từ nhỏ... Vẫn luôn bị coi là nam nhi mà nuôi dưỡng, thiếu đi sự dè dặt của nữ nhi, coi mình là nam tử nên cứ mặc sức tùy tiện, không quản lý bản thân cho tốt, nên mới gieo xuống nghiệp chương này...”

Ngọc Hữu Đường kể lể, mắt còn thuận theo đồ đồ, còn sờ soạng cái bụng một hồi.

Hoàng đế vừa nghe vừa nhìn, lòng càng thêm chua xót, xem ra đều là do lỗi lầm của lão tử, hần vội vã dìu Ngọc Hữu Đường ngồi trở lại ghế tựa có nệm êm, lại khiến Bích Đường lấy đến một cái chăn mỏng, đắp lên cho nàng rồi mới yên tâm trở lại ghế chủ tọa nhấp một ngụm trà, ngừng một chút, hỏi:

“Mấy tháng?”

Ngọc Hữu Đường khẽ đáp: “Khoảng chừng một tháng.

“Quả nhiên xuất cung thì dễ dàng gặp chuyện,“ Hoàng đế bệ hạ quét mắt qua cái bụng còn chưa nhô lên của nàng, đóng nắp ly trà lại, nghiêm túc hỏi: “Của thằng nào?”

Ngọc Hữu Đường trầm mặc một lát, thành thật đáp: “Liều thừa cục Liều đại nhân.”

Bộp cạch, chén sứ rơi khỏi tay, may mà không bỏ mình, chỉ có nước văng ra chảy thành vệt, Hoàng đế bệ hạ không nhịn được quát to: “Tiên sư nhà nó, để tiểu tử kia theo chăm sóc con, kết quả còn làm thêm ra một mạng người?!”

Hoàng đế vung bàn tay lên: “Túm tiểu tử họ Liều đến đây cho trẫm!”

Ngọc Hữu Đường nghe vậy, trong lòng âm thầm ra dấu “V”, yê, thành công chuyển dời tất cả cừu hận lên trên người Tạ Hủ.

= . . =

Khi Tạ hủ bị nội giám đưa đến Đoan Bản cung, trong điện hoàn toàn yên tĩnh.

Hoàng đế bệ hạ ngồi đối diện cửa, đang cầm ly trà thổi thổi, còn Ngọc Hữu Đường đắp chăn ngồi một bên, nghe thấy tiếng thái giám thông báo, nàng khoan thai nhấc mi, nhìn thẳng Tạ Hủ.

Tiểu thái giám thấy người trong điện không có phản ứng gì, lại nhắc lại: “Bệ hạ, Liều đại nhân đến rồi.”

Hoàng đế bệ hạ lúc này mới lưu luyến rời mắt khỏi ly trà nhìn đến Tạ Hủ, nhìn thẳng hai mắt hắn, điềm đạm phất tay một cái: “Các người lui ra ngoài đi.”

Cung nữ, nội giám cùng nhau lui ra ngoài điện, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Ánh sáng ngoài trời bị ngăn bên ngoài cửa, trong điện không khỏi tối đi một chút.

Tạ Hủ tiến lên vài bước, không nhanh không chậm quỳ lạy hành lễ: “Vi thần tham kiến...”

Hoàng đế bệ hạ lập tức lạnh lùng ngắt lời hắn: “Không cần hành lễ.”

Sau đó, gờ bàn tay đang cầm chén sứ lên, ném thẳng ly trà đến ngay bên gối Tạ Hủ!

Chén sứ mỏng manh rơi xuống mặt đất, chia năm xẻ bảy, những mảnh nhỏ màu trắng văng tung tóe, bắn lên trên mặt, lên trên người Tạ Hủ, nhưng hắn không hề né tránh, chỉ chấp tay vái: “Xin bệ hạ bớt giận.”

Tâm Tạ Hủ hơi chùng xuống, đại khái biết là chuyện gì rồi.

Ngọc Hữu Đường cũng nhận ra Hoàng đế bệ hạ rất tức giận, êm dịu kêu một tiếng phụ hoàng, muốn đứng dậy khuyên can.

Hoàng đế bệ hạ cảm giác được nàng muốn bênh người, lập tức ngăn cản nàng: “Con ngồi xuống, không được nhúc nhích.”

Sau đó, Hoàng đế bệ hạ xóc tay áo lên, mắt tròn trừng: “Hôm nay trẫm muốn đích thân giáo huấn tiểu tử này một trận.”

Ngọc Hữu Đường nhú mày: “Phụ hoàng muốn đích thân đánh hắn?”

Hoàng đế bệ hạ nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng, không cho phép con can trẫm.”

Ngọc Hữu Đường: “.”

Hoàng đế bệ hạ bước từng bước về phía Tạ Hủ, đứng ở trước mặt thanh niên đang quỳ gối trên sàn, thật sự thù thế, gờ tay lên, chuẩn bị đánh xuống..

Lão nhân gờ tay, đột nhiên quay đầu lại nhìn Ngọc Hữu Đường: “Con thật sự không can trẫm?”

Ngọc Hữu Đường cau mày nghi ngờ nói: “Hắn đúng thực có lỗi, nhi thần vì sao phải ngăn cản phụ hoàng, người đánh đi, nhi thần nhìn là được rồi.”

“Hãy___” Hoàng đế bệ hạ nặng nề thở dài một hơi, buông tay xuống, không gây ra bất cứ tổn thương gì cho nam nhân.

Phong ba bão táp ngoài dự liệu không có tới, Tạ Hủ nhấc hàng mi dày lên, thì chỉ thấy Hoàng đế bệ hạ đã chấp tay sau lưng, trở lại chỗ ngồi.

Hắn lại tự rót cho mình một ly trà rồi ực ực uống sạch, rồi lườm nguýt Tạ Hủ, đối diện với hắn, trầm ngâm nói: “Tạ tiểu tử, tự ngươi ngấm đi, ngươi thiếu nợ trẫm bao nhiêu chuyện...”

Óe? Cầm Ngọc Hữu Đường suýt nữa rơi xuống sàn, phát sinh cái tình huống gì đây?

Thanh niên quỳ gối trên sàn gạch giặt, dường như muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại bị Hoàng đế bệ hạ cắt ngang: “Năm đó, trăm cho người làm Thủ phụ, người làm hay lắm, lấy oán báo ân, muốn cướp đất của trăm; khi người chạy thoát khỏi cung, trăm tận lực tha cho người một cái mạng, kết quả người lại lẩn vào đến trong mắt trăm, vốn không muốn cho người lại gần Linh Lan lần nào nữa, nhưng vì tình hình thân thể với ảnh hưởng của thuốc với nó chỉ có người mới rõ ràng; được rồi, trăm ngầm đồng ý cho người tiến cung, vốn nghĩ người chắc sẽ an phận thủ thường, đáng hoàng, chăm sóc nó thật tốt, thỏa mãn với hiện tại, kết quả người lừa khuê nữ trăm lên giường còn khiến nó mang thai...”

Ngọc Hữu Đường véo véo mi tâm: lão hồ ly quả nhiên cái gì cũng biết... (trùm cuối :'), chắc tên truyện đặt ra là để dành cho cho thánh này)

“Người có còn nhân tính không hả! Có thể để lão tử yên tâm một chút không!”

Hoàng thượng đột ngột gào toáng lên, dùng một cái, lại ném vật trong tay xuống bên chân Tạ Hủ, tan nát.

___ Ừm, cái cốc thứ ba hy sinh.

Tạ Hủ nghe Hoàng thượng gào thét đầy phẫn nộ, người không chút động đậy, áo bào cũng không thấy có bao nhiêu nhăn nhúm, chỉ cụp mắt nói: “Vi thần đặc biệt xin bệ hạ trị tội.”

“Muốn trăm giáng tội đúng không, “ Hoàng đế bệ hạ đặt tay lên tay vịn ghế tựa gỗ lim, mắt nheo lại: “Được...”

Tạ Hủ phủ phục người xuống, một bộ thần nhiên tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào.

“Kể từ hôm nay, người cùng Thái tử triệt để đoạn tuyệt quan hệ, đừng bao giờ nghĩ tới có thể gặp nó một lần nào nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thần chỉ nói đời này không quỳ gối trước Ngọc thị, chưa từng nói không quỳ trước nhạc phụ

Mấy ngày sau đó, mỗi ngày của cung nhân ở Cẩn Thân điện đều được mở đầu bằng cảnh tượng Thừa cục đại nhân quỳ gối trước Cẩn Thân điện quỳ ở đằng sau chính là toàn bộ quan viên hạ nhân Điện Dược cục, quỳ gần một ngày trời, giờ mao* đến, giờ mậu* về, mặc gió mặc mưa, cứ thế mấy ngày liền.

*giờ mao: 5-7 giờ sáng; giờ mậu: 5-6 giờ chiều.

Cung nữ trong điện thấy nam nhân tuần nhả ngày nào cũng quỳ trước điện, lòng đau khôn xiết, mỗi ngày đều tụ tập ở hàng lang vừa cắn khăn vừa nhìn Liễu đại nhân không hề động đậy...

Còn Hoàng đế bệ hạ thì nhìn cũng không thèm nhìn, mỗi ngày thượng triều hạ triều đều một đường đi thẳng, bần xin không thèm cho Thừa cục đại nhân và một đám người đằng sau một cái liếc mắt, nhiều nhất là thỉnh thoảng “Hừ” một tiếng.

Lại thêm Thái tử điện hạ bỗng nhiên cả ngày ru rú trong Đoan Bản cung, không gặp người nào, kết quả là. . . Trong hoàng cung lại nảy sinh rất nhiều tin đồn vô căn cứ___

Cung nữ giáp: “Nè nè nè, các người có phát hiện gần đây Thái tử điện hạ cũng không ra khỏi cửa không?”

Cung nữ ất: “Đúng thật, hơn nữa đám người Điện Dược cục ngày nào cũng quỳ ở ngoài tẩm cung* của Hoàng thượng từ sáng sớm đến tối muộn, đúng là một chuyện kỳ lạ trong cung à nha!”

*phòng ngủ của vua và hoàng hậu

Một cô cô* tuổi có chút lớn: “Ày... Có cảm giác thật vô cùng quen thuộc, dường như giống hệt hơn mười năm trước.”

*bác gái

Cung nữ ất: “Hơn mười năm trước?”

Bác gái nói: “Mười một năm trước, bệnh của Đại hoàng tử điện hạ rất trầm trọng, mãi không khỏi, nằm liệt trên giường đóng cửa không ra ngoài, một đám Thái y ngày nào cũng quỳ ngoài Cẩn Thân điện cầu xin thánh thượng khoan dung.”

Cung nữ giáp mở to mắt: “Sau đó thì sao sau đó thì sao?”

Bác gái ánh mắt xa xăm: “Sau đó Hoàng thượng sợ bầu không khí trong cung không có lợi cho thân thể của Đại hoàng tử, liền đưa ngài ấy đến Tê Hà tự an dưỡng, tám năm sau, ngài ấy khỏe mạnh quay về, trở thành người mà bây giờ các ngươi thấy... Thái tử điện hạ.”

Cung nữ út: “Ồ ồ, nói như vậy, Thái tử điện hạ gần đây không ra khỏi cửa, có phải là do bệnh cũ tái phát?”

Bác gái vội bịt miệng tiểu cung nữ, nét mặt nghiêm nghị: “Lời này không thể nói lung tung, bà già này cũng kể như vậy thôi, còn thực hư thế nào thì không biết.”

Giáp & út: “Chúng ta hiểu, hiểu. . .”

= . . =

Cứ như vậy được nửa tháng, một buổi tối nào đó, Sách công công như thường lệ đi đóng cửa Cẩn Thân điện, lão nhìn bóng người thon dài ngoài cửa đang từ từ đứng dậy, không kìm được thở dài một tiếng, đang định đóng hẳn cửa lại, thì nghe thấy đằng sau vang lên một giọng nói trầm thấp: “Tiểu Sách tử, tiểu tử kia vẫn còn ở bên ngoài?”

Sách công công buông tay, xoay người lại cung kính nói: “Bẩm bệ hạ, đúng vậy, đứa bé kia vẫn còn đang ở ngoài cửa, đêm nào hắn cũng là người cuối cùng rời đi.”

“Quý được bao lâu?”

“Cả ngày ạ.”

“Trăm hỏi là quý được bao nhiêu ngày.”

“Nửa tháng, bệ hạ.”

“Ài ~” Hoàng đế bệ hạ ải một tiếng, trầm mặc một lúc, rồi mới khoan thai nói: “Ừ... Đi gọi hắn vào, trăm có mấy lời muốn hỏi hắn.”

Sách công công vâng một tiếng, vội vàng xoay người, lớn tiếng gọi bóng lưng cao lớn đang sắp rời khỏi, “Liều đại nhân, kính xin dừng bước!”

Bóng người nghe tiếng dừng lại, hắn một thân xanh thẫm, kiên cường như trúc, không chút dao động như giếng cổ, lạnh lạnh như mùa thu.

Hắn trầm tĩnh thêm tao nhã, trắng sáng sao thưa, sương đêm vương trên cánh hoa, không nhanh không chậm xoay người lại, dường như đất trời chỉ có duy nhất hắn mà thôi. . .

Hắn lễ độ chấp tay, mắt đen như trời đêm không chút gợn sóng nhìn lại: “Không biết Sách công công gọi hạ quan là có chuyện gì?”

Sách công công hơi ngần ra, một lát mới nói: “Khoan hãy trở về, bệ hạ gọi ngài có việc.”

“Hào.” Hắn điềm đạm đáp lời, chậm chậm bước lên bậc thang, theo Sách công công đi vào trong điện.

Hoàng đế bệ hạ đang ngồi sau bàn dài lật tấu chương, thấy Tạ Hủ tiến vào quý xuống hành lễ, Hoàng thượng cũng chỉ liếc hắn một cái, rồi lại tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Không hề cho hắn đứng dậy, cũng không nhìn trực tiếp, chỉ tùy ý nói: “Tạ tiểu tử, dạo này quý trước tẩm cung của trăm, có thấy thoải mái không?”

Tạ Hủ đáp lời: “Nhờ phúc của bệ hạ, cũng không tệ lắm.”

Hoàng thượng xem xong một tập đặt qua nơi khác: “Lỗi của mình ngươi, lại còn tìm một đám người ở Điện Dược cục đến chịu tội thay?”

Tạ Hủ cười nhẹ: “Nếu chỉ có một mình thần quỳ, trong cung sẽ không rõ lên tin Thái tử bệnh cũ tái phát, mà sẽ khiến người khác nảy sinh ra nhiều suy nghĩ khác.”

“” Hoàng đế bệ hạ ghen một hồi: “Ngươi chó có khua môi múa mép với trăm, việc ngươi làm gần đây là cố ý đúng không hở, sao nào, muốn mở một đường lui cho Linh Lan?”

Tạ Hủ nâng mắt, nhìn thẳng vào lão nhân ngồi sau bàn: “Không phải, vì thần là vì bệ hạ tìm một đường lui.”

“Ha ha ha,” Hoàng thượng cười gần ba tiếng, ném phách tấu chương trong tay đến bên gối Tạ Hủ: “Trăm cần ngươi giúp?! Đừng tự cho mình thông minh, tương bằng chút thông minh đó là ngươi có thể được gặp Thái tử sao? Nằm mơ!”

Tạ Hủ nhặt tấu chương lên, tùy tiện đọc lướt, rồi thông thả xếp gọn lại: “Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của bệ hạ, hạ quan chỉ là thuận theo tâm tư của bệ hạ mà biết thời biết thế thôi, ngài không cần nổi giận.” (Nghĩ thánh này cố ý ném tấu chương đến cạnh anh Hủ lắm, còn trong tấu chương có gì thì, nếu ai nhay thì đoán được ngay :’))

Hoàng đế bệ hạ nghe vậy hơi hơi bốt giận, đứng dậy, rời khỏi ghế đi chậm rì rì tới trước mặt Tạ Hủ, nhìn xuống đắc ý nói: “Không phải ngươi nói đời này

sẽ không bao giờ quỳ trước dòng họ Ngọc thị sao.”

Là đời này không bao giờ quỳ trước Ngọc cầu. . . . Tà Hủ cường chế suy nghĩ muốn mở miệng chỉnh lại, giọng có chút đè nén nói: “Thần chỉ nói rằng đời này không quỳ gối trước Ngọc thị, chưa từng nói không quỳ trước nhạc phụ.”

Hoàng thượng nghe xong câu này, ghen hờn một hồi*, nhưng dần dần, trên mặt hiện lên một vết hồng khả nghi, tai cũng bắt đầu đỏ ửng, hấn vung tay trở về ghế ngồi: “Thằng khốn! Ai là nhạc phụ của ngươi! Ngươi cái đồ tiểu phản tặc, quả thực quá khốn nạn rồi! Ai là thằng khốn của ngươi! Ặc, nói nhảm, nhạc phụ!”

*mặt ảnh dày quá không biết nói cái chi nữa (-_- -), bác Hoàng cute vừa phải thôi cho mọi người nhờ nhé.

Tà Hủ nhếch môi, hai tay nâng tấu chương đã xếp gọn, nói: “Bệ hạ gần đây hình như rất phiền não chuyện giặc Oa cần quấy?”

Hoàng đế bệ hạ: “Thì làm sao?”

Tà Hủ nói: “Thần có một kế.”

Hoàng thượng bệ hạ: “Ha ha, muốn dùng cách này thu mua trẫm sao?”

Tà Hủ giả vờ không nghe thấy: “Có thể một lưới bắt hết bọn chúng.”

Hoàng đế bệ hạ: “. . . Không cần kế của ngươi, trẫm tự có đối sách!”

Tà Hủ nói: “Vi thần không phải vì muốn thu mua bệ hạ.”

Hoàng đế không hề lung lạc, hỏi: “Vì Linh Lan?”

“Không, là vì báo ân bữa cơm năm đó của bệ hạ.”

Hoàng đế bệ hạ ngẩn ra.

“Chuyện từ hồi ba mươi năm trước. Khi đó tuổi còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện, rất nhiều người đã không nhớ rõ. Khi đi điều dưỡng ở Dương Châu, nếu không vì kể chuyện hồi nhỏ với Thái tử điện hạ, thần cũng đã quên mất. Ngày đó khi nhớ lại, thì đột nhiên nhớ ra dáng vẻ một nam nhân trẻ tuổi đã từng ứng tiền trả hộ thân một bữa cơm, “nói đến đây, Tà Hủ nâng mắt nhìn Hoàng thượng, mắt sáng lấp lánh: “Đường như người đó chính là bệ hạ. . . Nếu không có ngài, thần bây giờ chỉ sợ cũng không quỳ ở đây, mà đã bị bán đi chỗ nào đó gán nợ rồi.”

Trong điện yên tĩnh một lát, Hoàng đế bệ hạ vung tay, tỏ vẻ không biết: “Không phải, trẫm căn bản chưa từng làm chuyện như vậy, trẫm sao có thể trả tiền hộ một tên tiểu phản tặc, còn muốn ngươi bị bán đi càng xa càng tốt, mong ngươi vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt trẫm mới đúng!”

Tà Hủ cười ảm áp, khuôn mặt hấn trong ánh nến như hoa như ngọc: “Ừm, có lẽ chỉ là người có diện mạo tương tự bệ hạ mà thôi.”

“. . . . “Hoàng đế bệ hạ lại ngẩn ra, vội vàng lái sang chuyện khác, giọng điệu ung dung: “Thôi, trẫm cũng lười tính toán, nhanh về suy nghĩ biện pháp đối phó giặc Oa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Bù đắp (1)

Rất nhanh, ba ngày sau, Tà Hủ đã lén lút giao cho Hoàng thượng một quyển tấu chương bên trong trình bày biện pháp đối phó giặc Oa, Hoàng đế bệ hạ hừ lạnh một tiếng rồi nhận lấy, khinh bỉ mở ra xem, không đến thời gian một ly trà, nét mặt đã chuyển sang kinh ngạc.

Quyển tấu chương này của Tà Hủ, phải nói là vô cùng chu toàn, không một sơ hở, lúc trước hấn nói là “một kế”, thực sự phải nói là quá mức khiêm tốn luôn, cho dù là “một kế”, thì cũng chính là một đại kế.

“Nội dung bên trong đại khác như sau,

, chiêu mộ binh lính, thay đổi biên chế thể chế quân đội. Trước kia Vệ Sở đem quân xâm phạm Đại Lương, khiến triều đình phải suy nghĩ một con đường đối phó, mộ binh huấn luyện chính là điều đầu tiên.

, cần củng cố phòng ngự quân sự đặc biệt là phòng ngự ở phương bắc, vùng biển cũng cần củng cố phòng ngự, đặc biệt là cửa biển và ba cửa sông ở Đài Châu, kêu gọi thương gia, tập hợp một đội 78 thuyền, hơn hai ngàn quan binh, lập thành một nhánh của hải quân. Sửa chữa và cải tiến lại thuyền, xây thêm bốn trạm gác, tăng cường thủy quân.

, tu sửa thành trì, tăng cường phòng thủ thành trấn. Ở vùng duyên hải phải khẩn trương làm đường xây thành, thành trì của các phủ huyện cũng phải được gia cố. Nếu tất cả các thành trì đều được xây bằng đá tảng vuông vức, ở bên ngoài thành có đào thêm hào, bên trên tường có đài tháp*, khả năng phòng thủ và kiên cố sẽ vượt xa tiền triều.

*mấy cái chỗ nhấp nhô ở trên tường thành ấy.

Thứ 4, cần phải phân lại ranh giới gây chiến, tăng mạnh phòng thủ. Phòng ngự vùng duyên hải của Chiết, Trục, Mân, Việt - Quảng Đông nhất định phải phá tan được ranh giới phòng ngự trước kia của Vệ Sở, hình thành khu vực phòng ngự mới.

“Ngự hải thượng, đồng hải ngạn, thủ nội lục*” ba nơi đều phải chú ý thống nhất liên hệ chặt chẽ với nhau, đồng thời hậu phương phải chú trọng vấn đề tiếp tế, vũ khí trang bị, cả trong thời bình, phải đảm bảo không có sơ hở nào.

*ngoài biển, ven bờ, trong đất liền

___ Cực kỳ tường tận, cực kỳ hiểu rõ sách lược quân sự, vậy mà lại được viết dưới tay một kẻ từng quan văn cấp cao của Đại Lương.

Hoàng đế bệ hạ hơi thở dài, từ đằng sau tấu chương len lén liếc nhìn Tạ Hủ đang buông thõng hai tay trước án, dáng người hần cao lớn, mặt là mặt của “Liễu y quan”, nhưng khí chất lạnh lạnh toát từ xương tủy, sự bình tĩnh nghiêm túc, thông dong tự tin vẫn y hệt nguyên chủ. Bất chí bất giác, đứa nhỏ này đã lớn như vậy rồi, Hoàng thượng lại thăm thò dài, thu hồi ánh mắt, lại tiếp tục nhìn tấu chương để đọc điều cần cải tiến cuối cùng, lại phát hiện ra điều thứ năm trông tron.

Hoàng đế bệ hạ hơi nhíu mày: “Tạ tiểu tử, còn muốn bày trò gì ra với trẫm đây, điều thứ năm đâu!”

Tạ Hủ nghe vậy, hơi mỉm cười: “Điều thứ năm, không phải là cố tình không viết, chỉ là điều này tương đối quan trọng, vì thần muốn tự mình nói ra.”

“Vậy ngươi nói đi.” Hoàng thượng đóng tấu chương lại, bày ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe vô cùng hiếm có.

Tạ Hủ nói: “Vi thần muốn gặp Thái tử điện hạ một lần. . .”

Hoàng đế bệ hạ không để hần nói xong, giận tím mặt: “Họ Tạ nhà ngươi, lại cố ý không viết điều quan trọng nhất để uy hiếp trẫm! Có điên trẫm mới cho ngươi gặp Thái tử!”

“Kính xin bệ hạ bớt giận,” Tạ Hủ nhìn Sách công công ra hiệu, Sách công công vội vàng dâng lên cho Hoàng thượng một ly trà lạnh hạ hỏa, vỗ vỗ lưng xuôi giận, đợi Hoàng thượng bớt giận, Tạ Hủ vẫn đang làm thần tử đại lễ*, không nhanh không chậm nói: “Điều thứ năm chính là... Hy vọng bệ hạ có thể đề vi thần đến Đài Châu, không quá một tháng, thần có thể một lưới bắt hết bọn giặc Oa quấy nhiễu vùng Đông bắc Đài Châu.”

*chắc vừa nãy bác Hoàng giận quá nên anh Hủ quỳ xuống

Hoàng đế bệ hạ đặt ly trà xuống, vô cùng sừng sốt: “Ngươi muốn ra biển đánh trận?”

Lão Quân vương vuốt chòm râu: “Chỗ đó đang bị đám người Oa chiếm giữ, là khu vực nguy hiểm nhất. Nghiễm Uy Tướng quân đã ở đó gần một năm cũng không thể làm gì được, không những vậy còn bại trận liên tục, ngươi lấy tự tin đâu ra mà khẳng định trong một tháng có thể diệt hết đám người Oa?”

“Một năm?” Tạ Hủ nhếch môi: “Xem ra một năm thần không ở, trong triều toàn đồ vô dụng, chỉ một đám hải tặc nhỏ bé mà cũng đã khiến bệ hạ mệt mỏi rồi.”

“Trẫm mới không có mệt mỏi!” Hoàng đế bệ hạ nghiêng răng nghiêng lợi: “Người Oa gian xảo dối trá không phải mới một ngày hai ngày, hành tung vô cùng quỷ quyệt, thực khó mà đoán được hành động của bọn chúng.”

“Nếu vậy, bệ hạ chỉ cần tin vi thần là được. Nếu thua trận, thần sẽ rời khỏi hoàng cung mãi mãi, không gặp Thái tử, sẽ không khiến bệ hạ phải chường mặt nữa; nhưng mà. . .nếu thần chiến thắng trở về, kính xin bệ hạ đừng tiếp tục ngăn cản thần và Thái tử đến với nhau,” Tạ Hủ vô cùng nghiêm túc, đặt hai bàn tay lên nhau, cúi người quỳ sấp xuống, tư thái vô cùng chuẩn mực: “Chuyến này hung hiểm, trước khi đi Đài Châu, mong rằng bệ hạ có thể cho phép vi thần, được thấy Thái tử điện hạ một lần.”

Hoàng đế bệ hạ do dự hồi lâu, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Vậy ngươi lấy thân phận gì mà đi Đài Châu đây?”

Tạ Hủ đã sớm nghĩ rồi: “Đi theo quân y.”

Tạ Hủ rời đi, cửa điện khép lại kêu kệt một tiếng, Hoàng đế bệ hạ nhấp một ngụm trà, sắc mặt vẫn luôn trầm trọng nháy mắt biến mất, thay vào đó là dáng vẻ uể oải lơ đã.

Nói thật, tình cảm của hần với Tạ Hủ vô cùng phức tạp, vừa yêu vừa hận, yêu là tình cảm của bậc trưởng bối dành cho con cháu, hận là vì mối thù địch quốc.

Khi âm thầm theo dõi hần trưởng thành, đã sớm coi hần như con đẻ, nếu Tạ Hủ không phải con cháu Hoàng thất tiền triều, mà là Thủ phụ toàn tâm toàn ý tận trung vì Đại Lương, nếu không có trò hề kia của Khương tỷ muội, Ngọc Hữu Đường bây giờ có lẽ là tiểu công chúa là hòn ngọc quý trên tay hần,

còn Tạ Hù, nhất định chính là ứng cử viên cho vị trí Phò mã. Nhưng hiện thực lại trái ngược, Hoàng hậu giả dối, Đại hoàng tử lại không phải Đại hoàng tử chân chính, Tạ Hù cũng không thực sự là Tạ đại nhân, bọn họ dùng “thân phận giả” đi tới đi lui, như cá bơi trong nước, nhưng hẳn lại không vạch trần, hứng thú phùng phùng giả vờ không biết, chờ một ngày chuẩn bị xong tất cả, một lưới bắt hết, tất nhiên là đã thành công.

Một năm trôi nhanh, khi “Liễu Nghiên” xuất hiện ở trong cung, lần đầu tiên Hoàng thượng nhìn thấy hắn thì đã nhận ra hắn chính là Tạ Hù giả trang rồi, nhìn đứa nhỏ này từ bé đến khi trưởng thành, dù cho che đậy hoàn mỹ như thế nào đi nữa, hắn đã có thể lập tức nhận ra, giống như một loại bản năng vậy.

Tạ Hù quá hoàn mỹ, bất luận tính cách hay là tài năng, đều đã có thể vượt qua hắn lúc còn trẻ, ở trong mắt hắn, Tạ Hù là đứa nhỏ không tìm ra nổi một khuyết điểm, đến khi có một nhược điểm xuất hiện, đại khái chính là phát sinh từ tình cảm đối với Ngọc Hữu Đường. Hắn đã sớm biết Tạ Hù thích nữ nhi của mình, bởi vì từ trước khi Ngọc Hữu Đường hồi cung, những người Tạ Hù bố trí trong cung, những người hắn tự mình huấn luyện ở son tỵ, thực ra đều là cơ sở ngầm của Hoàng đế bệ hạ cài từ rất lâu trước kia rồi. Sau đó, trong Đoan Bản cung, tất thấy mọi người từ thái giám không có phận sự gì hay là những cung nữ mê mị nam sắc, đều là tử sĩ và ám vệ đứng đầu Đại Lương*, mỗi khi Tạ Hù đến tìm Ngọc Hữu Đường, bất cứ khi nào, bất cứ chuyện gì, Hoàng thượng luôn lập tức biết được cụ thể mọi thông tin, tin tức, mật báo, mà tất cả những điều ấy đều là do chính Bích Đường tình báo, ha, không ai ngờ được, cũng có một người khác nữa biết được tất cả chân tướng ^.

*sock tập 1, thực sự là mình không ngờ bác Hoàng cường đến thế -___-, bác ấy diễn so deep luôn, bác ấy biết tất cả mọi thứ nhưng giả dờ không biết gì, lạnh lùng, lí trí vl. Thực éo hiểu bác ấy có yêu mẹ bạn Đường không, khi mà biết tất tần tật mà vẫn để mấy mẹ con Ngọc Hữu Đường lưu lạc khắp nơi khổ sở như thế. Ghê gớm vl.

^ ối giờ ơi, sock tập hai. Éo ngờ nổi, Bích Đường ơi là Bích Đường.

Tâm Đế vương tựa như cây kim giữa biển.

Trong mắt Ngọc Cẩn Tu, tình ái chính là một thứ gì đó vừa phiền toái lại vừa nguy hiểm. Khi vẫn còn là Thái tử, hắn đã nạp mấy người làm trắc phi, khi lên làm Hoàng đế, hậu cung ngày càng mở rộng, nhưng hắn chưa bao giờ động tâm với bất kì nữ tử nào, mỗi ngày đều an phận thủ thường lật thê bài, cày cấy gieo mạ mỗi nơi một ít, với phi tử nào cũng đều thê thốt cam kết thật lòng thật dạ, kì thực tất cả đều là hư tình giả ý mà thôi. Khi đó vị trí chính thê của Ngọc Cẩn Tu vẫn còn để trống, để trống cũng phải là vì chờ đợi một nữ tử khiến hắn động chân tâm mà là đang chờ đợi một người có thể lực chống đỡ sau, để khi hắn lấy người này về thì thế lực này sẽ đứng về phía hắn, trở thành lực lượng của hắn.*

*ờ rồi, biết rồi, bác Hoàng không yêu mẹ con nhà nào hết. Ồi, tác giả ghê gớm vl. Lúc làm cái ngoại truyện, mình cũng xúc động một hồi đấy.

Hi Hòa năm thứ mười năm, hắn đã xác định được mục tiêu, Khương gia. Trước khi đến nhà Khương Tước gia, ám vệ đã báo cho hắn biết, một nữ nhi của họ Khương đang về tranh trong đình viện, thế là, thuận lợi cái trang đến đấy, bốn mắt nhìn nhau, sau đó cứ thế thuận lý thành chương.

Khương gia có hai nữ nhi tương mạo giống hệt nhau, hắn tất nhiên cũng biết, cái ngày tráo người vào ấy*, hắn cũng đại khái đoán được nữ tử che mặt này, mới chính là nữ tử ngày ấy ngồi trong đình viện.

*cái ngày bác Hoàng ấy ấy với mẹ bạn Đường ấy.

Nhưng mà, sao cũng được, mặc kệ là người nào, chỉ cần có thể lợi dụng để hắn củng cố quyền lực là được.

Rồi sau đó, hắn phát hiện ra Khương gia phản quốc, nếu vậy, cũng đã đến thời điểm, vị Dung gì đó bị hủy dung, cùng với đứa con nữ giả nam trang của nàng ta, phát huy tác dụng rồi.

Kế hoạch kín kẽ, diễn xuất hoàn mỹ, hết thấy mọi thứ đều nằm trong tay hắn, diễn ra theo đúng sự sắp đặt của hắn, quốc thổ càng củng cố, quyền lực tăng thêm từng năm, đã tâm cũng được thỏa mãn, không có tình ái ràng buộc, cho đến chết hắn vẫn sẽ đứng ở vị trí tối cao nhất này, hắn chưa bao giờ thực sự yêu ai, từ đầu đến cuối, hắn chỉ yêu chính mình, không phải yêu nhất chính mình, mà là chỉ yêu mỗi chính mình.

Và hắn đã thành công, ngay cả người khó đối nhất là Tạ Hù cũng không để ý an nguy bản thân, vì nữ nhi của hắn, vì giang sơn của hắn, vì giang sơn Ngọc thị của hắn, đi đánh giặc ____

Ha ha, quá tuyệt vời, tất cả mọi thứ đều vô cùng hoàn hảo.

Lão Đế vương từ từ nhếch môi, nửa khuôn mặt khuất trong bóng tối, không một ai có thể nhìn ra được vẻ mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bù đắp (2)

Nguyên vọng được gặp Ngọc Hữu Đường của Tạ Hù cuối cùng cũng được chấp thuận.

Hắn lặng lẽ tới Đoan Bản cung mà không thông báo trước cho Ngọc Hữu Đường, muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ, hơn nửa tháng không gặp, hẳn thực sự rất nhớ nàng, sai từng bước dài đến cung thái tử.

Đang rào bước trong hành lang bằng gỗ lim, bỗng nhìn thấy thiếu nữ đã lâu không gặp, bước chân lại không kiềm được mà thả chậm lại.

Từ hôm chẵn ra được Ngọc Hữu Đường có thai tới ngày hôm nay vẫn chưa đến hai tháng, lại thêm giờ là mùa đông, áo khoác dày rộng, không hề nhìn ra bụng nàng đã nhô lên hay chưa. Nàng đang tắm nắng trên một cái ghế dựa được cẩn thận lót đệm mềm dày ấm, mắt lim dim, đầu ngửa ra sau như muốn đón hết ánh nắng mặt trời. Hoa viên như đang làm nền cho nàng, gió hơi se lạnh, những bông hoa cũng như đang yên lặng hưởng thụ ánh mặt trời, ánh vàng lấp lánh trên lá trên hoa, khiến vườn hoa càng thêm rưa rờ.

Nghênh xuân hoa, hàn đông tức thệ, xuân ý tiệm xuất*.

*Hoa nở đón xuân, mùa đông trôi đi, xuân ý tràn đầy (Mùa xuân là mùa của tình yêu mà, mọi người hiểu chứ :v)

Giống như có một hàm ý gì đó, trong lòng Tạ Hù cảm thấy ảm áp, đáy mắt đầy ý cười.

Có cung nhân nhìn thấy hắn, định thông báo cho Thái tử một tiếng, lại bị Tạ Hù ngăn lại, rồi lặng lẽ tiến đến chỗ người đang ngồi trên ghế, không tiếng động đứng ở bên ghế tựa của nàng.

Dường như nhận ra ánh mặt trời bị thứ gì đó ngăn trở, Ngọc Hữu Đường mở mắt ra, thấy dáng người cao lớn vùng cái cảm kiên nghị của nam nhân.

Không ngoài dự đoán, kính lễ.

Ngọc Hữu Đường không hề đổi tư thế, chỉ giờ một cánh tay lên chạm vào người Tạ Hù một cái, xác nhận là người thật: “Thật tốt, không phải là mộng.”

“Trong mộng cũng sẽ có cảm giác như thật.” Tạ Hù nói.

Ngọc Hữu Đường nhắm mắt lại, đưa tay đến miệng che cái ngáp: “Vậy thì ta ngủ tiếp là được rồi.”

Tạ Hù bật cười, đỡ đầu nàng đẩy trở về: “Ngửa đầu như thế không mệt?”

“Không mệt,” Ngọc Hữu Đường cứng đầu trở về tư thế ban đầu, lại mở mắt ra: “Không như vậy thì sẽ không nhìn thấy chàng.”

Nghe vậy, trong mắt Tạ Hù như có gì đó dao động, liếc nhìn xung quanh, xác nhận không có ai chú ý đến bên này, nhanh chóng cúi đầu, đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi thiếu nữ.

“Ha ha, phái mấy người vốn là quan văn các ngươi ra biển đánh trận?”

Nửa canh giờ sau, sau khi nghe Tạ Hù nói chuyện nghiêm chỉnh xong, Ngọc Hữu Đường không khỏi bật cười lắc đầu.

Ba ngày sau, Hoàng thượng sẽ ra ý chỉ, Liễu thừa cực, cũng chính là Tạ Hù, lấy thân phận quân y đi theo, nhưng thực ra lại là quân sư, nắm trọng quyền trong tay. Đồng hành còn có Thẩm Hiến, hẳn lần này là tướng lĩnh dẫn binh.

Tạ Hù đến Đông cung chuyến này chính là vì muốn cho Ngọc Hữu Đường biết chuyện này, nhưng chủ yếu chính là vì muốn ở bên Ngọc Hữu Đường.

Tạ Hù ngồi bên cạnh, giúp nàng khuấy nguội canh gà, cũng không bận tâm đến câu chế nhạo của nàng. Nhưng Bích Đường đứng một bên thì nhin không nổi, cảm thấy bất bình thay Tạ đại nhân: “Thái tử điện hạ, mấy ngài ấy đều là người ngài chọn đấy, một là phu quân của ngài, một là phụ tá của ngài, nói như thế chẳng phải tự mình diệt uy phong mình à?”

Ngọc Hữu Đường nghe thế thì tỉnh ngộ, hơi nhíu mày ngưng trọng nói: “Như vậy. . . Hai người các ngươi nhớ đại thắng trở về, không được làm cô mất mặt; còn nếu thua, thì đừng trở về gặp ta nữa.”

Bích Đường tròn mắt: “Điện hạ, lần đầu tiên ta nhìn thấy nữ tử như ngài đấy. Bình thường, tướng công xuất chinh, chẳng phải là thể thắt nên ở trong khuê phòng cầu bình an, rồi viết thơ oán giận gì đó mong phu quân sớm trở về sao? Ngài lại nói, thua thì đừng trở về gặp ngài nữa?”

“Ừ.” Thái tử điện hạ mặt không biến sắc.

Nhưng điều mà Tạ Hù đề ý thì lại không giống Bích Đường, đưa bát canh súp men xanh thơm phức mùi gà cho Thái tử: “Hai người các ngươi? Ta và Thẩm Hiến, ở trong lòng nàng có vị trí ngang nhau?”

Ngọc Hữu Đường ôm lò sưởi trong tay, hơi nghiêng đầu nhìn hắn: “Tất nhiên, về công, các ngươi đều là thần.”

“Còn về tư?” Tạ Hù thích thú nhìn nàng chăm chú.

Ngọc Hữu Đường lập tức ngưng bật, giả vờ giả vệt xúc một miếng thịt gà bỏ vào miệng, nhai chậm rì rì.

Tạ Hù giờ tay, giúp nàng vén những sợi tóc rơi ra sau tai, khước miệng cong lên, nói: “Xin điện hạ yên tâm, thần nhất định sẽ đại thắng trở về, đời này ta chỉ bại dưới tay một người, ngoài người đó ra thì không còn ai khác.”

Ngọc Hữu Đường tất nhiên biết hấn đang ám chỉ ai, cười tươi, vỗ nhẹ cái bụng: “Chúng ta đều tin chàng.”

Tạ Hủ nắm chặt bàn tay nhỏ đang vỗ bụng kia trong tay mình, đầu ngón tay hơi lạnh nháy mắt bị bàn tay lớn ấm áp truyền hơi ấm qua: “Chờ ta trở lại, lần này là lần cuối cùng ta rời khỏi nàng.”

“Biết rồi, biết rồi, ừ ~~~~~ nổi hết cả da gà lên rồi, xin nhờ các ngài lần sau có ân ái thì nhớ để ý xem bên cạnh có người có được hay không, cứ như vậy thì mấy người cô đơn như chúng ta sao mà chịu nổi.”

Ngọc Hữu Đường còn chưa mở miệng, Bích Đường đã vô cùng bất mãn lắm bảm cướp lời nàng mất rồi.

Thế là, Thái tử và Tạ Hủ không nói gì nữa, nhìn nhau cười cười, tâm hữu linh tê nhất điểm thông*.

*trong lòng có nhau tâm ý tương thông

Từ trước đến giờ, nàng luôn tin tưởng hấn, mà hấn cũng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bù đắp (3)

Ba ngày sau, Tạ Hủ lên xe ngựa đi đến Đài Châu, Ngọc Hữu Đường không đi tiễn hấn, đã diễn thì phải diễn cho trót, nàng bây giờ đang giả bộ bị bệnh liệt giường thì làm sao mà ra ngoài gặp người được, nhưng lý do thực sự chính là vì được nuôi đến nỗi mặt mày hồng hào người béo trắng ra. Nếu cứ thế mà ra ngoài lượn lờ, thì đến kẻ ngu dùng đầu ngón chân cũng biết nàng đang đóng kịch bịp bợm người đời.

Tạ Hủ đi chưa đến một tuần, hai huyện ven biển là Đài Ninh, Thiệu Hưng đã truyền về tin thắng trận, báo rằng nơi tập kết của đám giặc Oa chứa hơn năm mươi chiến thuyền và hơn hai ngàn tên cướp biển đã bị Tạ Hủ và Thẩm Hiến dẫn đầu thủy quân phục kích trên biển, tiêu diệt toàn bộ chỉ trong một lần ra quân. Chiến tích khiến triều đình kinh hoàng, đám đại thần luôn mồm nói nhà họ Thẩm hậu sinh khả úy, nhưng không biết người bày mưu tính kế, dẫn dắt tác chiến, Tổng chỉ huy thực ra chính là kẻ trước kia muốn bức vua thoái vị. Tin thắng trận lớn trận nhỏ bay về tới tấp, Hoàng đế bệ hạ cuối cùng cũng thả lỏng nỗi lo, cho phép thừa thắng xông lên, bốn huyện Hoàng Hải, Thiên Thai, Tiên Cư, Thái Bình cũng nhanh chóng đánh đuổi hết đám giặc Oa.

Lão nhân mặc long bào trong lòng sung sướng thầm khen hảo tiểu tử, sau đó nhân buổi chiều rảnh rỗi, đi một chuyến đến Đông cung, thăm Thái tử điện hạ.

Chuyến này hấn đến, chính là vì một chuyện quan trọng.

Hoàng đế bệ hạ cũng không dưng dài lăm lờ, nhấp một ngụm trà, nói thẳng: “Đường nhi, chuyện con mang thai, trẫm đã nghĩ ra được một biện pháp, nhưng muốn đến trung cầu ý kiến của con một chút, dù sao con cũng là nữ nhi của trẫm, trẫm cũng không muốn cưỡng ép j _ j”

Ngọc Hữu Đường đang lật một quyển Tư Tri Thông Giám, mấy ngày hôm nay xuân về hoa nở, xiêm y của nàng mỏng hơn, đã nhận ra được bụng hơi nhô lên một chút rồi.

Nàng gấp sách lại, đối diện với Hoàng thượng: “Phụ hoàng, người nói thẳng đi.”

Hoàng đế bệ hạ xoa xoa mi tâm, bày ra vẻ mặt hơi khó xử: “Con cũng biết, bụng con ấy, sẽ càng lúc càng lớn. Những tháng sau, cứ giả bộ bệnh giầu giầu điểm điểm cũng không phải là biện pháp. Chẳng bằng, học theo huynh trưởng của con mười năm trước, đi Tê Hà tự tịnh dưỡng nửa năm, ở đó sinh hoàng tôn của trẫm, con nghĩ thế nào?”

Thực ra Ngọc Hữu Đường cũng đang có ý đó.

Vì có cùng một suy nghĩ, Thái tử điện hạ rót một ly trà cho lão Hoàng đế, cười nói: “Chẳng phải phụ hoàng bắt con ở Đông cung giả bộ bệnh, cửa lớn không ra cửa trong không bước, không phải là vì để thực hiện kế sách này sao?”

“Trẫm cũng là vì muốn tốt cho con,” Hoàng đế bệ hạ lại thở dài, than dài một hồi xong rồi lại nói tiếp: “Con sắp làm mẹ, cần phải một lòng một dạ cẩn thận dưỡng thai, sinh cho trẫm một Hoàng tôn trắng trẻo, không nên tiếp tục lo lắng chuyện triều chính, khiến người mệt mỏi, không tốt cho việc điều dưỡng. Chuyện sau này đợi khi ở cử* xong thì tính tiếp.”

*sau khi sinh một tháng phải kiêng các thứ gì gì đó.

Nói xong, lão nhân dùng ánh mắt ôn nhu như từ mẫu nhìn bụng Ngọc Hữu Đường một hồi.

Ngọc Hữu Đường cười như không cười: “Phụ hoàng, người muốn tự nói ra, hay vẫn là muốn để nhi thần tự đoán đây?”

“Hà?”

“Sau khi nhi thần sinh đứa bé này ra, đừng nghĩ đến chuyện hồi cung, có phải không?”

Lão Hoàng để hơi nheo mắt: “Vậy con còn muốn hồi cung làm Thái tử sao?”

Ngọc Hữu Đường thu lại nụ cười mơ hồ, đáy mắt nhu hòa: “Không muốn, nhi thần cũng không muốn trở lại nơi này.”

Hoàng đế bệ hạ không ngờ nàng lại vui mừng như vậy.

Ngọc Hữu Đường khêu một bông hoa lan ở trên bàn, một mùi thơm thoang thoảng bay ra: “Hơn một tháng nghỉ ngơi ở Đông cung, không quan tâm chính sự, cũng không tham gia yến tiệc. Nhi thần có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, suy nghĩ rất nhiều chuyện, hơn mười năm trước cũng bởi vì thân phận đặc biệt mà đã trải qua một đoạn thời gian tôi luyện vô cùng gian khổ. Sau này, trở về hoàng cung, cũng không trải qua được mấy ngày thoải mái, yêu hận vương mang, triều đình tranh đấu, cảm thấy thật sự quá mệt mỏi, lòng vốn không có chí lớn, sao phải tiếp tục chịu khổ này. Bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội, nên muốn hoàn toàn thoát khỏi nơi này, sống một đời thoải mái, ném trái những ngày tháng phong lưu.”

Hoàng đế bệ hạ nhìn nàng, một lúc lâu sau mới cảm khái nói: “Con bằng lòng như vậy, cũng tốt.”

Ngọc Hữu Đường hít một hơi, không hề lảng tránh: “Sau khi con già chết, ai sẽ lên làm Thái tử? Nhị đệ sao?”

Hoàng đế bệ hạ nâng mắt nhìn về phía trước: “Chưa chắc, mỗi hán công lên nối nghiệp cười vì điều: “Những chuyện này, để tự trăn lo là được. Con thu dọn đi, sáng mai rời cung thôi.”

“Được.” Ngọc Hữu Đường cầm ly trà trước mặt lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, không hề có nửa điểm do dự.

= . . =

Một tháng sau, tứ nguyệt nam phong đại mạch hoàng, táo hoa vị lạc đồng điệp trường*.

*tháng tư lúa chín gió nam đưa, hoa gai chưa rụng lá đồng thưa. (Nguồn: Đường thi tuyển dịch)

Ngọc Hữu Đường quay trở lại sơn tự, mỗi ngày đều chăm chú theo dõi tin tức đánh người Oa ở Đài Châu, đương nhiên, Tạ Hủ tất nhiên là không phụ kỳ vọng của nàng, chiến thắng liên tiếp.

Bây giờ đang là tiết hạ chí, trăm hoa đua nhau khoe sắc. Còn ở trên núi, có chừng trăm cây đào, tạo nên một biển hoa màu hồng.

Hơn mười năm trôi qua*, cuối cùng vẫn trở về nơi này.

*tính từ lúc tám tuổi bị bắt lên núi, chứ bây giờ bạn Đường tầm 19 tuổi thôi.

Ngọc Hữu Đường đứng ngoài cửa chùa, cái bụng đã nhô lên khá rõ, núi cao cách mặt trời gần hơn, thiếu nữ không chút kiêng dè phơi khuôn mặt trắng nõn dưới ánh nắng.

Ngọc Hữu Đường mặc một bộ váy màu hồng đào, hai dải băng phát phơ đằng sau lưng. Trông rất lung linh yếu điệu, nhưng phong thái vẫn như cũ không thay đổi, bước chân phóng khoáng không chút gò bó, tiêu sái phiêu dật, không khác gì nam tử.

Thiếu nữ khoan thai đi về phía rừng hoa đào, càng đi sâu vào trong, những chuyện ngày bé càng hiện lên rõ ràng, khi ấy nàng còn rất nhỏ, phải nhảy loi choi lên xuống mấy lần mới có thể bé được một cành hoa đào, còn bây giờ thì phải người người tránh né thì mới cho thể đi qua được.

Một chiếc xe ngựa dừng ở bên ven rìa rừng đào, màn xe bị một bàn tay lớn vén lên, chủ nhân của bàn tay có dáng người cao lớn, nhảy nhẹ một cái, ung dung chạm đất.

Hắn từ từ đưa mắt nhìn về phía dòng suối nhỏ phía bên kia rừng đào thì thấy bóng lưng một thiếu nữ, nhưng cứ đứng tại chỗ mãi mà vẫn không đi đến chỗ nàng.

Cảnh tượng này thật quá đẹp, như trong một giấc mộng, khiến người ta không muốn khuấy nhiễu.

Ngọc Hữu Đường thích thú đứng đó một hồi, rồi mới chậm rãi đi về, lập tức nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng phía bên ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, đối phương vẫn đang lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt đầy ôn nhu ấm áp.

Trở về mà cũng không nói một tiếng, Ngọc Hữu Đường hơi tức giận, bước nhanh về phía hắn, nam tử thấy vậy giơ một cánh tay xua xua hai lần, ý bảo nàng đi chậm lại một chút cho an toàn.

Ngọc Hữu Đường thấy dáng vẻ hắn như thế thì bật cười, khỏe môi giương cao, chân bước chậm lại, thông thả đi về phía hắn.

Khi còn cách nhau hơn nửa mét, Tạ Hủ cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, đưa tay nắm lấy cánh tay thiếu nữ váy hồng, kéo nàng vào trong ngực, cánh tay còn lại vòng trên eo nàng.

Hoa đào rơi đầy trên mặt đất, bị gió thổi tung bay, như hòa tan với váy nàng, không nhận ra đâu là hoa, đâu là váy áo của người.

Tạ Hủ ôm chặt nàng vào trong ngực, không nói một lời, chỉ dùng cái ôm để thổ lộ hết nỗi lòng, càng ôm càng chặt, như tình ý ngày càng sâu đậm của hắn.

Ngọc Hữu Đường dựa vào bả vai hắn, nói một câu sát phong cảnh: “Này, chàng đề lên người nữ nhi rồi.”

Tạ Hủ lúc này mới giật mình tỉnh ngộ, tay đặt trên eo nàng hơi thả lỏng, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, bật cười hỏi: “Làm cha, có nên xin lỗi nàng một câu hay không đây?”

Ngọc Hữu Đường ngửi thấy mùi cỏ, mùi bụi vì đi đường xa vương trên y phục hắn: “Không sao, nương nàng là ta sẽ thay nàng tha thứ cho chàng.”

Tạ Hủ buông Ngọc Hữu Đường ra, hỏi: “Đúng rồi, sao nàng biết là nữ hài?”

Ngọc Hữu Đường: “Bởi vì ta muốn thế.”

Tạ Hủ: “Nếu như sinh ra một nam hài thì làm sao bây giờ?”

Ngọc Hữu Đường giờ một ngón tay, chọc chọc vào bụng: “Thì nuôi hắn như nuôi nữ hài tử, bởi vì trước kia mẫu thân hắn cũng bị cha hắn nuôi như nam hài, tuổi ấu thơ lưu lại bóng ma tâm lý, nên muốn trả thù lên người hắn, để chọc tức cha hắn.”

Nhìn dáng vẻ bức tức vô cùng đáng yêu của tiểu cô nương, Tạ Hủ lại không nhịn được kéo nàng ôm vào lòng: “Tùy ý nàng, thế nào cũng được, chỉ cần nàng vui là được.”

Trở lại son tỵ, Tạ Hủ nhanh chóng chuyển từ hình tượng điên khùng tàn khốc lúc nào cũng chực phát nổ khi chỉ huy quân đội sang hình tượng thê nô, phụ trách hết tất cả mọi vấn đề hàng ngày của Ngọc Hữu Đường.

Nửa năm trôi qua nhanh.

Cuối mùa thu, Ngọc Hữu Đường mặc áo bông dày sụ, ưỡn bụng lớn đi vật lá phong, thì đột nhiên cảm thấy bụng đau quặn, khiến nàng ngồi sụp xuống, nhưng dù thế thì cảm giác đau vẫn không hề giảm bớt, nàng chỉ có thể tựa vào thân cây, không dám động dậy.

Bích Đường thấy thế, nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng xông đến chỗ cây phong đỡ nàng đứng lên, dìu nàng trở về phòng, đến khi đỡ Ngọc Hữu Đường ngồi xuống ghế thì giật mình nhận ra ông quân thiếu nữ đã thấm đẫm máu tươi.

Nàng vô cùng hoảng sợ, vội vã đẩy cửa chạy đi gọi bà đỡ có thâm niên trong nghề mới mời về từ tháng trước, bà đỡ già xác nhận: “Ái chà, sắp sinh rồi.”

Thế là, cứ như ném một viên đá vào mặt hồ phẳng lặng, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, Thái tử sắp sinh hài tử rồi, toàn bộ cung nhân đi theo nàng đến chùa nhào nhào hết cả lên.

Tất cả mọi người đã chuẩn bị đâu vào đấy từ hơn nửa năm trước, chỉ đề đợi đến ngày này.

Tạ Hủ cũng muốn đi vào phòng để xem tình hình cụ thể Ngọc Hữu Đường như thế nào, lại bị Bích Đường chặn lại ngoài cửa, không hài lòng nói hắn: “Ồ đâu ra nam nhân muốn chạy vào phòng sinh nhìn vậy!”

Tạ Hủ nghiêm túc nói: “Ta là thầy thuốc, vì sao không thể đi vào?”

“Lúc sinh nam tử mà đi vào, trong nhà sẽ có họa sát thân, hơn nữa,” Bích Đường bày ra thế chữ đại, dạng chân giang tay chắn trước cửa: “Thái tử điện hạ rất kiêu căng tự phụ, nhất định không muốn ngài thấy bộ dạng máu me be bét của nàng bây giờ, ngài tôn trọng nàng một lần đi.” (:v, m.n có nhớ anh ấy từng nói là anh ấy không để tâm ai nghĩ gì, mọi người phải tự mà thích ứng với cách làm của anh ấy không, vì vậy Bích Đường mới bảo tôn trọng một lần đi :v)

Câu nói cuối cùng đã ngăn được Tạ Hủ đang muốn xông vào đứng lại ngoài cửa, ngược mắt lên nhìn chăm chăm mặt trắng, hít thở sâu, nỗ lực thả lỏng, để tim đập chậm lại.

Đúng lúc này.

Một tiểu thái giám phụ trách đứng canh ở cửa chùa đột nhiên lao vào, thở hồng hộc nói: “Liều, Liều đại nhân! Tề vương điện hạ đột nhiên tới đây, nói muốn thăm Thái tử! Vô cùng nóng nảy sắp xông thẳng vào tự rồi!”

Chuyện gì thế này, từ lúc Hoàng thượng ra ý chỉ để Thái tử đến đây dưỡng bệnh, xung quanh Tề Hà tự luôn luôn có trọng binh canh gác, trong tình trạng cấm cửa nghiêm phong, ngay cả ông mật cũng thể bay ra ngoài, Nhị hoàng tử làm thế nào mà biết được?

Tạ Hủ cố gắng trấn định những suy nghĩ đang vô cùng hỗn loạn, nói với tiểu thái giám: “Người đừng quá hoảng hốt, để ta ra đó cùng với người xem thế nào.”

Đội Tạ Hủ rời đi, Bích Đường vội vàng chạy vào phòng, đóng chặt cửa lại.

Nàng bước nhanh tới bên giường, vừa nhìn một màn trước mắt, lập tức cảm thấy vô cùng đau lòng, nhìn Thái tử điện hạ tài hoa phong nhã của mình giờ đây tóc tai tán loạn, sắc mặt tái xám nằm trên giường, mồ hôi từng hạt to như hạt đậu chảy xuống từ thái dương, thấm ướt cả gối.

Thấy nàng đột nhiên đi vào, Ngọc Hữu Đường đang bị từng cơn đau quặn hành hạ, khó khăn mở miệng, hỏi nàng: “Sao. vậy.”

Bích Đường không biết có nên nói hay không, nghĩ ngợi một lát, cuối cùng vẫn thành thật: “Nhị hoàng tử đến rồi, nhưng vẫn đang bị chặn ở ngoài cửa.”

Lông mày Ngọc Hữu Đường nhíu càng chặt, nàng không chút do dự, kéo gối trắng dưới đầu nhét vào miệng, phòng ngừa mình vì quá đau mà kêu thành tiếng.

Cho dù đang trong thời khắc yếu ớt nhất, nàng cũng muốn tận lực bảo vệ tất cả mọi người.

Ở phía bên kia, Tạ Hủ đã tới gần cửa chùa, có thể thấy Tề vương điện một thân đồ tươi đứng một mình ở cửa chùa, trải qua dãy thì, vóc người hắn đã cao hơn không ít, ngũ quan càng thêm tuấn lãng.

Nhưng sự ngoan độc vẫn y hệt trước kia, không hề suy giảm.

Tạ Hủ đoan chính đến gần, cung kính hành lễ: “Vi thần tham kiến Tề vương điện hạ.”

Tề vương điện hạ tùy tiện liếc hắn một cái, cười khẩy một tiếng: “A, hóa ra là Liễu Thừa cực, cô có lòng đến thăm Thái tử điện hạ, ngại lại đóng sầm cửa để cô hứng gió núi ngoài này?”

Hắn hơi nghiêng đầu, hai đội binh mã tùy tùng phía sau lao vọt đến trước cửa chùa, xếp thành một hàng người kín mít không kẽ hở, không tiếng động tạo áp lực cho người khác.

Nếu đã không cho hắn vào, thì hắn sẽ trực tiếp xông vào.

Mà người dẫn đầu chính là tiểu Phương Thủ phụ, tay cầm quạt giấy, một thân đồ rực thêu hạc trắng, hắn cười như không cười nhìn chăm chăm Tạ Hủ, không, phải nói là nhìn đáng vẻ Liễu đại nhân của Tạ Hủ mới đứng, trong mắt đầy vẻ hiếu kỳ như đang tìm tòi lại như đã hiểu rõ.

Chính vào lúc này.

Phía bậc thang dưới cửa chùa truyền lên tiếng bước chân đều đặn, rồi sau đó một giọng nói già nua cất cao giọng lạnh lạnh quen tai thông báo: “Hoàng thượng giá lâm ____”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kết thúc

Bù đắp

Edit + beta: Từ Linh

Rất nhanh, ba ngày sau, Tạ Hủ đã lén lút giao cho Hoàng thượng một quyển tấu chương bên trong trình bày biện pháp đối phó giặc Oa, Hoàng đế bệ hạ hừ lạnh một tiếng rồi nhận lấy, khinh bỉ mở ra xem, không đến thời gian một ly trà, nét mặt đã chuyển sang kinh ngạc.

Quyển tấu chương này của Tạ Hủ, phải nói là vô cùng chu toàn, không một sơ hở, lúc trước hắn nói là “một kế”, thực sự phải nói là quá mức khiêm tốn luôn, cho dù là “một kế”, thì cũng chính là một đại kế.

“Nội dung bên trong đại khái như sau,

, chiêu mộ binh lính, thay đổi biên chế thể chế quân đội. Trước kia Vệ Sở đem quân xâm phạm Đại Lương, khiến triều đình phải suy nghĩ một con đường đối phó, mộ binh huấn luyện chính là điều đầu tiên.

, cần củng cố phòng ngự quân sự đặc biệt là phòng ngự ở phương bắc, vùng biển cũng cần củng cố phòng ngự, đặc biệt là cửa biển và ba cửa sông ở Đài Châu, kêu gọi thương gia ủng hộ, tập hợp một đội 78 thuyền, hơn hai ngàn quan binh, lập thành một nhánh của hải quân. Sửa chữa và cải tiến lại thuyền, xây thêm bốn trạm gác, tăng cường thủy quân.

, tu sửa thành trì, tăng cường phòng thủ thành trấn. Ở vùng duyên hải phải khẩn trương làm đường xây thành, thành trì của các phủ huyện cũng phải được

gia cố. Nếu tất cả các thành trì đều được xây bằng đá tảng vuông vức, ở bên ngoài thành có đào thêm hào, bên trên tường có đài thấp*, khả năng phòng thủ và kiên cố sẽ vượt xa tiền triều.

*mấy cái chỗ nhấp nhô ở trên tường thành ấy.

Thứ 4, cần phải phân lại ranh giới gây chiến, tăng mạnh phòng thủ. Phòng ngự vùng duyên hải của Chiết, Trục, Mân, Việt - Quảng Đông nhất định phải phá tan được ranh giới phòng ngự trước kia của Vệ Sở, hình thành khu vực phòng ngự mới.

“Ngự hải thượng, đồng hải ngạn, thủ nội lục*” ba nơi đều phải chú ý thống nhất liên hệ chặt chẽ với nhau, đồng thời hậu phương phải chú trọng vấn đề tiếp tế, vũ khí trang bị, cả trong thời bình, phải đảm bảo không có sơ hở nào.

*ngoài biển, ven bờ, trong đất liền

___ Cực kỳ tường tận, nắm rất rõ sách lược quân sự, vậy mà lại được viết dưới tay một kẻ từng quan văn cấp cao của Đại Lương.

Hoàng đế bệ hạ hơi thở dài, từ đằng sau tấu chương len lén liếc nhìn Tạ Hù đang buông thõng hai tay trước án, dáng người hần cao lớn, mặt là mặt của “Liễu y quan”, nhưng khí chất lạnh lạnh toát từ xương tủy, sự bình tĩnh nghiêm túc, thông dong tự tin vẫn y hệt nguyên chủ. Bất chi bất giác, đứa nhỏ này đã lớn như vậy rồi, Hoàng thượng lại thăm thở dài, thu hồi ánh mắt, lại tiếp tục nhìn tấu chương để đọc điều cần cải tiến cuối cùng, lại phát hiện ra điều thứ năm trông trơn.

Hoàng đế bệ hạ hơi nhíu mày: “Tạ tiểu tử, còn muốn bày trò gì ra với trẫm đây, điều thứ năm đâu!”

Tạ Hù nghe vậy, hơi mỉm cười: “Điều thứ năm, không phải là cô tình không viết, chỉ là điều này tương đối quan trọng, vì thần muốn tự mình nói ra.”

“Vậy người nói đi.” Hoàng thượng đóng tấu chương lại, bày ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe vô cùng hiếm có.

Tạ Hù nói: “Vi thần muốn gặp Thái tử điện hạ một lần. . .”

Hoàng đế bệ hạ không để hần nói xong, giận tím mặt: “Họ Tạ nhà người, lại có ý không viết điều quan trọng nhất để uy hiếp trẫm! Có điên trẫm mới cho người gặp Thái tử!”

“Kính xin bệ hạ bớt giận,“ Tạ Hù nhìn Sách công công ra hiệu, Sách công công vội vàng dâng lên cho Hoàng thượng một ly trà lạnh hạ hỏa, vỗ vỗ lưng xuôi giận, đợi Hoàng thượng bớt giận, Tạ Hù vẫn đang làm thần tử đại lễ*, không nhanh không chậm nói: “Điều thứ năm chính là... Hy vọng bệ hạ có thể để vi thần đến Đài Châu, không quá một tháng, thần có thể một lưới bắt hết bọn giặc Oa quấy nhiễu vùng Đông bắc Đài Châu.”

*chắc vừa này bác Hoàng giận quá nên anh Hù quý xuống

Hoàng đế bệ hạ đặt ly trà xuống, vô cùng sừng sốt: “Người muốn ra biển đánh trận?”

Lão Quân vương vuốt chòm râu: “Chỗ đó đang bị đám người Oa chiếm giữ, là khu vực nguy hiểm nhất. Nghiễm Uy Tướng quân đã ở đó gần một năm cũng không thể làm gì được, không những vậy còn liên tục bại trận, người lấy tự tin đâu ra mà khẳng định trong một tháng có thể diệt hết đám người Oa?”

“Một năm?” Tạ Hù nhếch môi: “Xem ra một năm thần không ở, trong triều toàn đồ vô dụng, chỉ một đám cướp biển nhỏ bé mà cũng đã có thể khiến bệ hạ mệt mỏi rồi.”

“Trẫm mới không có mệt mỏi!” Hoàng đế bệ hạ nghiêng răng nghiêng lợi: “Người Oa gian xảo dối trá không phải mới một ngày hai ngày, hành tung vô cùng quỷ quyệt, thực khó mà đoán được hành động của bọn chúng.”

“Nếu vậy, bệ hạ chỉ cần tin vi thần là được. Nếu thua trận, thần sẽ rời khỏi hoàng cung mãi mãi, không gặp Thái tử, sẽ không khiến bệ hạ phải chường mặt nữa; nhưng mà. . .nếu thần chiến thắng trở về, kính xin bệ hạ đừng tiếp tục ngăn cản thần và Thái tử đến đối,“ Tạ Hù vô cùng nghiêm túc, đặt hai bàn tay lên nhau, cúi người quý sắp xuống, tư thái vô cùng chuẩn mực: “Chuyến này hung hiểm, trước khi đi Đài Châu, mong rằng bệ hạ có thể cho phép vi thần, được thấy Thái tử điện hạ một lần.”

Hoàng đế bệ hạ do dự hồi lâu, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Vậy người lấy thân phận gì mà đi Đài Châu đây?”

Tạ Hù đã sớm nghĩ rồi: “Đi theo quân y.”

Tạ Hù rời đi, cửa điện khép lại kêu kệt một tiếng, Hoàng đế bệ hạ nhấp một ngụm trà, sắc mặt vẫn luôn trầm trọng nháy mắt biến mất, thay vào đó là dáng vẻ uể oải lơ đãng.

Nói thật, tình cảm của hần với Tạ Hù vô cùng phức tạp, vừa yêu vừa hận, yêu là tình cảm của bậc trưởng bối dành cho con cháu, hận là vì mối thù địch quốc.

Khi âm thầm theo dõi hần trưởng thành, đã sớm coi hần như con đẻ, nếu Tạ Hù không phải con cháu Hoàng thất tiền triều, mà là Thủ phụ toàn tâm toàn ý tận trung vì Đại Lương, nếu không có trò hề kia của Khương tỷ muội, Ngọc Hữu Đường bây giờ có lẽ là tiểu công chúa là hòn ngọc quý trên tay hần, còn Tạ Hù, nhất định chính là ứng cử viên cho vị trí Phò mã. Nhưng hiện thực lại trái ngược, Hoàng hậu giả dối, Đại hoàng tử lại không phải Đại hoàng tử chân chính, Tạ Hù cũng không thực sự là Tạ đại nhân, bọn họ dùng “thân phận giả” đi tới đi lui, như cá boi trong nước, nhưng hần lại không vạch trần,

hứng thú phùng phùng giả vờ không biết, chờ một ngày chuẩn bị xong tất cả, một lưới bắt hết, tất nhiên là đã thành công.

Một năm trôi nhanh, khi “Liễu Nghiên” xuất hiện ở trong cung, lần đầu tiên Hoàng thượng nhìn thấy hắn thì đã nhận ra hắn chính là Tạ Hù giả trang rồi, nhìn đứa nhỏ này từ bé đến khi trưởng thành, dù cho che đậy hoàn mỹ như thế nào đi nữa, hắn đã có thể lập tức nhận ra, giống như một loại bản năng vậy.

Tạ Hù quá hoàn mỹ, bất luận tính cách hay là tài năng, đều đã có thể vượt qua hắn lúc còn trẻ, ở trong mắt hắn, Tạ Hù là đứa nhỏ không tìm ra nổi một khuyết điểm, mãi cuối cùng cũng xuất hiện một nhược điểm, đại khái chính là phát sinh từ tình cảm đối với Ngọc Hữu Đường. Hắn đã sớm biết Tạ Hù thích nữ nhi của mình, bởi vì từ trước khi Ngọc Hữu Đường hồi cung, những người Tạ Hù bố trí trong cung, cả những người hắn tự mình huấn luyện ở sơn tự, thực ra đều là cơ sở ngầm của Hoàng đế bệ hạ cài từ rất lâu trước kia rồi. Sau đó, trong Đoan Bản cung, tất thấy mọi người từ thái giám không có phận sự gì hay là những cung nữ mê mị nam sắc, đều là từ sĩ và ám vệ đứng đầu Đại Lương, mỗi khi Tạ Hù đến tìm Ngọc Hữu Đường, bất cứ khi nào, bất cứ chuyện gì, Hoàng thượng luôn lập tức biết được cụ thể mọi thông tin, tin tức, mật báo, mà tất cả những điều ấy đều là do chính Bích Đường tình báo, ha, không ai ngờ được, cũng có một người khác nữa biết được tất cả chân tướng.

Tâm Đế vương tựa như cây kim giữa biển.

Trong mắt Ngọc Cẩn Tu, tình ái chính là một thứ gì đó vừa phiền toái lại vừa nguy hiểm. Khi vẫn còn là Thái tử, hắn đã nạp mấy người làm trắc phi, khi lên làm Hoàng đế, hậu cung ngày càng mở rộng, nhưng hắn chưa bao giờ động tâm với bất kì nữ tử nào, mỗi ngày đều an phận thủ thường lật thẻ bài, cày cấy gieo mạ mỗi nơi một ít, với phi tử nào cũng đều thề thốt cam kết thật lòng thật dạ, kì thực tất cả đều là hư tình giả ý mà thôi. Khi đó vị trí chính thê của Ngọc Cẩn Tu vẫn còn đề trống, đề trống cũng phải là vì chờ đợi một nữ tử khiến hắn động chân tâm mà là đang chờ đợi một người có thể lực chống đỡ sau, để khi hắn lấy người này về thì thế lực này sẽ đứng về phía hắn, trở thành lực lượng của hắn.

Hi Hòa năm thứ mười năm, hắn đã xác định được mục tiêu, Khương gia. Trước khi đến nhà Khương Tước gia, ám vệ đã báo cho hắn biết, một nữ nhi của họ Khương đang vẽ tranh trong đình viện, thế là, thuận lợi cài trang đến đây, bốn mắt nhìn nhau, sau đó cứ thế thuận lý thành chương.

Khương gia có hai nữ nhi tương mạo giống hệt nhau, hắn tất nhiên cũng biết, cái ngày tráo người vào đó, hắn cũng đại khái đoán được nữ tử che mặt này, mới chính là nữ tử ngày ấy ngồi trong đình viện.

Nhưng mà, sao cũng được, mặc kệ là người nào, chỉ cần hắn có thể lợi dụng để củng cố quyền lực là được.

Rồi sau đó, hắn phát hiện ra Khương gia phản quốc, nếu vậy, cũng đã đến thời điểm, vị Dung gì đó bị hủy dung, cùng với đứa con nữ giả nam trang của nàng ta, phát huy tác dụng rồi.

Kế hoạch kín kẽ, diễn xuất hoàn mỹ, hết thấy mọi thứ đều nằm trong tay hắn, diễn ra theo đúng sự sắp đặt của hắn, quốc thổ càng củng cố, quyền lực tăng thêm từng năm, đã tâm cũng được thỏa mãn, không có tình ái ràng buộc, cho đến chết hắn vẫn sẽ đứng ở vị trí tối cao nhất này, hắn chưa bao giờ thực sự yêu ai, từ đầu đến cuối, hắn chỉ yêu chính mình, không phải yêu nhất chính mình, mà là chỉ yêu mỗi chính mình.

Và hắn đã thành công, ngay cả người khó đối nhất là Tạ Hù cũng không để ý an nguy bản thân, vì nữ nhi của hắn, vì giang sơn của hắn, vì giang sơn Ngọc thị của hắn, đi đánh giặc ____

Ha ha, quá tuyệt vời, tất cả mọi thứ đều vô cùng hoàn hảo.

Lão Đế vương từ từ nhếch môi, nửa khuôn mặt khuất trong bóng tối, không một ai có thể nhìn ra được vẻ mặt hắn.

= . . =

Nguyện vọng được gặp Ngọc Hữu Đường của Tạ Hù cuối cùng cũng được chấp thuận.

Hắn lặng lẽ tới Đoan Bản cung mà không thông báo trước cho Ngọc Hữu Đường, muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ, hơn nửa tháng không gặp, hắn thực sự rất nhớ nàng, sai từng bước dài đến cung thái tử.

Đang rảo bước trong hành lang bằng gỗ lim, bỗng nhìn thấy thiếu nữ đã lâu không gặp, bước chân lại không kịp được mà thả chậm lại.

Từ hôm chẵn ra được Ngọc Hữu Đường có thai tới ngày hôm nay vẫn chưa đến hai tháng, lại thêm giờ là mùa đông, áo khoác dày rộng, không hề nhìn ra bụng nàng đã nhô lên hay chưa. Nàng đang tắm nắng trên một cái ghế dựa được cẩn thận lót đệm mềm dày ấm, mắt lim dim, đầu ngửa ra sau như muốn đón hết ánh nắng mặt trời. Hoa viên như đang làm nền cho nàng, gió hơi se lạnh, những bông hoa cũng như đang yên lặng hưởng thụ ánh mặt trời, ánh vàng lấp lánh trên lá trên hoa, khiến vườn hoa càng thêm rưa rờ.

Nghehnh xuân hoa, hàn đông tức thệ, xuân ý tiệm xuất*.

*Hoa nở đón xuân, mùa đông trôi đi, xuân ý tràn đầy (Mùa xuân là mùa của tình yêu mà, mọi người hiểu chứ :v)

Giống như có một hàm ý gì đó, trong lòng Tạ Hù cảm thấy ảm áp, đáy mắt đầy ý cười.

Có cung nhân nhìn thấy hắn, định thông báo cho Thái tử một tiếng, lại bị Tạ Hù ngăn lại, rồi lặng lẽ tiến đến chỗ người đang ngồi trên ghế, không tiếng động đứng ở bên ghế tựa của nàng.

Dường như nhận ra ánh mặt trời bị thứ gì đó ngăn trở, Ngọc Hữu Đường mở mắt ra, thấy dáng người cao lớn cùng cái cằm kiên nghị của nam nhân.

Không ngoài dự đoán, kinh hi.

Ngọc Hữu Đường không hề đổi tư thế, chỉ giờ một cánh tay lên chạm vào người Tạ Hủ một cái, xác nhận là người thật: “Thật tốt, không phải là mộng.”

“Trong mộng cũng sẽ có cảm giác như thật.” Tạ Hủ nói.

Ngọc Hữu Đường nhắm mắt lại, đưa tay đến miệng che cái ngáp: “Vậy thì ta ngủ tiếp là được rồi.”

Tạ Hủ bật cười, đỡ đầu nàng đẩy trở về: “Ngửa đầu như thế không mệt?”

“Không mệt,” Ngọc Hữu Đường cứng đầu trở về tư thế ban đầu, lại mở mắt ra: “Không như vậy thì sẽ không nhìn thấy chàng.”

Nghe vậy, trong mắt Tạ Hủ như có gì đó dao động, liếc nhìn xung quanh, xác nhận không có ai chú ý đến bên này, nhanh chóng cúi đầu, đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi thiếu nữ.

“Ha ha, phái mấy người vốn là quan văn các ngươi ra biển đánh trận?”

Nửa canh giờ sau, sau khi nghe Tạ Hủ nói chuyện nghiêm chỉnh xong, Ngọc Hữu Đường không khỏi bật cười lắc đầu.

Ba ngày sau, Hoàng thượng sẽ ra ý chỉ, Liễu thừa cực, cũng chính là Tạ Hủ, lấy thân phận quân y đi theo, nhưng thực ra lại là quân sư, nắm trọng quyền trong tay. Đồng hành còn có Thẩm Hiến, hẳn là tướng lĩnh dẫn binh lần này.

Tạ Hủ đến Đông cung chuyến này chính là vì muốn cho Ngọc Hữu Đường biết chuyện này, nhưng chủ yếu chính là vì muốn ở bên Ngọc Hữu Đường.

Tạ Hủ ngồi bên cạnh, giúp nàng khuấy nguội canh gà, cũng không bận tâm đến câu chế nhạo của nàng. Nhưng Bích Đường đứng một bên thì nhìn không nổi, cảm thấy bất bình thay Tạ đại nhân: “Thái tử điện hạ, mấy ngài ấy đều là người ngài chọn đấy, một là phu quân của ngài, một là phụ tá của ngài, nói như thế chẳng phải tự mình diệt uy phong mình à?”

Ngọc Hữu Đường nghe thế thì tỉnh ngộ, hơi nhíu mày ngưng trọng nói: “Như vậy. . . Hai người các ngươi nhớ đại thắng trở về, không được làm cô mất mặt; còn nếu thua, thì đừng trở về gặp ta nữa.”

Bích Đường tròn mắt: “Điện hạ, lần đầu tiên ta nhìn thấy nữ tử như ngài đấy. Bình thường, tướng công xuất chinh, chẳng phải là thê thất nên ở trong khuê phòng cầu bình an, rồi viết thơ oán giận gì đó mong phu quân sớm trở về sao? Ngài lại nói, thua thì đừng trở về gặp ngài nữa?”

“Ừ.” Thái tử điện hạ mặt không biến sắc.

Nhưng điều mà Tạ Hủ để ý thì lại không giống Bích Đường, đưa bát canh súp men xanh thơm phức mùi gà cho Thái tử: “Hai người các ngươi? Ta và Thẩm Hiến, ở trong lòng nàng có vị trí ngang nhau?”

Ngọc Hữu Đường ôm lò sưởi trong tay, hơi nghiêng đầu nhìn hắn: “Tất nhiên, về công, các ngươi đều là thần.”

“Còn về tư?” Tạ Hủ thích thú nhìn nàng chăm chú.

Ngọc Hữu Đường lập tức ngưng bật, giả vờ giả vịt xúc một miếng thịt gà bỏ vào miệng, nhai chậm rì rì.

Tạ Hủ giờ tay, giúp nàng vén những sợi tóc rơi ra sau tai, khoe miệng cong lên, nói: “Xin điện hạ yên tâm, thần nhất định sẽ đại thắng trở về, đời này ta chỉ bại dưới tay một người, ngoài người đó ra thì không còn ai khác.”

Ngọc Hữu Đường tất nhiên biết hắn đang ám chỉ ai, cười tươi, vỗ nhẹ cái bụng: “Chúng ta đều tin chàng.”

Tạ Hủ nắm chặt bàn tay nhỏ đang vỗ bụng kia trong tay mình, đầu ngón tay hơi lạnh nháy mắt bị bàn tay lớn ấm áp truyền hơi ấm qua: “Chờ ta trở lại, lần này là lần cuối cùng ta rời khỏi nàng.”

“Biết rồi, biết rồi, ừ ~~~~~ nổi hết cả da gà lên rồi, xin nhờ các ngài lần sau có ân ái thì nhớ để ý xem bên cạnh có người có được hay không, cứ như vậy thì mấy người cô đơn như chúng ta sao mà chịu nổi.”

Ngọc Hữu Đường còn chưa mở miệng, Bích Đường đã vô cùng bất mãn lắm bầm cườp lời nàng mất rồi.

Thế là, Thái tử và Tạ Hủ không nói gì nữa, nhìn nhau cười cười, tâm hữu linh tê nhất điểm thông*.

*trong lòng có nhau tâm ý tương thông

Từ trước đến giờ, nàng luôn tin tưởng hắn, mà hắn cũng như vậy.

Ba ngày sau, Tạ Hủ lên xe ngựa đi đến Đài Châu, Ngọc Hữu Đường không đi tiễn hắn, đã diễn thì phải diễn cho trót, nàng bây giờ đang giả bộ bị bệnh liệt giường thì làm sao mà ra ngoài gặp người được, nhưng lý do thực sự chính là vì được nuôi đến nổi mặt mày hồng hào người béo trắng ra. Nếu cứ thế mà ra ngoài lượn lờ, thì đến kẻ ngu dốt đầu ngón chân cũng biết nàng đang đóng kịch bịp bợm người đời.

Tạ Hù đi chưa đến một tuần, hai huyện ven biển là Đài Ninh, Thiệu Hưng đã truyền về tin thắng trận, báo rằng nơi tập kết của đám giặc Oa chứa hơn năm mươi chiến thuyền và hơn hai ngàn tên cướp biển đã bị Tạ Hù và Thẩm Hiến dẫn đầu thủy quân phục kích trên biển, tiêu diệt toàn bộ chỉ trong một lần ra quân. Chiến tích khiến triều đình kinh hoàng, đám đại thần luôn mồm nói nhà họ Thẩm hậu sinh khả úy, nhưng không biết người bày mưu tính kế, dẫn dắt tác chiến, Tổng chỉ huy thực ra chính là kẻ trước kia muốn bức vua thoái vị, Tạ Hù Thủ phụ Tạ đại nhân. Tin thắng trận lớn trận nhỏ bay về tới tấp, Hoàng đế bệ hạ cuối cùng cũng thả lỏng nỗi lo, cho phép thừa thắng xông lên, bốn huyện Hoàng Hải, Thiên Thai, Tiên Cư, Thái Bình cũng nhanh chóng đánh đuổi hết đám giặc Oa.

Lão nhân mặc long bào trong lòng sung sướng thầm khen hảo tiểu tử, sau đó nhân một buổi chiều rảnh rỗi, đi một chuyến đến Đông cung, thăm Thái tử điện hạ.

Chuyện này hẳn đến, chính là vì một chuyện quan trọng.

Hoàng đế bệ hạ cũng không dong dài lăm lờ, nhấp một ngụm trà, nói thẳng: “Đường nhi, chuyện con mang thai, trẫm đã nghĩ ra được một biện pháp, nhưng muốn đến trưng cầu ý kiến của con một chút, dù sao con cũng là nữ nhi của trẫm, trẫm cũng không muốn cưỡng ép j _ j”

Ngọc Hữu Đường đang lật một quyển Tư Tri Thông Giám, mấy ngày hôm nay xuân về hoa nở, xiêm y của nàng mỏng hơn, đã nhận ra được bụng hơi nhô lên một chút rồi.

Nàng gấp sách lại, đối diện với Hoàng thượng: “Phụ hoàng, ngài nói thẳng đi.”*

*Mình vẫn luôn cảm thấy Ngọc Hữu Đường chưa bao giờ có tình cảm gì với Hoàng hồ ly, nên đoạn đối thoại xưng hô có phần k thống nhất. Mình suy nghĩ rất nhiều, lão Hoàng thích diễn sâu nên cho trẫm-con, Ngọc Hữu Đường hơi lạnh lùng với k có tình cảm thì là ta-ngài.

Hoàng đế bệ hạ xoa xoa mi tâm, bày ra vẻ mặt hơi khó xử: “Con cũng biết, bụng con ấy, sẽ càng lúc càng lớn. Những tháng sau, cứ giả bộ bệnh giấu giấu điểm điểm cũng không phải là biện pháp. Chẳng bằng, học theo huynh trưởng của con mười năm trước, đi Tê Hà tự tịnh đường nửa năm, ở đó sinh hoàng tôn của trẫm, con nghĩ thế nào?”

Thực ra Ngọc Hữu Đường cũng đang có ý đó.

Vì có cùng một suy nghĩ, Thái tử điện hạ rót một ly trà cho lão Hoàng đế, cười nói: “Chẳng phải phụ hoàng bắt ta ở Đông cung giả bộ bệnh, cửa lớn không ra cửa trong không bước, không phải là vì để thực hiện kế sách này sao?”

“Trẫm cũng là vì muốn tốt cho con,“ Hoàng đế bệ hạ lại thở dài, than dài một hồi xong rồi lại nói tiếp: “Con sắp làm mẹ, cần phải một lòng một dạ cẩn thận dưỡng thai, sinh cho trẫm một Hoàng tôn trắng trẻo, không nên tiếp tục lo lắng chuyện triều chính, khiến người mệt mỏi, không tốt cho việc điều dưỡng. Chuyện sau này đợi khi ở cữ* xong thì tính tiếp.”

*sau khi sinh một tháng phải kiêng các thứ gì gì đó.

Nói xong, lão nhân dùng ánh mắt ôn nhu như từ mẫu nhìn bụng Ngọc Hữu Đường một hồi.

Ngọc Hữu Đường cười như không cười: “Phụ hoàng, ngài muốn tự nói ra, hay vẫn là muốn để nhi thần tự đoán đây?”

“Hả?”

“Sau khi nhi thần sinh đứa bé này ra, đừng nghĩ đến chuyện hồi cung, có phải không?”

Lão Hoàng đế hơi nheo mắt: “Vậy con còn muốn hồi cung làm Thái tử sao?”

Ngọc Hữu Đường thu lại nụ cười mơ hồ, đáy mắt nhu hòa: “Không muốn, nhi thần cũng không muốn trở lại nơi này.”

Hoàng đế bệ hạ không ngờ nàng lại vui mừng như vậy.

Ngọc Hữu Đường khêu một bông hoa lan ở trên bàn, một mùi thơm thoang thoang bay ra: “Hơn một tháng nghỉ ngơi ở Đông cung, không quan tâm chính sự, cũng không tham gia yến tiệc. Nhi thần có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, suy nghĩ rất nhiều chuyện, hơn mười năm trước cũng bởi vì thân phận đặc biệt mà đã trải qua một đoạn thời gian tôi luyện vô cùng gian khổ. Sau này, trở về hoàng cung, cũng không trải qua được mấy ngày thoải mái, yêu hận vương nặc, triều đình tranh đấu, cảm thấy thật sự quá mệt mỏi, lòng vốn không có chí lớn, sao phải tiếp tục chịu đựng thế này. Bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội, nên muốn hoàn toàn thoát khỏi nơi này, sống một đời thoải mái, ném trải những ngày tháng phong lưu.”

Hoàng đế bệ hạ nhìn nàng, một lúc lâu sau mới cảm khái nói: “Con bằng lòng như vậy, cũng tốt.”

Ngọc Hữu Đường hít một hơi, không hề lảng tránh: “Sau khi ta già chết, ai sẽ lên làm Thái tử? Nhị đệ sao?”

Hoàng đế bệ hạ nâng mắt nhìn về phía trước: “Chưa chắc,“ môi hắn cong lên nở nụ cười vì điệu: “Những chuyện này, để tự trẫm lo là được. Con thu dọn đi, sáng mai rời cung thôi.”

“Được.” Ngọc Hữu Đường cầm ly trà trước mặt lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, không hề có nửa điểm do dự.

= . . =

Một tháng sau, tứ nguyệt nam phong đại mạch hoàng, táo hoa vị lạc đồng điệp trường*.

*tháng tư lúa chín gió nam đưa, hoa gai chưa rụng lá đồng thưa. (Nguồn: Đường thi tuyển dịch)

Ngọc Hữu Đường quay trở lại sơn tự, mỗi ngày đều chăm chú theo dõi tin tức đánh người Oa ở Đài Châu, đương nhiên, Tạ Hủ tất nhiên là không phụ kỳ vọng của nàng, chiến thắng liên tiếp.

Bây giờ đang là tiết hạ chí, trăm hoa đua nhau khoe sắc. Còn ở trên núi, có chừng trăm cây đào, tạo nên một biển hoa màu hồng.

Hơn mười năm trôi qua*, cuối cùng vẫn trở về nơi này.

*tính từ lúc tám tuổi bị bắt lên núi, chứ bây giờ bạn Đường tầm 19 tuổi thôi.

Ngọc Hữu Đường đứng ngoài cửa chùa, cái bụng đã nhô lên khá rõ, núi cao cách mặt trời gần hơn, thiếu nữ không chút kiêng dè phơi khuôn mặt trắng nõn dưới ánh nắng.

Ngọc Hữu Đường mặc một bộ váy màu hồng đào, hai dải băng phát phơ đằng sau lưng. Trông rất lung linh yếu điệu, nhưng phong thái vẫn như cũ không thay đổi, bước chân phóng khoáng không chút gò bó, tiêu sái phiêu dật, không khác gì nam tử.

Thiếu nữ khoan thai đi về phía rừng hoa đào, càng đi sâu vào trong, những chuyện ngày bé càng hiện lên rõ ràng, khi ấy nàng còn rất nhỏ, phải nhảy loi choi lên xuống mấy lần mới có thể bề được một cành hoa đào, còn bây giờ thì phải người người tránh né thì mới cho thể đi qua được.

Một chiếc xe ngựa dừng ở bên ven rìa rừng đào, màn xe bị một bàn tay lớn vén lên, chủ nhân của bàn tay có dáng người cao lớn, nhảy nhẹ một cái, ung dung chạm đất.

Hắn từ từ đưa mắt nhìn về phía dòng suối nhỏ phía bên kia rừng đào thì thấy bóng lưng một thiếu nữ, nhưng cứ đứng tại chỗ mãi mà vẫn không đi đến chỗ nàng.

Cảnh tượng này thật quá đẹp, như trong một giấc mộng, khiến người ta không muốn khuấy nhiễu.

Ngọc Hữu Đường thích thú đứng đó một hồi, rồi mới chậm rãi đi về, lập tức nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng phía bên ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, đối phương vẫn đang lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt đầy ôn nhu ấm áp.

Trở về mà cũng không nói một tiếng, Ngọc Hữu Đường hơi tức giận, bước nhanh về phía hắn, nam tử thấy vậy giơ một cánh tay xua xua hai lần, ý bảo nàng đi chậm lại một chút cho an toàn.

Ngọc Hữu Đường thấy dáng vẻ hắn như thế thì bật cười, khoe môi giương cao, chân bước chậm lại, thông thả đi về phía hắn.

Khi còn cách nhau hơn nửa mét, Tạ Hủ cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, đưa tay nắm lấy cánh tay thiếu nữ váy hồng, kéo nàng vào trong ngực, cánh tay còn lại vòng trên eo nàng.

Hoa đào rơi đầy trên mặt đất, bị gió thổi tung bay, như hòa tan với váy nàng, không nhận ra đâu là hoa, đâu là váy áo của người.

Tạ Hủ ôm chặt nàng vào trong ngực, không nói một lời, chỉ dùng cái ôm để thổ lộ hết nỗi lòng, càng ôm càng chặt, như tình ý ngày càng sâu đậm của hắn.

Ngọc Hữu Đường dựa vào bả vai hắn, nói một câu sát phong cảnh: “Này, chàng đề lên người nữ nhi rồi.”

Tạ Hủ lúc này mới giật mình tỉnh ngộ, tay đặt trên eo nàng hơi thả lỏng, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, bật cười hỏi: “Làm cha, có nên xin lỗi con một câu hay không đây?”

Ngọc Hữu Đường ngửi thấy mùi cỏ, mùi bụi vì đi đường xa vương trên y phục hắn: “Không sao, nương là ta sẽ thay nàng tha thứ cho chàng.”

Tạ Hủ buông Ngọc Hữu Đường ra, hỏi: “Đúng rồi, sao nàng biết là nữ hài?”

Ngọc Hữu Đường: “Bởi vì ta muốn thế.”

Tạ Hủ: “Nếu như sinh ra một nam hài thì làm sao bây giờ?”

Ngọc Hữu Đường giơ một ngón tay, chọc chọc vào bụng: “Thì nuôi hắn như nuôi nữ hài tử, bởi vì trước kia mẫu thân hắn cũng bị cha hắn nuôi như nam hài, tuổi ấu thơ lưu lại bóng ma tâm lý, nên muốn trả thù lên người hắn, để chọc tức cha hắn.”

Nhìn dáng vẻ bức tức vô cùng đáng yêu của tiểu cô nương, Tạ Hủ lại không nhịn được kéo nàng ôm vào lòng: “Tùy ý nàng, thế nào cũng được, chỉ cần nàng vui là được.”

Trở lại son tỵ, Tạ Hù nhanh chóng chuyển từ hình tượng điển hùng tàn khốc lúc nào cũng chực phát nổ khi chỉ huy quân đội sang hình tượng thê nô, phụ trách hết tất cả mọi vấn đề hàng ngày của Ngọc Hữu Đường.

Nửa năm trôi qua nhanh.

Cuối mùa thu, Ngọc Hữu Đường mặc áo bông dày sụ, ưỡn bụng lớn đi vật lá phong, thì đột nhiên cảm thấy bụng đau quặn, khiến nàng ngồi sụp xuống, nhưng dù thế thì cảm giác đau vẫn không hề giảm bớt, nàng chỉ có thể tựa vào thân cây, không dám động đậy.

Bích Đường thấy thế, nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng xông đến chỗ cây phong đỡ nàng đứng lên, dìu nàng trở về phòng, đến khi đỡ Ngọc Hữu Đường ngồi xuống ghế thì giật mình nhận ra ông quần thiếu nữ đã thấm đẫm máu tươi.

Nàng vô cùng hoảng sợ, vội vã đẩy cửa chạy đi gọi bà đỡ có thâm niên trong nghề mới mời về từ tháng trước, bà đỡ già xác nhận: “Ái chà, sắp sinh rồi.”

Thế là, cứ như ném một viên đá vào mặt hồ phẳng lặng, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, Thái tử sắp sinh hài tử rồi, toàn bộ cung nhân đi theo nàng đến chùa nháo nhào hết cả lên.

Tất cả mọi người đã chuẩn bị đâu vào đấy từ hơn nửa năm trước, chỉ để đợi đến ngày này.

Tạ Hù cũng muốn đi vào phòng để xem tình hình cụ thể Ngọc Hữu Đường như thế nào, lại bị Bích Đường chặn lại ngoài cửa, không hài lòng nói hằn: “Ồ đâu ra nam nhân muốn chạy vào phòng sinh nhìn vậy!”

Tạ Hù nghiêm túc nói: “Ta là thầy thuốc, vì sao không thể đi vào?”

“Lúc sinh nam tử mà đi vào, trong nhà sẽ có họa sát thân, hơn nữa,“ Bích Đường bày ra thế chữ đại, dạng chân giang tay chắn trước cửa: “Thái tử điện hạ rất kiêu căng tự phụ, nhất định không muốn ngài thấy bộ dạng máu me be bét của nàng bây giờ, ngài tôn trọng nàng một lần đi.” (v, m.n có nhớ anh ấy từng nói là anh ấy không để tâm ai nghĩ gì, mọi người phải tự mà thích ứng với cách làm của anh ấy không, vì vậy Bích Đường mới bảo tôn trọng một lần đi :v)

Câu nói cuối cùng đã ngăn được Tạ Hù đang muốn xông vào đứng lại ngoài cửa, ngược mắt lên nhìn chằm chằm mặt trắng, hít thở sâu, nỗ lực thả lỏng để tìm đập chậm lại.

Đúng lúc này.

Một tiểu thái giám phụ trách đứng canh ở cửa chùa đột nhiên lao đảo chạy vào, thở hồng hộc nói: “Liều, Liều đại nhân! Tề vương điện hạ đột nhiên tới đây, nói muốn thăm Thái tử! Vô cùng nóng nảy sắp xông thẳng vào tự rồi!”

Chuyện gì thế này, từ lúc Hoàng thượng ra ý chỉ để Thái tử đến đây dưỡng bệnh, xung quanh Tề Hà tự luôn luôn có trọng binh canh gác, trong tình trạng cấm cửa nghiêm phong, ngay cả ông mặt cũng thể bay ra ngoài, Nhị hoàng tử làm thế nào mà biết được?

Tạ Hù cố gắng trấn định những suy nghĩ đang vô cùng hỗn loạn, nói với tiểu thái giám: “Người đừng quá hoảng hốt, để ta ra đó cùng với người xem thế nào.”

Đợi Tạ Hù rời đi, Bích Đường vội vàng chạy vào phòng, đóng chặt cửa lại.

Nàng bước nhanh tới bên giường, vừa nhìn một màn trước mắt, lập tức cảm thấy vô cùng đau lòng, nhìn Thái tử điện hạ tài hoa phong nhã của mình giờ đây tóc tai tán loạn, sắc mặt tái xám nằm trên giường, mồ hôi từng hạt to như hạt đậu chảy xuống từ thái dương, thấm ướt cả gối.

Thấy nàng đột nhiên đi vào, Ngọc Hữu Đường đang bị từng cơn đau quặn hành hạ, khó khăn mở miệng, hỏi nàng: “Sao. vậy.”

Bích Đường không biết có nên nói hay không, nghĩ ngợi một lát, cuối cùng vẫn thành thật: “Nhị hoàng tử đến rồi, nhưng vẫn đang bị chặn ở ngoài cửa.”

Lông mày Ngọc Hữu Đường nhíu càng chặt, nàng không chút do dự, kéo gối trắng dưới đầu nhét vào miệng, phòng ngừa mình vì quá đau mà kêu thành tiếng.

Cho dù đang trong thời khắc yếu ớt nhất, nàng cũng muốn tận lực bảo vệ tất cả mọi người.

Ở phía bên kia, Tạ Hù đã tới gần cửa chùa, có thể thấy Tề vương điện hạ một thân đỏ tươi đứng một mình ở cửa chùa, trải qua dãy thi, vóc người hần đã cao hơn không ít, ngũ quan càng thêm tuấn lãng.

Nhưng sự ngoan độc vẫn y hệt trước kia, không hề suy giảm.

Tạ Hù đoan chính đến gần, cung kính hành lễ: “Vi thần tham kiến Tề vương điện hạ.”

Tề vương điện hạ tùy tiện liếc hần một cái, cười khẩy một tiếng: “A, hóa ra là Liều Thừa cục, cô có lòng đến thăm Thái tử điện hạ, ngài lại đóng sầm cửa để cô húng gió núi ngoài này?”

Hần hơi nghiêng đầu, hai đội binh mã tùy tùng phía sau lao vọt đến trước cửa chùa, xếp thành một hàng người kín mít không kẽ hở, không tiếng động tạo áp lực cho người khác.

Nếu đã không cho hắn vào, thì hắn sẽ trực tiếp xông vào.

Mà người dẫn đầu chính là tiểu Phuong Thủ phụ, tay cầm quạt giấy, một thân đồ rực thêu hạc trắng, hắn cười như không cười nhìn chăm chăm Tạ Hù, không, phải nói là nhìn đáng về Liễu đại nhân của Tạ Hù mới đúng, trong mắt đầy vẻ hiếu kỳ như đang tìm tòi lại như đã hiểu rõ.

Chính vào lúc này.

Phía bậc thang dưới cửa chùa truyền lên tiếng bước chân đều đặn, rồi sau đó một giọng nói già nua cất cao giọng lạnh lạnh quen tai thông báo: “Hoàng thượng giá lâm ____”

Đoàn người Tề vương nghe vậy sắc mặt đại biến.

Rèm che vàng hơi lay động, tiến dần lên núi. Cuối cùng liền cũng được các thị vệ khiêng đến bậc thang cao nhất, ngồi bên trên, chính là Hoàng đế bệ hạ một thân long bào.

Mặc dù hắn đã hơn năm mươi, nhưng nhìn vẻ ngoài mới nhí đang nhí lập đích niên*, gió núi thổi qua, áo bào rực rỡ hơi lay động, lúc đó trên người vị lão đại như lấp lóe hào quang của thiên tử.

*chắc khoảng 30~40 gì đấy

“Hôm nay cửa Tề Hà tự náo nhiệt quá nà.” Hắn cười híp mắt nói: “Xem ra Hữu Dương với trăm thật giống nhau, phụ tử liên tâm, cùng vội vã đến thăm Thái tử điện hạ vào cùng một ngày, ha?”

Tất cả mọi người đứng ngoài cửa vội vàng quỳ lạy, hô to vạn tuế.

Chỉ có một mình Tề Vương, đứng thẳng tắp ở chỗ cũ, đối mặt với phụ hoàng của mình, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên u ám: “Phụ hoàng, ngài tới thật đúng lúc, đám tiểu hòa thượng của Tề Hà tự đang chặn đường ta, không cho ta đi vào nhìn bệnh tình huynh trưởng, chậm trễ tình cảm huynh đệ của ta và Thái tử điện hạ, hà cớ vì sao?”

Hoàng đế bệ hạ nhíu mày “Ừ” một tiếng, nói: “Thật sao?” hắn liếc nhìn Tạ Hù: “Liễu đại nhân, vì sao không cho Tề vương điện hạ vào trong tự?”

Tạ Hù đứng dậy, phui bụi đất bám trên áo bào, giọng nặng nề: “Bệnh tình của Thái tử điện hạ đã tiến vào giai đoạn cuối, diện mạo có phần thay đổi, đặc biệt giao phó với thần, mấy ngày này không muốn gặp ai. Chỉ cầu trong quãng thời gian còn lại, không có người thân đến thăm, sợ rằng sẽ khiến các ngài càng thêm bi thương.”

“Ha ha ha ha ha, “Tề vương đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, cười giễu, nói: “Bệnh tình đến giai đoạn cuối? Diện mạo thay đổi? Sợ là lúc sinh mặt mũi dữ tợn thì có, phụ hoàng, các người còn muốn gạt ta?” Hắn nhìn về phía Tạ Hù: “Còn người nữa, phản tặc, người cho rằng ta không biết người là ai hay sao? Đám người các người, thông đồng lừa gạt cô lâu như vậy!”

Hoàng đế bệ hạ vẫn chưa thu hồi nụ cười: “Hữu Dương nói gì vậy, càng nói trăm càng không hiểu.”

“Ngài đừng tiếp tục đóng kịch! Diễn nhiều năm như vậy, uống ta gọi người một tiếng phụ hoàng, lại để một nữ nhân trên đầu ta lâu như vậy!” Tề vương nhìn bốn phía xung quanh: “Từng người các người, đừng tưởng rằng cô không biết Ngọc Hữu Đường thật sự đã chết! Tỷ tỷ song sinh của hắn nữ giả nam trang đóng giả hắn!”

Hoàng đế bệ hạ nhìn hắn: “Lừa người thì có làm sao?”

Tề vương nghiêng răng: “Không có làm sao, ngài chờ người trong thiên hạ chế nhạo đi, để một nữ nhân ngồi vào vị trí Thái tử lâu như vậy mà không để cho ta một cơ hội nào, “phiên vương trẻ tuổi cao giọng: “Lên, bắt hết đám người đang đứng đây với tất cả người trong chùa lại!”

Ánh mắt của hắn vô cùng sắc lạnh, gần từng chữ: “Bao gồm cả, Dương kim thánh thượng.”

Ngay lập tức, hai đội binh lính cùng nhau giơ đao kiếm đặt sát bên gáy Tề vương, bao vây hắn không có kẽ hở.

“Các người. . . . Các người, tại sao?”

Hoàng đế bệ hạ nhìn chăm chú ánh mắt ngạc nhiên của đứa con thứ hai, nở một nụ cười nhả nhặn đầy thỏa mãn, lão nhân mặc hoàng bào nhìn xuyên qua tầng tầng binh lính đang áp chế hắn, ánh mắt rơi trên người thanh niên mặc hồng bào:

“Chà, Niệm Lễ, người ra đây giải thích cho nó đi.”

Đám thị vệ tách ra thành một con đường, để Phuong Niệm Lễ thông dong thoát ra, so với nét mặt đầy ngạc nhiên cùng thất vọng của Tề vương điện hạ thì hắn lại có vẻ vô cùng trấn định, từ từ nở nụ cười trầm tĩnh.

Tề vương rút kiếm trong tay, thân kiếm vừa thoát vỏ mấy li, đã bị một binh sĩ đứng bên lập tức đẩy trở lại.

Tiểu Phuong Thủ phụ phát nhẹ ống tay áo, hai tay chấp lại, hướng Hoàng đế bệ hạ hành đại lễ, rồi mới quay người nhìn lại Tề vương, cực kỳ lạnh nhạt

hành một cái lễ: “Vi thần tham kiến Tề vương điện hạ.”

Tề vương nhắm mắt lại, rồi nhìn Phương Niệm Lễ vô cùng nghiêm túc: “Ngươi vẫn luôn gạt ta?”

Phương Niệm Lễ gấp quạt lại: “Lừa gạt? Không hề, thần chỉ trung với Thánh thượng trung với Đại Lương, thành thật làm một mật thám thôi.”

Bốn phía một mảnh im ắng. (bất ngờ đúng không, hờ hờ hờ, thế mà tính ship hai bạn trẻ với nhau, Niệm Lễ không phải dạng vừa vừa vừa thôi đâu :v)

Nét mặt Tề vương không thể tin nổi, hần gầy dựa hai cái, muốn lao tới chỗ Phương Niệm Lễ, đối phương chỉ ung dung thông thả lùi lại một bước, rồi đứng dung nhìn hần:

“Tề vương điện hạ, lên lút cầu kết với phản tặc là trọng tội, thần niệm tình bằng hữu nhiều năm, khuyên ngoài ngoan ngoãn chịu trôi. Nếu cứ như vậy, ngày càng gần mặt đất hơn đây.”

“Ôi ôi ôi?” Hoàng đế bệ hạ bình thân phát tay một cái, cắt ngang lời hần: “Đừng nói như vậy chứ, Niệm Lễ, chứ nên dọa nhị nhi tử của trẫm nha, cửa Phật là chốn thanh tịnh, không chịu nổi huyết quang đâu.”

Lão nhân mặc hoàng bào bước từng bước đến gần Ngọc Hữu Dương đang bị bao vây giữa một đám người, đỡ hần đứng thẳng dậy, nhìn hần đầy từ ái, từ tốn nói: “Hữu Dương, con nói nghe thử coi, từ nhỏ đến lớn, sao mãi mà không tiến bộ, cứ một mực đi theo con đường cực đoan vậy.”

Tề vương hít sâu một hơi: “Lão già, ha ha, ngươi còn dám nói ta? Để một nữ nhân dè hèn nữ giả nam trang ngồi ở vị trí Thái tử lâu như vậy, đợi đến khi toàn bộ người trong cung, trong thiên hạ biết được, xem ai mới là người bị chế nhạo, ta vì bảo toàn thể diện Ngọc thị, dùng chút thủ đoạn thì có làm sao?”

“Ừm” Hoàng đế bệ hạ trầm giọng đáp, móc từ trong áo bào rộng ra một phong thư, “Phạch phạch” đập nhẹ lên trên mặt Tề vương: “Còn tưởng không ai biết a, đúng là ngươi, nửa đường treo đầu dê bán thịt chó cứu phế hậu Khương thị và cha nàng ta, còn cầu kết với một nhà lão Phương để uy hiếp ta, Hữu Đường a, ngươi nói tội trạng của ngươi không lớn. Ngươi cho rằng hôm nay nhận được tin ở Tề Hà tự, lão Phương sẽ trở thành hậu thuẫn của ngươi vì ngươi mà dẫn đầu đám quần thần bức vua thoái vị?”

Xé phong thư, lão Hoàng đế lôi tờ thư ó vàng ra, xé nát vụn: “Ai, chuyện liên quan đến Thái tử thật, đều ở trong tờ giấy phế hậu Khương thị đưa cho ngươi, còn lại thì không có ai biết. Chân tướng quan trọng đến như vậy sao? Hữu Dương, tuổi trẫm cũng đã lớn, vốn là để Thái tử điện hạ già chết, là vì lót đường cho ngươi, để ngươi thuận lợi tiếp nhận vị trí Thái tử. Ngươi lại làm hay lắm, ngầm bày ra một đồng mảnh khoe để đối nghịch với cha ngươi, ngươi nói tính háp ta háp tấp này của ngươi đến bao giờ mới có thể thay đổi đây?”

Nói xong, Hoàng đế bệ hạ cầm những mảnh giấy vụn trong tay vung lên trước mặt Tề vương, như tuyết tay tán loạn trong không trung.

Tề vương điện hạ cười lạnh: “Ha ha, lão già, sống hay lắm!” Hần đột nhiên kích động gầy dựa kêu to: “Một nhi tử bị cầm chết yếu, một đứa bị giết chết, chờ ta chết rồi, nhìn ngươi sau này thế nào! Đoạn tử tuyệt tôn, đáng đời ngươi!”

“Ừ. Nhi tử ngoan của ta.” Ánh mắt Hoàng đế bệ hạ trở nên khó hiểu, hần như trường bối vô vô vai Tề vương: “Trẫm đương nhiên sẽ không để cho con chết.”

Rồi lập tức chấp tay ra sau lưng: “Niệm Lễ, đến cắt đầu lưỡi hần.”

Hai binh sĩ bên cạnh lập tức bóp miệng Tề vương điện hạ, kéo mạnh lưỡi hần ra. Tề vương không thể thốt ra bất kỳ lời nào, chỉ có thể a a a như người câm, trong yết hầu phát ra tiếng nồn mừ, Phương Niệm Lễ ôn hòa nhìn hần một cái, ung dung thông dong trấn định như chỉ đang uống trà, lấy dao găm trong tay áo ra, tiến đến gần.

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang vọng dãy núi, chim chóc nháo nhào bay về phía chân trời.

Nước mắt Tề vương tràn mi, che miệng, máu tươi chảy từ kẽ tay hần ra lượn dài trên mu bàn tay hần, hần quỳ phịch xuống bên chân Hoàng đế bệ hạ, hai tay sờ soạng quơ loạn trên bậc thềm bụi bặm, nhưng không thể mò được bất cứ thứ gì.

Sắc mặt hần càng ngày càng tái xám, nhìn như người chết.

Lão Hoàng đế cụp mắt liếc hần một cái: “Sách công công, ra chỉ. Tề vương Ngọc Hữu Dương, vì tội cầu kết với phản tặc Khương thị dẫn đến phải bức cung, không ngờ lại phát điên, giờ thần trí không rõ, trẫm niệm tình phụ tử trước đây, miễn tội chết, nhốt vào thiên lao, cả đời không được đặc xá.”

Xử lý xong xuôi hết thảy, Hoàng đế bệ hạ than thở một câu: “Chuyện xấu trong nhà không nên phô ra ngoài a, lại để người khác cười nhạo rồi, ôi” rồi bước lên trên liễn, thị vệ áp giải Tề vương ủ rũ, thần thờ theo sát phía sau, chậm rãi bước xuống những bậc thang.

Mấy tiểu hòa thượng vội vàng mang đất cát tới, dùng chổi quét nhanh những vết máu loang lổ và đoạn lưỡi đầy máu.

Phương Niệm Lễ không vội vã rời đi, vẫn đứng tại chỗ cùng với Tạ Hủ bốn mắt nhìn nhau, gió thổi áo bào hần bay phấp phới, như máu tươi đang bắn tung tóe. Khuôn mặt hần ôn hòa trong sáng, không ai ngờ được, hần lại có thể hành hình không chớp mắt lấy một cái.

Chứng kiến tất cả, về mặt Tạ Hủ vẫn hờ hững như trước, hỏi: “Phương Thủ phụ sao còn chưa đi?”

Phương Niệm Lễ khẽ mỉm cười, lấy một phong thư ra đưa cho Tạ Hù: “Bệ hạ khiến ta lén lút giao cho ngài, ngài ấy muốn nói với ngài và Thái tử điện hạ, tất cả những gì đã sắp xếp an bài cho mọi người đều ở trong thư.”

Tạ Hù tiếp nhận thư, nói: “Làm phiền rồi.”

“Không có gì, Tạ Thủ phụ,“ ánh mắt Phương Niệm Lễ trong suốt, khác hẳn vừa nãy, nói những lời kính trọng: “Khi ngài còn ở vị trí này, hô mưa gọi gió, túc trí đa mưu, mà trong lòng lại không có tâm tư bất cứ chuyện gì. Từng là mục tiêu mà tại hạ luôn mong hướng tới, bây giờ, ta nghĩ, ta đã đạt được.”

Tạ Hù giương môi: “Ngài nói quá lời,“ hần nhìn điểm nhỏ màu vàng ở phía xa xa: “Những lời này, ta thật không gánh được, cũng không mong có thêm những từ như vậy để hình dung ta.”

Phương Niệm Lễ thu tay lại vào trong tay áo: “Ta biết, phần đời còn lại, ngài sẽ không trở về chốn hoàng cung này nữa, mong mọi chuyện sau này của ngài thuận buồm xuôi gió, cùng Thái tử bạc đầu giai lão.”

Thiếu niên nói xong, bước từng bước xuống thềm đá, gió thổi lá cây tung bay, Tê Hà son như thức tỉnh.

Khi Tạ Hù vội vã trở lại bên ngoài phòng, Bích Đường vô cùng phấn khởi nói cho hắn biết, Thái tử điện hạ thuận lợi hạ sinh một bé gái.

Nam nhân gần như ngay lập tức thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Vì Linh Lan, cũng là vì chính hắn.

Hắn đang định đẩy cửa bước vào, nhưng đột nhiên dừng lại, nhìn sang Bích Đường đang đứng bên cạnh, dặn dò: “Bích Đường, nhanh giúp ta lấy một chậu nước ấm đến đây.”

“Là để cho điện hạ lâu thân thể?” Bích Đường vẫy vẫy tay: “Không cần đâu, cung nữ với ta đã xử lý sạch sành sạch tất cả mọi thứ trong phòng rồi.”

“Không, là ta muốn rửa mặt.”

“Ờ?”

Tạ Hù mặt không biến sắc: “Lúc nhìn khuê nữ, ta không muốn thứ nàng nhìn thấy đầu tiên lại là khuôn mặt dịch dung của phụ thân.”

“..... Được rồi! Đại nhân ngài chờ!”

Bích Đường vừa 唵 vừa nhanh chân chạy đi.

Tạ Hù đi tới cạnh giường Ngọc Hữu Đường, lúc này thiếu nữ đang nằm trong chăn ấm, có lẽ là được nghỉ ngơi nên sức lực phục hồi được một ít, sắc mặt nàng khá hơn trước một chút.

Nàng ôm nữ nhi ở bên người, nằm cùng nhau.

Tạ Hù ngồi bên mép giường, kéo sợi tóc dính trên thái dương nàng, đau lòng nói: “Vất cả rồi.”

“Là nữ hài, là nữ hài, đúng là nữ hài! Ta thắng!” Nàng quay sang nhìn nữ nhi, giọng vui vẻ nhưng vô cùng yếu ớt.

Tạ Hù dịu dàng xoa xoa khuôn mặt nhiều nếp nhăn của đứa bé trong tã lót: “Không xinh đẹp được như mẫu thân rồi.”

“Tiểu hài tử nào sinh ra cũng đều như thế, lúc chàng mới ra đời cũng như vậy nốt, không cho phép sỉ nhục nữ nhi của ta, con sau này nhất định rất xinh đẹp.” Ngọc Hữu Đường vút tay hắn ra: “Không cho phép quấy rầy con, con đang ngủ, đừng có đánh thức.”

“Ừ, vừa mới ra đời, đã đoạt hết toàn bộ sủng ái đáng nhẽ là của ta đi rồi.” Tạ Hù nói khẽ, véo nhẹ cái mũi của Ngọc Hữu Đường, tiện thể nói: “Hoàng thượng giao cho ta một phong thư, ta đã đọc qua rồi, nội dung đại khái là đề cập đến những nơi sau này chúng ta có thể đến ở, cùng với vài việc linh tinh. Nàng có muốn đọc không?”

Hắn tận lực không nhắc đến chuyện Nhị hoàng tử phát sinh trước của chùa với Ngọc Hữu Đường.

“Không cần, mẫu thân ta đã sớm nói cho ta biết hết rồi,“ Ngọc Hữu Đường nhìn lại Tạ Hù: “Bà bảo chúng ta đến phía bắc định cư, phong cảnh nơi đó rất đẹp, dân chúng chất phác, cách Trung Nguyên cũng xa, từ nay về sau sống thật tốt, không cần bận tâm đến thế sự nữa.”

“Vậy mẫu thân nàng thì sao?”

“Trong thư phụ hoàng không nói cho chàng biết à?” Ngọc Hữu Đường nghiêng đầu nhìn đứa bé: “Nói ra cũng thật là, bà đang mang thai, vẫn là của

Hoàng thượng. Vì người kia mà khổ hơn nửa đời, cuối cùng vẫn lựa chọn tiếp tục ở lại bên người kia mà chịu khổ, dâng hiến cả đời cho hắn. Chắc vì ta được nuôi lớn như nam hài, nên không thể hiểu được tư duy của nữ nhân.”

Tạ Hủ sáng tỏ: “Chẳng trách cuối thư lão Hoàng đế còn viết, “Con rể tốt không cần lo lắng vị trí Thái tử, trăm còn đang độ trai tráng bảo đao còn chưa cùn”.

“..... Là phong cách của hắn.” Khóe miệng Ngọc Hữu Đường giật giật, Tạ Hủ nâng nàng từ từ ngồi dậy, Tạ Hủ nhìn nàng chăm chú, đợi nàng ngồi vững, liền giang hai tay, ôm nàng vào trong ngực.

Viên mắt nam nhân lập tức ửng đỏ, hắn không muốn để tiểu cô nương nhìn thấy dáng vẻ ấy của hắn, nhưng hắn không thể nào kiềm chế nổi.

Ngọc Hữu Đường vỗ lưng hắn hai cái, oán giận: “Làm cha rồi, còn như tiểu nam hài vậy, ôm tới ôm lui.”

Tạ Hủ áp vào tai nàng, giọng ghìm nén, nhưng vẫn có thể khiến người ta nhận ra được tình cảm sâu đậm: “Linh Lan, ta từng có một giấc mộng”

“Hả?”

“Khi đó nàng còn nhỏ, ở trong chùa, hái một cành đào cho ta.”

“Làm sao thế được, chẳng phải tất cả cây đào đều bị chàng phát điên chặt sạch rồi thấy.”

“Sau đó trong mộng nàng biến mất, chỉ sợ đây là giấc mộng đáng sợ nhất đời này của ta.”

“Ừ”, vỗ lưng: “Vỗ lưng, không phải bây giờ vẫn đang khỏe mạnh bên cạnh chàng sao?”

Cuối xuân năm nay, lúc ta từ Đài Châu trở về, nhìn nàng trong rừng hoa đào đi tới gần ta, nàng biết khi đó ta nghĩ gì không?”

“.....”

“Sao không nói gì?”

“Ày, giả câm lâu quá, không thích nói nhiều.”

“.....”

“Nhưng mà, ta không nói lời nào không có nghĩa là ta không biết, ta biết bây giờ chàng đang nghĩ điều gì, ta biết hết.”

Tạ Hủ không nói thêm gì nữa, ôm chặt thiếu nữ trong lòng hơn, cảm chôn càng sâu: “Vậy thì tốt.”

___ tiểu cô nương của ta, ta chưa từng biết tới cảm giác mộng đẹp trở thành hiện thực, mãi đến tận khi có được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Nói Lời Nào Không Có Nghĩa Là Ta Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.